Bestseller New York Times

Ne vedem pe malul lacului

CARLEY FORTUNE

BOOKZONE

‚Tu Şi cu mine peste un an...

Pa *nu mă dezamăgeşti."*

Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a Spus.

O singură zi îţi poate schimba viaţa. în bine sau în rău.

Fern Brookbanks şi Will Baxter s-au întâlnit prima dată p vremea când el era un artist idealist, enervant de atrăgător, iar ea era o studentă care îşi dorea un singur lucru: să trăiască într-un oraş mare, departe de lacul pe malul căruia crescuse, întâlnirea lor s-a transformat în 24 de ore pline de aventură, secrete şi visuri împărtăşite. Aşa că s-a încheiat cu un pact, cu o promisiune de a se reîntâlni exact peste un an.

Fern a venit plină de speranţe. Will nu a apărut niciodată.

Zece ani mai târziu, viaţa lui Fern nu arată deloc aşa cum îşi imagina ea la 22 de ani. Deşi, cândva, jurase că nu se va întoarce niciodată, după moartea mamei sale, ea revine acasă, hotărâtă să salveze afacerea familiei.

Spre surprinderea sa, ajutorul vine sub forma unui bărbat chipeş care ajunge pe malul lacului nouă ani prea târziu, cu o valiză în mână, dar fără nicio explicaţie pentru promisiunea sa încălcată şi inima ei frântă.

Dar cum ar putea Fern să aibă încredere în acest străin

elegant care nu seamănă deloc cu tânărul de care se îndrăgostise cândva? Şi cum ar putea vreodată să îi ofere o a doua şansă?

CARLEY FORTUNE

tfg yedew

Qg

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FORTUNE, CARLEY
Ne vedem pe malul lacului / Carley Fortune. – Bucureşti: Bookzone, 2023

Traducător: **Diana Botescu** Redactor: **Roxana Na cu** Grafician copertă: **Sebastian Ruse** Tehnoredactor: **Anca Marisac**

MEET ME AT THE LAKE

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro www.bookzone.ro

CARLEY

FORTUNE

fa vedem

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Lui Marco

Pentru acea primă compilaţie pe CD şi pentru toate cele care au urmat, dar mai ales pentru că ai dat volumul mai încet.

În prezent

AJUNG PÂNĂ LA PUPITRUL de la recepţie fără să mă observe nimeni. Este un articol de mobilier uluitor, cu o formă curbată, făcut dintr-un trunchi mare de copac – rustic, dar nu sărăcăcios, întruchiparea esteticii mamei. Nu este nimeni în spatele lui. Mă grăbesc să trec pe lângă el, spre birou şi mă închid înăuntru.

încăperea seamănă mai mult cu o căbănuţă de pescari decât cu un spaţiu de lucru: are pereţi din lemn de brad, două birouri vechi şi o fereastră mică, acoperită cu o perdea subţire în carouri. Mă îndoiesc că s-a schimbat prea mult de când a fost construită cabana, în anii 1800. Nu există nimic care să sugereze cât timp a petrecut mama aici, cu excepţia unei fotografii cu mine când eram bebeluş, prinsă în lemn cu o piuneză, şi a unui miros abia perceptibil de parfum Clinique.

Mă trântesc pe unul dintre fotoliile de piele uzată şi pornesc ventilatorul mic de pe masă. Am deja pielea lipicioasă, iar aerul este sufocant. Este unul dintre puţinele locuri din clădire fără aer condiţionat. îmi ridic coatele ca o sperietoare de ciori şi îmi flutur mâinile înainte şi înapoi. Ultimul lucru de

care am nevoie sunt pete de transpiraţie la subsuori.

în timp ce aştept să mă răcoresc înainte de a-mi schimba pantofii cu unii cu toc, mă uit la un teanc de broşuri de-ale noastre. în partea de sus a unei fotografii cu plaja la apus şi cabana care se profilează în fundal ca un conac de la ţară, stă scris cu un font vesel „Staţiunea Brookbanks – Sejurul în Muskoka vă aşteaptă”. Aproape că mă face să râd – este vorba despre Staţiunea Brookbanks *de care* nu am reuşit să scap.

Poate că Jamie va uita că am fost de acord să fac asta în seara aceasta şi mă voi putea furişa înapoi în casă, îmi voi pune nişte colanţi şi mă voi îmbăta cu o găleată de vin alb rece.

Aud zgomotul făcut de clanţa uşii.

Nu am eu norocul ăsta.

— Femie? îl aud pe Jamie, strigându-mă. De ce ai încuiat uşa? Te-ai îmbrăcat?

— Am nevoie de cinci minute, îi răspund eu, cu vocea sugrumată.

— Sper că nu ai de gând să-ţi găseşti altceva de făcut! Ai promis că vei face asta! spune el, dar este inutil să-mi reamintească.

M-am temut toată ziua de asta... poate chiar toată viaţa.

— Ştiu, ştiu. încerc să finalizez nişte acte. Aproape am terminat, îi spun.

închid ochii strâns, gândindu-mă la greşeala pe care am facut-o.

— Ce acte? E vorba despre comanda de lenjerie? Avem un sistem pentru asta, să ştii!

Mama avea un sistem pentru orice, iar Jamie nu vrea să mă amestec în niciunul dintre ele.

Este îngrijorat. Este vârf de sezon, dar multe

dintre camerele pentru oaspeţi sunt neocupate. M-am întors de şase săptămâni, iar Jamie crede că este doar o chestiune de timp până când voi începe să reorganizez lucrurile.

Nu sunt sigură că are dreptate. Nici măcar nu sunt sigură că voi rămâne aici.

— Nu poţi să mă excluzi din propriul meu birou. Am cheia, să ştii!

înjur în gând. Bineînţeles că are cheia.

Va fi jenant dacă va trebui să mă scoată de aici cu forţa şi sunt destul de sigură că o va face. Nu am mai făcut o scenă în staţiune din ultimul meu an de liceu şi nu am de gând să o fac acum. Faptul că sunt aici îmi dă uneori senzaţia că am regresat, dar nu mai sunt o adolescentă nesăbuită de 17 ani.

Respir adânc, mă ridic în picioare şi îmi netezesc partea din faţă a rochiei cu palmele. Este prea strâmtă, dar blugii rupţi pe care i-am purtat în ultima vreme nu sunt potriviţi pentru sala de mese. Mai devreme, în timp ce mă schimbam, aproape că puteam să o aud pe mama: *Ştiu că ai prefera să porţi pijamale toată ziua, dar noi trebuie să fim cele care dăm tonul, scumpa mea.*

Deschid uşa.

Buclele de un blond deschis ale lui Jamie sunt tăiate scurt şi frumos aranjate, dar are aceeaşi faţă de copil pe care o avea când eram mici, pe vremea când el credea că deodorantul era opţional.

— Este vorba despre comanda de lenjerie? întreabă el.

— Categoric nu. Doar aveţi un sistem!

Jamie clipeşte, nefiind sigur dacă îl tachinez. De trei ani, este managerul general al staţiunii, iar eu nu reuşesc nicicum să mă obişnuiesc cu ideea. îmbrăcat cu pantaloni căleaţi cu grijă şi cravată la gât, arată de parcă s-ar juca de-a moda. în mintea mea, este tot un ţânc în slip, cu bandană pe cap, care adoră bălăceala în lac.

Nici el nu mai ştie ce să creadă despre mine –

pe de o parte încearcă să mă mulţumească, fiindcă sunt noua lui şefă, iar pe de altă parte, încearcă să mă împiedice să provoc haos. Ar trebui să existe o lege cosmică prin care să se interzică foştilor iubiţi să lucreze împreună.

— Pe vremuri, erai amuzant, îi spun.

El îmi zâmbeşte. Şi acolo, printre liniile adânci ale zâmbetului său şi ochii albaştri ca cerul, îl văd pe Jamie cel care pe vremuri cânta întreaga melodie „Jagged Little Pili” a lui Alanis Morissette, fumat şi purtând un caftan mov pe care îl furase din cabana doamnei Rose.

Faptul că Jamie iubea atenţia la fel de mult cum îi plăcea să nu poarte chiloţi era unul dintre lucrurile mele preferate la el – nimeni nu se uita la mine când era Jamie prin preajmă. Era un iubit de treabă, dar era şi diversiunea perfectă.

— La fel şi tu, spune el şi apoi se strâmbă. Asta este rochia mamei tale?

Dau din cap şi îi răspund:

— Nu mi se potriveşte.

Am scos-o din dulapul ei mai devreme în cursul serii. Este o rochie de un galben canar – una dintre cele cel puţin 24 de rochii fără mâneci, viu colorate. Aceasta era uniforma ei de seară.

Preţ de o clipă, se lasă tăcerea şi este tot ce-mi trebuie ca să-mi pierd curajul.

— Ascultă, nu mă simt...

Dar Jamie mă întrerupe.

— Nu, nu, nu! Nu-mi vei face una ca asta, Femie! Te-ai ferit de familia Hannover toată săptămâna, iar ei pleacă mâine.

Potrivit spuselor lui Jamie, soţii Hannover vin în

Staţiunea Brookbanks de şapte veri încoace, dau bacşişuri generoase, de parcă ar avea ceva de demonstrat, şi ne trimit o mulţime de oaspeţi. După felul în care l-am surprins încruntându-se în faţa ecranului calculatorului, cred că staţiunea are nevoie de publicitate bună

— şi este vorba despre o nevoie mai disperată decât lasă Jamie să se vadă. Contabilul nostru a mai lăsat astăzi un mesaj, cerându-mi să îl sun.

— Au terminat deja desertul, spune Jamie. Le-am spus că vei veni imediat. Vor să-ţi transmită personal condoleanţele lor.

îmi înfig unghiile în braţul drept de câteva ori înainte de să-mi reveni. N-ar trebui să fie atât de greu. în viaţa mea de zi cu zi, administrez o reţea de trei cafenele artizanale din zona de vest a oraşului Toronto, numite Filtr. Coordonez deschiderea celei de-a patra şi cea mai mare locaţie a noastră în această toamnă, prima care dispune şi de un prăjitor de boabe de cafea. Să stau de vorbă cu clienţii este a doua mea natură.

— Bine. îmi cer scuze. Pot să fac asta.

Jamie răsuflă uşurat.

— Minunat.

îmi aruncă o privire spăsită şi apoi adaugă:

— Ar fi extraordinar dacă te-ai opri la câteva mese să saluţi dacă tot eşti acolo. Ştii tu, să duci tradiţia mai departe.

Ştiu. Mama vizita restaurantul în fiecare seară, asigurându-se ba că unui oaspete îi place păstrăvul curcubeu, ba că un alt oaspete are parte de o primă noapte odihnitoare în staţiune. Era uluitor câte detalii îşi putea aminti despre oaspeţi, iar ei o iubeau pentru asta. Ea spunea că a avea o afacere de familie nu înseamnă nimic dacă nu asociezi un chip cu numele Staţiunii Bro- okbanks, iar timp de trei decenii, acel chip a fost al ei – Margaret Brookbanks.

Jamie a insinuat, nu foarte subtil, că trebuie să vin în sala de mese pentru a saluta oaspeţii, dar eu l-am ignorat, ridicând din umeri, pentru că ştiu că, odată ce voi face asta, va fi oficial: mama nu mai este

printre noi, iar eu o voi înlocui. M-am întors acasă, în staţiune – ultimul loc în care intenţionam să ajung.

JAMIE ŞI CU MINE ne îndreptăm spre recepţie. încă nu este nimeni în spatele pupitrului. Jamie se opreşte odată cu mine.

— Nu din nou, murmură el.

Recepţionera care este de serviciu în seara aceasta a fost angajată acum câteva săptămâni şi deja începe să dispară de la recepţie. Mama ar fi concediat-o deja.

— Poate ar trebui să ne ocupăm noi de recepţie până se întoarce. Doar în caz că vine cineva, îi spun eu lui Jamie.

El îşi ridică ochii spre tavan, gândindu-se. Apoi mă priveşte mijind ochii.

— Frumoasă încercare, dar soţii Hannover sunt mai importanţi.

Ne continuăm drumul spre uşile franţuzeşti care dau spre restaurant. Sunt larg deschise, iar clinchetul tacâmurilor şi zumzetul vesel al conversaţiei pătrunde până în hol, împreună cu mirosul de aluat proaspăt copt. Dincolo de antreu, sala de mese are un tavan înalt, cu grinzi de lemn şi ferestre care dau spre lac, aşezate într-un semicerc impozant. Este o renovare pe care mama mea a făcut-o după ce a preluat conducerea staţiunii de la bunicii mei. Sala de mese era scena ei. Nu îmi pot imagina sala aceasta fără ea, plimbându-se printre mese.

Respir adânc, dar fără zgomot şi îmi dau şuviţele de păr blond-platinat după urechi. Parcă-i aud vocea: *Nu te ascunde sub părul tău, scumpo.*

Când suntem pe punctul de a trece prin uşile deschise, un cuplu iese braţ la braţ. Au înjur de 60 de ani şi sunt îmbrăcaţi aproape în întregime în haine de în bej.

— Domnule şi doamnă Hannover, spune Jamie, cu mâinile pe lângă corp. Tocmai veneam să vă căutăm. J>aţi-mi voie să v-o prezint pe Fem Brookbanks.

Soţii Hannover îmi oferă cele mai amabile zâmbete ale lor, echivalentul facial al unei bătăi amicale pe umăr.

— Ne-a părut atât de rău să auzim despre dispariţia mamei dumitale, spune doamna Hannover.

Dispariţia.

Este un cuvânt ciudat pentru a descrie ceea ce s-a întâmplat.

O noapte întunecoasă. O căprioară care a trecut prin parbriz. Oţel zdrobit de granit. Cuburi de gheaţă împrăştiate pe autostradă.

Am încercat să nu mă gândesc la ultimele clipe ale mamei. Am încercat să nu mă gândesc deloc la ea. Avalanşa zilnică de durere, şoc şi furie poate face ca dimineaţa să-mi fie greu să mă ridic din pat. Acum, mă simt puţin ameţită, dar încerc să nu las să se vadă asta. A trecut mai mult de o lună de la accident şi, deşi oamenii vor să-şi arate compasiunea, există o limită până la care se poate tolera suferinţa.

— Este greu de imaginat acest loc fără Maggie, spune domnul Hannover. întotdeauna avea acel zâmbet larg pe faţă. Ne plăcea să ne întâlnim cu ea. Am convins-o chiar să bea ceva cu noi vara trecută, nu-i aşa?

Soţia lui dă din cap cu entuziasm, de parcă nu i-aş putea crede când îmi spun asta.

— I-am spus că faptul că o văd cum aleargă de colo-colo îmi dă ameţeli şi, Doamne, cum a râs! continuă domnul Hanover.

Moartea mamei mele şi viitorul staţiunii sunt două subiecte pe care nu sunt pregătită să le discut, acesta fiind celălalt motiv pentru care am evitat restaurantul. Clienţii obişnuiţi vor avea ceva de spus despre ambele.

Le mulţumesc soţilor Hannover şi schimb subiectul, întrebându-i despre la vacanţa lor – tenisul, vremea frumoasă, noul baraj făcut de castori. Discuţia este frivolă. Am 32 de ani. Sunt prea în vârstă ca să am resentimente faţă de oaspeţi sau să mă preocupe percepţiile lor. Pe *ea* sunt furioasă. Credeam că a acceptat faptul că viaţa mea este în Toronto. La ce se gândea când mi-a lăsat mie staţiunea? La ce se gândea când a murit?

— Ne pare nespus de rău pentru pierderea suferită, spune din nou doamna Hannover. Semeni atât de mult cu ea.

— Aşa este, îi dau eu dreptate.

Am aceeaşi statură mică, acelaşi păr blond şi aceiaşi ochi gri ca mama.

— Ei bine, sunt sigur că doriţi să urcaţi în camera dumneavoastră pentru a vă bucura de ultima seară aici. Veţi avea o privelişte grozavă a artificiilor de la balconul dumneavoastră, spune Jamie, salvându-mă.

îi ofer un zâmbet recunoscător, iar el îmi face cu ochiul pe furiş.

Făceam o echipă bună încă de când eram copii şi lucram împreună. La început, foloseam un cod când unul dintre noi trebuia salvat de un oaspete enervant sau insistent: „pepene verde”. Ca să scap

de văduvul bătrân care nu se oprea din a-mi spune cât de mult îi aminteam de prima lui iubire, spuneam „pepene verde”. Când un oaspete pasionat de observarea păsărilor îi făcea lui Jamie o descriere detaliată a fiecărei specii pe care o văzuse în zonă, Jamie spunea „pepene verde”. Dar după o vară petrecută împreună în fiecare zi la baraca cu echipamente de lângă ponton, unde trăgeam canoele şi caiacele afară din lac, am început să comunicăm tacit. Măream uşor ochii sau ţuguiam buzele, iar asta constituia un semn.

— Nu-i chiar atât de rău, nu-i aşa? îmi spune Jamie după ce soţii Hannover se îndreaptă spre zona lifturilor, dar eu nu-i răspund.

Jamie îşi întinde braţul spre intrarea în sala de mese. Mulţi dintre oamenii de acolo sunt oaspeţi ai staţiunii, dar sunt şi mulţi localnici. La ce noroc am eu, cu siguranţă cineva cu care am fost colegă de liceu mă va observa imediat ce voi intra. Sângele îmi vuieşte în timpane ca un camion cu marfă pe autostradă.

— Nu cred că pot face asta. O să mă întorc în casă. Sunt epuizată.

Nu este o minciună. Am început să am insomnii imediat după ce m-am întors. în fiecare zi, mă trezesc în dormitorul copilăriei mele, insuficient de odihnită şi un pic dezorientată. Mă uit la încâlceala deasă de ramuri de copac de la fereastră, amintindu-mi unde mă aflu şi de ce sunt aici. La început, îmi puneam o pernă pe cap şi mă culcam la loc. Mă trezeam în jurul prânzului şi coboram poticnindu-mă pe scări, iar apoi îmi petreceam restul zilei îndopându-mă cu carbohidraţi şi urmărind serialul *Soţia perfectă.*

Dar apoi Jamie a început să mă caute pentru a-

mi pune întrebări, iar Whitney trecea suficient de des pe la mine fără să anunţe ca să-mi vorbească despre cât de mult timp îmi petrec în pijamale – oferindu-mi genul acela de dragoste severă pe care numai o prietenă bună o poate oferi –, aşa încât am început să mă îmbrac, să ies din casă, să vizitez cabana şi să mă plimb până la pontonul familiei pentru a înota sau pentru a-mi bea cafeaua de dimineaţă, aşa cum obişnuia să facă mama. Am ieşit chiar şi cu un caiac de câteva ori. îmi place să ies pe lac, căci asta îmi dă sentimentul că am o fărâmă de control, chiar dacă este vorba doar despre a cârmi o ambarcaţiune mică.

încă mai simt un amestec de durere, furie şi panică atunci când deschid pleoapele, doar că acum trece în linişte în loc să răsune puternic, ca o fanfară.

în ultimele două săptămâni, Jamie m-a pus la curent, cu răbdare, cu tot ce s-a schimbat în cei mulţi ani de când nu am mai lucrat aici, dar ceea ce mi se pare mai ciudat sunt toate lucrurile care nu s-au schimbat: aluatul dospit, oaspeţii şi faptul că încă îmi spune „Femie”.

Ne-am cunoscut cu mult înainte de a începe să ieşim împreună. Cabana Pringle este la câteva golfuri mai jos, pe malul lacului. Bunicii lui îi cunoşteau pe bunicii mei, iar părinţii lui încă mai vin la restaurant pentru a mânca peşte şi cartofi prăjiţi în fiecare vineri. Acum că s-au pensionat, îşi petrec cea mai mare parte a verii în Muskoka, şi se întorc în Guelph în septembrie. Jamie are o locuinţă închiriată în oraş, dar a cumpărat terenul liber de lângă cel al familiei sale pentru a-şi construi o casă unde să stea tot anul. Iubeşte lacul mai mult decât orice altceva.

— Este Ziua Naţională a Canadei, spune Jamie. Ar însemna ceva pentru oaspeţi şi pentru personal să

te vadă. Este începutul verii. Nu îţi cer să te urci pe scenă şi să ţii un discurs înainte de a începe artificiile...

Nu este nevoie să adauge «... aşa cum făcea mama ta”, căci ştiu că la asta se gândeşte.

— Doar du-te şi salută-i pe oameni! continuă el.

înghit în sec, iar Jamie mă apucă de umeri şi mă priveşte în ochi.

— Poţi să faci asta. Eşti atât de aproape. Eşti deja îmbrăcată. Ai fost acolo de un milion de ori.

Face o pauză scurtă şi apoi îmi spune şoptit:

— Am făcut-o acolo, îţi aminteşti? în Căsuţa numărul 3.

Las să-mi scape un oftat şi îi spun:

— Normal că îţi aminteşti care a fost căsuţa.

— Aş putea să-ţi desenez o hartă cu toate locurile pe care le-am profanat. Numai câte am făcut în baraca cu echipamente...

— Opreşte-te!

Acum râd, dar este un râs uşor frenetic. latā-mă aici cu fostul meu iubit, vorbind despre locurile în care am făcut sex în staţiunea mamei mele recent decedate. Universul mi-a jucat o festă.

— Fernie, nu e mare lucru. Doar atât vreau să spun.

Sunt pe punctul de a-i spune lui Jamie că se înşală, că este o foarte mare problemă, dar apoi văd cu coada ochiului ceva ce poate fi o ieşire din impas. Un bărbat foarte înalt împinge o valiză argintie pe roţi spre recepţie, iar în spatele pupitrului tot nu este nimeni.

Uriaşul este cu spatele la noi, dar se vede că poartă un costum scump, făcut la comandă, probabil. Stofa neagră este croită cu precizie pe măsura

corpului său, în maniera aceea impecabilă care necesită măsurători precise şi mulţi bani pe cârd. Mă îndoiesc că un costum de-a gata ar fi destul de lung pentru braţele acestui tip, iar manşetele sunt perfecte. La fel şi părul său dat pe spate. Este brunet şi lucios, şi aranjat la fel de meticulos pe cât îi e de bine croit sacoul. Este prea bine îmbrăcat, ca să fiu sinceră. Aceasta este o staţiune frumoasă, una dintre cele mai frumoase din estul Districtului Muskoka, iar personalul este întotdeauna bine îmbrăcat, dar oaspeţii au tendinţa de a se îmbrăca lejer, mai ales vara.

— Mă duc să-l ajut, îi spun lui Jamie. Am nevoie de exerciţiu cu înregistrarea oaspeţilor nou-veniţi. Vino să te asiguri că fac ce trebuie.

Jamie nu mă contrazice. Nu putem să-l lăsăm pe omul acela elegant să stea acolo.

în timp ce ocolim pupitrul de la recepţie, îmi cer scuze că l-am făcut să aştepte.

— Bine aţi venit în Staţiunea Brookbanks, spun, ridicând repede privirea.

Deşi port tocuri, el tot este cu aproape 30 de centimetri mai înalt decât mine.

— Aţi avut dificultăţi în a ne găsi? îl întreb, apăsând o tastă pentru a reactiva computerul.

Tipul înalt încă nu a spus nimic. Ultima porţiune de drum este neasfaltată, neiluminată, are câteva curbe periculoase şi este mărginită de tufişuri. Uneori, orăşenilor li se pare obositor, mai ales când ajung după apusul soarelui. îl etichetez pe tipul ăsta ca fiind din Toronto, deşi ar putea fi din Montreal. Săptămâna viitoare începe o conferinţă medicală, iar unii dintre doctori sosesc mai devreme, făcând din weekendul prelungit o mini-vacanţă.

- Nu.

Bărbatul îşi trece o mână peste cravată şi nu mai spune nimic.

— Bine, îi spun eu şi introduc codul de acces. Sunteţi aici pentru conferinţa dermatologilor?

Intru în meniul principal şi, pentru că nu îmi răspunde, îmi dreg glasul şi încerc din nou.

— Aveţi o rezervare la noi?

— Da, am.

Rosteşte cuvintele rar, ca şi cum ar fi preocupat să nu facă vreo greşeală.

Habar nu am care este problema lui. Bărbaţii care poartă costume ca al lui par de obicei mult mai încrezători. Dar apoi îmi ridic privirea şi văd un chip foarte frumos, foarte cizelat, dar cu un aspect foarte încordat. Este cam de vârsta mea şi îmi este ciudat de familiar. Sunt sigură că am mai văzut acest chip înainte. Este ceva legat de nasul lui. Poate că este

actor, deşi celebrităţile nu vin de obicei în costum şi proaspăt bărbierite – sau cel puţin până acum nu o făceau.

— Numele dumneavoastră?

Auzind întrebarea mea, ridică din sprâncene ca şi cum ar fi surprins că am pus-o. Apoi observ cât de negri îi sunt ochii – negri ca smoala – şi simt un nod în stomac. Postura lui este impecabilă. Inima începe să îmi bată cu putere, iar sângele îmi pulsează până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare. Imediat, caut din priviri cicatricea. Şi iat-o: sub buză, în partea stângă a bărbiei, abia perceptibilă dacă nu ştii unde să o cauţi. Nu-mi vine să cred că încă mai ştiu să o găsesc. Dar ştiu.

Cunosc acest chip. Ştiu că irisurile lui de fapt nu sunt negre – în lumina soarelui, sunt de un brun închis precum cafeaua.

Ştiu şi cum s-a ales cu cicatricea aceea, pentru că, deşi am încercat să-l uit, ştiu exact cine este acest bărbat.

14 iunie, cu zece ani în urmă

AVEAM LA DISPOZIŢIE DOAR CINCI MINUTE ca să ajungem în staţie, iar tramvaiul era blocat. Whitney şi cu mine ne-am îmbrâncit prin masa compactă de călători din spatele vehiculului, mormăind nişte scuze cu jumătate de gură înainte de a coborî împiedicându-ne pe trotuar şi a o lua la fugă.

— Grăbeşte-te, Whit, am strigat peste umăr.

Să întârziem nu era o opţiune. Era un singur autobuz spre nord în ziua acea şi, deşi niciuna dintre noi nu spusese asta, Whitney trebuia să se urce în el cu tot cu valiza ei supradimensionată. Petrecuserăm trei zile împreună în garsoniera mea minusculă, iar prietenia noastră ar fi putut să nu supravieţuiască unei a patra zile.

Soarele se iţea undeva jos la orizont, clipind printre clădiri şi strălucind pe turnurile de sticlă, în timp ce noi alergam pe Strada Dundas, cu tenişii răsunând pe trotuarul plin de urme de gumă. Dacă te uitai în sus, strălucirea era orbitoare, dar la nivelul solului, centrul oraşului Toronto era învăluit în umbra albastră-cenuşie a dimineţii. Contrastul era frumos. Felul în care lumina se reflecta în ferestre îmi amintea de casă şi de apusul soarelui sclipind pe lac.

Aş fi vrut să mă opresc şi să-i arăt asta lui Whitney. Dar nu aveam nicio secundă de pierdut şi, chiar dacă am fi avut, mă îndoiam că ar fi găsit ceva magic în linia strălucitoare a orizontului. Pe tot parcursul călătoriei, încercasem să o fac să vadă Toronto prin ochii mei, dar încă nu izbutisem.

Am ajuns la autogară cu un minut întârziere, dar lângă autobuzul parcat la Linia 9, era o coadă lungă de călători pe ale căror chipuri se puteau descifra diferite grade de iritare. Şoferul nu se vedea nicăieri.

— Slavă Domnului, am răsuflat.

Whitney s-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit mâinile pe genunchi. Din coada de cal, i se desprinseseră câteva şuviţe groase de păr castaniu şi i se lipiseră de obrajii roşii ca focul.

— Eu... urăsc... să alerg, a spus ea cu răsuflarea tăiată.

După ce şi-a tras sufletul, am verificat dacă aveam informaţiile de îmbarcare corecte şi ne-am aşezat la coadă. Staţia era, în esenţă, un garaj supradimensionat – un fel de depou întunecat şi umed din Toronto. în aerul din staţie, se simţea miros de sendvişuri de la automatul cu mâncare, de vapori de motorină şi de mizerie.

Am verificat ora pe telefon. Era deja trecut de 10:00. Era tura mea la cafenea şi aveam să întârzii.

— Nu trebuie să aştepţi cu mine, mi-a spus Whitney. Mă descurc singură de aici.

Whitney şi cu mine eram cele mai bune prietene încă din şcoala primară. Avea o faţă rotundă, cu ochi de căprioară şi un nas micuţ ca o cireaşă care, în majoritatea situaţiilor, o făcea să pară înşelător de inocentă. Era drăguţ că Whitney încerca să pară curajoasă, dar am văzut-o cum îşi strânge geanta de nailon la piept de parcă se temea să nu îi fie smulsă

când nu este atentă.

Deşi avea 22 de ani, Whitney nu mai fusese niciodată singură în Toronto, nici măcar preţ de zece minute, şi, deşi ştiam că este în siguranţă, nu aveam de gând să o abandonez într-unul dintre cele mai sordide colţuri ale oraşului.

— Este în regulă. Vreau să stau cu tine până pleci, i-am spus.

— Gândeşte-te, mi-a spus ea, ţopăind pe vârfuri. în curând nu va mai trebui să vin până aici ca să ne vedem.

Nu era un drum lung – două ore şi jumătate pitoreşti –, dar mă rog.

Am afişat un zâmbet.

— Abia aştept.

— Ştiu că îţi place aici, mi-a spus ea aruncând o privire peste umăr, dar uneori nu înţeleg.

Un răspuns sarcastic îmi stătea pe limbă.

Raritatea vizitelor lui Whitney în timpul anului universitar era un subiect dureros. Nu ştiam sigur dacă era din cauză că relaţia noastră nu-şi mai găsise o temelie solidă după cearta îngrozitoare pe care o avuseserăm în ultimul an de liceu cu privire la „comportamentul meu autodistructiv”, sau pur şi simplu pentru că nu-i plăcea oraşul. Dar cu fiecare călătorie, era clar că ar fi preferat să se afle în Huntsville. Nu respingea sugestiile mele, dar nici nu era prea entuziasmată. Nu-i stătea în fire. Whitney era genul de persoană care spunea „da” la aproape orice – pentru ea, orice posibilitate de distracţie şi aventură era o veste bună.

— Sincer, aş fi fericită să mâncăm pâine şi să stăm împreună în casă în următoarele două zile, îmi spusese ea când sosise în săptămâna aceea.

Sincer, asta mă enerva. Anii mei petrecuţi în Toronto erau pe sfârşite şi rămăseseră atâtea lucruri pe care aş fi vrut să le fac. Whitney ar fi trebuit să fie partenera mea. în schimb, mă simţeam de parcă o târâm cu forţa de colo-colo.

— Ce nu înţelegi? am întrebat-o eu acum, gesticulând spre staţie cu o grandoare simulată, în timp ce la linia de autocar alăturată, un bărbat scuipa pe jos.

Whitney a încremenit, apoi şi-a coborât privirea spre telefon.

— îmi scrie Jamie. Vrea să-ţi dau un sărut din partea lui, mi-a zis ea, încreţindu-şi nasul în timp ce îi citea mesajele. „Sărut-o pe Femie de rămas-bun din partea mea. Ai voie cu limba. încurajeaz-o. Trimite o fotografie. Emoji cu o faţă care face cu ochiul.”

Am clătinat din cap, strângând din buze.

Jamie era ca un metis adorabil între labrador şi pudel – un mop de bucle aurii, vesel şi veşnic dornic de atenţie. Faptul că îi auzeam numele mă făcea să mă simt un pic mai uşurată.

— Iubitul meu a spus asta? Sunt şocată!

— Moare de nerăbdare să te întorci. De fapt, toţi suntem nerăbdători.

Am înghiţit în sec, apoi am zărit cu uşurare un bărbat într-o uniformă bleumarin caracteristică, care se îndrepta spre autocar.

— Nu te grăbi, i-a strigat unul dintre pasageri. Nu e ca şi cum am fi în întârziere.

— Sunt atât de încântată că vom fi din nou în acelaşi loc, a continuat Whitney.

Am dat din cap, forţându-mă să-i răspund.

— Şi eu.

De patru ani trăiam separat de cea mai bună

prietenă şi de iubitul meu. Ar fi trebuit să număr secundele până când aveam să ne reîntâlnim. Nu-l mai văzusem pe Jamie de la vizita surpriză pe care mi-o făcuse de Ziua îndrăgostiţilor. în timpul iernii, lucra ca instructor de snowboarding în Banff, dar se întorsese în staţiune încă din weekendul prelungit din luna mai. îmi încheiasem

ultimul an de facultate. Ar fi trebuit să fiu acolo cu el. Ar fi trebuit să-mi fac bagajele după ultimul examen din aprilie. în schimb, o convinsesem pe mama să mă lase să rămân până la sfârşitul lui iunie, ca să mai stau prin oraş până când avea loc festivitatea de absolvire, care acum, era la o săptămână distanţă. Apelasem la solidaritatea ei ca proprietară a unei afaceri, spunându-i că şeful meu nu reuşeşte să găsească un barman care să mă înlocuiască la cafenea.

Autocarul a început să huruie, iar şoferul s-a apucat să arunce bagajele în compartimentul inferior al acestuia. în timp ce pasagerii înaintau şi coada se micşora, Whitney şi cu mine ne-am strâns în braţe.

— Te iubesc, Baby, mi-a spus ea.

Crescusem într-o staţiune asemănătoare cu cea din *Dans murdar* şi asta venea la pachet cu o poreclă pe măsură: „Baby”. O uram. Nici măcar nu avea sens, căci Baby era un oaspete.

M-am ridicat pe vârfuri şi i-am tras gluga pe cap, trăgând de şnururi ca să i-o strâng în jurul feţei.

— Şi eu te iubesc, i-am spus.

Cel puţin asta nu era o minciună. '

După ce Whitney şi-a găsit un loc, i-am trimis un sărut din vârful degetelor şi mi-am scos căştile din geanta de pânză. Am apăsat „play” şi am lăsat muzica trupei Talking Heads să acopere sunetul făcut de motorul autocarului şi gândul la numărătoarea inversă care devenea tot mai prezent cu fiecare clipă care trecea.

Mai erau nouă zile până când trebuia să mă întorc acasă.

CĂŞTILE MELE ERAU ATÂT TERAPEUTUL MEU, cât şi

mantia care mă făcea invizibilă. Two Sugars era la doar câteva străzi de autogară – nu suficient de departe pentru ca muzica să apuce să alunge sentimentul de vinovăţie sau să mă facă să uit de staţiune şi de responsabilităţile care mă aşteptau acolo. Trecutul meu mă aştepta şi acasă. Moara de zvonuri a liceului Huntsville era odinioară alimentată de bârfele despre Fem Broo- kbanks. Anii trecuseră, dar ştiam că oamenii încă se mai gândeau la mine ca la „fata aceea" – cea care a luat-o razna. Cu puţin noroc, cafeneaua avea să fie suficient de aglomerată încât mintea mea să treacă pe pilot automat până când reuşeam să îmi beau cel de-al zecelea espresso.

Am luat-o spre est, strecurându-mă prin hoarda de turişti din Piaţa Yonge-Dundas. îmi plăcea aspectul său lipsit de bun-gust – betonul, panourile de afişaj care licăreau şi autocarele turistice cu etaj – şi îmi plăcea şi faptul că erau oameni pretutindeni şi niciunul nu se uita la mine. în fiecare zi, o sută de mii de oameni traversau intersecţia, iar în toată nebunia aceea, eu eram o persoană oarecare.

Le spuneam oamenilor că sunt din Huntsville, dar nu era tocmai corect. Staţiunea se afla departe de oraş, pe malurile stâncoase ale Lacului Smoke. Să vin la Toronto la facultate fusese ca şi cum m-aş fi mutat pe lună. Mi-aş fi dorit să mă pot juca de-a exploratorul spaţial pentru totdeauna.

Am dat muzica mai tare, rotindu-mi umerii înainte şi înapoi, în timp ce razele soarelui îmi mângâiau gâtul. Se preconiza că temperaturile aveau să ajungă până la valori record. în iunie, Toronto arăta cel mai bine. Terasele şi parcurile debordau de o veselie nestăvilită de început de vară. în iunie, o zi călduroasă era un dar. Până în august, avea să devină o corvoadă, iar oraşul avea să duhnească a gunoi

fiert.

Mă îmbrăcasem ca pentru o zi călduroasă, cu o pereche de pantaloni scurţi de blugi sfâşiaţi şi un maiou peste care îmi pusesem o bluză cu mânecă scurtă pe care o găsisem la Value Village. Era vaporoasă şi transparentă şi avea un mic model floral cafeniu care mi se părea elegant, în stilul anilor ’90 – abia dacă se vedea pata galbenă de lângă tiv.

Un şir de cutii metalice pentru ziare stătea ca de gardă în faţa cafenelei Two Sugars, iar înainte de a deschide uşa, am luat din mers un număr din *The Grid,* săptămânalul independent gratuit care îmi plăcea cel mai mult. Uşa era încuiată. Confuză, am tras din nou de mâner, apoi mi-am lipit nasul de geam. Cafeneaua era locul meu preferat din întreaga lume şi acum era goală, cu excepţia lui Luis. De îndată ce mi-a deschis uşa, am simţit miros de vopsea proaspătă.

— De ce am închis? l-am întrebat, scoţându-mi căştile şi păşind înăuntru.

M-am oprit la vederea unui perete proaspăt zugrăvit cu alb şi negru.

— Ce este asta?

— Ce este *asta?* m-a întrebat Luis, arătând cu degetul spre capul meu.

— O tunsoare.

— Asta nu e o tunsoare, a pufnit el. Ţi-ai tăiat tot părul. îmi place, a spus el, zâmbind.

Am tras de una dintre şuviţele scurte de la spate – abia dacă era suficient de lungă pentru a o ţine între degete. Mă tunsesem după ultima tură la cafenea, înainte de sosirea lui Whitney. Având în vedere că părul îmi crescuse mult peste umeri, era o schimbare

radicală.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea, dar mulţumesc. Deci, ce se întâmplă aici?

— Nu ştiai de pictura murală?

Luis şi-a încrucişat braţele peste pieptul impresionant. O mulţime de angajaţi veniseră şi plecaseră de la Two Sugars, dar noi doi lucram împreună de trei ani.

- Nu.

— Ei bine, acum avem o pictură murală. Sau aproape că avem.

Am privit în jur. Artistul părea să fi dispărut.

— Şi noi doi o facem pe dădaca? am încercat eu să ghicesc.

— Doar unul dintre noi o face. Eu sunt aici de câteva zile. E rândul tău, mi-a spus el, scoţând din buzunar un breloc mic de care erau prinse nişte chei.

M-am holbat la Luis. Ideea de a petrece ore întregi singură cu un străin oarecare şi de a fi nevoită să fac conversaţie cu el era aproape mai respingătoare decât ideea de a vorbi în public.

— Nu! am spus.

— Ba da, a răspuns Luis, parcă fredonând. Eu mă duc pe insulă. Mă întâlnesc cu nişte prieteni la feribot peste o jumătate de oră.

— Bine, am mârâit eu şi am luat cheia.

Mi-am aruncat lucrurile pe o masă şi m-am apropiat de pictura murală.

— Deci, unde este Michelangelo al nostru? l-am întrebat.

— S-a dus să ia ceva de mâncare. Ar trebui să termine până la începutul după-amiezii, iar apoi poţi pleca. Avem închis până mâine.

Puteam supravieţui câteva ore. Aveam un cui în

geantă şi aveam de gând să-l fumez pe alee după ce terminam. Voiam să mă plimb prin oraşul meu de suflet şi să mă întorc la locuinţa mea din cartierul Little Italy.

— îţi place? m-a întrebat Luis.

Am analizat pictura murală. Artistul făcuse o versiune „fun-house” a orizontului şi a malului mării din Toronto. Totul era un pic distorsionat – Tumul Naţional Canadian era undeva mic, parcă strâns în ghearele unui raton. Toronto începuse să se promoveze intens în ultima

vreme, iar acest tip de mândrie orăşenească la modă era pretutindeni: pe tricouri, pe postere, chiar şi pe geanta mea, care era decorată cu o hartă a cartierului Little Italy, cu numele străzilor principale.

— Nu ştiu. Pare un pic cam... elementar!?

— Au, s-a auzit o voce gravă în spatele nostru.

M-am întors încet.

Era un tip cam de vârsta mea, îmbrăcat într-o salopetă largă de bumbac albastru, care ţinea în mână o sacoşă de hârtie cu mâncare la pachet. Era extraordinar de înalt şi stătea foarte drept. Părul negru şi ciufulit îi era dat după urechi. Avea nasul un pic cam lung, dar îi stătea bine.

— Acesta este Michelangelo al nostru, mi-a spus Luis.

Tipul avea mandibula şi pometţii colţuroşi, aproape ascuţiţi. Nu ştiam unde să mă uit. Era foarte mare, şi totul la el era foarte... frumos.

— Michelangelo al vostru cel elementar, l-a corectat tipul.

Mi-am lăsat privirea în jos. Era prea drăguţ ca să mă uit direct la el. Purta o pereche de cizme de lucru cafenii cu şireturi roz neon.

— De obicei mi se spune Will. Will Baxter, a continuat el şi a întins mâna.

M-am uitat fix la mâna lui mare, apoi i-am întâlnit privirea. Avea ochii întunecaţi ca păcura.

— Iar tu eşti... ? a întrebat Will după o clipă, lăsân- du-şi braţul pe lângă corp.

L-am privit pe Luis, iritată. Ştiam că băieţii care sunt atât de sexy sunt cei mai răi – înfumuraţi, egocentrici şi plictisitori. în plus, era înalt. Sexy plus înalt însemna că era complet insuportabil. Aş fi pariat

că singura problemă pe care o avea tipul ăsta era să reuşească să-şi găsească pantaloni pe măsură. Luis a făcut un mic semn cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să spună: „E în regulă!”

— Fem.

Will a ridicat din sprâncene, aşteptând mai mult.

— Brookbanks, am continuat eu.

Mi-am trecut degetele pe după ureche în încercarea de a-mi aranja părul, numai că nu era suficient păr pentru a-l rearanja.

— îmi pare rău că munca mea ţi se pare elementară, Fem Brookbanks, pentru că eu cred că eşti blocată aici cu mine pentru tot restul zilei, mi-a spus Will cu o veselie exagerată.

I-am oferit un zâmbet crispat.

— Ei bine, copii, eu o să plec, a spus Luis. Will, în ciuda primei impresii, să ştii că Fem nu muşcă.

— Hei! am spus eu.

— Ne vedem luni.

Luis m-a sărutat pe obraz, apoi mi-a şoptit la ureche:

— E un scump. Poartă-te frumos.

în timp ce încuiam uşa în urma lui Luis, îl simţeam pe Will privindu-mi chipul din lateral.

- Ce?

— Spune-mi de ce nu-ţi place!

A scos o brioşă din punga de hârtie şi a desprins-o de hârtia cerată. Stomacul mi-a bolborosit. îi făcusem lui Whitney nişte clătite după reţeta mamei ca mic dejun special de rămas-bun, dar asta se întâmplase cu câteva ore în urmă. Will a rupt brioşa în două şi mi-a întins o bucată.

— Mulţumesc, am spus, băgând-o în gură.

Avea gust de lămâie şi afine.

Ne-am întors cu faţa spre perete. Totul, în afară de colţul din dreapta, părea terminat.

— Ratonul e-n regulă, am spus.

El nu mi-a răspuns, aşa că m-am uitat la el. Analiza pictura cu atenţie, de aproape. Genele lui de jos erau exagerat de curbate şi la fel de negre ca lacul la miezul nopţii. Erau lungi şi delicate şi îi sărutau pielea de sub ochi, iar contrastul cu echipamentul de lucru lăbărţat şi stropit cu vopsea era ciudat de incitant. Am privit din nou pictura murală.

— Nu este chiar groaznică.

A izbucnit în râs pe neaşteptate, ca o explozie de artificii. Era o încântare acustică.

— Spune-mi ce crezi cu adevărat.

— Doar că nu este ceea ce aş fi ales eu. Cafeneaua arată atât de diferit faţă de cum era acum şase luni.

Şeful meu decisese că spaţiul trebuia „modernizat”. Scaunele uzate din lemn de cireş fuseseră înlocuite cu unele din plastic negru turnat, pereţii turcoaz fuseseră vopsiţi în alb şi nu mai existau postere cu reproduceri după Renoir.

Am făcut greşeala să mă uit din nou la Will. Mă privea cu o oarecare fascinaţie şi felul în care făcea asta îmi dădea un sentiment de nelinişte.

— Nu prea eşti adepta schimbărilor, nu-i aşa?

— îmi plăcea cum era înainte.

Am arătat spre un colţ de lângă fereastră.

— Aveam un fotoliu vechi îmbrăcat în catifea portocalie acolo şi toate cărţile acestea de bucate ale Nigellei Lawson.

Aproape nimeni nu se uita prin ele, dar Nigella

era chestia noastră.

— Iar acolo, erau atârnate nişte mărgele de lemn, am continuat, făcând un gest spre uşa care ducea spre bucătăria unde se făceau pregătirile.

Pe peretele pe care îl picta Will, fusese cândva un panou mare de plută, amplasat deasupra staţiei de lapte şi zahăr. Acolo, oamenii prindeau cu piuneze bileţele şi pliante pentru lecţii de pian, corespondenţe ratate, cercuri de tricotat – aproape orice. în anul precedent, unul dintre clienţii noştri obişnuiţi îşi ceruse iubitul în căsătorie fixând pe panoul de plută un semn pe care scria: „Te iubesc, Sean. Vrei să te căsătoreşti cu mine?” şi în a cărui parte inferioară decupase nişte benzi verticale pe care era scris acelaşi răspuns: „Da.”

— înainte era un local intim. Acum este complet diferit, am spus. Este atât de... auster.

— Ştiu ce vrei să spui, a spus Will.

Şi-a şters mâinile pe buzunarele de la piept, iar atunci, am observat că pe degetul mic purta un inel simplu de aur cu o emblemă.

— De fiecare dată când mă întorc la Toronto, descopăr că s-a mai schimbat puţin. Uneori destul de mult, chiar.

— Nu locuieşti aici?

— Locuiesc în Vancouver, a spus el. Dar am crescut aici. Şi da, evoluează mereu. Totuşi, nu mă deranjează. Ori de câte ori vin acasă, am ocazia să redescopăr oraşul, a spus el, îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe faţă.

— Cât de romantic, am spus eu, impasibilă.

Dar cuvintele lui mi-au pătruns până în sânge, ca o doză de espresso.

În prezent

ÎL PRIVESC FIX PE WILL peste pupitrul recepţiei, cu degetele şovăind deasupra tastaturii şi cu gâtul uscat. Mă fixează cu privirea. încă nu mi-a spus cum îl cheamă, iar Jamie îşi mută privirea de la unul la altul, mişcându-şi capul ca un căţeluş care încearcă să aleagă între două jucării de ronţăit.

Will şi cu mine aveam 22 de ani ultima dată când ne-am văzut, iar el nu arată deloc aşa cum îmi imaginam că va arăta. Mă întreb dacă şi el gândeşte la fel despre mine, pentru că sunt convinsă că ştie cine sunt. Sunt sigură că ştie că această staţiune Brookbanks este staţiunea *mea* Brookbanks.

— Am nevoie doar de numele dumneavoastră ca să pot căuta rezervarea, spune Jamie.

Mă dă la o parte în timp ce eu şi Will ne uităm unul la celălalt. Will mijeşte uşor ochii. Nu este sigur că l-am recunoscut.

Dar bineînţeles că l-am recunoscut, chiar dacă acest Will Baxter este foarte diferit de cel pe care l-am cunoscut cândva. Este acelaşi bărbat înalt, cu trupul numai linii lungi şi muchii ascuţite, deşi costumul mă derutează. Şi părul este la fel: pieptănat spre spate şi fixat bine cu un produs pentru păr. încă este zvelt, dar acum are o anumită robusteţe. Poate este din cauza

costumului, a părului şi a corpului, plus cei zece ani care s-au scurs de când l-am văzut ultima oară.

Oricât de surprinzătoare ar fi, hainele făcute la comandă şi tunsoarea de 200 de dolari i se potrivesc. Este foarte cochet.

— Will Baxter, spune el, cu ochii aţintiţi asupra mea în timp ce îşi pune cârdul de credit şi cartea de identitate pe tejghea.

Am petrecut doar o zi cu Will şi mi-a schimbat viaţa. Cândva credeam că ar putea fi sufletul meu pereche. Credeam că noi doi vom fi aici împreună în circumstanţe foarte diferite. Odinioară, credeam o mulţime de lucruri despre Will.

Şi mi-am irosit mult prea mult timp din viaţa mea de adult întrebându-mă ce s-a întâmplat cu el. Poate că am reuşit să mă abţin să rămân cu gura căscată, dar nu-mi pot controla respiraţia. Rochia asta blestemată a mamei mele este atât de strâmtă, încât îmi pot vedea pieptul cum se ridică şi coboară. Will observă şi el. Preţ de o secundă, îşi coboară privirea, dar când o ridică din nou, inspiră sacadat.

— Domnule Baxter, văd că anul acesta aveţi rezervare la una dintre căsuţe, spune Jamie.

Abia îl aud.

Probabil că nici Will nu îl aude, pentru că nu răspunde. în schimb, îşi pleacă capul.

— Fem.

Vocea lui Will este gravă, iar numele meu îi iese gros, de parcă ar fi fost prins în smoală.

Nu sunt sigură care ar fi reacţia corectă în momentul ăsta, sau care este cea mai sigură reacţie pe care aş putea să o am. Să mă prefac că nu-mi amintesc de el mi-ar oferi cea mai mare protecţie, dar nu sunt o actriţă prea bună. Niciodată nu am fost sigură dacă este nerezonabil faptul că îmi amintesc

atât de clar cele 24 de ore petrecute cu Will sau dacă ar fi absurd dacă nu mi-aş aminti. Aproape că îmi zgârii cu unghiile pielea de pe antebraţ, iar Will se uită la mine în timp ce fac asta, îmi aşez mâinile pe pupitrul recepţiei, enervată că are acest efect asupra mea.

— Eşti aici.

O spune de parcă nu ar fi rostit cele mai ironice două cuvinte din limba engleză.

Dacă sunt aici? Dacă eu sunt aici? Aş vrea să ţip înapoi la el. Aş vrea să-l întreb unde naiba a fost până acum. A fost ideea lui să ne întâlnim în staţiune, iar eu am venit, în timp ce el a întârziat nouă ani.

Deschid gura să vorbesc, dar apoi o închid la loc. O deschid din nou, dar nu iese nimic.

— Eşti bine? îmi şopteşte Jamie la ureche, iar eu clatin din cap.

„Pepene roşu", mimez din gură, sperând că îşi aminteşte.

— Domnule Baxter, spune Jamie, frecându-şi mâinile. Mă tem că doamna Brookbanks trebuie să plece în seara aceasta. Dar aş fi încântat să vă ajut să vă instalaţi.

Dau din cap spre umărul lui Will şi ocolesc pupitrul de la recepţie fără să-l privesc în ochi.

— Văd că staţi în Căsuţa 20, spune Jamie.

La naiba! La naiba! La naiba! îmi spun în mintea mea.

Mă îndrept spre intrarea principală, ţinându-mi capul plecat. Chiar înainte de a mă strecura afară, îl aud pe Will strigându-mă pe nume şi atunci, o iau la fugă.

SĂ FUGI DE WILL BAXTER este extenuant. Ştiu, pentru că am petrecut nouă ani făcând asta. Asta

trebuia să mă ajute să mă distanţez de el, ca printr-un fel de ceaţă magică şi o pădure fermecată, spre un tărâm al uitării. Am fugit de sentimentul pe care mi-l dădea degetul lui încolăcit cu al meu, am fugit de durere. Sentimentul mă ardea tare şi mă durea, ca o lance care străpunge sternul. Cu timpul, s-a estompat şi a rămas o durere surdă. Dar în seara aceasta, nu există scăpare.

Cobor în fugă treptele de piatră din faţa cabanei. Când păşesc pe alee, tocurile mele înalte se afundă în pietriş şi mă împiedic. îmi mut greutatea pe vârful picioarelor, dar nu pot să mă deplasez decât câţiva centimetri deodată. Mi-am lăsat pantofii Birkenstock în birou, înjurând, mă descalţ şi strâng din dinţi când simt înţepăturile pietricelelor. Am trăit prea mult timp la oraş. Odinioară, Whitney şi cu mine umblam prin staţiune în picioarele goale toată vara.

Apuc să mai fac trei paşi, dar aud zgomotul unor paşi grăbiţi pe scări în spatele meu.

— Fem, aşteaptă!

Dar eu nu aştept. îmi accelerez ritmul, mă împiedic şi plonjez înainte. Umilinţa mă doare mai tare decât înţepăturile din palme şi genunchi.

— Eşti bine? întreabă Will, aplecându-se deasupra mea.

Deplâng ziua în care s-a născut. îi deplâng pe oamenii care s-au ţinut în braţe timp de nouă luni înainte de asta. Deplâng multe în timp ce stau întinsă acolo. îmi sprijin fruntea pe pământ şi îmi înfig degetele în pietriş. Poate aş putea găsi o cale de scăpare săpând.

— Am să te ajut să te ridici, bine?

înainte de a putea spune nu, că nu este în regulă, că nimic din toate astea nu este în regulă, Will mă apucă de braţe şi mă ridică în picioare.

Eu trag de timp, îndepărtând bucăţele de pământ şi pietricelele lipite de mine, iar Will se ghemuieşte să-mi inspecteze rănile. Capul lui este la câţiva centimetri de

al meu – atât de aproape, încât îi pot simţi parfumul, mirosul de fum şi de piele şi o aromă dulceagă, ca de caramel ars. îmi concentrez atenţia asupra picioarelor mele.

— Arată rău, spune el, şi apoi îşi trece degetul pe lângă o pată sângerie care începe deja să se umfle.

Sunt prea uimită ca să fac altceva decât să privesc.

— Este în regulă, mă răstesc eu.

Când reuşesc să mă uit la el, văd că mă priveşte printre genele negre şi dese.

— Eşti chiar tu, spune el.

Nu pare surprins să mă vadă.

Mă îndrept de spate, iar Will face la fel, deşirân-du-se cât este de înalt.

Mă holbez la cravata lui. Odată mi-a spus că nu va purta niciodată una. Mă întreb ce alte părţi ale planului nu a respectat.

— Eşti bine? Vrei să te aşezi?

îmi face semn spre o bancă de lemn care dă spre lac, deşi este prea întuneric pentru a distinge malul îndepărtat. în aer, pluteşte un iz de iarbă proaspăt tunsă, de petunii şi de brad, peluzele şi grădinile îngrijite din jurul cabanei contopindu-se cu tufişurile din apropiere. Privirea îmi alunecă spre pontoane, unde câţiva pompieri locali fac pregătiri pentru spectacolul de artificii din această seară, şi înghit în sec.

Clatin din cap, iar mintea îmi rătăceşte. Sunt o mie de lucruri pe care voiam să i le spun lui Will, dar acum nu reuşesc să aleg nici măcar unul dintre ele.

Will îşi freacă gâtul.

— îţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

Rosteşte cuvintele cu atenţie, ca şi cum ar merge în vârful picioarelor pe o coardă elastică şi ar

face şapte paşi precauţi.

Dacă îmi amintesc de el? întrebarea este atât de ridicolă, încât aproape că este amuzantă. Mama a fost cea care mi-a salvat viaţa, dar Will a fost cel care m-a ajutat să îmi dau seama cum să mi-o construiesc singură.

Will îmi ridică pantofii de pe jos şi face un pas mai aproape ca să mi-i dea, cu o expresie prudentă pe chip. Gestul mă cutremură. Sunt oaspeţi peste tot: unii stau întinşi pe pături pe gazon, iar alţii stau întinşi pe şezlonguri pe plajă, aşteptând să înceapă spectacolul de artificii, dar nu-mi pasă.

Lumina lămpii îi mângâie suprafeţele proeminente ale pometţilor, iar în minte îmi vine imaginea lui din acea noapte, cu lumina lumânării pâlpâindu-i pe chip.

— Normal că îmi amintesc de tine… şi aş vrea să ştiu doar ce cauţi aici… îi spun eu.

El clipeşte surprins de tonul meu. Stă cu mâna întinsă, ţinându-mi pantofii.

— în staţiunea mea! adaug eu, înşfăcând pantofii. Ai înţeles data greşit?

— Nu. Eu…

— Nu încerca să-mi spui că este o coincidenţă.

Mă priveşte confuz.

— Nu ştii? Sunt aici ca să te ajut! spune el, coborând vocea.

— Despre ce vorbeşti?

— Mama ta nu ţi-a spus? M-a angajat pe post de consultant în afaceri.

îmi trag gâtul înapoi cu o mişcare bruscă.

— Mama? De unde o cunoşti pe mama? şuier, apoi închid ochii.

Preţ de o clipă, am uitat că nu mai este.

— Am cunoscut-o aici vara trecută, spune Will. M-am gândit că poate ţi-a spus. M-am gândit că poate de aceea eşti aici. Mi-a cerut ajutorul pentru planificarea strategică şi nişte idei pentru...

îmi flutur mâna în care ţin pantofii ca să-l opresc. Sunt copleşită. Nu mă pot concentra asupra probabilităţii ca mama mea să fi angajat un consultant, sau asupra întorsăturii şi mai ciudate de situaţie ca acea persoană să fie tocmai Will. Will, care acum este aici. Will, care a venit aici vara trecută. Will, care o cunoştea pe mama mea. Will, care credea că ştiu că vine. Will, care, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu m-a contactat niciodată. Toate astea sunt prea mult.

Respir adânc pentru a putea aborda aspectul cel mai important.

— Will, spun eu, iar numele lui îmi lasă un gust ciudat pe limbă. Mama a murit!

— Poftim? Nu. Tocmai am vorbit cu ea... nu a trecut chiar atât de mult timp, murmură el, mai mult pentru el însuşi decât pentru mine.

— A avut un accident de maşină... în luna mai.

îi enumăr faptele ca şi cum aş dezlipi un plasture: la obiect şi acordând cât mai puţină atenţie semnificaţiei lor. îi explic cum s-a stricat maşina de gheaţă a restaurantului în timpul servirii cinei şi cum barmanii încercau să se descurce cu un automat de pe unul dintre etajele destinate oaspeţilor. Când cineva s-a plâns de zgomotul constant, mama a decis să meargă ea însăşi în oraş pentru a aduce înapoi un portbagaj plin de gheaţă. Era întuneric şi mă îndoiesc că a apucat să vadă căprioara înainte ca aceasta să treacă prin parbrizul ei.

Mă enervează în mod iraţional faptul că întot-

deauna insista să îndeplinească sarcini pe care le-ar fi putut atribui cu uşurinţă altcuiva. în cele din urmă, dăruirea ei a ucis-o.

Will îşi trece o palmă peste faţă. E mai palid.

— Eşti bine? Bineînţeles că nu eşti bine, spune el, răspunzându-şi la propria întrebare. Chiar nu ai ştiut că voi veni. Eşti aici pentru că ţi-ai pierdut mama!

îmi întind mâinile, cu palmele în sus – este un gest de nedumerire, nu de spectacol.

— Locul acesta este al meu acum. Mi l-a lăsat mie.

Will mă priveşte fix, iar eu mă uit în altă parte. Săptămânile în care m-am trezit în miez de noapte şi m-am răsucit ore întregi mă prind din urmă, iar epuizarea acumulată în adâncul oaselor mele iese la suprafaţă.

— Fem, spune el încet, cu blândeţe. îmi pare atât de rău.

îşi răsuceşte inelul de la degetul mic. Uitasem de obiceiul acesta.

Scuzele se izbesc de pieptul meu ca tăişul ascuţit al unui topor. Nu pentru asta vreau să îi pară rău. Simt că îmi tremură buza de jos.

întinde mâna spre braţul meu, dar eu mi-l trag înapoi.

— Nu face asta.

— Femie? mă strigă Jamie din vârful scării. Eşti în regulă?

— Sunt bine, spun, dându-mă la o parte pentru a face loc unui grup care se îndreaptă spre cabană.

Jamie îi salută pe oaspeţi şi comentează despre cât de gustoase sunt plăcintele cu crab înainte de a coborî treptele, două câte două, pentru a ni se alătura. Nu este la fel de înalt ca Will, dar Jamie s-a

simţit întotdeauna extrem de bine în corpul său. îl controlează de parcă ar fi un gigant.

— V-aţi uitat cheia, domnule Baxter, spune el, cu ochii mijiţi, înmânându-i-o lui Will. Şi valiza, dar o să pun să vă fie adusă la căsuţă.

Will se înalţă şi mai mult în timp ce ia cheia.

— Mulţumesc.

— Deci, vă cunoaşteţi? întreabă Jamie, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Nu, spun eu în acelaşi timp în care Will răspunde „Da”.

Jamie îşi coboară privirea spre picioarele mele.

— Este o trusă de prim ajutor în birou. Lasă-mă să curăţ asta.

— Nu-ţi face griji, spun eu. Serios, Jamie, sunt bine.

Văd momentul precis în care Will înregistrează numele. Clipeşte de două ori, iar şocul i se aşterne pe chip ca un val care năvăleşte spre ţărm.

Jamie se ghemuieşte în faţa mea, pentru a-mi examina rana. îmi pironesc ochii în ochii lui Will. Un reflex. Dar el se uită la Jamie, cu mâinile încleştate pe lângă corp.

— Eşti sigură că eşti bine, Femie? mă întreabă Jamie, apoi se uită în sus la mine. Nu-mi place cum arată asta!

Stau între Jamie Pringle şi Will Baxter, cu picioarele goale şi genunchii juliţi, la mai puţin de două luni de la moartea mamei mele.

— Îhî, îi spun.

— Nu te cred. Vii cu mine, spune Jamie, ridicându-se din nou în picioare. Nu scapi de mine, Femie, îmi spune la ureche, dar sunt sigur că Will îl poate auzi.

N-ar trebui să mă simt vinovată, dar mă simt. Urăsc faptul că mă simt aşa.

Will îşi drege glasul.

— Vă las pe voi doi să vă ocupaţi de asta, atunci, spune el. îmi pare rău, Fem!

îmi aruncă o privire lungă. Mă gândesc că ar putea spune ceva mai mult, dar apoi se întoarce şi porneşte pe alee.

Primul artificiu explodează deasupra capetelor noastre cu o bubuitură şi un şuierat, luminând vârfurile copacilor. Dar eu nu mă uit în sus. Mă holbez la Will, care se îndepărtează de mine aşa cum a făcut-o şi în urmă cu zece ani.

„Tu şi cu mine peste un an, Fem Brookbanks. Să nu mă dezamăgeşti.” Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus.

14 iunie, cu zece ani în urmă

BĂIEŢII ERAU ÎNTOTDEAUNA ATÂT DE NEGLIJENŢE Se sprijineau de uşi şi se tolăneau pe mesele de la cantină. Jamie mă folosea adesea ca punct de sprijin, lăsându-se cu cotul pe umărul meu. în schimb, Will se ţinea drept.

Acum, contura aripa unui avion care se înălţa deasupra liniei cerului, în timp ce eu mă prefăceam că citesc *The Grid.* Aveam caietul de notiţe pe masă, deschis la lista de lucruri pe care voiam să le fac, să le văd, să le mănânc şi să le beau înainte de a pleca acasă, în ceva mai mult de o săptămână. între cursuri, teme şi ture la cafenea, nu reuşisem să profit la maximum de viaţa în cel mai mare oraş din Canada. Speram să găsesc în numărul din această săptămână câteva idei ieftine pe care să le adaug la lista mea de lucruri de făcut, dar mă holbam la linia lungă a spatelui lui Will şi la strânsoarea fermă a mâinii lui în jurul pensulei. Cel mai mult mă frapa faptul că stătea atât de drept. în mort cert, nu lăsa impresia unui om delăsător.

— Simt că mă judeci, a spus Will. Ba chiar aud asta... extrem de tare.

A privit peste umăr, cu părul alunecându-i în ochi şi colţurile buzelor orientate în sus.

— Vrei să punem nişte muzică ca să înăbuşim zgomotul? m-a întrebat.

Deci era şi amuzant, nu doar sexy. L-am străfulgerat cu privirea, dar zâmbetul lui Will nu a făcut decât să se lărgească şi mai mult. Nu mai văzusem niciodată unul atât de frumos ca al lui.

— întotdeauna îţi arăţi aşa dinţii? l-am întrebat.

— Dar tu întotdeauna eşti atât de prietenoasă?

— Cam da.

A chicotit, iar eu am simţit sunetul acela în stomac – era cald şi dulce.

— Atunci, nu mă voi supăra. Pui muzică? a întrebat şi a dat din cap spre iPod-ul meu de pe masă.

— Sigur.

îmi găsise punctul slab în timp record. Mi-am frecat degetele de pantalonii scurţi pentru a şterge cerneala luată de pe ziar şi mi-am răsfoit albumele de pe iPod cu unghiile albastre ciobite, încercând să ghicesc ce i-ar plăcea.

— Am trupa aceea nouă, Vampire Weekend. I-ai ascultat?

— Asta ascultai când ai intrat? Te-am văzut mai devreme pe stradă.

Mi-am dres glasul, surprinsă.

— Oh, nu. Era una dintre listele de melodii ale lui Peter.

— Iubitul tău?

Am pufnit pe nas.

— Peter este cel mai bun prieten al mamei mele. Listele de melodii sunt un fel de chestie a noastră.

Era puţin spus. De fapt, Peter şi cu mine comunicam prin muzică. Mama spunea că acesta este limbajul nostru secret. Potrivit spuselor ei, Peter nu permitea prea multor oameni să intre în viaţa lui...

asta aveam noi doi în comun. După cum povestea ea (şi îi plăcea să povestească), mama îşi făcuse cu greu loc în viaţa lui, cu mult înainte să mă nasc eu.

„Peter nu ştia ce să facă cu toată vorbăria mea şi nu ştia cum să mă roage să tac, aşa că, după o iarnă în care a locuit în casa noastră, a rămas cu mine pe cap pentru totdeauna. Prin detenţie – aşa l-am forţat să îmi fie prieten”, îmi spusese mama.

Mă bucuram că o făcuse. Fără Peter, am fi fost doar eu şi mama. El îmi cumpărase primul set de căşti şi toate celelalte perechi care au urmat. Ne trimiteam unul altuia compilaţii pe CD prin poştă, iar eu le puneam pe iPod-ul meu.

— Ce ai pe iPod? a întrebat Will, apropiindu-se mai mult.

Avea o insignă micuţă prinsă la guler, pe care era scris cuvântul „suprarealist”. Am întors ecranul spre el şi s-a aplecat, cu pensula suspendată în aer, să citească titlurile melodiilor.

— „Stop Your Crying”, „I’m Only Happy When It Rains”, „Road to Nowhere”...

S-a uitat în jos la mine, cu ochii scânteietori şi mi-a zis:

— Cred că încearcă să-ţi spună ceva!

Eram impresionată că Will îşi dădea seama de asta.

— Lui Peter îi place să aleagă câte o temă. Mi-a spus că păream irascibilă ultima dată când am vorbit şi mi-a trimis asta.

— De ce erai irascibilă?

Am ridicat din umeri.

— Chestii strict secrete?

— Nu e treaba *ta.*

Will m-a cercetat o secundă, cu un zâmbet nesigur.

— Hai să o ascultăm.

M-am ascuns în spatele tejghelei şi mi-am conectat iPod-ul la sistemul de difuzoare. Vocea Fionei Apple a inundat cafeneaua. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Will privindu-mă. Mi s-a strâns stomacul.

— îmi place cântecul ăsta, a spus el. Se numeşte „Every Single Night”, nu-i aşa?

— îhm.

Deci era amuzant şi sexy şi avea *şi* gusturi bune în materie de muzică. în fine. Will s-a întors la pictura lui murală, iar eu m-am întors la ziarul meu.

— Ce este în carneţelul acela? a întrebat el după câteva minute. Eşti scriitoare?

Mi-am încrucişat braţele la piept, dar nu am răspuns.

— Sunt poezii? însemnări de jurnal? Chestii ultrasecrete despre dominarea lumii?

— Eşti un pic cam băgăreţ, ştii asta?

A izbucnit într-un hohot de râs puternic.

— Un pic!

A aruncat o privire peste umăr, iar eu am încercat să strâmb din nas, dar zâmbeam mai larg decât o făcusem în ultimele câteva luni de zile. Nu erau prea mulţi oameni care să mă fi făcut să zâmbesc în acea lună iunie.

Când Will a terminat de pictat avionul, am sărit de pe scaunul meu, anunţând că am nevoie de o cafea.

— Vrei şi tu una?

— Da, te rog. Ar fi grozav.

— Ce doreşti?

— Un latte. Cu doză dublă de cafea dacă se

poate.

— Nicio problemă.

Speram să vrea ceva cu spumă. Am turnat lapte fierbinte peste cafeaua lui Will, înclinând ceaşca şi mişcând ulciorul într-o direcţie pe suprafaţă, apoi tră- gându-l înapoi în cealaltă direcţie. în difuzoare se auzea trupa Spiritualized. Dacă ar fi fost plină cafeneaua, ar fi fost o zi perfectă. Eram în zona mea din spatele barului –

nimeni nu mă băga în seamă acolo; era aproape la fel de bine ca atunci când mă plimbam prin oraş.

— în principiu, am terminat, a spus Will, ştergân- du-şi mâinile. Voi lăsa să se usuce puţin şi apoi voi aplica un strat de lac. Nu îmi va lua mult timp să îl aplic.

Am aşezat ceştile pe o masă.

— Aceasta este a ta. O bei cu zahăr?

— Trei pliculeţe, a zâmbit Will. îmi place dulcele. Este o problemă.

Salopeta lui Will era atât de largă, încât nu era evident ce avea pe sub ea, dar eram sigură că arăta bine.

S-a aşezat în timp ce eu adunam şervetul care acoperea staţia de lapte şi zahăr.

— Ai spus trei de parcă ai fi vrut patru, i-am spus, aruncând pe masă un pliculeţ suplimentar de zahăr şi un băţ de amestecat, în timp ce mă aşezam.

Will şi-a ridicat privirea de la băutura sa cu o expresie ciudată pe faţă. Aveam un cod anume pentru decorarea ceştilor cu latte. Le desenam inimioare celor mai mulţi dintre clienţii mei. Inimi mari, inimi mici aşezate deasupra unor inimi mari, inimi concentrice... Inimile îi făceau să se simtă speciali. Dar clienţii mei favoriţi nu primeau inimi.

— O ferigă din partea lui Fem[1], a spus Will, cu glas scăzut.

Făceam ferigi atunci când cineva tresălta de bucurie, sau dacă părea trist, sau când lăuda muzica atunci când eu mă ocupam de sistemul audio. în ziua în care Josh îl ceruse pe Sean în căsătorie cu ajutorul afişului său, îi decorasem băutura cu două frunzuliţe de ferigă, cu tulpinile unite în centru. Făceam ferigi

1 Fem înseamnă „ferigă” în limba engleză *(n. tr.).*

pentru clienţii mei preferaţi. Nu mi-am dat seama că făcusem una pentru Will până când nu am terminat de turnat laptele. Am împins zahărul mai aproape de Will.

— Ţi se răceşte cafeaua!

A clipit, apoi a luat toate cele patru pliculeţe.

— MĂ ÎNTORC ACASĂ IMEDIAT după festivitatea de absolvire, i-am spus lui Will după ce a luat prima înghiţitură.

Mi-am trecut degetele peste coperta de piele neagră şi moale a carneţelului meu. Era cadou de la mama. Mi-l dăduse înainte de a pleca la şcoală. Avea pagini reutiliza- bile şi se închidea cu o capsă. „Un jurnal de adult pentru fiica mea adultă. Sunt atât de mândră de felul în care ai schimbat lucrurile, scumpo.” îmi spusese ea.

— Am o grămadă de lucruri pe care vreau să le fac înainte de a pleca, aşa că le-am notat. Nimic prea incitant.

— Asta depinde de ce ai pe listă, a spus Will.

Am văzut cum i se lărgeşte zâmbetul făcând să i se întindă o cicatrice mică de sub buză.

— Sunt cam amestecate lucrurile, am spus eu. O grămadă de chestii de pe listă sunt de mâncare. Există un restaurant în Districtul Financiar care face tablete de ciocolată în valoare de 20 de dolari. Sună stupid, şi sunt fără îndoială prea falită ca să arunc 20 de dolari pe dulciuri, dar, de exemplu, ce gust are un baton de ciocolată de 20 de dolari?

— Habar n-am!

Am deschis carnetul, parcurgând lista.

— Sunt câteva cartiere: Distilleiy District, The Junction. Nu am fost în High Park. îţi vine să crezi asta? Locuiesc aici de patru ani.

Am făcut o pauză, apoi l-am întrebat:

— în ce parte a oraşului ai crescut?

Wiil s-a strâmbat pe jumătate.

— în apropiere de High Park.

— Fugi de-aici!

Şi-a ridicat mâinile, râzând.

— Este minunat, mai ales atunci când înfloresc cireşii primăvara. Chiar ar trebui să mergi acolo.

Mi-am aruncat pixul spre el.

— Am ratat sezonul copacilor înfloriţi.

— întotdeauna am crezut că Toronto este o destinaţie plictisitoare dacă nu ai un localnic care să îţi arate împrejurimile. Toate chestiile interesante sunt oarecum ascunse vederii, a spus Will, învârtind un pliculeţ gol de zahăr între degete.

— Tu de unde eşti?

— Muskoka – chiar lângă Huntsville.

Muskoka este un district lacustru mare, la nord de oraş, într-o zonă cu cabane de lux.

— Trebuie să fie superb acolo.

M-am uitat fix la lichidul cafeniu lăptos din ceaşca mea.

— Este.

— Dar... ?

Am ridicat privirea spre el.

— Nu există niciun dar, l-am minţit eu.

Will mi-a cercetat chipul, apoi a coborât privirea spre degetele mele, cu care îmi scărpinam încheietura mâinii stângi.

— Deci, dulciuri la suprapreţ, parcuri urbane... ce altceva mai ai pe listă?

Am enumerat câteva dintre cele mai mari atracţii.

— Tumul Naţional Canadian? a întrebat Will. Nu e puţin cam... elementar?

A zâmbit şi mi-a aruncat o privire jucăuşă.

— Oh, înţeleg, am spus eu. Eşti un snob.

Eram pe punctul de a-l întreba pe Will ce crede el că merită văzut, dar m-am oprit. De obicei nu mă împrieteneam atât de repede cu oamenii, dar cu Will îmi plăcea să vorbesc. îmi plăcea foarte mult zâmbetul lui. Ba chiar îmi plăcea un pic prea mult pentru o fată care avea un iubit. Mi-am împins scaunul în spate, am adunat ceştile şi ustensilele şi le-am dus la chiuvetă.

Jamie fusese o prezenţă obişnuită a verilor mele de când mă ştiam. Dar în vara în care împlinisem 18 ani, lucrurile se schimbaseră. Poveştile despre isprăvile mele din adolescenţă se răspândiseră pe buze, şoptite prin staţiune, iar eu ajunsesem să mă tem să lucrez la recepţie şi să servesc la mesele din restaurant, unde prea mulţi oameni ştiau cine eram şi ce se întâmplase. Mama fusese de acord să mă repartizeze la baraca cu echipamente în sezonul acela. Aşa că eu şi Jamie rămăseserăm la pontoane, să cărăm ambarcaţiunile şi să le dăm oaspeţilor veste de salvare şi vâsle.

Jamie era cu trei ani mai mare decât mine şi era un fustangiu neobosit. Nu era un crai priceput, dar era perseverent. Cu bronzul şi cu buclele lui încâlcite, avea un aer de surfer murdar pe care nu-l detestam şi un mod de a vorbi lent care îl făcea să pară fie înţelept, fie prost, în funcţie de situaţie. Spre deosebire de ceilalţi angajaţi de la Brookbanks, Jamie nu mă trata diferit din cauza numelui meu de familie sau a vreunei prostii pe care o făcusem.

Când îl sărutasem la un foc de tabără făcut de angajaţi în weekendul prelungit din august, fusesem la fel de surprinsă ca şi el. Asta se întâmplase cu

patru ani în urmă, iar de atunci eram împreună.

— Vrei să mă ajuţi să dau cu lac? a întrebat Will în timp ce ne spălam cănile. Dacă o facem împreună, putem pleca mai repede de aici.

Şi-a răsucit inelul de pe degetul mic.

— Vrei să fac eu treaba în locul tău?

Nu eram sigură că a lucra alături de Will era o idee bună.

A trecut în spatele tejghelei şi a luat un prosop de vase, apoi a început să şteargă una dintre ceşti.

— Nu în locul meu, ci împreună cu mine, a spus Will, ceea ce m-a făcut să vibrez pe dinăuntru.

WILL MI-A ARĂTAT CUM SE APLICĂ lacul transparent cu ajutorul unei pensule late, începând din partea superioară a peretelui şi coborând către podea.

— Este destul de greu să greşeşti, m-a asigurat el.

— De ce locuieşti în Vancouver? l-am întrebat în timp ce acopeream pictura murală cu luciu.

— M-am mutat acolo la studii. Tocmai am absolvit Emily Carr.

— Este o universitate de arte, nu?

— Da, şi de design.

Am arătat cu pensula spre insigna prinsă de guler.

— Suprarealist – acesta este stilul tău de pictură?

S-a tras de guler ca şi cum ar fi uitat că era acolo.

— Nu. Cred că este un fel de glumă pe care o facem între noi, din moment ce munca mea este

destul de monotonă. Iubita mea mi-a dat-o.

Cuvântul „iubită" a avut efectul unui pumnal înfipt între coaste. Am tresărit. Nu m-am putut abţine.

— Cum adică monotonă? am întrebat, încercând să scap de strânsoarea puternică a invidiei.

Nu aveam de ce să fiu geloasă. Eu îl aveam pe Jamie.

— Sunt ilustrator. Creez benzi desenate, în principal. încerc să fac şi portrete, dar...

— „încerc!" Sunt destul de sigură că „încerc" şi „un pic" sunt cuvinte înrudite.

Will a râs.

— în mod cert, au sensuri apropiate.

— Bine, deci „încerci să faci portrete", am spus eu cu cel mai puternic accent englezesc.

— Drăguţ, a spus Will. Am avut o bandă desenată într-un buletin informativ din campus semestrul trecut. Visul meu este să o transform într-un roman grafic.

— Ai propria ta bandă desenată?

A ridicat un umăr ca şi cum nu ar fi fost mare lucru.

— Fred a fost directorul artistic al buletinului. Astfel am avut ocazia să o public.

— Fred?

— Iubita mea.

Bineînţeles că prietena lui era directorul artistic al unui buletin informativ al şcolii de artă şi că avea un nume minunat ca „Fred", care nu denumea o plantă.

Ne-am terminat de lăcuit secţiunile şi ne-am mutat mai încolo, de-a lungul peretelui.

— Ai spus că listele de melodii sunt chestia voastră – a ta şi a acestui prieten al mamei tale, a

comentat Will după un timp.

— Peter. Da, ascultăm muzică împreună de când eram mică.

Mama se enerva ori de câte ori ne dădeam în spectacol în faţa ei. „Dacă mai aud cuvintele «distorsiune» sau «tonalitate» încă o dată în seara asta, voi doi vă puteţi găsi pe altcineva cu care să jucaţi cărţi.” Dar îmi dădeam seama că nu vorbea serios.

— Asta e altceva. Vreau să spun, e mişto! a adăugat el. Nu-i cunosc bine pe prietenii părinţilor mei. Tu şi mama ta trebuie să fiţi foarte apropiate.

— Eu şi mama mea suntem...

Am ascultat fâşâitul făcut de pensulele lui Will în timp ce aplicam lac pe perete, încercând să îmi dau seama ce eram eu şi mama. Relaţia noastră fusese încordată pe parcursul adolescenţei mele – mă deranja că lucra prea mult şi că trebuia să-mi pregătesc singură cina prea des. Apoi îi citisem jurnalul şi devenisem o adevărată bilă de demolare umană. Dar îmi petrecusem ultimii patru ani la universitate arătându-i că sunt responsabilă şi obţinând o diplomă în afaceri, la fel ca ea. Vorbeam în fiecare duminică. Ne uitam împreună la *Soţia perfectă,* cu telefoanele pe difuzor, în timp ce eu împătuream rufe şi ea îşi făcea unghiile. Alicia Florrick era eroina noastră.

— N-aş spune că suntem extrem de apropiate, dar încercăm să ajungem acolo, am continuat eu.

Will nu se oprise să se uite în direcţia mea şi m-am întrebat dacă ştia că asta făcea să-mi fie mai uşor să vorbesc.

— Peter a ajutat-o să mă crească. El spune că a supravegheat educaţia mea muzicală. Mama spune că a fost mai degrabă o îndoctrinare.

Peter era patiserul şef al staţiunii. Când eram copil, eram degustătorul său obişnuit. Ţinea un scaun alb de plastic în bucătărie, astfel încât puteam sta lângă el, înfi- gându-mi furculiţa în diverse tarte şi plăcinte, cu muzica dată la maximum. De câte ori venea mama, îl cicălea să dea muzica mai încet. „Sau mai bine, Peter, opreşte porcăria aia!”, spunea ea. Mama ura muzica noastră.

— Şi tu îi faci liste de melodii?

— Facem liste când eu, când el. Singura noastră regulă este că trebuie să existe o temă.

— Faci una acum?

Am apăsat pensula de perete cu o forţă nejustificată.

— Da. Este o listă numită „Finaluri”.

Will a tăcut o clipă, apoi a spus:

— Unii oameni s-ar putea gândi la acest moment din viaţa lor ca la un început.

— Da, unii ar putea gândi astfel, am spus eu.

— Dar nu şi tu.

Am clipit privind pictura murală, apoi m-am uitat la Will. El s-a întors spre mine.

— Ceea ce vreau să ştiu, am spus, deviind de la subiect, este cum ai ajuns tocmai aici, dintre toate locurile.

— Oh, este vorba doar despre nepotism. Mama este prietenă cu proprietarul. Când i-am spus că vin aici în vizită, mi-a sugerat să fac o lucrare.

M-am imaginat având o pasiune, un părinte care să o susţină şi libertatea de a o duce la bun sfârşit.

— Uimitor! Este evident că ea chiar crede în tine.

M-a privit, iar ceva în felul în care a făcut-o –

modul în care ochii lui s-au fixat asupra ochilor mei timp de trei secunde lungi – m-a lăsat fără aer. Era prima dată când îi vedeam chipul lipsit de orice urmă de veselie. Părea mai în vârstă. Poate chiar un pic obosit. Nevoia de a spune o glumă, de a vedea un zâmbet înflorind pe faţa lui, era ciudat de puternică.

— Spune că dorinţa mea de a desena în interiorul unor cutii şi de a picta pe pereţi îmi pune în evidenţă rigiditatea interioară şi că sufăr de un perfecţionism distrugător care nu-şi are locul în inima unui artist.

Am rămas cu gura căscată.

— Mama ta a spus asta? Adică, ţi-a spus asta în faţă?

— De mai multe ori.

Mama şi cu mine trecuserăm prin multe, dar nu mi-o puteam imagina spunând ceva atât de crud.

— Mama este artistă, a spus Will, ca şi cum asta ar fi fost o explicaţie. Este sculptoriţă.

M-am încruntat.

— Toţi artiştii sunt răutăcioşi?

— Doar unii dintre ei, a spus el cu glas scăzut, apoi şi-a dres glasul. Dar mie *îmi place* să lucrez într-un spaţiu limitat! Mă incită.

Am simţit că mă încing imediat, cu palmele arzân- du-mi de parcă aş fi scos cartofi copţi din cuptor cu mâinile goale.

— Dar tu? a întrebat el. Pe tine ce te incită?

— Pe mine?

M-am întors spre perete, dar Will s-a aplecat şi mi-a vorbit la ureche, făcându-mi părul de pe braţe să se ridice.

— Relaxează-te, Fem Brookbanks.

Nu aveam nicio şansă să mă relaxez.

— îmi plac cafeaua, muzica, plimbările, am spus şi m-am întors să-l privesc. Lucrurile elementare.

— De bază, m-a corectat el. Care a fost specializarea ta?

— Managementul afacerilor!?

Păream nesigură. Mă simţeam nesigură, chiar dacă aproape că venise ziua să îmi pun roba şi toca.

M-a măsurat din priviri.

— Nu aş fi zis asta.

Am vrut să-l întreb la ce se aştepta, dar terminaserăm de lăcuit peretele.

— Ei bine, asta e! a anunţat el. O să curăţ şi o să pun totul deoparte, apoi putem pleca.

A întins mâna după pensula din mâna mea.

— Ai nevoie de ajutor? m-am oferit eu.

— Nu, e în regulă. Deja te-am pus să dai cu lac.

Am dat din cap, dezamăgită. Mi-am împachetat lucrurile şi mi-am deconectat iPod-ul. în cafenea s-a lăsat liniştea. Nu se mai auzea decât Will, care-şi spăla pensulele în partea din spate a cafenelei.

în timp ce aşteptam, m-arn îndreptat spre pictura murală şi am început să o studiez mai atent. Am privit-o în ansamblu, apoi m-am oprit asupra avionului. Mi s-a tăiat respiraţia şi m-am apropiat să văd mai bine. Will lăcuise această secţiune, aşa că o ratasem. Făcuse o frunză mică de ferigă pe cârma avionului.

— Mi-ai făcut cadou o ferigă pe cafea, aşa că eu ţi-am făcut cadou una pe un avion.

M-am întors când i-am auzit vocea. îşi ştergea mâinile pe un prosop.

— Mi-ai pictat o ferigă pe perete.

— O porţiune foarte mică de perete. îţi place?

Era cea mai reuşită ferigă pe care o văzusem vreodată. Aş fi vrut să o scot cu dalta de acolo şi să o iau acasă.

— Da, am murmurat.

îmi plăcea la nebunie.

— Deci, am o idee, a spus Will, aruncându-şi prosopul peste umăr. M-am gândit că aş putea să-ţi arăt câteva dintre locurile mele preferate, dacă eşti liberă. Nimic elementar, promit!

Pentru o clipă, am rămas fără cuvinte.

Văzând că nu îi răspund, a continuat:

— Mâine mă întorc la Vancouver. Am o comandă de pictură murală începând de luni – într-o altă cafenea. Mi-ar plăcea să-mi petrec după-amiaza plimbându-mă prin oraş.

Cu câteva ore în urmă, tot ce-mi doream era să fumez un cui, să mă îndrept spre casă şi să zac în patul meu ca o plantă, iară să fac nimic, dar ideea de a vedea Toronto-ul lui Will era incitantă. Să petrec mai mult timp cu Will era interesant, iar asta era o problemă. Jamie era
singurul tip cu care ar fi trebuit să-mi doresc să

petrec timp.

— Ei? Ce părere ai? a întrebat Will.

îmi simţeam bătăile inimii zvâcnind peste tot – în buze, în gât – era un zgomot puternic de avertizare care îmi răsuna în tot corpul. M-am uitat peste umăr la avion, apoi din nou la Will. Se juca cu inelul de pe deget.

— Mi-ar face plăcere, i-am spus.

Mai mult decât orice, nu voiam să mai irosesc nici măcar o clipă din timpul pe care îl mai aveam la dispoziţie în oraş.

în prezent

MĂ TREZESC ÎN TOIUL NOPŢII. Este 02.02. Se întâmplă întotdeauna imediat după ora 02.00 – insomnia mea soseşte cu precizie elveţiană. Uneori, pentru a adormi, deschid fereastra şi ascult briza printre ramurile copacilor şi valurile lacului lovindu-se de stâncă. Alteori, deschid o aplicaţie de meditaţie. De cele mai multe ori, zac aici, în dormitorul copilăriei mele, încercând să îmi dau seama ce naiba am de gând să fac cu viaţa mea.

în noaptea aceasta, mă întorc pe o parte, apoi pe spate, apoi pe burtă, dar nu reuşesc să îmi găsesc o poziţie comodă. Nu când mintea mea se învârte în jurul faptului că Will Baxter este aici şi că mama îl cunoştea. Mama *l-a angajat* pe Will.

Ştiu că staţiunea nu este atât de ocupată pe cât ar trebui să fie, dar ideea ca mama mea să cedeze şi numai un gram de putere unui consultant nu mi se pare deloc verosimilă..., în afara cazului în care lucrurile sunt mult mai grave decât bănuiam eu. De ce i-a cerut mama ajutorul lui Will în loc să-l ceară pe al meu? Posibilitatea ca ea să nu mă fi crezut capabilă mă deranjează.

în cele din urmă, îi trimit un mesaj lui Whitney.

Eşti trează?

Din păcate, da. E totul în regulă?

Este unul dintre avantajele faptului că cea mai bună prietenă a mea are un copil de cinci luni. Owen este cel mai dulce băieţel, dar este o teroare când vine vorba de somn.

Ţi-l aminteşti pe Will Baxter?

Whitney nu l-a întâlnit niciodată şi, la început, nu i-am spus prea multe. Ea şi Jamie erau apropiaţi şi mă temeam că nu va fi de acord. Dar nu puteam să nu vorbesc despre Will.

Acel Will Baxter de acum un milion de ani? Cel de care erai obsedată?

Ha, ha, ha! i-am răspuns eu.

Ce-i cu el?

A venit aici azi.

în câteva secunde, telefonul meu începe să vibreze.

— Spune-mi totul, zice Whitney în şoaptă, entuziasmată când îi răspund, iar eu nu mă pot abţine să nu râd.

Mă simt deja mai puţin stresată.

O pun pe Whitney la curent cu puţinul pe care îl ştiu.

— Cum arată?

— înalt. Brunet, spun eu.

— Şi chipeş?

Capacitatea ei de a părea atât de veselă în timp ce vorbeşte în şoaptă este o adevărată artă.

— Extrem de chipeş, bombăn eu. Şi stă în Căsuţa 20. Sunt două rânduri de căsuţe pe malul lacului. Bunicii mei ne-au construit casa. Este o casă mică, din lemn, cu un acoperiş în două ape, aflată la capătul aleii dinspre nord. Este ascunsă în pădure şi se află chiar vizavi de Căsuţa 20.

— Este din ce în ce mai bine, ţipă Whitney. Oaspetele misterios!

Scot un geamăt.

„Oaspetele misterios” era un joc de spionaj pe care îl inventaserăm în vara dintre clasele a Vl-a şi a Vil-a. în esenţă, acesta presupunea să urmărim în mod discret unul dintre oaspeţii staţiunii, adunând cât mai multe informaţii despre el. Ne notam descoperirile într-un caiet cu spirală, pe a cărui copertă erau mâzgălite cu cariocă neagră cuvintele „top secret”. Pentru că se aflau atât de aproape de casă, norocoşii locatari ai căsuţei cu numărul 20 erau adesea subiecţii noştri involuntari. Dacă Whitney apărea într-o dimineaţă la uşa mea îmbrăcată într-un impermeabil şi ţinând în mână un binoclu, eu nu eram surprinsă.

— Oricum, îi spun eu, ar trebui să mă întorc la muncă la Filtr săptămâna viitoare, dar...

— Nu poţi pleca încă. Nu ar trebui să pleci deloc.

Whitney nu este subtilă în ceea ce priveşte dorinţa mea de a mă muta definitiv de acasă. A plecat la facultate pentru a-şi lua diploma în igienă dentară şi, imediat după aceea, s-a întors în Huntsville.

— în plus, sunt sigură că vor supravieţui fără

tine încă puţin timp. Fără supărare, îmi spune ea.

în mod normal, aş protesta – am mai avut versiuni ale acestei conversaţii – dar în seara aceasta ştiu că are dreptate. M-am mai întors o singură dată în gasoniera mea din Toronto, doar pentru a mă asigura că nu îmi cresc cine ştie ce „experimente ştiinţifice” prin frigider şi pentru a o ruga pe vecina mea să-mi ridice corespondenţa. Mi-e dor de lucrurile mele, dar trebuie să rămân prin preajmă cel puţin până când voi afla ce se întâmplă în staţiune. îl voi suna pe contabil mâine la prima oră, iar după aceea va trebui să vorbesc cu Will.

— Am vorbit cu Philippe ieri, îi spun lui Whitney. Mi-a spus să-mi iau liber atât cât am nevoie.

Philippe a fost iubitul meu – asta până când l-am găsit călărind-o pe creatoarea de pălării de la magazinul de lângă prima noastră cafenea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmpla ceva când a început să poarte pălării. Mi-am învăţat lecţia: să ieşi cu şeful tău este întotdeauna o idee proastă.

Ne-am despărţit acum doi ani şi de atunci am luat o pauză de la bărbaţi. Lăsând asta la o parte, am adăugat din nou sexul în ecuaţie după cinci luni foarte lungi, dar sunt relaţii care nu mă interesează. Pentru ce să irosesc atâta timp şi energie şi să fac compromisuri? Pentru nişte şosete bărbăteşti murdare care să zacă prin locuinţa mea, urmate de dezamăgirea că lucrurile nu au funcţionat. Nu, mulţumesc.

— I-aş fi spus să ia un biscuit şi să şi-l bage în fund, spune Whitney.

— Noi nu servim biscuiţi.

— Atunci vreo buletă din aceea energizantă vegană scârboasă cu cânepă pe care le serviţi voi la cafenea. Ar fi trebuit să laşi slujba aia cu mult timp în

urmă.

Nu mai intru în discuţia asta cu ea. Lăsându-l la o parte pe Philippe, îmi place ceea ce fac. Am început să lucrez la Filtr când exista o singură cafenea. Acum suntem un mic imperiu al espresso-urilor din vestul oraşului, iar eu am contribuit la asta. Am un birou la etajul al doilea al primei noastre cafenele şi, când este aglomerată, cobor şi ajut cu servirea la tejghea. Zgomotul aparatului de măcinat, presarea cafelei în port-filtru, şuieratul aparatului cu aburi – toate astea mă liniştesc. Măcinare. Presare. Şuierat. De la capăt. Există o satisfacţie unică în a privi cum se micşorează coada. O sarcină îndeplinită, o dezordine controlată. Este perfect, cu excepţia faptului că împart biroul cu Philippe. Şi că este imperiul lui, nu al meu.

îmi doresc de mult timp să am propria cafenea. Fantezia este cam aşa: renovez micul magazin din cartierul meu – cel pe care proprietarii nu-l vor vinde niciodată. Dar asta este fantezia mea, iar în ea, ei acceptă să îl vândă. Este o clădire din cărămidă roşie, cu ferestre mari, la colţul unei străzi rezidenţiale cu multă vegetaţie. Vopsesc pereţii în cea mai intensă nuanţă de albastru şi amenajez spaţiul cu mobilă tapiţată luată din pieţele de antichităţi. Scaunul de catifea portocalie merge în colţul de lângă fereastră. Atârn un panou de afişaj comunitar şi găsesc o bibliotecă veche superbă. O umplu cu cărţi de bucate. în loc de cărţile Nigellei Lawson, le colecţionez pe cele cu reţete de produse de patiserie, tarte şi plăcinte – *The Violet Bakery Cookbook, Book of Great Cookies* a Maidei Heatter, dar şi *New World Sourdough* şi *The Complete Canadian Living Baking Book.* Ele reprezintă un salut discret pentru Peter. Raftul cu cărţile Agathei Christie reprezintă un salut către mama. îmi petrec săptămâni întregi selectând

muzica pentru ziua deschiderii – numai cântece care denotă triumf şi bucurie. Primul pe care îl pun este „Feeling Good” al Ninei Simone. Cafeneaua mea este confortabilă şi caldă şi nu are nimic din aerul rece scandinav al cafenelelor Filtr. I-am dat numele meu. Eu îi spun „La Fem”.

Mai aveam de economisit cel puţin încă un an până să pot acoperi costurile de pornire şi să caut un spaţiu de închiriat, dar acum totul s-a schimbat. Dacă aş vinde staţiunea, aş putea să cumpăr un spaţiu comercial

complet echipat şi amenajat. Aş putea transforma cafeneaua La Fem în realitate, doar că nu ar fi în locaţia fantastică la care visez. Dar nu-mi vine uşor să accept să renunţ la Brookbanks pentru a-mi finanţa visul. Staţiunea aparţine familiei de mai bine de 50 de ani. A fost munca de o viaţă a mamei mele. Este casa mea.

Owen începe să plângă şi Whitney înjură.

— Credeam că a adormit. Trebuie să închid,

Baby. Eu mormăi.

— îmi pare rău, îmi pare rău. Mi-a scăpat. Te sun mâine.

Realizând cât de unilaterală a fost conversaţia noastră, o întreb:

— Dar tu? Eşti bine?

— Da!? Adică, atât de bine pe cât poţi fi când eşti o vacă de lapte certificată care funcţionează cu puţin somn sau deloc.

— îmi pare rău. Am înţeles partea cu lipsa somnului, dar nu şi chestia cu laptele. Eşti o eroină.

— Ştii ce e ciudat? Mi-e dor de Cam. îl văd chiar mai mult decât atunci când lucram, dar tot ce facem este pentru copil, înţelegi?

— Ce-ar fi să stau eu cu copilul într-o seară? Eu am grijă de Owen şi voi doi puteţi ieşi în oraş.

— Poate, spune ea. L-am lăsat pe Owen cu mama într-o după-amiază şi nu a mers bine.

— Gândeşte-te totuşi la asta. Pot sta cu el oricând.

— Asta înseamnă că rămâi?

— Bună încercare. Noapte bună, Whit!

— Noapte bună, Baby!

închide înainte să o pot dojeni.

Mă dau cu greu jos din pat şi mă târăsc până în bucătărie să iau un pahar cu apă. în timp ce mă întind

spre întrerupător, observ o licărire galbenă printre copaci – în Căsuţa 20 este aprinsă o lumină.

Mă furişez până la fereastră. Perdelele căsuţei lui Will nu sunt trase şi pot vedea clar în sufragerie, dar numai cât să întrevăd şemineul şi măsuţa de cafea. Mă aplec peste chiuvetă ca să mă uit mai bine şi râd de mine însămi – acesta era unul dintre locurile din care eu şi Whitney spionam oaspeţii. Am regresat.

O siluetă apare pe neaşteptate şi mă ia atât de tare prin surprindere, încât scot un ţipăt.

Will ridică mâna, dar eu nu-i întorc gestul. Ştie că aceasta este casa mea, îmi dau seama de asta. Ştie că sunt eu la fereastră. Stăm acolo, uitându-ne unul la altul.

Respir rapid, superficial. încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să merg până acolo şi să îi cer nişte răspunsuri, dar nu-l mai văd la fereastră şi lumina din căsuţă se stinge.

Mă întorc în pat, cu inima bătând cu putere de parcă aş fi alergat pe scări.

A trecut mult timp de când întrebarea despre ce s-a întâmplat cu Will Baxter nu m-a mai ţinut trează noaptea.

De ce nu a venit la întâlnirea cu mine de acum nouă ani, aşa cum plănuiserăm? De ce m-a lăsat să aştept şi să îmi pun întrebări?

întorc perna şi îmi apăs obrazul pe partea rece. Un nou set de întrebări îmi roiesc în minte.

De ce, după atâta timp, a venit aici vara trecută? Cum de a ajuns să vorbească cu mama? Spera să mă vadă? Acest ultim gând mă face să stau trează până în zori, când piţigoii încep să ciripească în faţa ferestrei mele.

TREBUIE SĂ FI ADORMIT LA LOC spre dimineaţă. Visez că mă plimb pe autostradă cu maşina mamei mele. Este noapte şi nu văd cerbul decât atunci când

sare în faţa mea. Este un cerb cu coadă albă, uriaş şi graţios. Nu am timp să-l evit, dar nu păţesc nimic. Mă dau jos de pe scaunul şoferului pentru a vedea dacă animalul este rănit, dar nu văd niciun cerb care zace însângerat pe şosea, ci îl văd pe Will.

Mă trezesc cu o tresărire. Acum este lumină afară, iar piţigoilor care cântau în zori li s-au alăturat şi cintezoii, sfrânciocii şi o cioară croncănitoare.

Intru la duş, dar până să termin să îmi spăl părul, să mă rad pe picioare şi să fac duş, sunt încă năucită. Nu am mai visat niciodată accidentul până acum. Cele mai multe dintre visele mele despre mama sunt aceleaşi reminiscenţe deformate. De exemplu, visez că intru în bucătărie şi o văd purtând un şorţ – cel cu mere roşii. Amestecă aluat pentru clătite, ceea ce înseamnă că trebuie să fie duminică. Duminica este ziua liberă a mamei şi uneori stăm în pijamale până la prânz. Mama mă lasă să termin de amestecat aluatul în timp ce ea topeşte untul în tigaia de fontă. încearcă să facă o clătită în formă de ferigă, dar arată ca o clătită obişnuită. îmi spune să pun masa, aşa că aşez tacâmurile şi o sticlă de sirop de arţar, apoi iau loc aşteptând să termine. Dar mama nu se opreşte. Face clătită după clătită, iar eu nu ajung niciodată la acea parte a visului în care ea se aşază şi mâncăm împreună.

îmi pun un halat şi mă târăsc până la parter. Mama nu este în bucătărie, purtând şorţul cu mere roşii.

înainte de a face cafeaua, îl sun pe Reggie, contabilul dintotdeauna al staţiunii. A început să lase mesaje la aproximativ o săptămână după înmormântare – îndemnuri blânde şi informaţia că este disponibil şi că ar trebui să ne întâlnim cât mai curând. Răspunde la al doilea apel şi este de acord să ne întâlnim, chiar dacă este duminică.

Introduc o capsulă verde în aparatul de cafea. Este un aparat din acela cu capsulă, la fel ca cele din sălile de aşteptare. Mă uit cum iese lichidul cafeniu, prea fierbinte şi prea slab, gândindu-mă la faptul că este tipic pentru mama să nu-şi ia un aparat de cafea decent. Nici nu s-a deranjat să redecoreze casa. A tratat locul acesta cu mai puţin interes decât ar fi tratat o platformă de aterizare. Arată cam la fel cum arăta atunci când locuiau bunicii mei aici cu noi. Doar terasa închisă a avut parte de o oarecare cosmetizare. Totuşi, nu-mi petrec niciun moment acolo. încă nu sunt împăcată cu amintirile pe care mi le trezeşte.

în ciuda dezinteresului ei pentru decorarea casei, amprenta mamei este pretutindeni – mici indicii ale persoanei care a fost ea dincolo de slujba ei. Sunt fotografii alb-negru înrămate din călătoria pe care a făcut-o în Europa chiar înainte să mă nasc eu. Rafturile cu cărţi sunt pline cu romane de Louise Penny, romane poliţiste de buzunar şi clasici britanici din secolul al XlX-lea.

Sunt pe punctul de a lua prima înghiţitură din cafeaua aceea slabă când aud o bătaie în uşă. îmi dau seama cine este după ritmul bătăilor. Peter bate la uşă la fel de când îl ştiu.

Păşesc pe terasă, fără să mă îngrijorez că sunt încă în halat. îl cunosc pe Peter de o viaţă. Bunicii mei l-au angajat imediat după ce a terminat şcoala de gastronomie – l-au lăsat să stea în casă din primul an în care a lucrat aici. Dormitorul meu a fost al lui. Mama era încă în liceu pe atunci.

Nimic nu sugerează că Peter este patiser, cu excepţia, poate, a blândeţii care a apărut cu timpul. în rest, totul – degetele groase, barba grizonantă, atracţia sa pentru carouri şi aversiunea faţă de manifestările evidente ale emoţiilor – ar sugera că este un cherestegiu ieşit la pensie, nu un creator de

panseluţe zaharoase şi un maestru al pâinii cu maia.

— Jamie te-a adus în sala de mese aseară!? întreabă el în semn de salut.

Vocea lui este blândă, genul de voce care te face să te apleci şi să asculţi, dar în acest moment atenţia mea este fixată asupra celor trei cutii de pantofi pe care le ţine în mână: una portocalie, una roşie şi una neagră. Nu le-am mai văzut de ani de zile, dar ştiu exact ce se află înăuntru. îmi ridic privirea spre Peter, ezitantă.

— De unde le ai? Credeam că le-a aruncat, spun eu.

Este ceva pentru care m-am simţit mereu vinovată. Incendiul a fost vina mea, nu a ei.

— Mi le-a dat să le păstrez, spune el. M-am gândit că ar fi vrut să le primeşti tu.

— Nu sunt sigură de asta.

Peter pune cutiile pe canapeaua din ratan.

— Locul lor este la tine. Şi s-ar putea să vrei să le citeşti din nou într-o zi. Eşti mai mare acum – mai mare decât era Maggie când le-a scris.

Aş putea să îl contrazic, dar am învăţat cu mult timp în urmă că Peter are întotdeauna dreptate.

— Le-ai citit? îl întreb.

— Nu. M-am gândit că sunt personale şi că ar putea conţine lucruri pe care nu vreau să le ştiu.

încuviinţez din cap. în trecut, îmi doream să nu le fi citit niciodată.

— M-am gândit să o fac, continuă el. M-am gândit că ar fi ca şi cum aş auzi-o din nou.

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— Pentru că Maggie m-ar fi ucis. Nu ar fi vrut ca eu să ştiu ce-i trecea prin minte atunci.

— Dar eraţi cei mai buni prieteni, spun eu, deşi

ştiu că secretele sunt un ingredient-cheie în prieteniile bune.

— Uneori.

Oare ce vrea să spună când zice că el şi mama erau cei mai buni prieteni *uneori?* Este pe punctul de a spune altceva, dar apoi clatină din cap.

— Ar trebui să plec, spune el.

Peste umărul lui, văd o maşină de golf care se opreşte la căsuţa de lângă cea a lui Will. Staţiunea are o mică flotă de maşini de golf care livrează bagajele şi este folosită pentru servirea la cameră. Cu mulţi ani în urmă, mama a pus să fie acoperite cu nişte copertine noi cu dungi verzi şi albe, foarte vesele. Aceasta are o ruptură în copertină. Este un lucru pe care l-am observat săptămâna trecută. Toate copertinele maşinilor de golf ar fi trebuit să fie înlocuite cu câteva sezoane în urmă. Văd o tânără îmbrăcată cu un tricou polo cu sigla Bro- okbanks, de un verde vânător, şi pantaloni kaki, care ia o tavă argintie cu capac în formă de dom din partea din spate a maşinii.

— Ţi-a spus mama ceva despre un consultant? îl întreb pe Peter înainte de a pleca.

— Da, a menţionat că a adus pe cineva cu ceva timp în urmă. Uitasem complet de asta.

Memoria lui Peter este de obicei infailibilă, dar el nu pare în apele lui zilele acestea. Este atât de tăcut, încât nu sunt sigură că altcineva ar observa, dar este uşor dezorientat. De câte ori l-am vizitat în bucătărie, nu se auzea muzică, ci doar o linişte stranie. Simţul lui sarcastic al umorului... pare să fi dispărut odată cu mama.

— Maggie mi-a spus că este supracalificat, spune Peter. Cred că era destul de mulţumită de

înţelegerea pe care o făcuseră.

înainte de a pleca, Peter mă bate uşor pe umăr, îl privesc cum porneşte înapoi pe alee, apoi îmi întorc privirea spre Căsuţa 20.

Bat la uşa lui Will, respirând repede ca să-mi reduc ritmul cardiac. Will m-a prins cu garda jos aseară, dar azi încerc să fiu ca mama. *Eu* voi da tonul.

Este trecut de ora 09.00, dar este greu de spus dacă în căsuţa lui Will e vreo mişcare. La fel ca celelalte, Căsuţa 20 este drăguţă ca scoasă dintr-o carte poştală. Are pereţi de lemn şi marchize de culoare verde închis. Mă aflu în partea din spate, unde se află o verandă cu paravan, cu faţa spre tufişuri şi spre poteca de pietriş care duce la cabană şi la plajă. îmi lipesc nasul de paravan, dar nu pot vedea dacă este vreo lumină aprinsă înăuntru.

Bat din nou la uşă şi aştept câteva secunde. Nimic. Cobor treptele de lemn când îl aud.

— Fern?

îmi rosteşte numele cu o voce răguşită.

După ce a plecat Peter în această dimineaţă, am dat drumul la lista de melodii intitulată „Te descurci” în timp ce încercam să-mi conving părul tuns bob să stea cum vreau eu şi îmi făceam un plan. Mă gândeam să-l invit pe Will la o cafea, să-l întreb despre amploarea muncii pe care a fost de acord să o facă pentru mama mea, să mă port în mod profesionist şi să nu aduc vorba despre ce s-a întâmplat acum nouă ani, sau acum zece ani. Dar, în timp ce mă holbez la el, planul se destramă cu totul şi se împrăştie în vânt.

Will este îmbrăcat în trening şi are părul ciufulit, de parcă tocmai şi-ar fi tras un tricou pe el. O barbă scurtă îi umbreşte faţa, iar el priveşte cu ochii mijiţi, de parcă abia acum s-ar adapta la lumina zilei.

Pentru că aşa este. Este clar că Will dormea.

îşi trece degetele prin păr, iar eu văd o frântură din tatuajul de pe braţul lui. Inima mea primeşte un şut şi o ia razna. îi urmăresc mâna în timp ce se deplasează de la cap în lateral, unde o bagă adânc în buzunar şi simt că mi se usucă gura.

— îmi pare rău, spun cu o grimasă. Credeam că te-ai trezit deja.

— Nu am dormit prea mult noaptea trecută.

Expresia lui este indescifrabilă.

— Oh, spun ca şi cum n-aş fi stat la fereastra de vizavi de el la două dimineaţa. A fost din cauza patului? Saltelele ar trebui să fie bune.

— Nu a fost din cauza patului, spune Will.

Preţ de o clipă, între noi se aşterne tăcerea. în pieptul meu se aprinde o scânteie, asemenea unei lumânări într-un apartament întunecat. O înăbuş repede, iar apoi mă străduiesc să îmi recapăt stăpânirea de sine.

Fac un gest din cap peste umăr.

— Ar trebui să vorbim. O să fac o cafea. Ne întâlnim pe veranda mea când eşti gata?

Privirea lui Will se îndreaptă spre casa în care am crescut.

— Voi fi acolo în zece minute.

— ESTE ÎNGROZITOARE, DAR CU PLĂCERE! spun eu, întinzându-i lui Will o cană cu cafea şi aşezându-mă în faţa lui pe fotoliul din ratan.

Corpul lui umple micul fotoliu de răchită. S-a pieptănat şi s-a schimbat într-o pereche de pantaloni adecvaţi şi o cămaşă albă, cu mânecile suflecate şi cu nasturele de sus descheiat.

Will ia o înghiţitură şi face o grimasă.

— Ţi-am spus eu!

— Nu, nu, e grozavă, spune Will.

— Subtil, dar genial. Mulţumesc.

Iau şi eu o gură. Este îngrozitoare.

— Nu ştiu ce este asta, dar nu cred că se poate numi cafea. Este cel mult o sugestie de cafea.

— Mmm, spune el. Este foarte asemănătoare cu apa.

Zâmbesc deşi nu vreau. Nu vreau să am sentimente prea cordiale faţă de Will. Preferabil ar fi să nu simt aproape nimic.

— Ai pus zahăr, spune Will, luând încă o înghiţitură.

Mi-am asumat un risc. Cu timpul, unii oameni îşi schimbă modul în care îşi prepară cafeaua, dar oare un împătimit care pune patru pliculeţe de zahăr o poate face? I-am îndulcit cafeaua lui Will atât de tare, încât, în esenţă, este un sirop negru. Nu-mi dau seama dacă este mulţumit, surprins sau pur şi simplu face o declaraţie. Faţa lui este la fel de neutră ca o pânză neatinsă.

îi ignor comentariul.

— Deci, cum a ajuns mama mea să te angajeze tocmai pe tine?

...dintre toţi oamenii, continui în gând, căci ştiu că nu este nevoie să mai adaug şi asta.

Will îşi netezeşte partea din faţă a cămăşii.

— Un prieten de-al meu s-a căsătorit aici vara trecută. Mă gândisem să nu vin, dar... Am stat la cabană timp de o săptămână, am mâncat la restaurant în fiecare seară şi am vorbit cu mama ta de câteva ori. Era pretutindeni – de parcă ar fi fost două ca ea.

închid ochii două secunde şi îmi duc mâna la piept. Mă doare faptul că ea nu este aici şi că el o poate descrie atât de precis.

— îmi pare rău, spune el încet.

Dau din cap şi iau o pauză ca să mă adun.

— Ce spuneai?

Will mă priveşte atent înainte de a vorbi.

— Firma mea este specializată în marketing şi schimbarea imaginii, dar am o slăbiciune pentru redresarea afacerilor aflate în dificultate. Le ajut să se modernizeze, să reducă costurile, să îşi regândească strategiile de dezvoltare – orice au nevoie, de fapt.

Nu ştiu ce este mai puţin probabil: faptul că staţiunea ar putea avea cu adevărat probleme sau că Will este genul de persoană care vorbeşte despre tehnici de regândire a strategiei de dezvoltare. Vocea lui este formală, ca şi cum ar ţine un discurs exersat.

Ia o înghiţitură de cafea, iar eu încerc să mă abţin să nu mă uit la gura lui şi la cicatricea de sub buză.

— Când mama ta a aflat cu ce mă ocup, mi-a pus o mulţime de întrebări. M-am oferit să beau o cafea cu ea, iar ea mi-a povestit despre unele dintre provocările cu care se confrunta. I-am făcut câteva sugestii. Ne-am trimis e-mailuri de câteva ori după ce am plecat, iar apoi, acum câteva luni, mi-a propus o afacere: un sejur de patru săptămâni în această vară într-una dintre căsuţe, în schimbul ajutorului meu.

— Patru săptămâni?

Surpriza mea este perceptibilă.

— Exact. Mama ta voia să nu ştie nimeni cu ce mă ocup, iar Căsuţa 20 este cea mai apropiată de casa voastră.

Fac calculele în minte. O vizită de o lună nu este

ieftină, dar judecând după costumul în care era îmbrăcat Will ieri, când a sosit, presupun că onorariul său ar fi fost exponenţial mai mare.

Will probabil că vede confuzia de pe faţa mea, pentru că adaugă:

— înţelegerea s-a bazat pe o reducere semnificativă pentru serviciile mele.

— Dar de ce? Dacă ai atât de mult succes, probabil că nu duci lipsă de clienţi. Ce ai de câştigat?

Will ridică din umeri, uitându-se la căsuţa lui. De partea cealaltă a ei, lacul sclipeşte printre copaci.

— îmi place aici.

Nu poate fi doar atât. Chiar dacă nu m-aş fi întors în staţiune, el trebuie să fi ştiut că voi afla că lucrează cu mama şi că stă aici o lună de zile.

— Cum te descurci? întreabă Will pe un ton mai blând, întorcându-se spre mine. Trebuie să fie dificil. Nu ţi-ai dorit niciodată asta.

în timp ce stăteam trează noaptea trecută, îmi spuneam că nu mai sunt aceeaşi persoană care eram după ce împlinisem 20 de ani şi că, aproape sigur, nici Will nu mai este. Dar când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, mă simt de parcă aş fi trasă într-o gaură neagră.

— Nu, nu mi-am dorit-o. Dar iată-ne aici!

Will Baxter şi cu mine, în staţiunea Brookbanks.

— Iată-ne aici, murmură el.

Preţ de o clipă, îmi imaginez cum îmi sprijin capul de umărul lui şi cum îi simt vocea vibrând pe obrazul meu când îmi spune că totul va fi bine. Acelea sunt exact genul de gânduri pe care trebuie să le evit. Nu voi mai cădea din nou în capcana lui Will Baxter. încă mai am o vânătaie uşoară pe inimă de data trecută. Şi chiar în momentul acesta, o simt la fel de

proaspătă ca acum nouă ani. Nu ştiu dacă de vină este bunătatea din vocea lui Will, sau faptul că el este aici şi mama nu mai este, sau dacă săptămânile de insomnie m-au prins din urmă, dar simt că sunt cu nervii la pământ. Sunt răvăşită.

— Trebuia să fim aici cu mult timp în urmă, reuşesc să murmur.

Privirea lui Will se întoarce spre mine. Ochii mi se inundă cu lacrimi pe care refuz să le vărs.

— Ai fi putut să vezi toate astea înainte de vara trecută.

— Ştiu, îmi spune el.

Ne privim unul pe celălalt, iar eu îmi ţin cana cu ambele mâini ca să nu-mi tremure.

— De ce nu ai făcut-o?

Se uită în altă parte şi are mandibula încleştată.

— Ai uitat? îl întreb.

Nu este prima dată când mă întreb dacă am devenit o amintire îndepărtată imediat ce Will m-a părăsit.

îşi ridică din nou ochii spre ai mei.

— Nu am uitat, Fem.

Numele meu sună aspru în gura lui Will. Când vorbeşte din nou, vocea îi este joasă şi răguşită, iar strălucirea corporatistă a tonului său a dispărut.

— Oricum, nu ţi-ar fi plăcut omul care eram atunci.

Clipesc surprinsă. Orice aş fi crezut că va spune, cu siguranţă nu era asta.

O scuză mută îi întunecă privirea şi sunt pe punctul de a-l întreba mai multe când îmi sună telefonul. Pe ecranul luminos, apare numele lui Jamie, iar eu îl direc- ţionez spre căsuţa vocală, dar nu

înainte ca Will să vadă.

Privirile ni se întâlnesc şi atunci Will se ridică din fotoliu şi îşi trece o mână prin păr.

— Ţi-am răpit destul din ziua ta de duminică, spune el, cu tonul formal de mai devreme.

Porneşte pe scări înainte ca eu să apuc să-i răspund sau să-i pun una dintre multele întrebări care îmi trec prin minte.

Nu ţi-arfi plăcut omul care eram atunci. Cuvintele lui îmi răsună în minte.

Dar apoi Will se întoarce şi spune:

— Aş vrea să te ajut. Gândeşte-te la asta. Ştii unde să mă găseşti dacă ai nevoie de mine.

îl privesc cum se îndreaptă spre căsuţa lui şi sper că nu voi avea nevoie de el deloc.

14 iunie, cu zece ani în urmă

WILL INTRASE ÎN BAIE să-şi dea jos salopeta, iar eu îl aşteptam când ecranul telefonului meu s-a aprins. Era un mesaj de la Jarnie.

Hai să fumăm un cui în seara asta şi să vorbim ;)

Nu pot, i-am răspuns eu. Tocmai ce am terminat iarba.

încă nouă zile şi aveam să mă întorc. Am şters punctul şi am adăugat trei semne de exclamare înainte de a apăsa „TRIMITE".

Cum a fost vizita lui Whit?

Am suspinat.

A fost în regulă? Nu ştiu... Un pic ciudată. O să-ţi povestesc mai târziu.

Nu-i spusesem lui Jamie cât de mult mă îngrozea ideea de a mă muta înapoi, dar el ştia totul

despre cearta mea cu Whitney şi cât de fragilă era încă prietenia noastră. Era la fel de fragilă ca un pod suspendat – unul din acelea din cărţile pentru copii, cărora le lipsesc scânduri şi care au frânghii deşirate şi atârnă peste un defileu. Cel puţin îl puteam repara când mă întorceam acasă.

— Pare ceva serios, a spus Will, apărând din hol.

Acesta ar fi fost momentul oportun să-i spun că îi scriam mesaje iubitului meu. în schimb, am strecurat telefonul în geantă şi i-am spus:

— Nu e nimic.

Nu eram o trişoare şi în timpul celor patru ani de relaţie de cuplu la distanţă, nu pusesem niciodată la îndoială loialitatea lui Jamie. Eram un cuplu nedespărţit în timpul verii, dar în rest erau mai mult apeluri telefonice, mesaje şi sesiuni de Skype. însă în acea zi, o parte din mine – şi nu o parte mică – voia să pretindă că nu urma să plec acasă, că Jamie şi Whitney şi mama nu aşteptau să îmi iau rămas-bun de la viaţa aceea. Voiam să mă distrez fără să port după mine prin Toronto gândul la viaţa din Muskoka. Aveam să ajung acolo destul de curând.

Will purta o pereche de blugi băgaţi în ghete şi un tricou negru, iar pe deasupra, un hanorac subţire pe care îl lăsase descheiat. Acum că îşi dăduse jos salopeta, liniile trupului i se vedeau mai clar. Părea cumva mai înalt. Era zvelt, dar nu era slab. Avea umerii lăţi şi un trunchi lung. Mi-l imaginam atât de absorbit de arta sa, încât probabil că fie uita de mese, fie lua mese prost planificate – formate din sendvişuri cu unt de arahide şi gem mâncate la miezul nopţii, pe chiuveta de la bucătărie plină de vase murdare, sau câte o şaorma mâncată pe stradă după-amiaza târziu.

— Isteţ, am spus, arătând spre tricoul lui Will.

Pe pieptul lui era scris cuvântul „rudimentar” cu caractere cursive albe, subţiri.

— încerc să nu mă iau prea în serios.

Cu şireturile roz neon şi cizmele de lucru, cu hanoracul acela pe el şi cu părul ciufulit, stilul lui Will era greu de definit. Cu siguranţă nu era ceea ce vedeam la băieţii din sălile de curs – despre care eram sigură că se îmbrăcau după ce testau mirosind ce se afla în vârful celei mai apropiate grămezi de pe podea.

Şi nici la Jamie. El purta pantaloni scurţi de surf lăsaţi jos pe talie, şlapi care pocneau pe podeaua de lemn a barăcii cu echipamente, iar buclele se luptau să-i scape de sub o bandană de culoare verde vânător. Umbla la bustul gol, era bronzat, musculos şi transpirat. Prima dată când Jamie mă vizitase în Toronto, mă aştepta sprijinit de ghişeul paznicului reşedinţei Pitman Hali, îmbrăcat în pantaloni eleganţi şi o haină de lână bleumarin, cu părul băgat în gulerul ridicat şi cu un buchet de dalii în mână. Am trecut pe lângă el fără să-l recunosc.

— Aşadar, Fem Brookbanks, a spus Will, punându-şi în spate un rucsac verde militar, eşti pregătită pentru cel mai mare tur din lume al oraşului Toronto?

Will nu a vrut să spună unde mă duce, ci doar că trebuie să luăm tramvaiul Queen câteva staţii. Stăteam în picioare în staţie de 15 minute şi încă aşteptam.

— Nu cred că cel mai grozav lucru din lume începe cu Toronto Transit Commission[2], am spus eu, ieşind în stradă pentru a vedea dacă pot zări vreun tramvai în depărtare.

Să te plângi de transportul în comun era practic un sport în acest oraş.

— Cred că este unul în spatele acelui camion, i-

2 Agenţia publică de transport din Toronto, Canada (n. tr.).

am spus.

Will a scos din rucsacul său o cutiuţă de dropsuri cu lămâie şi m-a sevit.

— Nu, mulţumesc. Doar ca să ştii, am 22 de ani, nu 82.

Will a băgat una în gură şi am privit cum i se strâng obrajii în jurul ei.

— Doar ca să ştii, eu am 82 de ani, a spus el. Poate că arăt de 22 de ani, dar asta se datorează doar dietei şi exerciţiilor fizice.

O mână de oameni aşteptau alături de noi. Un cuplu în vârstă stătea pe singura bancă din staţie, cu mâinile strâns împreunate, cu o geantă de trompetă la picioarele lui şi un baston la picioarele ei. Când a oprit tramvaiul, bărbatul a ajutat-o pe femeie să se ridice. Noi i-am urmat şi, când au început să urce încet scările, bărbatul şi-a pus mâna pe spatele ei, iar Will s-a oferit să ţină geanta.

— Cea mai frumoasă poveste de dragoste din lume, mi-a spus el la ureche cu respiraţia lui dulce ca lămâia după ce a înmânat instrumentul înapoi.

Toate locurile erau ocupate, aşa că ne-am îndreptat spre capătul vehiculului, poticnindu-ne când acesta a pornit. Will m-a apucat de talie, dar şi-a retras mâna aproape imediat ce m-a atins.

— Cea mai puternică infecţie cu stafilococi din lume, am spus, apucându-mă de bară, iar el a chicotit.

Ne balansam, lovindu-ne unul de celălalt, iar când am ajuns pe Yonge Street, tramvaiul s-a golit pe jumătate. Am arătat spre o pereche de scaune libere şi l-am ocupat pe cel de lângă fereastră. Eu aveam puţin peste 1,55 m înălţime – la picioarele mele era destul spaţiu de care nu aveam nevoie – dar Will depăşea cu mult 1,85 m, iar problema de geometrie făcea ca genunchiul lui să stea strâns lipit de al meu. Avea o mică ruptură în blugi, iar eu, o dorinţă bizară

de a băga un deget prin ea. Tulburată, mi-am trecut mâna prin păr şi am ridicat privirea. Atunci am observat că Will mă privea.

— Ce sunt toate astea? l-am întrebat trăgând de clapa din faţă a rucsacului său, care era decorată cu tot felul de ecusoane şi embleme şi cu un drapel canadian în centru.

— Cele mai multe sunt din locurile prin care am fost.

A ciupit coardele unei chitare miniaturale de un albastru electric între degetul mare şi arătător:

— Seattle.

Apoi a tras de un ecuson în formă de ciupercă:

— Amsterdam.

Unele erau ecusoane care reprezentau mâncăruri: un taco din L.A., o farfurie de poutine[3] din Montreal.

— Acela a fost greu de găsit. Prietenul meu Matty m-a lăsat baltă după câteva ore de căutări. Nu are voinţă.

Creierul îmi sfârâia.

Cel mai mare era un ecuson oval, mai demodat decât restul, şi avea brodată o lămâie pe partea din faţă.

— Ce-i cu asta?

— Fred mi l-a făcut. îi plac foarte mult broderiile şi textilele, dar mai ales goblenurile. Iar mie îmi place tot ce are aromă de lămâie.

în vara în care Jamie şi cu mine ne cuplaserăm pentru prima dată, el îmi punea întrebări de genul acesta la întâmplare, ca să treacă timpul la baraca cu echipamente. Eu măturam acele de pin de pe

3 Poutine este un preparat specific regiunii Quebec, care conţine cartofi prăjiţi şi bucăţele de caşcaval sau altă brânză tare, acoperite cu un sos brun (n. tr.).

pontoane, iar el scotea câte o canoe din lac şi striga: „Care este animalul tău preferat care trăieşte în apă, Femie?” sau „Femie, ce preferi: oceanul, lacul sau piscina?” sau „Dacă ai fi unul dintre deserturile lui Peter, tu care ai fi, Femie?”. „Nu ştiu”, îi spuneam eu. „îmi plac toate deserturile.”

în după-amiaza aceea, Jamie se tot gândise la răspuns şi, în cele din urmă, îmi spusese: „Eşti o tartă cu lămâie. Eşti un pic acră, Femie, dar în sensul bun, în sensul că faci ca dulcele să aibă un gust mai bun.”

M-am holbat la Will.

— Serios?

— Serios, a spus el. îngheţata, prăjiturile, plăcinta cu lămâie. Lămâia este întotdeauna cea mai bună.

Mi-am dres glasul şi am atins un ecuson în formă de cutiuţă argintie cu un capac rotunjit.

— Şi asta ce este?

— Este o capcană pentru homari. Este dintr-o vacanţă cu familia în Insula Prince Edward, în vara de dinainte ca părinţii mei să se despartă.

— Oh, am spus eu, îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. A fost de fapt o excursie grozavă, a spus Will, deşi vocea îi devenise tristă.

— Iar pe acesta de unde l-ai luat? am întrebat şi am apăsat pe ecusonul cu „I LOVE V NY”. Este puţin cam elementar, nu crezi?

Şi-a trecut degetul peste marginea ecusonului şi mi-a spus:

— Aceasta a fost primul şi este un clasic. Este dintr-o altă excursie cu familia, înainte ca lucrurile să se înrăutăţească foarte tare între părinţii mei. Probabil aveam vreo zece ani.

Will a rămas tăcut o secundă, dar apoi a întors capul.

— Mai ai în geanta aia a ta vreun pic de sare pe care să mi-o presari pe rănile familiale?

Am scormonit prin geantă şi am scos un pachet de Doublemint.

— Am gumă de mestecat!

Will a râs.

— Oricum, părinţilor mei le este mai bine separat, îmi vine greu să cred că au avut vreodată vreo noimă ca un cuplu. Tata este un avocat încrezut care lucrează în domeniul imobiliarelor şi nici măcar nu se preface că-i pasă de artă, iar mama trăieşte pentru munca ei şi respiră prin ea. Se certau mult. Mama locuieşte la Roma acum.

M-am uitat la micul Colosseum de pe rucsacul lui Will şi am zis:

— Italia. Este atât de departe!

Nu a mai spus nimic preţ de câteva clipe lungi, dar apoi a mijit ochii în soare şi a privit înapoi spre mine.

— Obişnuiam să o vizitez de câteva ori pe an, de sărbători şi cu alte ocazii, dar acum, cu vizitele pe care le fac tatălui meu şi surorii mele aici, îmi este greu să mai ajung şi acolo.

— Sunteţi apropiaţi tu şi sora ta?

— Da. Annabel este cu trei ani mai mică decât mine, deci avea 11 ani când a plecat mama. Ne înţelegeam bine şi înainte, dar după aceea, am rămas noi doi împotriva tatălui nostru. Suntem foarte apropiaţi.

I-am îndreptat ecusonul cu Colosseum-ul.

— Crezi că se va muta vreodată înapoi?

— Mama mea? în niciun caz! Ea spune că Toronto este locul de origine al mediocrităţii şi că trebuie să trăiască într-un loc care o inspiră. Arta ei este pe primul loc.

— Trebuie să fi fost greu.

Will a ridicat din umeri şi şi-a privit mâinile.

— Uneori mă simt ca un nemernic egoist pentru că m-am mutat şi am lăsat-o pe sora mea să se descurce singură cu tata.

— Hei, am spus eu, împingându-l cu cotul până când şi-a întors privirea spre mine.

în soare, puteam să văd că ochii lui nu erau negri. Erau de un cafeniu închis şi aveau un inel de culoarea abanosului la marginea irisului.

— Nu cred că faptul că-ţi trăieşti viaţa în Vancouver te face un nemernic. Dar te-am întâlnit abia azi, aşa că sunt sigură că există o grămadă de alte lucruri care te fac. Doar că nu acesta.

Privirea lui Will mi-a străbătut faţa.

— Eşti drăguţă.

— Eu nu am fost nicăieri, am spus după o clipă.

Will şi-a înclinat capul.

— Mi se pare surprinzător.

I-am copiat gestul.

— Voi lua asta ca pe un compliment. Mi-am vizitat odată bunicii în Columbia Britanică, însă nu am ajuns până în Vancouver. Ei locuiesc în Victoria.

Noi patru locuiserăm împreună până când împlinisem şapte ani. Apoi, bunicii se mutaseră într-un apartament reamenajat din cabana staţiunii. După şcoală, îi găseam jucând cărţi în bibliotecă, printre o mulţime de oaspeţi cu părul alb, iar eu mă aşezam pe canapeaua din faţa şemineului cu temele mele. Vinerea, Peter şi cu mine nu reuşeam să îi batem la euchre[4], iar mama ne trimitea peşte şi cartofi prăjiţi de la restaurant. Când îşi termina turele prin sala de

4 Euchre este un joc de cărţi inventat în SUA, dar care se joacă şi în alte ţări vorbitoare de limba engleză (n. tr.).

mese, ni se alătura, cu o tavă cu trei pahare de bere rece şi un Sprite, ţinută în echilibru pe o singură mână. Când venea, o aclamam cu toţii şi, dacă nu mai era nimeni în bibliotecă, ea încuia uşile, îşi dădea jos pantofii cu toc, îşi rotea labele picioarelor pentru a-şi relaxa gleznele şi îşi pocnea degetele de la picioare fără să îşi dea jos ciorapii.

— Ce părere ai despre Victoria? a întrebat Will. Am fost de câteva ori pe insula Vancouver. Am condus până la Tofino cu câţiva prieteni vara trecută. Ca să ştii şi tu, nu mă pricep deloc la surfing.

— Nu am ieşit din oraş, dar mi-a plăcut. Parcul Beacon Hill, Grădinile Butchart, portul. Voi pleca în Banff în noiembrie în sezonul de schi pentru a lucra într-una dintre staţiuni.

Jamie şi cu mine căutam să închiriem o locuinţă mobilată pe termen scurt, dar eu aveam emoţii. De la distanţă, era un iubit bun, dar nu ştiam cum să împart o locuinţă cu el. Văzusem în ce stare era patul lui dintr-una dintre căsuţele destinate angajaţilor şi felul în care părul lui devenise un adevărat cuib blond după doar două săptămâni de vară.

— De ce Banff?

Am tras de marginea deşirată a pantalonilor mei scurţi.

— Mama deţine o staţiune în Muskoka – este un fel de afacere de familie. Deci, Banff este parţial o oportunitate de călătorie, dar şi o bună experienţă de muncă.

Când îi expusesem mamei în treacăt această idee, în speranţa de a mai obţine câteva luni de libertate prin lume, mă aşteptam ca ea să o respingă.

Dar ea fusese de părere că o perioadă petrecută la unul dintre hotelurile mari ar putea fi o experienţă valoroasă.

— Ai crescut într-o staţiune?

— Dap!

Mi-am înfăşurat un fir în jurul degetului şi am tras tare de el, strângând până când vârful degetului mi s-a albit.

— Mă mut înapoi acolo peste nouă zile.

Will mi-a luat mâinile într-ale lui, apoi a desfăcut firul. Sângele mi-a umplut din nou degetul. Ochii mi-au , alunecat spre ai lui, iar el mi-a dat drumul.

— Când spui că este o afacere de familie, înseamnă că tu o vei conduce într-o zi?

— Da, cam asta este ideea.

— Dar tu nu vrei să o faci.

— Ba da, vreau.

Vocea mea urcase o octavă şi îmi simţeam plămânii contractaţi, ca şi cum nu ar fi fost suficient spaţiu pentru ei în cutia toracică.

Will s-a aplecat spre mine. Era suficient de aproape ca să-mi dea senzaţia că îmi ia tot oxigenul. Cu privirea aţintită asupra mea, mi-a spus:

— Un lucru grozav la a întâlni pe cineva pe care probabil că nu-l vei mai vedea niciodată este că îi poţi spune orice despre tine fără consecinţe.

Am clătinat din cap.

— Totul are o consecinţă.

învăţasem asta când aveam 17 ani.

În prezent

CENTRUL ORAŞULUI HUNTSVILLE este plin de turişti şi cabanieri din luna mai până toamna târziu, când copacii îşi pierd şi ultimele culori. Din fericire, găsesc un loc de parcare suficient de mare pentru a manevra Cadillacul pe care mi l-a împrumutat unchiul lui Whitney. Chestia asta se manevrează ca un vas de croazieră şi miroase a potpuriu prăfuit, dar am nevoie de o maşină – staţiunea este la 20 de minute de oraş – iar eu nu deţin una. Când a murit mama acum şase săptămâni, Whitney a fost cea care m-a adus înapoi.

Când Peter m-a sunat să-mi spună despre accident, ea era deja în drum spre sud, cu Owen, bebeluşul ei, pe bancheta din spate. în toţi anii în care am locuit în Toronto, aceea a fost singura dată când a îndrăznit să conducă până acolo. Mi-a făcut bagajele şi m-a dus acasă. Tot drumul a strâns volanul atât de tare în mâini, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Şi aşa a condus până când am ajuns la o oră de oraş spre nord.

Sun la soneria unei case de culoare albastru deschis, iar Reginald Oswald mă întâmpină. A trecut cu mult de vârsta pensionării. Poartă bretele, ca întotdeauna, şi o cămaşă cu carouri şifonată. Reggie este contabilul staţiunii de când au cumpărat-o bunicii

mei, la sfârşitul anilor 1960.

— Rosemary este la biserică, dar a spus să te îmbrăţişez.

Reggie nu împărtăşeşte devotamentul soţiei sale faţă de slujba de duminică.

— Ce mai fac bunicii tăi? Am tot vrut să-i sun să vorbesc cu ei.

Zborul din Victoria ar fi fost prea mult pentru bunica Izzy, aşa că bunicul Gerry a venit de unul singur la înmormântare. Părea atât de bătrân. Era mic şi firav şi atât de diferit de bărbatul impunător pe care îl ştiam din copilărie.

— Ei spun că rezistă, dar cred că încearcă să mă facă să mă simt mai bine.

Ultima dată când am vorbit cu bunica Izzy, a cedat la jumătatea conversaţiei noastre.

— Semeni atât de mult cu ea, mi-a spus ea.

Bunicii mei locuiau în cealaltă parte a ţării, dar mama se tutuia cu angajaţii comunităţii de pensionari în care locuiau. Ea cunoştea calendarul evenimentelor mai bine decât îl cunoşteau ei. Se împrietenise cu copiii adulţi ai vecinilor lor care locuiau în apropiere, astfel încât avea pe cineva care să stea cu ochii pe ei şi să-i verifice periodic. Ea le dădea bunicilor rapoarte regulate despre tot ce se întâmpla în staţiune. „Mă aştept să faci şi tu acelaşi lucru pentru mine când mă voi pensiona”, îmi spunea mama uneori, iar eu îmi dădeam ochii peste cap. „Mamă, amândouă ştim că asta nu se va întâmpla niciodată”, îi răspundeam eu.

— îi voi suna după-amiază, spune Reggie în timp ce mă conduce pe hol spre biroul său.

în aer, încă persistă mirosul unui mic dejun cu

şuncă şi ochiuri.

Reggie întinde mâna spre unul dintre scaunele pentru oaspeţi.

— Eşti băutoare de cafea? S-ar putea să ai nevoie de una pentru asta.

Reggie îmi pregăteşte o ceaşcă şi apoi îmi dă vestea. Nu este bună.

— O să fiu sincer cu tine, Fem, spune el, uitându-se la mine pe deasupra ramei de sârmă a ochelarilor.

Mă joc cu gaura din blugi, dar degetele mele se opresc la vederea expresiei de pe faţa lui Reggie.

— Maggie era o femeie de afaceri deşteaptă. Ea a schimbat cu adevărat lucrurile când a preluat afacerea de la bunicii tăi. Dar, având în vedere cum au mers afacerile din domeniul turismului în ultimii doi ani, finanţele sunt la limita rentabilităţii. Mama ta a încetat să îşi mai încaseze salariul.

Mă frec cu degetele între sprâncene. Este mult mai rău decât aş fi putut bănui.

Reggie îşi suflă nasul înroşit de consumul de gin într-o batistă cu buline şi continuă.

— Să sperăm că anul acesta va fi mai bun decât ultimii doi. Ştii cum merg rezervările la începutul toamnei şi al iernii?

Clatin din cap. Jamie a spus că rezervările de camere sunt constante în lunile iulie şi august, dar nu ştiu cum arată în restul anului. Nici măcar nu ştiu care este gradul nostru actual de ocupare. Staţiunea are două spaţii de conferinţe. Dermatologii folosesc unul dintre ele săptămâna aceasta, dar oare am mai avut şi alte grupuri de când m-am întors acasă? M-am întors de mai bine de o lună. Ar trebui să ştiu aceste lucruri. Chiar dacă voi ajunge să vând staţiunea,

trebuie să ştiu cifrele.

Probabil că spaima mi se citeşte clar pe faţă, pentru că expresia lui Reggie se îndulceşte.

— Nu fi dură cu tine, spune el. Ai suferit o pierdere îngrozitoare, iar misiunea pe care ţi-a lăsat-o Maggie nu este deloc uşor de îndeplinit. Atunci când vei fi pregătită, sunt aici pentru a te ajuta cu tot ce pot.

Când, în cele din urmă, i-am spus mamei că nu mai vreau să lucrez în staţiune, cu mulţi ani în urmă, a încetat cu totul să mai vorbească cu mine despre afacere. Dar Brookbanks fusese prima ei iubire şi, cu timpul, m-a lăsat să mă implic din nou – cerându-mi părerea despre formaţia pe care se gândea să o angajeze pentru balul de la sfârşitul verii sau despre câte un fel de mâncare pe care voia să-l scoată din meniu. Mă întreba dacă oaspeţii s-ar fi revoltat dacă am fi renunţat la peştele cu cartofi prăjiţi, iar eu îi spuneam că da. Faptul că mama a ascuns de mine problemele staţiunii mă trezeşte la realitate. Credeam că eram mai apropiate.

Când eram copil, detestam faptul că muncea atât de mult. Uram fiecare cină pe care o luam singură, fiecare telefon urgent care o scotea din casă când trebuia să petrecem o seară doar noi două, ca fetele. Niciodată nu am vrut să mă leg de muncă aşa cum a făcut-o ea, dar lucram săptămâni de câte 50 de ore la Filtr. Ştiu de ce este nevoie pentru a conduce o afacere. Ştiu cât de mult ţinea mama la această afacere. A spune că era stresată nu ar descrie nici pe departe cum trebuie să se fi simţit, îngrijorarea trebuie să fi fost constantă, măcinând-o din interior. îmi simt vinovăţia ca pe o haină de plumb, în timp ce eu îl ajutam pe Philippe să facă din Filtr un succes, Brookbanks se prăbuşea. Pentru prima dată de când a

murit mama, îmi dau seama cu adevărat: Brookbanks este al meu! Cu adevărat al meu. Nu al mamei mele.

— Sunt pregătită, îi spun lui Reggie. Ai timp să mă pui la curent acum?

îi cer un pix şi o hârtie, iar el scoate un blocnotes galben nou din biroul său. îmi indică sectoarele în care am putea face reduceri şi unele actualizări costisitoare pe care mama le-a amânat pentru a compensa încetinirea

activităţii. Mă gândesc la copertinele pentru maşinile de golf şi la maşina de gheaţă care s-a stricat în noaptea accidentului. Jamie a spus că era defectă de ceva vreme.

Când terminăm, o oră mai târziu, simt că mi se învârte capul şi mă doare mâna de la câte pagini am umplut cu notiţe. Ar trebui să mă întâlnesc cu domnul şi doamna Rose la un cocktail la căsuţa lor în această seară, dar acum mi-ar prinde bine un Martini.

Este clar că, per total, costurile cu mâncarea de la restaurant sunt prea mari, dar, în rest, mama a menţinut cheltuielile şi programul de lucru al personalului la un nivel scăzut. Va trebui să scormonesc prin planificarea existentă şi prin comenzile noastre de aprovizionare pentru a vedea dacă mai putem strânge puţin cureaua, dar este evident că avem nevoie de mai multe persoane care să ne treacă pragul. Sunt copleşită, dar în interiorul meu s-a aprins o scânteie de entuziasm.

Am fost întotdeauna competitivă. înainte de a fi dată afară din echipa de fotbal a liceului, trăiam pentru adrenalina pe care mi-o dădea victoria. Brookbanks, îmi dau seama acum, este ceva la care vreau să câştig. Poate că mama nu mi-a cerut ajutorul, dar vreau să îi demonstrez că pot să o fac.

— A menţionat vreodată mama că a angajat un consultant? îl întreb pe Reggie înainte de a pomi spre grădină pentru a o saluta pe Rosemary.

Am văzut-o întorcându-se de la biserică cu puţin timp în urmă.

Reggie îşi dă jos ochelarii şi îşi lustruieşte lentilele cu colţul cămăşii.

— Da. Nu mi-a venit să cred ce ofertă îi făcuse, dar Maggie ar fi putut vrăji până şi o călugăriţă.

Este adevărat. Mama avea o energie vibrantă şi

un simţ al spectacolului care atrăgea oamenii spre ea. Era vorbăreaţă din fire, dar acasă, când nu trebuia să fie „pe fază”, se mai domolea puţin.

Reggie chicoteşte pentru sine.

— De ce întrebi? A luat legătura cu tine?

— A apărut ieri.

— Ei bine, ăsta este un semn bun. Sper că nu te superi că ţi-am spus că ai nevoie de ajutor. Ştiu că ai o diplomă în afaceri, iar Maggie mi-a povestit că în Toronto conduceai o operaţiune impresionantă.

— Serios?

— Nu fi atât de surprinsă. Era mândră de tine. Maggie nu ar fi lăsat staţiunea în grija ta dacă nu ar fi fost convinsă că poţi face asta.

Mi se pune un nod în gât. îi mulţumesc lui Reggie pentru ajutor, clipind pentru a alunga lacrimile care îmi înţeapă ochii, şi fug în grădină.

O văd pe Rosemary legând nişte tulpini de roşii. Poartă o rochie galbenă de vară şi o pălărie de paie şi, în timp ce mă conduce prin grădina ei de legume, explicân- du-mi trucul ei prin care ţine melcii departe de frunzele de salată, observ că sunt îmbrăcată mai lejer decât este ea pentru a lucra cu mâinile în pământ. îmi dau seama că blugii rupţi şi pantofii Birkenstock nu erau potriviţi pentru o întâlnire de afaceri, chiar dacă era vorba despre o întâlnire cu o persoană pe care o cunosc de o viaţă întreagă. Dacă am de gând să mă implic mai mult în afacerea Brookbanks, atunci o să am nevoie de nişte haine adecvate. Rochiile viu colorate ale mamei nu sunt genul meu şi, deşi blugii rupţi şi tricourile de bumbac se potrivesc cu sensibilitatea minimalistă a cafenelelor Filtr, ele nu sunt potrivite pentru a lucra în staţiune.

în timp ce mă îndrept spre buticurile de pe Main

Street, îmi dau seama că asta vreau să fac: să lucrez. Nu să-l urmăresc pe Jamie fără ţintă, aşa cum am făcut-o până acum, ci să lucrez cu adevărat. *Asta nu înseamnă că nu voi vinde afacerea,* îmi spun în gând. *Asta nu înseamnă că voi rămâne aici.*

Reuşesc să găsesc mai multe lucruri pe care să nu le detest – articole simple care nu mă fac să mă simt ciudat din cauza greutăţii pe care am acumulat-o zăcând pe canapeaua mamei. Niciodată nu am fost o împătimită a hainelor. Blugii îmi plac. Ştiu că pot să mă descurc cu o bustieră. Dar dacă împing lucrurile dincolo de punctul acesta, tind să-mi pierd răbdarea deja limitată în materie de modă. Obişnuiam să scotocesc în căutare de comori prin magazinele second-hand, dar nu mai am timp pentru asta.

în timp ce mă întorc la maşină, observ că există un magazin de discuri care până acum nu era aici şi un magazin de chitare care serveşte şi mâncare. întotdeauna mi-am dorit să învăţ să cânt. Mă opresc în faţa Splat- tered Apron, un magazin drăguţ cu ustensile şi aparate de bucătărie, şi mă strecor înăuntru. Plec mai săracă cu 35 de dolari. Poate că mama se mulţumea să soarbă nămol diluat în fiecare dimineaţă, dar eu nu.

După ce mă întorc acasă, pun vechea cafetieră cu capsule într-o cutie şi instalez noua cafetieră franceză cu presă pe blatul de la bucătărie. Mi se pare monumentală. Chiar dacă sunt aici doar pentru o perioadă scurtă, nu mai trebuie să-mi beau cafeaua aşa cum o făcea mama şi nici nu mai trebuie să conduc staţiunea ca ea.

Apoi îmi iau telefonul şi îl sun pe Philippe.

CÂND AJUNG LA CĂSUŢA 15 sunt gata ameţită. A fost plăcut să-mi dau demisia. Philippe nu credea că o

voi face vreodată, deşi ştia că vreau să-mi deschid propria cafenea. Dar Philippe a fost întotdeauna extrem de arogant, de la bumbacul din care sunt făcute tricourile sale (exclusiv bumbac pima, întotdeauna alb), până la temperatura laptelui de ovăz din cafeaua lui Flat White (exact 6o° C), şi pe deasupra, mai este şi extrem de pretenţios. Multă vreme, tocmai asta mi-a plăcut la el. Faptul că cineva atât de pretenţios era atras de mine a constituit un impuls pentru orgoliul meu, iar orgoliul meu a fost rănit ani de zile după Will.

— Arăţi bine, fetiţo. Ai ceva mai multă culoare decât săptămâna trecută, spune doamna Rose, ţinându-mă la distanţă de un braţ ca să mă cerceteze mai bine.

Domnul şi doamna Rose găzduiesc ora de cocktail de duminică la Căsuţa 15 încă dinainte să mă nasc. Mai întâi li s-au alăturat bunicii mei, apoi mama, iar acum eu. Uneori participă mai mulţi oameni, un amestec de vizitatori vechi de-ai staţiunii Brookbanks şi de nou-ve- niţi cu care s-au împrietenit la groapa cu potcoave, dar, în rest, ritualul este acelaşi: pahare cu Gin-Martini rece ca gheaţa şi chipsuri Ruffles simple, servite pe verandă la ora 17.00.

Nu au avut niciodată copii şi nu sunt sigură dacă a fost intenţionat sau dacă aşa s-a întâmplat, dar, oricum, îmi lasă senzaţia unor bunici excentrici. Gâtul doamnei Rose este întotdeauna acoperit cu atât de multe şiraguri de mărgele de lemn, încât ai bănui că acestea sunt cauza spatelui ei cocoşat. Domnul Rose a fost critic de teatru „pe vremea când teatrul merita să fie criticat”. Nu cred că vreunul dintre ei a mâncat vreo legumă în viaţa lui, cu excepţia cepei murate din cocktailurile preparate de domnul Rose.

Când eram mică, eram supărată pe oaspeţi, din cauză că nevoile lor erau mai presus de ale mele, dar cei din familia Rose erau la fel de apropiaţi ca membrii familiei. înainte să plec la universitate, au dat o petrecere zgomotoasă, cu vin şi brânză, care s-a extins de la căsuţa lor la alte câteva. La petrecerea aceea, doamna Rose îmi strecura pahare din plastic cu Chardonnay când nu se uita mama. De când am ajuns acasă, au tot insistat să

îmi ofere cocktailuri în fiecare săptămână. Cred că aşa încearcă să mă verifice.

— Am înotat la pontonul familiei şi am ieşit cu caiacul de dimineaţă, înainte ca lacul să se aglomereze, le spun. Am făcut câteva drumeţii. Devenisem inertă.

Iniţial, am avut nevoie să ies din casă şi să-mi pun sângele în mişcare, dar mă bucur de drumeţiile mele pe proprietate şi de timpul petrecut la lac. Când eram copil, nu ştiam să apreciez cât de uimitor este acest loc.

— Mă bucur să aud asta, spune domnul Rose.

Stă în picioare în spatele căruciorului de bar, amestecând într-un ulcior îngrozitor de mare cu gin. Bunica Izzy a comandat căruciorul în anii ’80, înainte ca familia Rose să vină aici pentru concediul lor anual de vară. Este din alamă, are mânere mari şi încovoiate şi nu se potriveşte în niciun fel cu decorul pitoresc al cabanei. Cu toţii îl ştim ca fiind căruciorul lui Izzy, chiar dacă domnul Rose nu este dispus să cedeze niciunul dintre privilegiile sale de barman.

— Mă simt uşurată să văd că nu te mai îmbraci ca un copil al străzii, spune doamna Rose.

Mi-am pus o pereche de pantaloni capri şi o bluză nouă din mătase crem – fără mâneci, cu un decolteu mic şi deschisă la spate. Ora de cocktail este un moment pentru care soţii Rose *se îmbracă elegant,* şi nu i-am văzut niciodată îmbrăcaţi în ceva câtuşi de puţin ponosit. Domnul Rose poartă întotdeauna costume elegante, iar doamna Rose se îmbracă în rochii largi de mătase, în seara aceasta, el este îmbrăcat în haine de culoarea untului, iar ea într-un caftan turcoaz cu broderie aurie pe bust şi pe mâneci. Eu am venit în pantaloni scurţi şi o bluză fără mâneci, şi niciunul dintre ei nu a scos un cuvânt despre asta

până acum.

— Azi am fost la cumpărături în oraş, îi spun doamnei Rose, aşezându-mă pe fotoliul de răchită la fel ca cel de acasă, în timp ce doamna Rose se instalează într-un balansoar din bambus. Pe măsuţa de cafea, pe lângă bolul obişnuit tapetat cu şerveţele şi umplut cu chipsuri, se află o sferă de brânză – o sferă cumsecade de brânză, din aceea de modă veche, dată prin pătrunjel şi nuci – înconjurată de un inel de biscuiţi Ritz.

Fac un gest spre măsuţă.

— Cu ce ocazie?

— Avem musafiri, dragă, spune doamna Rose, în timp ce domnul Rose umple un al patrulea pahar cu Martini. Ornează două dintre cocktailuri cu ceapă murată, iar pe al meu cu trei măsline verzi şi cărnoase.

— Ne-am gândit să-l invităm pe prietenul tău, adaugă domnul Rose.

— Prietenul meu?

Mă uit în jurul nostru pe verandă. Nu mai este nimeni altcineva aici.

— L-am trimis înăuntru să vadă dacă poate să ne repare televizorul, spune doamna Rose. Nu ştiu ce am făcut... se pare că nu reuşesc să prind nicio imagine pe el.

— Aha, iată-1! strigă domnul Rose când Will apare în uşă, cu telecomanda în mână.

Este îmbrăcat într-un costum bleumarin cu o cămaşă albă impecabilă, cu nasturele de sus descheiat şi cu părul dat pe spate ca aseară. Nu mai am aer în plămâni.

— Bună, spune el aruncându-mi o privire imposibil de descifrat.

De fapt, este mai mult decât o privire. Ochii lui

îi întâlnesc pe ai mei şi se întunecă, dar apoi clipeşte şi îi aduce telecomanda doamnei Rose.

— S-a rezolvat. Trebuie doar să apăsaţi butonul acesta de câteva ori.

1-l arată pe telecomandă.

— De unde îi cunoşti pe soţii Rose? îl întreb.

— Ne-am întâlnit vara trecută şi am dat din nou peste ei în această după-amiază.

— Ia loc, William.

Domnul Rose arată cu degetul spre perna mică de lângă mine, apoi ne aduce băuturile, mie şi doamnei Rose. Acestea sunt pline până la refuz.

— Aminteşte-mi cum îţi place Martini-ul, îi spune lui Will. Lasă-mă să ghicesc. Eşti genul căruia îi place Twist Martini!?

— Aşa este, spune el, aşezându-se lângă mine.

îl privesc pe domnul Rose cum ia un cuţit de curăţat coaja citricelor şi, dintr-odată, simt brusc gust de dropsuri cu lămâie în gură şi trupul lui Will, cu muşchii tari şi pielea umedă, lipit de mine.

— Sper că e în regulă că am venit, spune Will cu voce scăzută, în timp ce doamna Rose se aşază în balansoarul său.

— Bineînţeles, spun eu, încercând să nu mă gândesc la mirosul lui dulce-afumat şi la coapsa lui lipită de a mea sau la faptul că mi s-a făcut pielea de găină pe braţe.

Will face ochii mari la vederea dimensiunii paharului pe care i-l întinde domnul Rose, căruia îi tremură mâna şi varsă un pic pe masă. El nu observă, iar Will şterge stropii cu un şerveţel de hârtie când domnul Rose nu este atent.

După tot ce mi-a spus Reggie, sunt aproape

sigură că am nevoie de ajutorul lui Will, dar aş putea oare să lucrez cu adevărat cu el? M-a tot frământat ideea aceasta. Am răsucit-o pe toate părţile ca pe nişte piese de puzzle răsturnate dintr-o cutie.

Ciocnim paharele, iar eu iau o înghiţitură mare. Cu coada ochiului, îl văd pe Will cum mă analizează, privirea lui zăbovind asupra umărului meu.

— Arăţi bine, spune el.

îmi dau părul după urechi, mulţumindu-i discret.

— Şi mie mi s-a dat un cod vestimentar strict, spune Will. Nu sunt permişi pantalonii scurţi sau sandalele.

— Nu există nimic mai puţin apetisant decât un bărbat cu picioarele goale, intervine doamna Rose.

— Deci spuneţi-ne cum v-aţi cunoscut, spune domnul Rose.

Stomacul meu bolboroseşte, iar eu îmi duc paharul la buze.

— Eu şi Fem ne-am cunoscut acum zece ani. Am făcut o pictură murală la cafeneaua unde lucra ea.

Simt că Will se uită la mine, dar îmi menţin privirea asupra sferei de brânză în timp ce el le povesteşte soţilor Rose despre ziua petrecută împreună.

Ceea ce nu ştie el este că timpul petrecut atunci împreună a schimbat imaginea oraşului pentru mine. E ca şi cum am lăsat în urmă o amprentă asupra locurilor pe care le-am vizitat, iar acum Will şi Fem, cei de 22 de ani, se plimbă prin centrul oraşului Toronto într-o buclă continuă în memoria mea.

— Ce frumos că aţi păstrat legătura în tot acest timp, spune doamna Rose şi niciunul dintre noi nu o corectează.

— O pictură murală, zici? Nu pari a fi un artist,

spune domnul Rose.

Privirea mea se îndreaptă spre Will. în piept îmi zvâcneşte un ciudat sentiment protector.

— Nu mai sunt artist, spune el, cu o voce monotonă. Nu am fost niciodată foarte bun. Fem poate să confirme.

Soţii Rose se uită spre mine. Am extrem de multe sentimente conflictuale în legătură cu bărbatul care stă lângă mine, dar cel mai derutant dintre toate este nevoia mea de a-i lua apărarea lui Will cel pe care l-am cunoscut odată. Mi se pare diferit de acest Will. Acest Will este cel care m-a rănit. Acel Will este cel al cărui desen încă atârnă înrămat în dormitorul meu. Acel Will este cel pe care îl apăr.

— Credeam că Will va fi un ilustrator celebru într-o bună zi. Era foarte bun.

Ignor privirea lui Will, dar simt cum îmi sfredeleşte obrazul. îmi mai iau un pahar de gin. Coapsa lui se lipeşte de a mea – este un ghiont intenţionat – iar eu pufai şi mă stropesc cu băutură. Am obrajii încinşi.

— La vârsta mea, ar trebui să ştiu că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par la suprafaţă, spune domnul Rose. Uită-te la Fem! Nu ai ghici acum, dar i-a făcut mamei ei destule probleme când era adolescentă. O adevărată răzvrătită. Odată, a fost adusă acasă de poliţie! Maggie era înnebunită – toţi oaspeţii erau de faţă.

Mă încordez, iar Will îşi schimbă poziţia lângă mine.

— Iar acesta nici măcar nu a fost cel mai rău lucru, spune doamna Rose, fără să ţină seama de stânjeneala mea.

Tocmai când se pregătea să continue, Will bate din palme cu putere şi ne uităm cu toţii la el.

— Pe asta am auzit-o deja, spune el pe un ton

care arată clar că nu doreşte să o mai audă încă o dată.

Mă uit fix la el şi, pentru a doua oară, îşi loveşte piciorul de al meu.

— Dar tu, William? Ai făcut vreo năzbâtie când erai flăcău? îl întreabă domnul Rose.

— Pe cele obişnuite – petreceri, bere, poate un pic de iarbă, spune el. Eram un puşti destul de anost.

— Ba *nu* erai, îl contrazic eu.

Aparent, sunt cel mai vocal avocat al tânărului Will Baxter. Nu apreciez această versiune răbdătoare şi auto- ironică a lui, chiar dacă arată ca un vis erotic. îmi ung un biscuit cu un strat portocaliu de brânză, sperând ca discuţia să treacă mai departe, dar nu se întâmplă asta. Trei perechi de ochi sunt aţintite asupra mea.

— Erai... unic, zic eu.

Obrajii mi se înroşesc. Will mă studiază o secundă, iar pielea din jurul ochilor i se încreţeşte. Este ceva liniştitor în această aluzie de zâmbet. Mă trezesc zâmbind şi eu la rândul meu.

— Cred că ziua aceea cu Fem a fost cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat, spune Will şi se uită direct la mine când spune asta, iar eu rămân cu gura căscată.

— Ei bine, dacă hoinăreala prin Toronto este cea mai captivantă experienţă din tinereţea ta, sper că ai intrat în mai multe belele ca adult, spune doamna Rose, rupând tăcerea.

— Mult mai puţine, mă tem, răspunde Will, luând o înghiţitură de martini, cu o expresie devenită impenetrabilă.

Nu pare tocmai trist. Poate un pic melancolic? Vreau să ştiu de ce. Vreau să ştiu de ce acest Will Baxter este atât de diferit de Will Baxter al meu. Este

în continuare cea mai fascinantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, doar că acum este un mister complet.

Doamna Rose cloncăne.

— Tinerii nu mai ştiu cum să se distreze, spune ea, apoi se lansează într-o poveste despre Christopher Plummer, o petrecere a actorilor şi o cerere în căsătorie despre care sunt aproape sigură că nu a fost făcută niciodată.

în curând, discuţia se îndreaptă spre vacanţa lui Will.

— Ce ai de gând să faci ca să îţi umpli timpul patru săptămâni? vrea să ştie domnul Rose.

— Voi lucra în cea mai mare parte a timpului. îmi este uşor să-mi fac treaba de la distanţă.

Se uită la mine ca şi cum mi-ar cere permisiunea, iar eu dau din cap. Nu mă deranjează dacă soţii Rose află de ce este aici.

— Aveam de gând să lucrez puţin cu Maggie, să o ajut cu câteva idei pentru staţiune, spune Will.

Să îl aud rostind numele mamei este tulburător.

— Nu auzisem veştile înainte de a ajunge.

— Cum adică, „aveam de gând să”? întreabă doamna Rose.

Nimic nu-i scapă femeii ăsteia. îşi îndreaptă privirea ca un laser spre mine.

— Ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poţi primi, draga mea. Şi asta nu este o insultă la adresa ta, continuă ea.

Ştiu că are dreptate, numai că nu sunt sigură că pot ţine lucrurile sub control o lună întreagă. Şi numai să stau lângă Will mă face să vreau să mă târăsc pentru a-mi ieşi din piele. Sau să mă târăsc în braţele lui.

— Şi cum rămâne cu tânăra care te însoţea vara

trecută? întreabă domnul Rose în timp ce ne umple din nou paharele.

Will are o iubită? O apăsare familiară de invidie mi se încolăceşte în jurul coastelor.

— Cum o chema? insistă domnul Rose.

— Jessica, îi răspunde Will, în timp ce aruncă o privire rapidă în direcţia mea.

Asta-i bine. Asta înseamnă că orice posibilitate de a mă târî în braţele lui a fost eliminată din ecuaţie odată pentru totdeauna. *Asta-i minunat,* îmi spun, chiar dacă mi se pare aproape o cruzime că, atunci când Will a venit în cele din urmă aici, a făcut-o cu o altă femeie. Iau o înghiţitură lungă din cocktailul meu.

— Jessica, aşa este. Era o adevărată apariţie fata aceea.

Simt că Will mă priveşte, în timp ce domnul Rose scoate un mic fluierat printre dinţi.

— I-am învăţat să joace cribbage, îmi spune el.

îi răspund cu un zâmbet, dar probabil că este evident că-i fals.

— Şi unde este Jessica? Vine şi ea mai târziu? îl întreabă doamna Rose pe Will.

— Nu. Ne-am despărţit, spune el, şi sunt sigură că îi simt cotul uşor apăsat pe braţul meu.

S-A LĂSAT AMURGUL înainte ca soţii Rose să ne dea afară. Eu şi Will ne plimbăm pe aleea de pietriş şi fiecare căsuţă pe lângă care trecem are propria ei coloană sonoră: zgomotul plaselor pentru ţânţari, al vaselor de la cină, al unui zar aruncat şi un strigăt de victorie. Casa mea şi Căsuţa 20 sunt cele mai îndepărtate de cabană şi, pe măsură ce ne plimbăm, pădurea devine tot mai deasă. Aleea este mărginită de ferigi şi begonii plantate în buşteni vechi. Este

greu de spus, dar cred că Will este un pic ameţit. Eu una clar sunt ameţită.

— Cred că sângele meu are două părţi de gin, spune el, cu ochii strălucind într-un mod în care nu au mai strălucit de când a sosit.

— Probabil că este o estimare prudentă.

Mă simt optimistă. în mod cert este din cauza băuturii. Dar este mai mult decât atât. Se datorează şi faptului că am renunţat la slujba mea, nopţii frumoase de vară şi sentimentului că am preluat din nou controlul, chiar şi numai parţial, pentru prima dată de când a murit mama.

Dau vina pe martini pentru că mi-a permis să mă întind şi să-i ating braţul.

- Hei, Will?

Se opreşte din mers.

— Mulţumesc că ai redirecţionat discuţia cu doamna Rose mai devreme. Nu este tocmai povestea mea preferată.

— Ştiu că nu este.

Ne privim unul pe celălalt. Lumina lămpii cade de sus şi faţa lui Will este umbrită.

— Vorbeai serios când ai spus că ziua aceea a fost cel mai interesant lucru care ţi s-a întâmplat?

— Da, spune el. Nu petrec prea mult timp în acea parte a oraşului, dar când sunt în centru, mă gândesc mereu la asta.

Clipesc.

— Locuieşti în Toronto?

Nu ştiu de ce nu am intuit asta până acum.

— Da, spune el încet.

— De cât timp? întreb, iar pulsul mi se accelerează. Privirea lui Will se îndreaptă spre copaci. Nu vrea să răspundă.

— Spune-mi.

— De mult timp.

îl ţintuiesc cu privirea. Ştie că nu este suficient.

— De aproape zece ani, spune el cu glas scăzut.

Dau din cap o dată, dar mai mult ca să mă asigur că încă mai am capul ataşat de gât. Nu credeam că marea ignorare a lui Fem Brookbanks poate fi mai rea de atât.

— Uau.

— Fem, spune el, iar eu îi fac semn cu mâinile, simţind durerea şi dezamăgirea cum îmi urcă în gât.

— Nu face asta!

— Fem.

— Ascultă, trebuie să plec. Sunt beată. Iar tu eşti.... – îl privesc din cap până în picioare – prea înalt!

îl las pe Will acolo, pe alee, printre pini şi plopi.

ÎN NOAPTEA ACEASTA, visul începe la fel. Simt mirosul clătitelor înainte de a coborî scările, dar când ajung în bucătărie, în locul mamei mele, la aragaz este Will. Este îmbrăcat într-un costum albastru închis şi stă cu spatele la mine. Părul îi trece de urechi, aşa cum era când avea 22 de ani, iar când se uită peste umăr, faţa îi este acoperită de cel mai splendid zâmbet pe care l-am văzut vreodată. îl trag spre masă şi îi dau încet jos sacoul. Zâmbetul lui devine lacom, iar ochii îi sunt flămânzi, încep să-i desfac cămaşa şi mă mişc mai încet, privindu-l cum e tot mai doritor, apoi îmi înfig dinţii în pielea din dreptul inimii lui, în timp ce clătitele se ard.

14 iunie, cu zece ani în urmă

WILL şi cu MINE STĂTEAM la intrarea îngustă a unei alei, cu pereţii de cărămidă în culorile curcubeului întinzându-se în faţa noastră. Aleea Graffiti era cea mai faimoasă expoziţie de artă stradală autorizată din oraş.

— Ai fost vreodată aici? m-a întrebat el.

Auzisem despre ea, dar nu ştiam exact unde se află.

— Nu. Este în principiu Săptămâna Bobocilor 101: nu-ţi lăsa băutura nesupravegheată; nu mângâia ratonii şi nu rătăci pe alei, nici măcar pe cele frumoase, acoperite de graffiti.

— Ţi se pare frumoasă?

Am aprobat din cap în timp ce mă uitam la literele portocalii strălucitoare de lângă noi. Am băgat mâna în geantă, mi-am scos portmoneul Ziggy Stardust cu monede şi l-am scuturat în aer.

— Ştiu ce ar face-o şi mai frumoasă.

Will a zâmbit.

— Oh, da?

Am intrat mai adânc pe alee până am ajuns să rămânem blocaţi între două clădiri. Chiar şi la umbră,

era cald. Totul în jurul nostru era acoperit cu vopsea pulverizată – pereţii, grilajele, uşile de garaj, tomberoanele. Era o bancă de lemn şubredă care părea să fi fost confecţionată din beţe de acadele supradimensionate, acoperite cu spirale de albastru şi galben. Era, de asemenea, acoperită cu o crustă de excremente de pasăre uscate, aşa că ne-am ascuns într-un colţ lângă un tomberon, iar eu am aprins cuiul şi am tras un fum adânc în piept înainte să i-l dau lui Will. A tras şi el un fum lung, cu ochii pe jumătate închişi, cu mâna făcută căuş peste vârful ţigării, iar eu m-am gândit că este probabil cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Deci, ce este atât de grozav la Toronto? a întrebat după ce a tras o gură de aer.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat şi am mai tras o dată din ţigară înainte de a i-o da înapoi.

— Am impresia că nu eşti tocmai încântată că pleci. Mi-am sprijinit capul de perete şi am rămas cu privirea aţintită în sus, spre fâşia de cer senin de deasupra aleii. Simţeam deja cum substanţele din iarba fumată îmi intraseră în sânge. Simţeam o moleşeală plăcută. Eram uşor de drogat. I-am aruncat o privire pe furiş lui Will în timp ce inhala, apoi m-am uitat din nou spre cer, gândindu-mă la întrebarea lui. îmi plăcea foarte mult să locuiesc aici, dar mai era un motiv important.

— Acasă, toată lumea ştie totul despre mine, i-am răspuns, înclinându-mi capul spre el. în oraş, pot să mă fac pierdută.

Will m-a privit cu un licăr în ochi, iar eu am simţit că mi se strânge pielea.

— Mi-e greu să cred asta.

Am tras un ultim fum şi am stins chiştocul pe

perete.

— Există o libertate care vine odată cu viaţa la oraş. Aici sunt o persoană oarecare.

— Şi acesta este un lucru bun?

Am început să ne plimbăm încet, cu soarele în ochi.

— Da. Acasă, sunt Fem Brookbanks.

Will a zâmbit.

— Nu eşti Fern Brookbanks şi aici?

— Sunt, dar asta nu înseamnă nimic. Acasă, sunt fiica lui Margaret Brookbanks. Fac să pară că sunt importantă, dar nu sunt. Mai degrabă pare că a fost deja prestabilit cine sunt eu – cam aşa sunt comunităţile mici, iar staţiunea este un mic imperiu în sine.

Acasă eram o puştoaică din staţiune. O ratată, reabilitată ca absolventă în domeniul afacerilor.

— Am înţeles. Eşti prinţesa Fem.

— Ha! am râs şi mi-am dus mâna la frunte pentru a bloca lumina orbitoare. Am trecut printr-o mică...

Am ezitat să termin propoziţia. Nu mai vorbisem de ani de zile despre ce se întâmplase când eram în liceu cu nimeni altcineva în afară de Jamie. Nici măcar cu Whitney.

Când citisem jurnalul mamei, îi adresasem cele mai urâte cuvinte imaginabile. îi aruncasem jurnalul tocmai în partea cealaltă a camerei. Mă dezlănţuisem în modurile cele mai iresponsabile timp de luni de zile, până când ajunsesem în cele din urmă la spital.

Mi-a apărut în minte o imagine cu mama stând lângă patul meu, cu faţa roşie de plâns. Am închis ochii strâns, dorind să o îndepărtez. Lucrurile stăteau mult mai bine acum.

— Te simţi bine? a întrebat Will.

— Da. Doar că mi-am pierdut şirul gândurilor.

— Spuneai că ai trecut prin ceva.

— Am trecut printr-o fază de rebeliune când eram mai tânără şi nimic din toate astea nu a rămas secret. Nu există discreţie acolo. Ştiu că pare

extraordinar să locuieşti într-o staţiune şi, uneori, chiar este. Dar imagi- nează-ţi cum este să fii chemat să desfunzi o toaletă sau

să ţi se ceară indicaţii către terenurile de tenis de fiecare dată când ieşi din casă. Sunt oaspeţi peste tot.

Acum mă lăsam dusă de val, iar mâinile mele păreau că dirijează în timp ce îmi enumeram nemulţumirile.

— Când eşti fiica proprietarei, eşti şi angajată, fie că-ţi place sau nu. Am lucrat acolo în fiecare vară de când aveam 14 ani, plus turele din timpul anului şcolar. La zece ani îmi pregăteam singură cina, pentru că mama nu era aproape niciodată acasă. Adică, tehnic vorbind, cred că staţiunea este casa mea, dar mama lucra atât de mult, încât nu era niciodată acasă.

Mi-am auzit tonul vocii şi am apucat tivul hanoracului lui Will.

— îmi pare rău. Probabil par o adolescentă plân- găcioasă acum. Credeam că mi-am depăşit etapa de angoasă.

— Nu, te rog, dă-i drumul, descarcă-te mai departe, a spus Will. Cred că nu ai vorbit toată ziua cât ai vorbit acum. Descrie-mi o imagine a adolescentei torturate Fem.

S-a răsucit astfel încât să fie cu faţa la mine, a început să meargă cu spatele şi şi-a deschis braţele.

L-am împuns în umăr.

— Nu era chiar aşa de rău. Lacul este uimitor. Dacă eşti pasionat de activităţi în aer liber, sunt o mulţime de lucruri de făcut – canoe, caiace, trasee de drumeţii. Cabana a fost construită acum mai bine de 100 de ani, aşa că întregul loc pare a fi din altă epocă, ceea ce este destul de mişto.

— Mi-ar plăcea să îl văd, a spus Will. Nu am fost niciodată într-un astfel de loc. Am fost la cabane de-ale prietenilor, dar când călătoream cu familia, de

obicei mergeam în afara provinciei Ontario.

Am făcut o grimasă. înainte mă enerva când mama se plângea că oamenii nu apreciază provincia noastră. Dar apoi, m-am mutat în Toronto şi am întâlnit foarte mulţi oameni ca Will, care aveau ocazia să călătorească, dar călătoreau departe, fără să exploreze propria zonă.

Aleea dădea spre o mică parcare în plin soare. Trotuarul emana căldură. Will şi-a lăsat rucsacul pe jos, şi-a scos hanoracul, l-a împăturit şi l-a băgat în rucsac.

— Nu am înţeles cu adevărat toată chestia cu aerul liber până nu m-am mutat în Vest. Nivelul de frumuseţe naturală din Columbia Britanică este de-a dreptul absurd, a spus el. Prima dată când am mers cu bicicleta în Stanley Park, am făcut ocolul digului de protecţie de pe coastă, râzând literalmente cu gura până la urechi. Nu-mi venea să cred câte nuanţe diferite de verde vedeam. Nici acum nu m-am obişnuit cu asta.

Mi-am şters sudoarea de pe ceafa, fără să pot să îmi întorc privirea.

Am murmurat ceva ca să arăt că sunt atentă, dar lucrul la care eram cu adevărat atentă era corpul lui Will. Până atunci, fusese complet îmbrăcat, dar acum i se vedea pielea. Era bine întinsă peste muşchii zvelţi ai braţului, care i se iveau de sub mâneca tricoului. Avea aluniţe şi vene proeminente şi îi puteam vedea coatele şi pliurile.

Will şi-a închis rucsacul şi l-a aruncat peste un umăr. în zbor, acesta i-a agăţat tivul tricoului şi i l-a ridicat de pe şold, permiţându-mi să văd un triunghi mic de piele.

Fusese o idee proastă să fumăm cuiul acela. Ar fi trebuit să ştiu asta. Iarba mă făcea să mă simt ca

ceara de lumânare lichefiată, fierbinte şi fluidă. Deja începuseră să mă furnice degetele de la mâini.

înainte de Jamie, făcusem sex de două ori, cu doi ţipi diferiţi. Niciuna dintre experienţe nu fusese bună, îi spusesem lui Jamie că vreau să o luăm încet, aşa că aşteptaserăm până în a doua noastră vară împreună, apoi ne petrecuserăm toată perioada din mai până în august mângâindu-ne şi pipăindu-ne unul pe celălalt fără încetare şi făcând sex rapid pe furiş între schimburi – ba ne giugiuleam în patul lui, ba ne furişam în spatele copacilor, ba alergam până în dormitorul meu. De multe ori, atârnam un semn cu „Mă întorc în 5 minute” pe uşa barăcii cu echipamente. Sexul cu Jamie era distractiv şi caraghios, iar după ce ne-am descoperit unul pe celălalt, ajunsesem să mă simt mult mai bine decât aş fi crezut că este posibil.

După patru luni de sex neîntrerupt, plecarea la universitate în luna septembrie fusese ca şi cum mi s-ar fi refuzat apa proaspătă după ce trăisem lângă un izvor alpin. Sexul la telefon fusese propunerea lui Jamie. Prima dată, stătusem întinsă pe patul meu, uitându-mă la crăpătura din tavanul garsonierei mele şi încercând să nu râd. Deloc surprinzător, Jamie acceptase cu plăcere să vorbească murdar. Eu îmi tot ceream scuze şi el îmi tot spunea să mă relaxez. în cele din urmă reuşisem să fac asta, dar nu îndeajuns pentru a avea orgasm.

‚4m o idee”, spusese Jamie după ce terminase. Chiar dacă în Toronto fumatul cuielor era la fel de comun ca şi fumatul ţigărilor în orice seară, eu fusesem precaută. Eram o nouă Fern – una care făcea alegeri inteligente. Dar Jamie mă asigurase că puţină iarbă nu avea să mă facă să-mi pierd controlul şi îmi făcuse cunoştinţă cu un amic care vindea în

centru. Data următoare când am încercat, eu m-am ameţit prima. Iarba mă făcuse să pot spune cuvinte precum „ling” şi „udă” şi să vorbesc serios, dar mi-a transformat şi măruntaiele în miere caldă. Şi astfel, sexul prin telefon devenise o chestie a noastră.

Will şi-a trecut mâna prin păr, iar eu i-am urmărit mişcarea ca şi cum s-ar fi petrecut cu încetinitorul. Avea o pată de vopsea pe interiorul braţului drept şi, lângă ea, o linie de cerneală neagră. Dorinţa m-a cuprins fulgerător. Jamie mă făcea să mă simt bine, dar nu mai simţisem niciodată un asemenea impuls, o dorinţă atât de puternică.

Will mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ce s-a întâmplat?

Am înghiţit în sec. Aveam senzaţia că limba mea este de catifea.

— Ai o pată de vopsea pe braţ.

Şi-a răsucit cotul, dezvăluind şi mai mult din tatuaj.

— Aşa este. Trebuie să se fi luat de pe salopetă.

Furnicăturile se răspândeau, transformându-se într-un puls scăzut. Will s-a uitat la mine şi mi-a surprins privirea.

— Acela este un brad? am întrebat, arătând spre tatuajul lui.

Era evident că era un brad.

- Da.

Şi-a ridicat mâneca. Un brad verde şi zvelt creştea de la cot până la subsuoară pe partea de dedesubt a braţului său.

— Mi l-am făcut acum câţiva ani. Cred că e cam clişeic, a spus el.

— Cum aşa?

Will mi-a aruncat un zâmbet leneş şi atunci mi-am dat seama că şi el se ameţise.

— Ei bine, am studiat la Emily Carr.

— Mi-ai spus.

— Emily Carr este o şcoală de arte şi a fost, de asemenea, unul dintre cei mai importanţi pictori din această ţară, odihnească-se în pace!

Am râs.

— Spune-mi mai multe, Dali.

— Copacul singuratic era un laitmotiv în lucrările lui Carr, aşa că este aproape ca şi cum ţi-ai face un tatuaj cu logoul şcolii. Dar există ceva atât de maiestuos la brazi. Este ceea ce îmi place cel mai mult la Vancouver – modul în care se întrepătrund natura şi oraşul.

M-am aplecat să mă uit mai de aproape. Cele mai multe dintre tatuajele pe care le văzusem erau de genul celor alese dintr-un album, dar tatuajul lui Will era unic. Era evident că era o lucrare personalizată – nuanţele erau extrem de delicate.

— Ei bine, este un clişeu foarte frumos, am spus.

Am ridicat privirea spre Will şi am văzut că şi el mă privea. Ne-am holbat unul la celălalt preţ de o secundă probabil, dar a părut că trec minute întregi, până când zgomotul unei sirene ne-a speriat.

— Cred că asta înseamnă că preferi mai curând ilustraţiile mele decât picturile mele murale, a spus Will, trăgându-şi mâneca în jos.

— Tu ai desenat asta?

Am scos o sticlă de apă din geantă, am băut jumătate, apoi i-am oferit restul lui Will. Şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii la soare. îi vedeam

gâtul mişcându-i-se în timp ce înghiţea. O picătură de apă i se scurgea din colţul gurii. îi urmăream traseul pe bărbie ca un leopard pregătit să atace când, deodată, am simţit că îmi vibrează telefonul.

M-am încruntat la ecran. De obicei, Jamie nu suna decât dacă plănuiam din timp să „vorbim”.

— îmi pare rău, o să răspund, i-am spus lui Will, îndepărtându-mă câţiva paşi.

— Bună, i-am spus lui Jamie. E totul în regulă?

La celălalt capăt al firului s-a auzit un chicotit.

— Bineînţeles că este. Sunt pe cale să duc câţiva copii într-o excursie cu canoea pe Smoke.

Jamie a făcut o pauză scurtă şi apoi mi-a spus pe un ton scăzut:

— îmi era dor de tine, Fernie. Voiam să-ţi aud vocea o clipă. A trecut ceva vreme!

Mi s-a strâns stomacul.

— Ştiu. A fost complicat cu Whitney aici, i-am spus, deşi amândoi ştiam că trecuse mai mult timp de când nu mai vorbiserăm.

Ne sunaserăm unul pe celălalt doar de câteva ori de când se terminase şcoala – convorbiri care nu erau mai mult decât sex. Nu puteam să-l las pe Jamie să îşi dea seama cât de nefericită mă simţeam că mă întorceam acasă, iar asta mă făcea şi mai nefericită. Indiferent cum l-aş fi formulat, mesajul din spatele cuvintelor era întotdeauna acelaşi: „Hei, iubitule, nu vreau să mă întorc acasă, chiar dacă asta înseamnă să-mi petrec vara cu tine. Fără supărare! Doar că ideea de a lucra în staţiune pentru tot restul vieţii mă face să vreau să-mi smulg pielea de pe braţe. Nu o lua personal, dar e puţin ciudat că tu iubeşti afacerea familiei mele mai mult decât mine.”

Ştiam că ceea ce îmi doream cu adevărat ar fi fost să se întâmple ceva care să ne dinamiteze relaţia. Nu-mi plăcea să-i ascund lucruri lui Jamie, aşa că începusem să-l evit.

— Whit mi-a spus că nu păreai în apele tale, l-am auzit pe Jamie la capătul firului.

Asta m-a iritat. Credeam că reuşisem foarte bine să fac să pară că sunt în regulă.

— Aşa a spus?

— Da, printr-un mesaj. Iar tu ai spus că vizita a fost ciudată?

M-am uitat la Will. Scria ceva pe telefon.

— Da, a fost ciudată. Ştii, uneori am impresia că nu mă înţelege. Crede că mă voi întoarce acasă şi totul va fi ca atunci când aveam 12 ani, dar acum suntem oameni complet diferiţi.

Whitney nu voia să vorbească niciodată despre ceea ce se întâmplase în liceu. Se prefăcea că nu avuseserăm niciodată cearta aceea crâncenă, că nu începuserăm să ne distanţăm una de cealaltă cu mulţi ani în urmă, când ea începuse să se întâlnească cu Cam.

— Simt că nu are încredere în mine, am continuat eu.

Observasem felul în care se uita la băutura mea atunci când comandasem al doilea pahar la bar în seara precedentă. Dar nu trebuia să îşi facă griji. în ultima vreme, rareori se întâmpla să beau mai mult de două pahare.

— Te gândeşti prea mult la asta, Fernie. Lasă-ţi creierul ăla să se odihnească. Odată ce te vei întoarce aici, vei vedea că nu ai de ce să-ţi faci griji. Tu şi Whit o să fiţi prietene toată viaţa.

Am suspinat.

— Sper că da.

Will şi-a pus telefonul deoparte şi s-a îndreptat spre un banc de peşti pictat pe partea laterală a unei clădiri cu trei etaje.

— Trebuie să plec, mi-a spus Jamie. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc!

L-am urmărit pe Will de la o distanţă sigură. Era cu spatele la mine, cu mâinile aşezate pe cap.

Trecuseră patru ani fără ca eu să fiu interesată de altcineva în afară de Jamie. Flirtasem puţin,

dansasem cu diferiţi băieţi, dar trasasem o limită la a-i lăsa să-mi cumpere de băut şi suportasem permanent tachinări pentru că aveam o relaţie la distanţă cu un băiat pe care îl cunoşteam din copilărie.

— Niciodată nu vei fi mai sexy decât acum, îmi ţinuse Ayla o prelegere odată. îţi iroseşti perioada de vârf a vieţii!

Ne cunoscuserăm la cursul de macroeconomie din primul an şi era cea mai apropiată prietenă a mea din oraş. Apoi îl cunoscuse pe Jamie, iar el reuşise să o cucerească în 30 de minute, după ce sugerase să mergem într-un un bar de karaoke să ne distrăm în seara aceea. Când a cântat piesa lui Alanis (o interpretare de zile mari a piesei „You Oughta Know"), a făcut-o praf. Noaptea s-a încheiat cu Ayla târându-ne înapoi la apartamentul ei şi cu ei doi cântând melodii de Nelly Furtado ale căror versuri nu şi le amintea niciunul dintre ei.

Jamie era implicat în fiecare aspect al vieţii mele. Credeam că voiam ca el să rămână aşa pentru totdeauna.

— E totul în regulă? m-a întrebat Will când m-am apropiat de el.

— Da. Era doar un prieten.

I-am privit îndelung profilul. Eram fumată, nu aveam pic de ruşine şi aveam o teorie. Mi-am plimbat privirea peste linia fermă a obrazului şi a mandibulei sale, i-am urmărit braţele şi am coborât pe trunchi. Când mi-am întors-o spre gâtul lui, am observat că era roz. Senzaţia asta de furnicături pe care o aveam în legătură cu Will era pur fizică. Eram sigură de asta.

— Cum este Fred? l-am întrebat.

Will a strâmbat din nas.

— Fred?

M-am îndreptat spre alee. Mai aveam destul de mult de parcurs.

— Da. Este un subiect sensibil?

— Nu, a spus Will, urmându-mă. Bineînţeles că nu. Fred... Fred este deosebită, a spus după o pauză. Nu există nimeni ca ea, a continuat el şi a râs. Ea se asigură de asta. Dacă toată lumea ar intra pe uşa din faţă, Fred ar căuta o uşă laterală. Abordează totul în felul ei.

Mi-am plecat privirea ca să pot să îmi dau ochii peste cap.

Will mi-a povestit totul despre Fred. Fred avea o lucrare de tapiserie expusă într-o galerie din Gastown. Tapiseria se numea „Blestemul” şi ilustra durerea, puterea şi fecunditatea menstruaţiei. Ea se angajase să poarte o garderobă complet roşie în timp ce lucra la tapiserie în ultimul an de liceu. Ideile lui Fred erau nesfârşite. De exemplu, ea propusese tema „eşecului” pentru numărul dedicat absolvirii al buletinului lor informativ şi contribuise la găsirea unor absolvenţi ai Institutului Emily Carr care să-şi împărtăşească cele mai mari eşecuri pe care le avuseseră.

Fred pare că se ia destul de în serios, mi-am zis în sinea mea.

— Pare amuzantă, am spus eu. De cât timp sunteţi împreună?

— De aproximativ cinci luni.

Doar atât? am gândit eu, dar cuvintele aproape că mi-au ieşit de pe buze.

— Ce este? a spus Will.

— Nimic.

— Nu, haide. Ai o expresie pe faţă.

— Ba nu am.

— Ba da. Ai o expresie un pic... a spus el, arătând spre gura mea şi amândoi ne-am oprit din mers.

— Ei bine, acum o am. Dar numai pentru că ai spus „un pic...”

— Deci nu judecai durata relaţiei mele?

Mi-am dus mâna la piept.

— Absolut deloc.

Nu-mi plăcea că eram geloasă pe Fred, dar ce dacă eram? Will era al naibii de atrăgător. Asta era tot. Nu se întâmpla nimic altceva aici.

Will s-a aplecat spre mine şi m-a privit fix în ochi. Ochii îi străluceau.

— Mincinoaso!

în prezent

— CUM ADICĂ, NU L-AI CĂUTAT PE GOOGLE? întreabă Whitney în timp ce flutură un scutec în aer.

Am convins-o să mă lase să am grijă de Owen cât timp ea şi Cam ies în oraş. Este vorba doar de o cină la restaurantul Brookbanks, iar planul este ca ei să lase copilul cu mine acasă cât timp se bucură de puţin timp singuri, dar încă nu am reuşit să îi scot pe uşă.

Au pregătit pătuţul de voiaj al lui Owen, mi-au explicat cum să-l hrănesc cu biberonul, mi-au făcut o descriere detaliată a iritaţiei de scutec şi mi-au înmânat o copie tipărită a întrebărilor frecvente cu privire la Owen. Whitney a încercat să le facă amuzante, cu titluri precum: „Oh, rahat, a făcut caca! Acum ce fac?”, dar tot este la limita detestabilului. De asemenea, nu este deloc stilul lui Whitney.

O privesc în timp ce stă în genunchi lângă Owen, care se zvârcoleşte pe canapea fără scutec. Poartă o rochie magenta care are în faţă o secţiune care se desface discret pentru alăptare. Sânii ei sunt uriaşi. Are o dâră subţire de sudoare la linia părului – şuviţele de lângă tâmple sunt scurte şi firave. S-a tot plâns de ele.

Aparent, îţi pierzi părul după ce naşti un copil şi asta este ceea ce creşte în loc. Viaţa de părinte a schimbat-o pe Whitney în moduri pe care eu nu le observasem şi probabil că nici ea nu le-a observat.

— Ştii ce părere am despre spionarea oamenilor pe internet, îi spun.

Scotocesc prin geanta de scutece după şerveţele umede. Nu am mai schimbat scutecele unui bebeluş până acum, dar cât de greu poate fi?

— Lasă-mă pe mine să fac asta, Whit. Aveţi rezervare şi o să întârziaţi!

— Nu mai schimba subiectul, mi-o retează Whitney, uitându-se la pachetul din mâna mea. Nu ai nevoie de şerveţele umede când este doar un pic de pipi.

Ea termină de pus scutecul lui Owen şi se ridică de pe podea, luându-l în braţe cu competenţa unei persoane care a făcut asta de sute de ori, ceea ce s-a şi întâmplat: Whitney este mamă. Ştiam asta înainte, dar nu aşa cum o ştiu acum, în acest moment.

Nu am mai locuit împreună de când eram în liceu. Sunt atât de multe lucruri pe care le-am ratat pe drumul spre a deveni femei în toată firea.

— Deci, nu l-ai căutat niciodată? spune Whitney. Nici măcar atunci?

— Nu chiar.

Acest lucru este complet fals.

— îi vei încredinţa viitorul staţiunii şi nu ai căutat nici măcar să vezi dacă afacerea lui este legală?

Whitney se uită spre Cam în căutare de susţinere, dar el ridică din umeri. Este cu câţiva centimetri mai înalt decât ea şi are braţele unui

pompier din calendarele acelea sexy.

Ei doi sunt inseparabili de când toţi aveam 14 ani. Cam fusese un nesuferit în şcoala primară, dar vara dintre clasele a noua şi a zecea fusese blândă cu el, şi era imposibil să nu observi că Whitney îl remarcase când a reînceput şcoala în toamnă. Cam o adusese pe fata de care se îndrăgostise cu un an în urmă exact în punctul în care voia el şi îmi amintesc cum a invitat-o la balul de iarnă de parcă ar fi fost o provocare, cu bărbia ridicată în mod provocator. Whitney nu a putut rezista provocării.

Acum este consilier la fostul nostru liceu şi este o persoană atât de statornică şi cu o inimă atât de bună, încât pariez că se descurcă de minune în meseria lui. Ştiu că şi Whitney este pricepută în meseria ei. Este cea mai pasionată tehniciană dentară din lume, fără îndoială.

— Nu am fost de acord cu nimic şi este posibil să fi făcut o căutare rapidă cu ani în urmă. Dar asta-i tot.

Am făcut greşeala de a-l căuta pe Will pe Google ieri, dar nu l-am mai văzut în carne şi oase de la cocktai- lul de duminică cu soţii Rose. Asta a fost acum trei zile, iar de atunci m-am ferit de el. Sunt puţin surprinsă că nu şi-a împachetat lucrurile şi a plecat.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu Jamie, pentru a mă pune la curent. Am ajuns chiar şi în sala de mese. Am simţit că toţi sunt cu ochii pe mine de îndată ce am intrat şi aş fi vrut să mă evapor, dar am rezistat. A devenit evident de câte m-a protejat Jamie cât timp eu îmi croiam drum prin ceţurile tulburi ale durerii.

Acum, când mă trezesc în miez de noapte, mă

apropii în vârful picioarelor de fereastra dormitorului meu şi mă uit la strălucirea blândă care vine dinspre Căsuţa 20. Nu sunt singura insomniacă de pe aici. Mă uit la pătratul acela luminos printre copaci şi mă întreb dacă aş putea supravieţui să lucrez alături de Will fie şi numai o oră, pentru că, cu cât aflu mai multe despre staţiune, cu atât îmi este mai greu să neg că avem nevoie de ajutorul lui.

Whitney îi pasează copilul lui Cam, care începe imediat să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul, făcând feţe ciudate în timp ce se balansează. De când Owen a început să râdă, părinţii lui au devenit obsedaţi să obţină chicoteli de la el. Este un bebeluş superb. Are pielea de un brun-închis ca a lui Cam şi ochii mari ai lui Whitney.

Whitney scotoceşte prin geantă, îşi scoate telefonul şi atinge ecranul cu degetul.

— El este? mă întreabă ea şi întoarce ecranul spre mine.

Este o fotografie cu Will – are părul pieptănat spre spate şi poartă sacou şi cravată. Am studiat deja fiecare pixel al imaginii. Sunt genele lui groase, ochii brun-în- chis, arcada buzei superioare, linia puternică a mandibulei şi cea lungă a nasului său. Este ridicol de atrăgător.

— După felul în care ţi s-au dilatat pupilele, îmi dau seama că el este, spune Whitney.

îi arată fotografia lui Cam, care îi aruncă o privire rapidă şi apoi se mai uită o dată, mai atent, aproape lipindu-şi ochelarii de ecran.

— La naiba, spune el. Bună treabă, Baby!

— Cam, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune aşa! Şi cum adică, *bună treabă?*

— Te-ai cuplat cu el, nu?

— Nuuu! răspundem eu şi Whitney simultan.

Cam se încruntă.

— Stai, nu te culci cu el? Atunci de ce ne pasă de tipul ăsta?

— Pentru că a făcut-o pe Baby să se îndrăgostească de el, iar apoi a lăsat-o cu inima frântă. Fii atent, Camden!

— Oh, ăsta e tipul pentru care i-ai dat papucii lui Jamie? întreabă Cam.

— Nu i-am dat papucii lui Jamie! am izbucnit eu.

Urăsc faptul că ei doi cred că despărţirea a fost din vina mea. Noi patru ieşeam împreună în timpul verii, când eu şi Jamie eram împreună, iar Cam şi Jamie au păstrat legătura. Acum sunt prieteni apropiaţi.

— Teoretic, spune el. Dar tu i-ai forţat mâna.

îl ţintuiesc cu privirea pe Cam în timp ce Whitney începe să citească de pe site.

— „William Baxter este partener la Baxter-Lee.” Bla, bla, bla, plictisitor, plictisitor. „Este specializat în branding şi marketing strategic şi a fost desemnat de *Canadian Business* drept unul dintre «Cei mai interesanţi tineri vizionari» în 2019. William deţine o diplomă de licenţă în arte plastice de la Universitatea Emily Carr şi o diplomă de masterat în administrarea afacerilor de la Rotman School of Management”.

Ochii lui Whitney se bulbucă în timp ce derulează pagina de intemet. De asta îmi era teamă.

— Cred s-ar putea ca Will să fie un soi de personaj monden, spune ea. Sunt fotografii cu el la diverse petreceri şi pe covorul roşu la diferite evenimente.

Se întoarce spre ecran cu aceeaşi privire hotărâtă pe care o avea când jucam „Oaspetele misterios” în copilărie.

— Dă-mi telefonul, îi spun, apucând dispozitivul.

Intenţionez să îl închid şi să i-l dau lui Cam să-l ţină, dar ochii îmi rămân lipiţi de fotografia care umple ecranul. Şi pe asta am mai văzut-o. Will, îmbrăcat într-un smoching, cu braţul în jurul unei femei care poartă o rochie verde-smarald. Este îngrozitor de frumoasă. Are părul la fel de negru ca al lui, dar al ei cade peste umeri în valuri delicate. El se uită spre aparatul de fotografiat, iar ea râde spre aparat, dezvăluindu-şi dinţii albi-albi, drepţi-drepţi şi genul acela de buze roz cărnoase pentru care s-a inventat cuvântul „cărnos”.

— Apare în multe dintre ele, spune Whitney. Jessica Rashad. Unul dintre titluri spunea că este colecţionară de artă şi filantroapă. Asta nu înseamnă că este bogată?

Ochii ei devin şi mai mari, strălucind ca nişte faruri de ceaţă.

— Hai să o căutăm! zice ea.

— Nu. Eşti oficial deconectată, îi spun, încercând să mă prefac că nu mă deranjează faptul că fosta iubită a lui Will este la fel de sexy ca oricare dintre soţiile fraţilor Jonas. Este timpul ca voi doi să-mi daţi copilul şi să plecaţi de aici.

îi dau telefonul lui Cam ca să fiu sigură şi îl extrag pe Owen din braţele lui. Prietenii mei se uită unul la celălalt, cu feţele schimonosite de îngrijorare.

— Serios, o să ne descurcăm, le spun eu.

îl ating pe Owen pe nas şi el îmi aruncă un zâmbet gingaş. Ridic din sprâncene spre Whitney, cu o expresie tăcută care spune „Ţi-am zis eu?”.

— Şi nu vă grăbiţi să vă întoarceţi. Beţi un cocktail. Comandaţi un desert... le spun, deşi le dau cel mult o oră până să se întoarcă.

Whitney şi Cam îi dau o mulţime de pupici lui

Owen pe cap şi apoi, în sfârşit, îşi iau la revedere. îi privesc cum pleacă de pe terasă, în timp ce ţin braţul dolofan al copilului şi le fac cu mâna în timp ce se îndepărtează.

Nu trec decât 15 minute până ce Owen începe să urle.

AM FĂCUT TOTUL. I-am schimbat scutecul murdar lui Owen. Am încercat să-i dau un biberon. L-am pus pe genunchi. Am făcut feţe amuzante. Am cântat o interpretare electrizantă a piesei „There's a Hole în My Bucket”, dar copilul nu se mai opreşte din plâns. Sunt îngrijorată să nu i se facă rău. Iar eu mi-am dat jos pantalonii după ce am vărsat lapte şi pe mine, şi pe Owen.

— Owen, scumpule, te rog, te rog, nu mai plânge! îl implor în timp ce îl plimb prin sufragerie, pe punctul de a izbucni şi eu în plâns.

De obicei nu sunt o plângăcioasă, dar după moartea mamei, a fost ca şi cum cineva ar fi instalat un robinet fisurat în spatele pleoapelor mele.

între mine şi mama se schimbase ceva fundamental după ce i-am spus că nu vreau să intru în afacerea familiei. Mă simţeam vinovată, dar mă simţeam şi liberă. Mama nu înţelegea de ce aş fi vrut să trăiesc de la un salariu la altul în Toronto, când puteam să mă întorc acasă şi să câştig un salariu adevărat. Vorbeam la telefon în fiecare duminică, dar deseori nu făceam decât să ne certăm. în momentul în care am devenit manager la Filtr în urmă cu şase ani, am crezut că se resemnase cu faptul că locuiesc în oraş. Am încetat să ne mai certăm. Odată, m-a vizitat pentru a mă invita la prânz şi a fost impresionată de cât de aglomerat era localul nostru cel mai

important.

Când eu şi Philippe am început să ieşim împreună, mi-am dat seama că era suspicioasă.

„Pare foarte mulţumit de el însuşi”, spunea ea. Era o descriere potrivită, dar eu mă gândeam că avea multe motive de mulţumire: o afacere de succes, un abdomen musculos, un apartament fantastic într-o fostă biserică reamenajată. Mama mi-a spus să am grijă.

într-o zi de duminică l-am găsit pe Philippe cu creatoarea de pălării. Ne petrecuserăm după-amiaza împreună la birou, analizând planurile de renovare pentru cea de-a treia locaţie a noastră şi, deşi rămâneam adesea la el acasă, îmi spusese că are nevoie de serile de duminică pentru el însuşi, pentru „îngrijire reparatorie”. Mie îmi convenea. Aveam propria mea rutină. Mai întâi cumpărăturile, apoi convorbirea cu mama. Mă pregăteam să urc în tramvai când mi-am dat seama că îmi uitasem telefonul. Să spun că am fost surprinsă să-l văd pe Philippe trăgându-i-o cuiva pe biroul meu este puţin spus. Eram încă în stare de şoc când m-a sunat mama şi i-am spus toată povestea – cele mai multe lucruri pe care i le dezvăluisem vreodată despre viaţa mea amoroasă. A doua zi, mama a apărut la uşa locuinţei mele cu o valiză mică pe care nici nu ştiam că o are şi cu o pâine din aluat dospit făcută de Peter. A rămas trei nopţi – cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o împreună în ultimii ani, în afara Crăciunului. Nu a pus întrebări. Nu m-a presat să afle dacă avusesem vreo bănuială că Philippe mă înşela. Am presupus că se pregătea să-mi spună să mă întorc acasă, să vin să lucrez la Brookbanks. Dar nu a făcut nici asta. Ne-am uitat mult pe Netflix şi am mâncat multă pâine. Când m-a îmbrăţişat de rămas-bun, nu

voiam ca ea să plece. Iar când i-am spus că o să-mi lipsească, am simţit că ceva se schimbă din nou, că tensiunea scade. Eram mai apropiate în acel moment decât fusesem vreodată până atunci.

Doi ani mai târziu, a murit. Am sentimentul că am pierdut-o exact când începuserăm să ne regăsim una pe cealaltă. Mi-am jelit amintirile despre mama: felul în care se strecura în camera mea şi mă săruta de noapte bună după ce se întorcea de la cabană, crezând că dorm, când eu de fapt o aşteptasem în tot acel timp, dimineţile răcoroase de toamnă, când lucrurile se mai linişteau puţin şi mă trezea devreme ca să stau cu ea pe malul lacului în timp ce-şi bea cafeaua, sau felul în care mă prezenta oamenilor cu sintagma „Feriga mea”, îmi aminteam şi de clătitele ei. Ţinea neapărat să le facă cu lapte bătut, deşi nu aveam niciodată aşa ceva în casă. în schimb, amesteca suc de lămâie în lapte ca să se acrească. Dar am jelit şi viitorul pe care nu aveam să-l avem niciodată, relaţia pe care abia începuserăm să o consolidăm. M-am săturat atât de mult să plâng – de usturimea din ochi, de nasul înfundat, de sentimentul că nu mă voi putea opri niciodată încât am încercat să mă opresc la câteva săptămâni după înmormântare. Am mai clacat de câteva ori, dar acum, când încerc să liniştesc un copil de cinci luni inconsolabil, cedez. Este tare dificil.

Ciocănitul de la uşă abia dacă se aude prin vacarmul făcut de Owen. Mă opresc din şuşotit şi iar se aude. Whitney şi Cam trebuie să-şi fi scurtat ieşirea. Sunt atât de uşurată, încât nici nu-mi pasă că am eşuat complet ca dădacă.

Dar când deschid uşa, nu-i văd pe Whitney şi pe Cam, ci pe Will.

N-aş putea spune ce anume la el îmi zăpăceşte

mintea. Să fie blugii albaştri şi tricoul gri decolorat? Sau poate faptul că este atât de înalt? Sau faptul că este aici? Dar dacă ar trebui să aleg, ar putea fi părul. Este mai scurt decât era în trecut, dar văzându-l aşa, dezordonat şi nepieptănat, atârnându-i în şuviţe negre pe frunte mă face să mă simt de parcă aş avea din nou 22 de ani.

— Am venit pentru sacrificiul ritualic al pruncului. Era la ora 20:00, da? zice Will în timp ce eu clipesc spre el nedumerită, cu Owen agitându-se în braţele mele.

îmi imaginez cum arătăm în ochii lui Will: amândoi cu ochii umflaţi şi plini de lacrimi. Copilul este dezbrăcat, cu excepţia scutecului. Mie îmi curge nasul, nu port sutien sau pantaloni, iar tricoul meu gri este pătat cu laptele matern al celei mai bune prietene ale mele.

— Ai auzit plânsul? îl întreb.

încerc să mă comport ca şi cum, de fapt, aş purta pantaloni şi nu aş fi în mijlocul unei căderi nervoase complet dramatice. îi sunt recunoscătoare lui Will că îşi ţine privirea aţintită asupra feţei mele.

— Cred că se aud plânsetele până în Alaska.

— îmi pare rău, spun eu, ridicându-mi vocea peste pirotehnia vocală a lui Owen. Voi închide ferestrele.

— De fapt, spune Will, am venit să văd dacă pot să dau o mână de ajutor.

— Cu copilul?

După neîncrederea din vocea mea, aş fi putut la fel de bine să întreb: „La sacrificarea copilului?”.

— Da, ştiu câte ceva.

Lucrul inteligent de făcut în această situaţie ar fi să mint, să-i spun lui Will că am situaţia sub control, apoi să-l rog politicos să plece.

— Deci, spune Will, pot să intru?

Dar realitatea este că Owen a luat-o razna de cel puţin 20 de minute, iar eu sunt disperată. Ţin uşa deschisă cu şoldul.

Imediat ce Will intră, ştiu că am făcut o greşeală. Stă în picioare în faţa mea, pe hol, şi este atât mare şi atât de aproape de mine. Şi-a adus cu el mirosul de zahăr ars, iar când se apleacă spre Owen, îi văd pistruii mărunţi din partea de sus a obrajilor. Mi-am imaginat de atâtea ori finaluri alternative ale zilei pe care am petrecut-o împreună, încât este ruşinos, dar nimic nu m-a dus atât de repede înapoi în acel loc cum o face acum faptul că îl am pe însuşi Will Baxter în casa mea. Umilinţa şi dorinţa mă cuprind pe neaşteptate şi în egală măsură.

Will mă apucă de cot.

— De ce nu mă laşi să-l iau eu pe... Owen, spune el după o scurtă pauză şi îl strânge uşor de picioruş. Eu îl iau eu pe Owen, iar tu te duci să te îmbraci, ce zici? Doar dacă nu cumva voi doi aveţi un fel de politică care interzice purtarea pantalonilor.

Se uită la mine, iar obrăznicia din ochii lui aproape că mă face să tresar. Este prima dată când iese la iveală vechiul Will.

— Am vărsat laptele... pe amândoi, şoptesc eu.

— Nu voi spune nimănui.

1-l pun pe Owen în braţe, iar el îl aşază pe copil pe umărul lui dintr-o singură mişcare uşoară.

— Sufrageria este la stânga, îi spun.

în niciun caz nu-l voi conduce acolo. Pe partea din spate a lenjeriei mele intime scrie „Luni” sub o imagine cu Micuţa Domnişoară Morocănoasă. în plus, azi este miercuri. Urc la etaj şi mă stropesc cu apă rece pe faţă, mulţumită că nu sunt machiată şi că nu am urme de rimei pe obraji. îmi trec o perie prin păr, mă dau cu deodorant şi îmi pun un sutien, un tricou curat şi o pereche de pantaloni scurţi de blugi. Mă privesc în oglindă.

Când cobor, Owen este în braţele lui Will şi îl priveşte liniştit în timp ce Will îi cântă. Stau şi îi urmăresc de pe palier. Owen este îmbrăcat acum într-o salopetă de dormit turcoaz, iar Will, din câte îmi dau seama, îi cântă „Closing Time”, cântecul cu care se încheia fiecare bal din şcoala primară la care am participat. Când termină, îl ridică pe copil în dreptul feţei sale, iar Owen, mica ameninţare, râde.

— Puterea de necontestat a Semisonic – funcţionează deopotrivă la fetele de clasa a Vil-a şi la bebeluşi, îi spun, apropiindu-mă.

Will se întoarce, se uită la mine şi îmi examinează ţinuta.

— Ce este? îl întreb.

Will dă din cap.

— Am sărutat-o pe Catherine Reyes în timp ce dansam pe acest cântec.

Râd deşi nu vreau.

— Iar eu l-am sărutat pe Justin Tremblay. Mă

apropii şi îl frec uşor pe Owen pe cap.

— Cum ai îmblânzit acest dragon? Nimic din ce

am încercat eu nu a funcţionat.

Mă uit la Will, iar în ochii lui se citeşte atât de multă căldură, încât fac un pas înapoi. Şi apoi îmi dau seama.

— Oh. Ai şi tu unul?

Pare surprins.

— Un copil? Nu!

— Nu vrei să ai copii?

— Nu, spune el şi face o pauză. Nu ştiu. Dar tu?

— Eu am cinci, spun fără să clipesc. Owen este cel mai mic.

Sunt răsplătită cu un zâmbet în miniatură pentru asta. Will se uită în jos la copil.

— Te-am văzut făcând cu mâna de rămas bun unui cuplu care bănuiesc că sunt părinţii lui.

— Cea mai bună prietenă a mea, Whitney, şi soţul ei.

îl privesc atent, în căutarea unui semn că îşi aminteşte numele ei, dar nu văd nimic.

— Este prima dată când am grijă de copil. Bănuiesc că se vede.

Owen scoate un chiţăit bine sincronizat şi îşi bagă unul dintre pumnii lui mici în gură.

— Ai reuşit să-l hrăneşti? întreabă Will, răsucindu-şi partea superioară a corpului pentru a-l linişti pe Owen. Cred că îi este foame!

— Am încercat, dar nu s-a oprit din plâns. Nu prea am reuşit să-l fac să bea. Putem să mai încercăm o dată.

încălzesc laptele în bucătărie, iar când mă întorc, Will şi Owen sunt aşezaţi în fotoliu, iar Owen are o bavetă de pânză în jurul gâtului. Nu mă gândisem mai devreme la o bavetă. Will se întinde

după biberon.

— Pot să i-l dau eu... dacă nu cumva vrei tu să o faci.

— Te rog.

Mă prăbuşesc pe canapea.

— E flămând tipul, spune Will în timp ce Owen începe să sugă fericit.

Mă uit la ei, uluită. Will îşi ridică privirea spre mine, şi sunt sigură că îmi vede expresia şocată, dar nu îmi oferă nicio explicaţie pentru cât de priceput este în a se descurca cu copilul.

Owen începe să se agite şi Will îl ridică în şezut, bătându-l uşor pe spate până când scoate un râgâit scandalos de puternic, ca al lui Homer Simpson. Apoi, copilul se lasă moale în braţele lui Will.

După ce goleşte biberonul, Will îl face din nou să râgâie, îi şterge bărbia, îl duce la pătuţul de voiaj din colţul camerei şi îl pune jos cu grijă. Owen nu scoate niciun sunet.

— Mai este vreo cameră unde putem sta? îmi şopteşte Will, surprinzându-mă.

Presupuneam că va pleca.

— Dacă nu cumva ai prefera să plec!? continuă el.

— Rămâi. Dacă se trezeşte, voi avea nevoie de ajutoare.

ÎL CONDUC PE WILL ÎN BUCĂTĂRIE. Cutiile de pantofi cu jurnalele mamei sunt încă pe masă, exact acolo unde au rămas, nedeschise, de când mi le-a adus Peter. Scot o sticlă de vin alb din frigider, şi i-o arăt în semn de întrebare. El dă din cap şi bate cu un deget în lista de întrebări frecvente pentru dădacă pe

care mi-a lăsat-o Whitney şi care zace pe blatul de la bucătărie.

— Ce-i asta?

— Dovada că prietena mea nu are încredere să mă lase singură cu fiul ei cel mic!? Habar n-am de ce crede asta.

Torn nişte vin în timp ce Will citeşte de pe foaia de hârtie.

— Cântecele de leagăn preferate ale lui Owen sunt „Edelweiss” şi „What a Wonderful World”. Acestea sunt de nivel avansat, îmi spune, uitându-se la mine.

— Sunt convinsă că doctorii i-au făcut lui Whitney un transplant de personalitate când a născut copilul.

Will studiază pagina, iar ridurile de pe frunte i se adâncesc.

— Să fii părinte chiar te poate da peste cap.

Este o afirmaţie puternică venită din partea cuiva care susţine că nu este părinte.

— E drăguţ aici, spune el în timp ce traversăm terasa acoperită pe care mama o folosea pe post de birou.

Nu-mi place să vin aici, dar nu am cum să ajung în partea din spate fără să trec prin ea.

— Este atât de modernă, spune el în timp ce deschid uşa de sticlă care dă spre terasă.

— Da, spun eu cu glas scăzut. Partea aceasta a fost reconstruită.

Privirea lui Will o întâlneşte pe a mea şi îmi dau seama că face legătura între diverse lucruri. Nu vreau să mă gândesc la noaptea aceea, sau la toate turele suplimentare pe care le-am făcut pentru a putea acoperi costurile reparaţiilor.

în ochii lui Will răzbate o undă de recunoaştere, dar tot ce spune este:

- Oh!

îmi înclin capul, făcându-i semn să iasă afară.

Terasa este orientată spre tufişuri, aşa că nu are vedere spre lac, dar întotdeauna mi-a plăcut că este intimă şi nu se poate vedea niciuna dintre căsuţele oaspeţilor. Las uşa deschisă ca să-l putem auzi pe

Owen şi mă aşez pe unul dintre fotolii.

— Pari să te pricepi foarte bine să foloseşti geanta de scutece. Eşti sigur că nu ai un copil acasă?

Will se blochează, ţinându-şi paharul la jumătatea drumului spre gură. Se uită fix la vinul său, apoi îşi lasă încet paharul jos.

— Am o nepoată. Sora mea are o fiică, spune el după o secundă.

Vocea îi este întretăiată, ca şi cum i-ar veni greu să împărtăşească această informaţie.

— A născut-o de curând?

- Nu.

Will îşi pleacă privirea spre paharul său de vin. Are maxilarul încordat. Aproape că pot vedea zidul pe care l-a ridicat.

Vreau să-l scutur. Vreau să strig: „Cine eşti şi ce ai făcut cu Will al meu?”. Vreau să-mi ascut ghearele şi să smulg fiecare cărămidă din zidul acela.

— Vrei să detaliezi?

Will soarbe din pahar, apoi mă priveşte.

— Sora mea era tânără când a devenit mamă. Eu am ajutat-o.

— Un unchi mândru?

— Ceva de genul ăsta.

— Nu ştiu cum a reuşit mama să facă totul de una singură.

Este un gând secundar, unul pe care nu intenţionam să-l spun cu voce tare.

— Mamele singure sunt supraoameni, spune Will. A ta pare să fi fost o femeie foarte hotărâtă.

— Era o forţă.

Tăcem amândoi. Will se lasă pe spate în fotoliul lui, cu picioarele întinse în faţa lui şi priveşte spre copaci.

— E frumos aici, spune el. Tot locul ăsta este superb, dar aici, în spate, este linişte.

— Da, veneam aici foarte des când eram mică. Şi coboram mereu la pontonul familiei.

— Ca să te ascunzi de oaspeţi?

— Ceva de genul acesta, îi spun, uitându-mă spre tufiş.

— Probabil că te gândeşti să vinzi, spune el.

— Ar trebui să mă gândesc?

— Nu erai interesată să conduci o staţiune – presupun că vânzarea este o opţiune.

Trag o gură de aer în plămâni şi o las să iasă încet.

— Este o opţiune, într-adevăr.

— Nu este o decizie uşor de luat.

— Nu, nu este, îi dau eu dreptate. Mi se pare imposibilă.

Mă priveşte cu atenţie.

— Jamie are vreo legătură cu asta?

Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— Cred că nu prea are rost să am un consultant dacă am de gând să vând afacerea, nu-i aşa? îi spun eu.

Will îşi pleacă capul.

— Cât de serios te gândeşti să o scoţi la vânzare?

Iau o înghiţitură de vin.

— întrebarea de un milion de dolari!

— Nu vreau să te presez.

— Doar că vrei să ştii dacă accept să lucrez cu tine.

— Aşa este.

îşi încrucişează gleznele.

— Dar nu te întreb în calitate de potenţial consultant, ci în calitate de...

Nu îşi mai duce propoziţia până la capăt.

Ridic din sprâncene, aşteptând să văd cum ar putea să o încheie. Nu există niciun cuvânt care să descrie ceea ce reprezintă el pentru mine.

— Doar întreb, încheie el, dar îmi aruncă o privire tăioasă. Şi cred că mă surprinde faptul că se pune totuşi problema aceasta. Că nu ai vrea să vinzi pur şi simplu.

— Din cauza planului? îl întreb cu vocea răguşită.

Au trecut ani de zile de când nu m-am mai uitat la lista pe care am conceput-o împreună cu Will. Dacă închid ochii, încă îi pot vedea scrisul de mână: „PLANUL PE UN AN AL LUI FERN”. Am memorat toate cele patru elemente de pe el.

— Pentru că nu voiai să ajungi aici.

Strâng degetele din dorinţa de a-mi înfige unghiile în ceva.

— Multă vreme, planul meu a fost să deschid o cafenea în oraş.

— Una fără o pictură murală cu Toronto pe perete, îmi imaginez, spune Will şi îşi ţuguie buzele. Prea elementar pentru tine!

în interiorul meu, jubilez.

— S-ar putea să te las să pictezi o ferigă pe perete. Una mică.

— Doar aşa le pictez. îmi plac foarte mult ferigile mici.

Eu rămân nemişcată, deşi sub piele sunt ca o băutură carbogazoasă. Acel „f” a fost extrem de sonor. Ne uităm unul la celălalt timp de un minut. Sau poate că sunt doar cinci secunde. Oricât de puţin

ar fi, simt că este periculos.

— Mai faci picturi murale? De plăcere, vreau să spun.

— Nu, spune Will cu glas scăzut şi se uită în gol. Nu am mai pus mâna pe o pensulă de foarte mult timp.

— Dar pe un creion?

El clatină din cap.

— Ar trebui să o faci, îi spun eu. Este o risipă să nu foloseşti un talent ca al tău.

Privirea lui o întâlneşte pe a mea şi rămâne acolo.

— Ai grijă, spune el. Asta a sunat ca un compliment.

— Nu era – voiam doar să subliniez că îţi iroseşti talentul.

El scoate un murmur gutural. Mă simt ca şi cum m-ar scărpina cineva pe spate.

— Oricum, spun eu, revenind la subiectul iniţial, Brookbanks a reprezentat întreaga viaţă a mamei mele – nu îmi este uşor să-mi iau la revedere de la asta. Habar n-am ce să fac!

Will îşi lasă paharul jos, privindu-mă în continuare, şi îşi răsuceşte inelul. Mă uit la mâinile lui şi mi le amintesc cum erau. Aproape că îi simt degetul ţinându-l pe al meu.

— Dacă chiar nu ştii, aş putea pregăti două scenarii: unul pentru vânzare, iar celălalt pentru cazul în care te hotărăşti să conduci singură acest loc.

— Asta pare să necesite mult mai multă muncă.

— Dacă vei analiza ambele opţiuni, vei putea să iei mai uşor o decizie.

îmi întorc capul dintr-o parte în alta.

— Nu eşti sigură că vrei să lucrezi cu mine, nu-i aşa? mă întreabă el. Sunt bun în ceea ce fac, dar nu asta e problema, am dreptate?

întrebarea lui atinge un subiect pe care nu vreau să îl explorez.

Nu pot să mă agăţ de durerea mea atât de tare încât să nu pot face ceea ce este mai bine pentru

staţiune. Sunt un bun manager, dar nu am restructurat niciodată o afacere. S-ar putea să reuşesc să mă descurc cu timpul, dar Brookbanks are nevoie de ajutor... ieri!

— De fapt, îi spun lui Will, m-am gândit că aş vrea să accept ajutorul tău.

Zâmbetul care îi luminează chipul ar putea ghida o navă spre casă. Pare cu zece ani mai tânăr. Arată ca Will cel pe care mi-l aminteam.

— Vă întrerupem? se aude vocea lui Whitney, care scoate capul pe uşa din spatele meu.

— Hei! spun şi sar de pe scaunul meu. V-aţi întors! Cum a fost?

— Grozav, spune ea, cu ochii aţintiţi asupra lui Will, care se ridică în picioare. Dar destul despre asta, zice ea şi îşi flutură mâna.

Whitney este foarte exaltată, iar când este gata să intre în joc, ochii ei mari se măresc şi mai mult, iar buzele i se ţuguie ca şi cum s-ar chinui să se stăpânească. Eu numesc expresia aceasta „Faţa de personaj malefic”. Şi chiar acum, are acea expresie pe faţă.

— Văd că ţi-ai întrerupt perioada de pauză de la bărbaţi, îmi spune ea.

Mă uit la Will, ale cărui sprâncene s-au ridicat cu doi centimetri mai sus decât erau ultima dată.

— Există o pauză?

înainte să pot confirma, infirma sau face implozie de ruşine, Cam păşeşte pe terasă.

— Owen a adormit repede! spune el.

Dar nimeni nu-i dă atenţie, pentru că Whitney îşi întinde mâna şi spune:

— Tu trebuie să fii Will. îmi pare atât de bine să te cunosc.

El îi strânge mâna, în mod clar luat prin

surprindere.

— Te-am căutat pe Google mai devreme, îi zice Whitney.

Trădătoarea, spun în gând.

Will face ochii mari auzind asta şi îmi aruncă o privire arogantă – o altă imagine a lui Will cel tânăr.

— Doar ca să-ţi verifice referinţele, spune Cam, întinzându-i mâna lui Will.

îi voi mulţumi mai târziu pentru comentariul acesta.

— Eu sunt Camden, iar scandalagioaca aceasta este soţia mea, Whitney.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, spune Will. L-am cunoscut şi pe Owen mai devreme. Este un copil frumos.

— Nu ştiam că Fern va avea un băiat în vizită în seara aceasta, spune Whitney. Nu cred că am lăsat destui bani de pizza pentru a hrăni doi oameni.

Ea face o glumă, dar întrebarea subînţeleasă este evidentă: „Ce cauţi aici mai exact, Will Baxter?"

Sunt pe punctul de a-i explica cum m-a ajutat Will cu Owen, dar el vorbeşte primul.

— I-am văzut pe Fem şi pe Owen luându-şi la revedere mai devreme şi m-am oprit să fac cunoştinţă cu copilul. Am început să vorbim şi... Will face un gest spre vin şi spre verandă. Este o seară atât de frumoasă.

— Vreţi un pahar? îi întreb.

Whitney se uită când la mine, când la el, cu o privire de agonie pură pe chip. Ştiu calculul pe care încearcă să şi-l facă: să rămână şi să îl studieze pe Will, sau să plece şi să ne lase să continuăm ceea ce au întrerupt? O alegere chinuitoare.

— Ne-ar plăcea, dar ar trebui să-l ducem pe

Owen acasă, spune ea.

Cuvintele ei sunt atât de impregnate de dezamăgire, încât sunt de-a dreptul comice.

Will rămâne în spate, în timp ce eu îi conduc pe Whitney, care poartă în braţe copilul adormit, şi pe Cam, care cară geanta cu scutece şi pătuţul de voiaj.

— Whitney pare amuzantă, spune Will când mă întorc pe terasă.

— Este o maniacă!

— Ar trebui să plec şi eu, spune el. Mulţumesc pentru vin.

Aproape că i-aş spune să rămână, să mai bea un pahar.

— îţi datorez o sticlă întreagă pentru că m-ai ajutat în seara asta. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă nu ai fi apărut tu, îi spun.

— Oricând.

Face o pauză şi ochii lui îmi cercetează chipul ca un reflector.

— Vorbeai serios mai devreme, nu-i aşa? Cu privire la faptul că vom lucra împreună?

— Da, vorbeam serios, îi spun, deşi ideea de a petrece mai mult timp cu Will mă face să mă simt ameţită. Săptămâna viitoare vine un agent imobiliar. Ai putea veni la întâlnire?

— Sigur că da, spune el. Dar am putea să ne întâlnim înainte de asta? Sunt multe lucruri pe care aş vrea să le trec în revistă. Mâine ar fi grozav, dacă ai putea!?

Cădem de acord să ne întâlnim aici după-amiază. Apoi îl conduc pe Will spre uşa din faţă, ţinându-i-o deschisă.

— Noapte bună, Fem, spune el. Sper să dormi bine!

DUPĂ CE PLEACĂ WILL, stau în picioare lângă masa din bucătărie, în faţa stivei de cutii de pantofi. Mă gândesc la Will, şi la trecut, şi la cât de diferite par lucrurile după

atâta timp şi duc cutiile în camera mea. Arcurile patului scârţâie când le aşez pe el. Sunt mai mult de 12 jurnale, începând de când mama mea avea opt ani şi până chiar înainte de a mă naşte. Le-am citit pe toate în vara în care am împlinit 17 ani. Dar nu l-am terminat niciodată pe ultimul. înainte să o confrunt, ajunsesem până la momentul în care mama aflase că era însărcinată.

Când îl găsesc şi revăd coperta din material textil cu model vesel cu floarea-soarelui şi cu paginile doar pe jumătate pline, mi se taie respiraţia. Scrisul de mână al mamei îmi este atât de familiar, înclinat spre dreapta, cu y-uri,j-uri, g-uri şi /-uri alungite. Prima însemnare este datată 6 mai 1990. Mama avea 22 de ani – era imediat după ce absolvise Universitatea din Ottawa.

127 de nopţi până la călătoria în Europa! a scris ea în partea de sus. O mulţime de însemnări încep în acest fel, cu o numărătoare inversă până la marea ei călătorie.

Peter mi-a adus astăzi un calendar şi mi-a spus că trebuie sa încep sa bifez zilele până plec. Sunt acasă doar de o săptămână, dar cred că s-a săturat să mă audă vorbind atât de mult despre călătorii Aşa că acum mă duc în fiecare dimineaţă în bucătărie şi bifez data.

Am menţionat că muzica pe care o pune Peter este chiar mai deprimantă decât caseta pe care mi-a trimis-o prin poştă iama trecută? Bieţii angajaţil Mâine, când nu se uită, voi strecura o casetă cu Anne Murray în casetofon.

Zâmbesc în sinea mea – Peter mai are şi acum casetofonul acela vechi. Răsfoiesc paginile, căutându-i numele. Apare de multe ori.

în seara aceasta, după ce mă pregătesc de culcare, mă ghemuiesc în pat cu jurnalul în mâini şi râd cu voce tare de descrierea făcută de mama familiei Rose şi bunicilor mei.

Este ultima zi a weekendului prelungit şi, în sfârşit, începe să se simtă că este vară. Mulţi dintre oaspeţii obişnuiţi au sosit ieri. Familia Rose a adus o ladă întreagă de gin. Aproape toţi angajaţii sezonieri au început să lucreze (noul salvamar este de departe cel mai drăguţ), iar căsuţele personalului sunt pline. în seara asta vor fi artificii la pontoane. Va trebui sa am grijă de tata. Data trecută de Ziua Victoriei a băut prea multe pahare cu martini la domnul Rose şi aproape că şi-a pierdut nasul aprinzând nişte artificii

Mama scrie despre cât de mult îşi dorea să se implice în afacere într-un „mod semnificativ”. Ea face referire la faptul că Peter a vizitat-o de câteva ori la şcoala din Ottawa de ziua ei. Nu s-a întâmplat nimic între ei, dar acum îmi este clar că erau sentimente mai profunde la mijloc.

îmi simt pleoapele tot mai grele, aşa că las jurnalul din mână şi sting lumina. Gândul îmi zboară la Will şi mă gândesc la seara pe care tocmai am petrecut-o împreună şi la zâmbetul care i-a luminat faţa când i-am spus că vreau să lucrăm împreună.

Pentru a doua oară în viaţa mea, Will Baxter mă va ajuta să fac un plan.

10

14 iunie, cu zece ani în urmă

— TREBUIE SĂ-ŢI MĂRTURISESC CEVA, am spus când am ajuns la capătul aleii.

Will se oprise de câteva ori pentru a indica anumite graffiti pe care le găsea *originale, vii* sau *brutale,* dar mai mult vorbeam şi hoinăream. îmi povestise despre *Colegii de apartament,* banda sa desenată inspirată din „traiul în mizerie cu alţi trei ţipi într-un apartament de două camere”, şi despre cum începuse să facă picturi murale ca hobby, dar îşi dăduse seama repede că exista suficientă cerere pentru a-şi putea plăti chiria. în timp ce vorbea, am încercat să mă abţin să mă uit insistent la tatuajul său, la mâinile sale sau la grosimea umărului său pentru un interval de timp indecent.

— Nu eram cu adevărat atentă la artă, i-am spus într-o şoaptă exagerată.

— Şi eu am ceva să-ţi mărturisesc, mi-a spus el şi părea serios.

S-a aplecat spre urechea mea, iar senzaţia pe care mi-a dat-o respiraţia lui pe gât mi-a făcut pielea de găină pe braţe.

— Mor de foame, mi-a spus.

— Oh. Vrei să scapi de mine?

Am zâmbit pentru a arăta că aceasta nu ar fi fost nicidecum o întorsătură dezamăgitoare a

evenimentelor.

— De fapt, mă gândeam că am putea mânca ceva înainte de următoarea oprire. Asta dacă nu cumva trebuie să fii în altă parte, desigur.

— Nu aveam alte planuri pentru azi decât să mă plimb şi să stau în casă. Aşa că sunt numai a ta.

Am strâmbat din nas când mi-am dat seama ce cuvinte alesesem.

A zâmbit şi mai larg. Şi-a scos telefonul din buzunar şi mi-a spus:

— Perfect! Te superi dacă o sun pe sora mea? Ea şi tata s-au certat rău de tot ieri. Cred că ar trebui să văd ce face.

— Bineînţeles că nu. Eu doar...

Mi-am agăţat degetul mare de mânerele genţii pe care o purtam pe umăr.

El a făcut semn cu mâna, indicându-mi să nu mă mişc, în timp ce-şi ţinea telefonul la ureche.

— Hei, Bells, a spus el, neluându-şi privirea de la mine.

M-am uitat în jur, ascultându-l pe Will cum o întreba pe sora lui ce mai face, unde se află, dacă vine acasă în seara aceea. Am putut auzi răspunsul la ultima întrebare: un *nu* categoric.

— I-am spus, crede-mă, a precizat Will după câteva secunde, frecându-şi fruntea cu podul palmei. Am discutat despre asta după ce ai plecat. Mi-am petrecut noaptea la Matty. Dar tu şi cu mine tot mai luăm micul dejun împreună mâine, nu? a întrebat el după un minut.

După ce a stabilit o oră şi un loc cu sora lui, Will a râs, apoi a spus ceva care mi-a atras atenţia.

— O cheamă Fem.

Când şi-a strecurat telefonul înapoi în blugi, l-

am privit cu ochii mijiţi.

— I-ai vorbit surorii tale despre mine?

— Mm-hmm. Mi-a spus să-ţi spun că turul oraşului Toronto făcut de Annabel Baxter este cu 98% mai puţin pretenţios decât al meu.

— Şi este adevărat?

— Aşa se presupune.

— Este bine sora ta?

— Va fi. încă încearcă să se liniştească. Tata a întrecut măsura, este adevărat, dar ea chiar şi-a ieşit din fire şi totul a degenerat. Cearta aceasta a fost mai violentă decât de obicei. Simt că se întâmplă ceva.

I-am atins braţul şi i-am spus:

— Ascultă, domnule student la Şcoala de Arte. Ştiu că acesta este turul tău, dar este şi oraşul meu. Eu aleg prânzul!

Eram aproape de un local cunoscut unde se găseau sendvişuri vietnameze. Localul se deschisese cu câţiva ani în urmă, iar eu eram încântată că Will nu auzise de el. Când am deschis uşa, muzica tare şi aerul condiţionat ne-au spart urechile. Trecuse de mult ora de vârf de la prânz, aşa că nu erau decât trei persoane la coada care, alteori, şerpuia până în stradă. Am verificat să mă asigur că Will nu este vegetarian (deşi îmi imaginam că era foarte probabil să fie) şi că mănâncă şi came de porc, apoi l-am trimis să ocupe singura masă liberă.

Am comandat două tipuri de sendvişuri *banh mi* cu came de porc (fâşii de carne de pe burtă gătită la foc mic) şi o cutie mare de carton cu cartofi prăjiţi cu kimchi, acoperiţi cu maioneză şi ceapă verde şi încă nişte fâşii de carne de porc, precum şi nişte sucuri sofisticate cu lămâie.

— Este atât de bun, a spus Will, luând prima muşcătură din sendviş.

Am mâncat lacomi, aşa că niciunul nu a scos un cuvânt. într-un final, Will şi-a pus sucul pe masă.

— Te-am auzit la telefon mai devreme. Cine este Whitney?

Am ezitat să-i răspund.

— Vrei să mă prefac că nu am auzit? m-a întrebat el şi şi-a supt o picătură de maioneză de pe degetul mare.

Am tăcut preţ de o clipă.

— Poate că da!? am spus în timp ce el îşi ştergea mâinile cu un şerveţel.

Nu puteam preciza de ce mă simţeam atât de confortabil în preajma lui Will, dar ştiam că nu era din cauza ierbii. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva – mă sufocam sub greutatea secretomaniei mele. Dar nici nu voiam să mă descarc cu privire la Whitney în mijlocul unui restaurant aglomerat.

— Continuăm turul? l-am întrebat.

Ne-am grăbit să ieşim din local, iar Will şi-a scos din rucsac cutia cu dropsuri de lămâie, întinzându-mi-o. De data aceasta am luat şi eu unul. Ne sugeam bomboanele în timp ce Will mă conducea prin Chinatown spre următoarea destinaţie. Se poziţiona mereu astfel încât să se afle pe partea dinspre stradă a trotuarului.

— Nu trebuie să faci asta, i-am spus eu. Este ciudat.

— Este un semn de bună creştere, a spus el.

— Era... în 1954!

I-am smucit braţul şi l-am tras în aşa fel încât să ajung eu lângă bordură.

— Whitney este cea mai bună prietenă a mea. A fost încă din clasa a V-a, i-am spus după un timp.

I-am spus lui Will povestea noastră de la început: cum l-am lovit pe Cam în stomac pentru că răspândise un zvon că Whitney îşi îndesa chestii în sutien ca să pară că are sânii mai mari. Povestea l-a făcut pe Will să rânjească larg. I-am povestit cum Cam, care era de două ori mai mare decât mine, plânsese în hohote şi cum Peter venise să mă ia de la şcoală, iar eu îi spusesem directorului adjunct că golanul a primit ceea ce merita şi că nu-mi voi cere scuze.

— Acum Whitney şi Cam sunt împreună, i-am zis lui Will.

— Nuuu!

Râsul lui mi-a alunecat pe gât ca un sos de ciocolată.

— Din clasa a X-a. S-a dovedit că el era îndrăgostit lulea de ea. Oricum, de atunci suntem cei mai buni prieteni. Eu sunt singură la părinţi, dar Whitney este practic ca şi sora mea.

Ne-am ferit de un raft de tricouri de zece dolari amplasat pe trotuar.

— A fost în vizită la mine câteva zile, am spus, dar toată vizita a fost cam ciudată.

— Nu i-ai insultat lucrările de artă, nu-i aşa?

Am scos un pufăit amuzat, apoi am tresărit când un curier pe bicicletă a trecut pe lângă mine în viteză şi mi-a lovit geanta din mers. Dintr-odată, Will m-a apucat cu braţul de mijloc şi m-a tras spre el.

— Eşti bine?

M-am uitat în jos la mâna lui strânsă pe talia mea, iar el şi-a retras-o imediat. Roşeaţa i s-a răspândit de la gât până la obraji cum se răspândeşte sucul de rodie într-un cocktail Shirley Temple.

— Presupun că nu i-ai spus lui Whitney că este elementară, deci de ce a fost vizita ei atât de ciudată? a întrebat el după ce am început să ne plimbăm din nou, suficient de încet încât oamenii să se îmbrâncească pe lângă noi.

— Cred că speram să fie ceva ce nu a fost, am spus eu. Am crezut că aş putea să o fac să se îndrăgostească de Toronto, dar nu o va face niciodată.

— Contează asta? în curând, nici tu nu vei mai fi o orăşeancă.

Mi-am lăsat capul pe spate.

— întotdeauna voi fi o orăşeancă. Nu eşti ori una, ori alta. Nu trăieşti numai în mediul rural sau numai în cel urban.

Will şi-a ridicat mâinile.

— Da, ai dreptate. Dar de ce este atât de important pentru tine ca lui Whitney să-i placă aici?

Mi-am scărpinat încheietura mâinii.

— Cred că speram că, dacă ar vedea Toronto aşa cum îl văd eu, atunci poate că ar înţelege...

Will s-a uitat la mine şi apoi la mâna cu care mă scărpinam.

— Este o reacţie la stres, am spus, încercând să-mi controlez degetele.

Aveam obiceiul revoltător de a mă scărpina până la sânge, dar Will nu părea dezgustat.

M-a tras lângă o clădire mare. Aveam senzaţia vagă că nişte grupuri de oameni se agitau în jur, dar atenţia mea se concentra asupra lui Will, care stătea în faţa mea, privind şi aşteptând.

— Ce să înţeleagă, Fem?

Nu voiam să-i spun lui Will întreaga şi oribila

poveste. Dar puteam să-i spun o parte din ea şi i-am spus-o în grabă.

— Nu vreau să mă mut înapoi acasă. Nu am spus nimănui asta, dar nu vreau să lucrez în staţiunea familiei mele. Toată lumea se aşteaptă ca eu să o conduc într-o zi, dar, cu siguranţă, nu vreau să fac nici asta. Nici măcar nu am vrut să merg la o şcoală de afaceri. A fost ideea mamei mele.

Will mă asculta în tăcere. Mă aşteptam să văd pe chipul lui o expresie care să indice faptul că mă judecă, dar nu a fost aşa. Prin urmare, am continuat.

— Cred că speram că, dacă Whitney ar fi înţeles de ce îmi place să locuiesc aici, atunci poate că aş fi putut să-i spun şi despre celelalte lucruri. Dar ea urăşte Toronto. Nu ar fi înţeles de ce aş vrea să rămân aici. Am cam minţit-o şi pe ea, şi pe toată lumea.

— Nu ţi-a fost greu să ţii toate astea secret?

Ochii lui Will îmi cercetau chipul de parcă ar fi căutat ceva.

Am dat din cap.

— Crezi că sunt patetică, nu-i aşa?

-Nu.

M-a privit fix în ochi şi, pentru o clipă, am crezut că ar putea spune altceva. Pentru o clipă, am crezut că mă va săruta. Dar apoi, a aruncat o privire în jur şi a spus:

— Am ajuns.

— GALERIA DE ARTA ONTARIO? Serios? am întrebat, uitându-mă la clădirea în faţa căreia ne aflam.

Acum, că mă confesasem lui Will, mă simţeam mai uşoară.

— Este puţin...

— Nu. Nu spune asta, m-a întrerupt el. Pot să aud ce se întâmplă în capul tău chiar acum. Văd prin tine ca printr-o fereastră.

Mi-am ridicat vocea.

— Este puţin cam *elementar,* nu crezi?

A izbucnit în râs. Avea un râs viu şi vesel şi exploziv, ca un balon înţepat cu acul. îl simţeam vibrând prin mine ca o coardă perfect acordată.

— Este unul dintre locurile mele preferate din tot oraşul. A fost renovat acum câţiva ani. Frank Gehry a făcut designul – este o capodoperă arhitecturală atât în interior, cât şi în exterior.

Will îşi mişca mâinile prin aer în timp ce vorbea, indicând spre faţada de sticlă curbată care se înălţa deasupra străzii şi se întindea pe toată lungimea ei.

— Şi apoi mai este şi arta, bineînţeles.

— Bineînţeles, am repetat şi mi-am strâns buzele pentru a nu lăsa să-mi scape un râset.

— Acum ce mai e?

— Mă gândeam că ar trebui să verific dacă sora ta este liberă. Poate că încă mai pot prinde un loc la turul pe care îl organizează ea.

— Haide! Este o expoziţie care sunt destul de sigur că o să-ţi placă.

— Serios?

Majoritatea cursurilor mele fuseseră obligatorii pentru specializarea mea: drept comercial, calcul, teoria jocurilor, dar alesesem şi mai multe cursuri opţionale de muzică: muzică şi film, chitară universală şi o istorie a muzicii în diferite oraşe. Nu-mi puteam imagina ce artă credea Will că îmi va plăcea şi nu ştiam ce artă credeam *eu însămi* că îmi va plăcea. Dar apoi, am zărit un poster mare la fereastră.

— Patti Smith?

L-am privit pe Will, confuză.

— Este o expoziţie cu fotografiile ei. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă.

— îmi place extrem de mult.

Will a plătit biletele şi ne-am dus direct la expoziţia lui Patti. Mă aşteptam la imagini mai mari decât în viaţa reală, cu praf şi mizerie. Mă aşteptam la punk. Dar expoziţia era extrem de discretă, ba chiar austeră. Pereţii erau vopsiţi în alb, iar fotografiile erau mici Polaroiduri alb-negru ale unor obiecte fără viaţă. Un heruvim de piatră, mormântul lui Walt Whitman, dormitorul unui papă încarcerat, o furculiţă şi o lingură. într-o vitrină, erau expuse o mână de obiecte personale de-ale lui Patti.

— Nu e prea rock and roii, nu-i aşa? i-am şoptit lui Will după ce am parcurs toată expoziţia.

— Nu ştiu. Moartea este o temă recurentă în opera ei, a spus Will, arătând spre o fotografie a unei flori ofilite. Ce este? Faci o faţă ciudată!

— Nimic, am şuierat. „Moartea este o temă recurentă...”. Continuă.

îmi plăcea discursul lui Will despre artă.

— După cum spuneam, este vorba despre multă moarte. Moartea e destul de rock and roii.

M-am aplecat mai aproape de el.

— Sunt o nesimţită dacă spun că prefer muzica ei? Will a chicotit, iar sunetul mi-a urcat pe şira spinării. Un bărbat cu un rucsac legat în jurul taliei şi cu un aparat foto DSLR atârnat la gât s-a uitat spre noi.

— Tipul nu e foarte rock and roii, mi-a spus Will la ureche.

— Nu sunt de acord, am spus eu, arătând spre picioarele bărbatului.

Purta şosete cu model de frunze de canabis.

— Dar aceasta este o expoziţie Patti Smith. Este o prostie că nu putem râde sau vorbi normal.

— Ba putem, a spus Will cu vocea lui obişnuită, iar bărbatul s-a încruntat din nou. Dar ar trebui să mergem mai departe.

— Sigur. Ai fost aici de câteva ori, nu-i aşa? Ai vreun exponat preferat?

— Nu am un exponat preferat, a spus el, dar am o zonă preferată.

Will m-a condus spre o sală mare, din sticlă şi lemn, care se întindea pe toată lungimea clădirii. Pe una dintre părţi, erau ferestre din podea până în tavan şi avea vedere spre oraş. Se numea Galleria Italia şi avea nişte grinzi uriaşe curbate care făceau să pară că ne aflam în coca răsturnată a unei nave, doar că era foarte multă lumină. Nişte sculpturi masive din trunchiuri de copac se înălţau de-a lungul sălii şi, în timp ce ne croiam drum prin ea, am decis că nu semăna cu o corabie răsturnată.

— Aici te simţi de parcă ai fi în pădure, i-am spus lui Will.

Chiar dacă Toronto se vedea clar de cealaltă parte a ferestrelor, priveliştea îmi amintea de casă. Se vedea atât oraşul, cât şi pădurea.

— Acesta este zona ta preferată? l-am întrebat.

— Da. îmi place că spaţiul este atât de copleşitor, încât te face să te simţi nesemnificativ şi viu în acelaşi timp. Practic, te obligă să respiri adânc. Este acelaşi lucru pe care îl simt când privesc munţii din vest.

Mi s-a părut cel mai drăguţ lucru pe care îl auzisem vreodată.

— Serios?

— Da, ce? De ce?

Şi-a frecat ceafa care începuse să i se înroşească.

Am clătinat din cap.

— Nimic.

După ce am părăsit Galleria Italia, am pornit spre Colecţia permanentă de artă canadiană.

— Uite-o pe fata ta, am spus, arătând spre o expoziţie de picturi ale lui Emily Carr.

Will m-a privit, impresionat.

— Hei, poate că nu am fost la şcoala de artă, dar pot să recunosc o lucrare de-a lui Emily Carr.

Ne-am îndreptat spre una care reprezenta un brad masiv, singuratic.

— Cineva mi-a spus odată că Emily Carr a pictat o groază de copaci singuratici, am spus eu.

— Pariez că era un absolvent încrezut al Şcolii de Artă.

Am recunoscut vag câteva dintre lucrările din zona Grupului celor Şapte. Erau unele dintre cele mai cunoscute picturi ale zonelor sălbatice ale naţiunii, toate realizate de un grup de şapte bărbaţi. Ilustrau lacuri, zăpadă, munţi şi o mulţime de copaci. Dar altele mi se păreau familiare pentru că îmi aminteau de casă.

— Cred că Emily nu a fost lăsată să intre în Grup, am spus eu.

— Oh, cu siguranţă nu. Ea picta în aceeaşi perioadă cu ei. Lawren Harris chiar i-a spus că este una dintre ei, a răspuns Will arătând spre o lucrare de-a lui Harris cu nişte piscuri muntoase acoperite de zăpadă. Dar, de fapt, nu era! Nicio femeie nu era!

Am trecut mai departe în tăcere. Am văzut o pânză cu un lac într-o zi de sfârşit de iarnă – cu cerul gri, copacii goi şi zăpada topindu-se pe alocuri şi lăsând să se vadă pete maro. Puteam să simt mirosul acelor de pin umede, promisiunea pământului noroios şi a mugurilor de primăvară care se formau pe crengi. Am clipit spre luminile din galerie, cu gâtul contractat.

îi simţeam privirea lui Will asupra mea. Mă urmărea aşa de când intraserăm în Galeria de Artă Ontario. Mi-a amintit de felul în care mă purtasem cu Whitney în timpul vizitei ei. Will voia să vadă ce părere am.

Am ajuns la o lucrare de-a lui Tom Thomson – un lac întunecat de furtună în fundal, un ţărm stâncos şi nişte puieţi de copaci în prim-plan.

Privindu-l, am avut sentimentul că stau pe malul de lângă pontonul familiei.

Copacii erau despuiaţi de frunze şi în acest tablou, dar nu era iarnă. Era toamnă târzie sau primăvară timpurie – sezonul intermediar, când staţiunea nu era ocupată, când mama şi cu mine ne îndreptam dimineaţa spre apă, iar ea îşi bea cafeaua încet, când venea acasă mai devreme seara şi când viaţa nu părea să graviteze cu totul în jurul staţiunii Brookbanks şi al oaspeţilor săi.

A început să mă înţepe nasul. M-am uitat din nou la lumini, dar mi-a scăpat o lacrimă, iar apoi alta.

Will stătea lângă mine.

— Eşti bine?

Am dat din cap. Mi-a mai luat ceva timp până să pot să vorbesc.

— E frumos acolo în munţi, ştii?

— Aş vrea să ştiu.

— Uneori îmi e dor.

Şi îmi era dor şi de mama. îmi era tare dor. Cu cât treceau anii, cu atât mai mult părea să-mi fie dor de ea.

— Pari surprinsă.

Atunci m-am uitat la el, iar el s-a întors cu spatele spre tablou.

— Cred că sunt. îmi pare rău. Uneori, iarba mă face să fiu... sensibilă.

— E în regulă să fii sensibilă.

Respiram cu greutate.

— Nu sunt sigură de asta.

— Ştiai, a spus Will după o clipă, că Tom Thomson nu făcea de fapt parte din Grupul celor Şapte? A murit în Parcul Algonquin chiar înainte ca grupul să fie înfiinţat. Unii spun că a fost ucis. Foarte misterios.

Mi-am tras nasul.

— Cred că ştiam asta, da.

Will s-a aplecat mai aproape.

— Ştiai că arborii au fost o temă recurentă în opera lui Thomson?

Am pufnit în râs.

— Am învăţat asta la Şcoala de Artă, a spus el.

M-am uitat în sus la el, ştergându-mi obrajii de lacrimi.

— Oh, scuză-mă. Ai spus că ai făcut Şcoala de

Artă? El a zâmbit.

— Da, cred că am menţionat asta mai devreme.

— Emily Carr, nu-i aşa?

— Emily Carr, a spus el. Haide, să plecăm de aici. Cred că ştiu de ce ai nevoie.

2 iunie 1990

Mi-am petrecut dimineaţa în bucătărie împreună cu Peter, umplând profiteroluri şi vorbindu-i despre îmbunătăţirile pe care vreau să le aduc staţiunii, dacă mama şi tata mă lasă să preiau funcţia de director general. îmi făceam griji că lucrurile vor fi diferite la întoarcerea mea în staţiune vara aceasta, că Peter nu va mai avea timp de mine acum, că a devenit patiserşef. Cred că întotdeauna mi-am făcut griji că se va sătura de mine la un moment dat, dar el este neschimbat. Doar că vara asta, experimentează cu aperitive din aluat dospit şi are control deplin asupra muzicii care se ascultă în bucătărie. Nu m-ar deranja să nu mai aud niciodată Sonic Youth. în plus, şi-a lăsat barba să-i crească, ceea ce îl face să pară şi mai chipeş, chiar dacă lui nu-i pasă de astfel de lucruri. Şi nici mie nu-mi mai pasă. Am trecut peste atracţia mea faţă de Peter cu mulţi ani în urmă – el nu mă va vedea niciodată în felul acela.

Lui Peter nu-i place de Eric, dar lui nu i-au plăcut niciodată salvamarii. Spune că soarele i-a prăjit creierul. Dar nu mă deranjează. Peter nu ar fi Peter dacă ar fi de acord cu iubiţii mei. în orice caz, ştiu că Eric este deştept – nu este floare la ureche să obţii o diplomă de inginer. în plus, ar trebui să vezi cum arată în costum de baie.

În prezent

ÎMPING CAIACUL ÎN APĂ de pe marginea pontonului familiei, apoi mă urc uşor în el, aşa cum fac în fiecare dimineaţă înainte de a mă duce la cabană. Este un caiac de tură, fără fustă de valuri sau husă care să-mi acopere picioarele, iar în timp ce mă îndrept spre sud, îmi privesc tibiile brun-aurii. Eram adolescentă ultima dată când am fost atât de bronzată.

Astăzi este mohorât, iar lacul este aproape gol. Când trec pe lângă cabana Pringle, îmi ridic vâsla în aer pentru a-i face cu mâna mamei lui Jamie, care se află pe terasă. Un excavator mic lucrează pe panta parcelei alăturate, deranjând liniştea în timp ce curăţă terenul de pietre pentru a face loc casei de vis a lui Jamie. Şi-o imagina de pe vremea când ieşeam împreună – cu noi doi locuind acolo şi lucrând în staţiune. Lacul Smoke a fost întotdeauna locul visurilor sale.

Vara asta, pare să fie şi al meu. Plimbările mele pe lac după cafea au devenit un ritual. în unele zile inspectez o porţiune de mlaştină cu stufăriş, unde un bâtlan mare albastru şi-a făcut cuibul într-un copac. Mereu mă uit după elani – au mai fost văzuţi pe aici – dar nu văd niciodată vreunul. în alte zile, rămân

aproape de mal. Observ căsuţele şi salut pe oricine este deja treaz şi a ieşit pe ponton. Aceste mici plimbări îmi oferă o pauză de la

tot ceea ce se întâmplă la Brookbanks, o pauză de la Will, deşi nu reuşesc niciodată să mi-l scot complet din cap.

A trecut o săptămână de când am acceptat să facem echipă şi am intrat într-un ritm. Zilele noastre sunt împărţite în două. Dimineaţa, eu sunt la cabană, în timp ce Will lucrează în căsuţa lui. După-amiaza, ne întâlnim la mine acasă. îmi dau seama când a avut videoconfe- rinţe, pentru că, în acele zile, apare în cămaşă albă, şi ştiu şi când programul său este mai lejer, pentru că vine la mine acasă de îndată ce mă vede sosind pe alee. Astăzi, lucrurile stau diferit. Astăzi îi arătăm proprietatea unui agent imobiliar.

îl întâlnesc pe Will în hol şi, preţ de o clipă, îl privesc de la distanţă, frapată de cât de familiară mi-a devenit vederea lui. Inspectează un rând de fotografii care surprind trei generaţii ale familiei Brookbanks, precum şi deceniile de dinaintea vremurilor noastre.

Există una cu Clark Gabie din timpul unui sejur celebru din anii ’40 şi una clasică a bunicilor mei de când au cumpărat proprietatea. Bunica Izzy poartă o rochie cu imprimeu, iar bunicul Gerry poartă o vestă tivită şi o barbă epică. Nu ai spune că provine dintr-o familie cu bani, deşi cum altfel ar fi putut doi visători de 20 şi ceva de ani să cumpere o staţiune de vacanţă mare, chiar dacă oarecum degradată? Pentru ei, a fost întotdeauna un fel de amuzament.

Mai sunt şi altele: una de-a mamei mele de când era mică, cu părul mătăsos, jucându-se cu o găleată de metal cu apă pe malul lacului, una cu mama şi cu mine în rochii din tartan asortate, în faţa unui brad scoţian gigantic, împodobit cu beteală, din holul cabanei.

Fotografia la care se uită Will este de la balul de sfârşit de vară. Am aproximativ cinci ani şi port o

rochie albă cu volănaşe şi o panglică de satin albastru pal în jurul taliei. O ţin de mână pe mama şi mă uit la ea cu o expresie de adoraţie, iar ea poartă o rochie de cocktail de aceeaşi nuanţă albastră ca şi panglica mea. Suntem în mijlocul ringului de dans din restaurant. Fotograful ne-a surprins într-un fel de vals caraghios. îmi plăcea să dansez cu ea, căci asta însemna că aveam toată atenţia ei. Era un lucru rar, chiar şi la acea vârstă fragedă.

— Ar trebui să mă simt jignită că agentul imobiliar primeşte un tratament special, cu tine la costum? îl întreb.

Will este întotdeauna atent bărbierit şi bine îmbrăcat, dar rareori poartă sacou şi cravată.

Se uită în jos la ţinuta lui.

— Este prea mult? Salopeta era la spălat.

Lucrul cu Will mă obligă să nu mă gândesc la trecut. Nu au mai existat trimiteri simple, nu au mai existat discuţii despre ferigi cu „f” mic sau „f” mare. Nu vorbim despre ziua aceea. Credeam că avem o înţelegere tacită să nu o facem.

Will atinge uşor cu degetul fotografia cu mama şi cu mine.

— Erai un copil excepţional de drăguţ.

Nu am timp să-i răspund, pentru că începe să-i sune telefonul. Recunosc deja tonul aceasta de apel cu sunet de clopoţei – oricui i-a fost atribuit, a sunat de mai multe ori de când lucrăm împreună.

— Trebuie să răspund, spune Will. Scuză-mă!

Vorbeşte cu partenerul său de afaceri în faţa mea – şi la fel şi cu colegii săi –, dar întotdeauna preia aceste apeluri în altă parte. Dacă suntem pe terasa din spate, el intră în casă. Dacă suntem în bucătărie, se duce pe terasa din faţă. Acum, iese pe uşile

principale pentru a vorbi cu persoana care se află la celălalt capăt al firului.

Nu este vorba doar despre apeluri. La 32 de ani, Will Baxter este o persoană foarte discretă, iar eu am devenit un adevărat agent sub acoperire. Strâng fiecare fărâmă de informaţii pe care o pot obţine, aruncând priviri pe furiş în timp ce tastează şi înregistrând totul în jurnalul meu mental de spionaj, deşi, dacă acesta ar fi un joc de-a Oaspetele misterios, nu aş avea prea multe de raportat. Nu numai că nu discutăm despre ziua *aceea,* dar abia dacă vorbim despre altceva în afară de staţiune. Ştiu că are o casă în Midtown, aproape de biroul său. Ştiu că are abonament la o sală de sport şi că se întâlneşte cu antrenorul său în pauza de prânz. Ştiu că are un duş la birou. După ce am aflat toate astea, mi-l imaginez transpirat şi cu pielea lucind, apoi plin de clăbuci, şi îmi ţin singură o prelegere severă.

Apoi, mai sunt lucrurile pe care le-am aflat doar fiind în preajma lui. Băutura lui preferată în timpul zilei de lucru este apa minerală cu două felii de lămâie. Se joacă cu inelul atunci când este pierdut în gânduri. Are un anumit ton al vocii pentru convorbirile de afaceri, care este plăcut şi, de asemenea, foarte... ferm. Când îl aud, mă face să simt lucruri pe care nu ar trebui să le simt şi mă face să vorbesc şi mai mult cu mine însămi.

însă nimic din toate acestea nu este suficient. Will este ca o cutie cu lacăt fără cheie şi, cu cât petrec mai mult timp cu el, cu atât mai mult îmi doresc să o deschid cu forţa. Uneori văd o licărire a vechiului Will, dar dispare la fel de repede cum a apărut. Sunt disperată să-i aud râsul.

Am lucruri mai importante la care să mă gândesc, dar când stau trează la ora 02.00 noaptea,

lucrez la o serie de replici scurte şi extrem de nostime. Mă întreb ce s-a întâmplat cu Will de a devenit atât de rezervat, de ce a renunţat la arta sa şi cu cine vorbeşte atunci când îi sună telefonul în felul acesta. Uneori trag cu ochiul pe fereastră în toiul nopţii şi constat că lumina este aproape întotdeauna aprinsă în căsuţa lui. Dar nu-l întreb de ce nu doarme şi nici el nu menţionează nimic în legătură cu asta.

Will se întoarce în hol, trecându-şi o mână peste cravată. Este un alt aspect pe care l-am sesizat. Face asta când este stresat.

— E totul în regulă? îl întreb, observând o urmă de roşeaţă sub guler.

El mârâie.

— Sunt bine.

— Am înţeles.

Pot să înţeleg o aluzie.

Linia dură a gurii lui Will se mai îndulceşte şi pare că vrea să spună altceva, dar zăresc o femeie într-un costum cu fustă roşie care păşeşte pe hol. O recunosc pe Mira Khan din fotografia de portret de pe panourile de vânzare şi din actualizările numeroase de pe Instagram.

O conduc pe Mira prin staţiune, iar Will ne însoţeşte fără să spună prea multe. Este ceva la ea care îmi aminteşte de mama. Poate că este viteza cu care merge sau felul în care simt că mă analizează din spatele ochelarilor de soare, sau poate că este faptul că nu mă pot abţine să nu o văd pe mama pretutindeni. Lucrurile s-au înrăutăţit de când am început să-i citesc jurnalul. Orice ar fi, sunt nerăbdătoare să o impresionez pe Mira cu cât de capabilă sunt. îi povestesc despre cum văd eu modi-ficarea decoraţiunii interioare a cabanei şi adăugarea

de noi facilităţi.

— Unul dintre lucrurile despre care am discutat eu şi Will este cum să generăm venituri din anumite zone ale proprietăţii care nu sunt monetízate în prezent, îi spun când ajungem la bibliotecă.

Mama a înlocuit mobila colonială atunci când bunicii mei s-au mutat în Vest, iar acum fotoliile din piele cafenie sunt aranjate în grupuri de câte două, lăsând impresia că te afli mai degrabă într-o cabană de schi decât într-o cameră în stil victorian. Există un şemineu din piatră încadrat de ferestre înalte care dau spre lac. Pereţii sunt acoperiţi cu rafturi din lemn închis la culoare, groase şi cu margini neşlefuite, pline cu cărţi, dintre care unele se aflau aici când au preluat bunicii mei imobilul. Altele sunt cărţi pe care mama le-a colecţionat de-a lungul anilor, iar altele au fost lăsate în urmă de oaspeţi. Odată, mama a zărit un exemplar din *Kama Sutra* ascuns între *Summer Sisters* şi *The Stone Angel* şi a fost oripilată, gândindu-se de cât timp ar fi putut fi acolo. Lui Peter i s-a părut amuzant şi i-a spus să pună cartea pe un raft aflat mai sus.

— Dă-le oaspeţilor ceva special în schimbul banilor, Maggie, i-a spus el.

Mama l-a lovit peste piept cu cartea, dar i-am găsit-o pe noptieră câteva luni mai târziu şi am citit-o din scoarţă în scoarţă în timp ce ea lucra.

îi spun Mirei despre ideea mea de a adăuga un cafe-bar şi o masă comună pentru ca oamenii să poată lucra la laptopuri.

— Am atrage mai mulţi clienţi şi am adăuga valoare.

Aştept ca ea să răspundă cu entuziasm, dar îmi oferă doar un zâmbet politicos.

îmi păstrez gândurile doar pentru mine tot

restul plimbării.

„Eşti bine?” mimează Will din gură în timp ce o escortăm pe Mira până la Mercedesul ei.

Dau din cap, dar mă simt descumpănită.

— Este o proprietate frumoasă, Fem, spune Mira. Cu totul adorabilă. Va trebui să fac mai multe cercetări pentru a putea sugera un preţ de vânzare. Ne putem aştepta la o sumă din cel puţin şapte cifre pentru o operaţiune de această anvergură şi cu o suprafaţă atât de mare pe malul apei.

Ea ne oferă o sumă orientativă, iar eu reuşesc să mă abţin să tresar.

Mă uit la Will, dar el nu pare impresionat.

— O să vă trimit un email cu calculele mele în câteva zile. Evident, staţiunile şi hotelurile de mare anvergură ca aceasta au un număr limitat de cumpărători potenţiali. Sunt lanţurile de hoteluri de lux şi poate o mână de cumpărători independenţi. Dezvoltatorii sunt, de asemenea, o posibilitate.

— Dezvoltatorii? repet după ea.

— Da, spune Mira. Sunteţi un pic cam departe de oraş, dar căsuţele şi cabana ar putea fi demolate pentru a face loc unui complex de apartamente. Case urbane, sau blocuri de apartamente cu puţine etaje, genul acesta de lucruri, dacă planul de urbanism zonal nu constituie o problemă. Ar putea fi chiar frumos.

— Nu, spun eu fără să stau vreun pic pe gânduri. Fără dezvoltatori.

Vânzarea staţiunii este una, dar să o razi cu totul este altceva.

Mira se încruntă, îşi ţuguie buzele şi dă din cap.

— Am înţeles.

îşi ridică bărbia pentru a i se adresa lui Will, ceea ce este enervant – i l-am prezentat ca fiind

consultantul meu, dar eu sunt potenţialul client.

— Sunt sigură că nu trebuie să vă spun cât de important este să menţinem preţul cât mai rezonabil posibil, pentru a putea rămâne competitivi.

— Bineînţeles, spune Will.

Mira scoate un sunet dubios care seamănă oarecum cu un „mmbine” şi continuă:

— Ei bine, hai să ne asigurăm că toată lumea înţelege asta, da?

Este clar că eu sunt „toată lumea” şi că îmi scapă ceva.

De îndată ce maşina ei iese din parcare, Will spune:

— îţi voi explica atunci când vom fi într-un loc mai retras.

Deschid gura să protestez, dar Will îmi taie vorba.

— Crede-mă, nu este o conversaţie pe care vrei să o asculte cineva.

Pentru a-i sublinia punctul de vedere, o femeie îmbrăcată în echipament alb de tenis ne întrerupe, între- bându-ne unde sunt terenurile.

— Mergem la mine acasă? îl întreb pe Will după ce îi indic femeii direcţia corectă.

— De fapt, spune el, am o idee mai bună.

COBOR DEALUL PÂNĂ LA APĂ. Will a avut de dat câteva telefoane după întâlnirea noastră cu Mira, dar acum iată-l aici, stând lângă baraca cu echipamente în şort de baie şi tricou, cu o vâslă în fiecare mână. Stomacul mi se strânge de îndată ce îl văd, ceea ce este amuzant, pentru că m-am pierdut cu firea încă de când m-a rugat să ne întâlnim la pontoane. Nu mi-a spus de ce, dar m-am schimbat în costum de baie şi pantaloni scurţi. Aveam o presimţire.

— Mă întrebam dacă oferta mai este valabilă, spune Will în timp ce mă îndrept spre el.

Este deja o canoe în apă.

Nu ştiu dacă să râd sau să îl împing în lac. Mai întâi a fost comentariul cu salopeta, iar acum acesta.

— Ce zici? mă întreabă el.

— Cred că ai întârziat nouă ani la lecţie.

— Ştiu, spune el, făcând o grimasă. îmi pare rău. Dar speram să mă înveţi oricum. Ai spus că vei avea grijă să nu mă fac de râs, zice el, dând din cap spre canoe.

— îţi aminteşti asta?

Privirea lui Will îmi cercetează faţa. Aici, afară, culoarea de cafea espresso a ochilor lui seamănă mai degrabă cu cea a unui pahar de Coca-Cola ţinut în lumină.

— îmi amintesc totul.

O spune încet, susţinându-mi privirea, iar stomacul mi se înnoadă.

Iau vâsla scurtă şi mă rog să nu-mi tremure mâinile.

— Bine. Urcă în barcă, îi zic, îndreptându-mi umerii.

Este înnorat şi, pentru o după-amiază de iulie, nu este aproape nimeni pe apă. îmi plac zilele mohorâte tocmai din acest motiv. Vâslim o vreme, fără să vorbim, doar alunecând pe apă. Trecem pe lângă casele de vacanţă care împânzesc malurile – cabane clasice de lemn cu rame de ferestre vopsite în roşu şi case de vară ostentative cu debarcadere supradimensionate. Will stă în faţă, iar eu îi privesc muşchii de pe spate mişcându-se. Pierd minute întregi uitându-mă la bradul tatuat pe braţul lui.

Faptul că sunt aici cu el mi se pare suprarealist. Este un moment la care m-am gândit un an întreg

după ce ne-am cunoscut. în timp ce mergeam la serviciu, în timp ce preparam cafelele latte, înainte de a merge la culcare, îmi imaginam că îi ofer lui Will Baxter cel mai mişto tur din lume al Lacului Smoke.

— Deci, spune Will, aruncându-mi o privire peste umăr, cum arăt?

îmi aruncă un zâmbet tipic pentru tânărul Will, cel de acum zece ani şi, dintr-odată, sunt confuză în legătură cu ceea ce se întâmplă. Astăzi, este complet diferit.

— Prea înalt pentru o canoe, îi spun.

îi arăt o limbă de pământ acoperit de nisip şi tragem ambarcaţiunea la mal. Ne aşezăm pe mica fâşie de plajă,
cu degetele de la picioare în apă, aşa cum credeam că vom face acum nouă ani.

— încă nu am intrat în detalii despre ce ar putea implica o vânzare, iar în acest moment totul este speculativ, spune Will, readucându-mă cu picioarele pe pământ. Dar, în esenţă, există un număr limitat de cumpărători pentru o operaţiune atât de mare. Şi, deşi afacerea nu este atât de puternică pe cât ne-am dori, fie şi numai preţul pentru teren şi clădiri va fi mare.

— Mira a spus că va trebui să îl menţin competitiv.

— Corect. Pentru a face asta, o mulţime de afaceri aflate în situaţii similare s-ar asigura că îşi desfăşoară activitatea cât mai eficient posibil... De obicei, asta implică efectuarea unui audit al întregului personal şi... concedierea unor angajaţi! continuă el după o scurtă pauză.

Mi se strânge stomacul.

— Câţi? şoptesc eu după un minut.

— Nu sunt sigur, spune Will. Ar putea fi vorba de câteva posturi ici şi colo, sau poate că am vrea să luăm în calcul o reducere mai substanţială. Pot să calculez asta dacă am mai mult timp la dispoziţie.

Will îmi studiază chipul.

— Vom cere şi părerea altui agent, dar iată cum stau lucrurile: dacă te hotărăşti să vinzi, o poţi face fără să schimbi nici măcar un bec, dar niciun cumpărător nu va veni fără să facă schimbări, unele semnificative, şi probabil chiar şi reduceri de personal. Lanţurile de hoteluri fac lucrurile în felul lor. Vor standardiza totul, îşi vor aduce propriii oameni pentru fiecare dintre funcţiile de conducere.

Mă gândesc la Jamie şi la cât de încântat este de şampoanele şi săpunurile noastre fabricate local, precum şi la comentariul făcut recent de Peter despre cât de puţine hoteluri mai angajează brutari proprii. Totul vine gata preparat şi congelat.

— Nu vreau să te alarmez, dar nici nu vreau să îndulcesc lucrurile, spune Will.

Mă uit la apă, încercând să-mi domolesc greaţa.

Asta i-ar frânge inima mamei. Gândul vine şi dispare într-o secundă scurtă şi dureroasă, iar eu trebuie să închid ochii.

— Fern?

— Am început să citesc jurnalul mamei mele, cel din vara de dinaintea naşterii mele.

Vocea îmi tremură şi fac o pauză. Nu ştiu de ce îi spun asta. Will îmi cuprinde umărul cu braţul. Nu este nimic mai mult decât o îmbrăţişare reconfortantă, dar atingerea lui este o mare uşurare, ca şi cum aş fi deschis o supapă de presiune în inima mea. Miroase atât de bine şi am nevoie de fiecare gram de stăpânire pe care îl posed ca să nu-mi sprijin capul pe umărul lui şi să nu mă ghemuiesc la pieptul

său.

— întotdeauna a ştiut, îi spun când reuşesc să îmi recapăt calmul. întotdeauna a ştiut că vrea să conducă staţiunea. Vânzarea ar fi ucis-o.

— Pot să fac o observaţie? mă întreabă Will după un minut.

— Sigur.

Mă răsucesc ca să mă pot uita la el. îşi lasă braţul jos şi îşi odihneşte mâna pe nisipul dintre noi.

— Te luminezi la faţă când vorbeşti despre staţiune şi despre perspectivele de viitor. Eşti îndrăgostită de locul acesta şi ideile tale sunt solide. Şi, sper că nu te superi, dar am participat la una dintre şedinţele cu angajaţii tăi.

— Ce-ai făcut?

După ce Jamie mi-a spus că prezenţa mea „îi sperie pe oameni”, am ţinut două şedinţe pentru a mă prezenta cum se cuvine, pentru a-i lăuda pe toţi că au ţinut lucrurile sub control după moartea mamei şi pentru a le răspunde la întrebări. La multe dintre ele nu am putut răspunde, inclusiv dacă voiam sau nu să vând afacerea, îmi venea să vomit în tot acel timp. Mamei îi plăcea să fie în centrul atenţiei, dar eu încă nu mă simt confortabil când ochii altora sunt aţintiţi asupra mea. Sunt îngrozită că oamenii îşi vor putea da seama că jumătate din ceea ce spun inventez pe parcurs.

— Voiam să te văd în acţiune, spune Will aplecân- du-se spre mine. Ai fost grozavă. încrezătoare, cât se poate de transparentă, puternică, dar şi empatică. Este greu să te afli în faţa unui grup mare de oameni şi să le spui că nu ai toate răspunsurile – mulţi lideri nu fac asta.

Sunt surprinsă de laudele sale. Eram sigură că toată lumea putea să-mi vadă mâinile tremurând şi să

audă şovăiala din vocea mea. Puteam să le simt scepticismul. Bucătarul-şef m-a privit încruntat tot timpul, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu cred că i-am convins.

— Tu ai fi fost convinsă dacă ai fi fost în locul lor? Ai crescut în staţiune, dar pentru majoritatea dintre ei, ai apărut de niciunde.

— Pur şi simplu nu m-am imaginat niciodată întorcându-mă aici, murmur eu.

Chiar şi pentru urechile mele, argumentul începe să pară subţire, ca o cămaşă preferată purtată până la uzură – confortabilă, dar probabil bună de aruncat la gunoi.

— De fapt, începe să-mi placă faptul că m-am întors. Unele lucruri mi se par în regulă.

Este înfricoşător să recunosc asta, dar este adevărat. în afară de şedinţele cu personalul, îmi place aproape toată munca pe care o am de făcut. îmi place să fiu aproape de Whitney. Abia dacă îmi lipseşte oraşul.

— Şocant, nu-i aşa? îl întreb pe Will.

Având în vedere tot ce ştie el despre mine, mă aştept să fie de acord.

— N-aş spune asta. Uneori planurile se schimbă.

Afirmaţia mi se pare încărcată de semnificaţie. Privim o barcă care trece pe lângă noi, cu un bărbat care lansează o undiţă de la capătul ei. După un moment, Will adaugă:

— Nu mai suntem aceiaşi oameni care eram la 22 de ani. Este în regulă să ne dorim lucruri diferite.

Mă uit în jos la degetele noastre de la mâini, aflate la câţiva centimetri unele de celelalte pe nisip, şi sunt îngrijorată că îmi doresc unele dintre aceleaşi lucruri pe care le doream şi atunci.

— Deci, spune-mi despre această pauză de la

bărbaţi pe care ai luat-o, spune Will, iar privirea mea se îndreaptă spre el.

Aparent, gândurile mele se transmit pe o frecvenţă pe care numai Will o poate capta.

— Nu sunt prea multe de spus, îi răspund cu prudenţă.

Vieţile noastre amoroase fac parte în mod cert din categoria lucrurilor despre care nu vorbim.

— O despărţire urâtă, jurământul de celibat etc. etc.

— Jurământ de celibat, zici? Şi cum merge?

— Am rezistat 5 luni, îi răspund.

Nu primesc râsetul pe care mi-l doresc. în schimb, Will rămâne nemişcat.

— Aşadar, te vezi cu cineva. Cu Jamie?

îmi afund degetele de la picioare în nisip şi îmi apăs bărbia pe genunchi.

— El şi cu mine ne-am despărţit cu mult, mult timp în urmă.

— încă te mai iubeşte.

îl privesc în ochi.

— Nu, nu mă mai iubeşte.

— Crede-mă! Am văzut cum se uită la tine.

— Crede-mă! Te înşeli! Jamie iubeşte staţiunea, spun eu, încercând să mă conving pe mine însămi la fel de mult ca pe Will. Oricum, pauza este mai mult o pauză de la relaţii.

— Ah, spune el. Şi cât de multă pauză ţi-ai luat?

— Cam doi ani.

— Doi ani, repetă el. A fost ceva serios – relaţia de dinainte de pauză?

îmi muşc obrazul pe interior. Trebuie să mă gândesc la asta. Philippe şi cu mine ne declaram adesea unul altuia „Te iubesc!”. Ne-am cunoscut familiile. îi iubeam căţeluşul ca şi când ar fi fost al

meu – încă mai am grijă de Mocha când Philippe este plecat din oraş. Dar nu mi-am imaginat niciodată că vom fi un cuplu pentru totdeauna.

— Am fost împreună un an şi jumătate şi lucram împreună de mult timp înainte de asta.

— Atunci de ce v-aţi despărţit?

Expir puternic. Nu credeam că îmi place un anumit gen de bărbat, deşi Whitney susţine că îmi plac două: genul de persoană care este perfect normală, dar care nu este nici pe departe perfectă pentru mine (aproape toţi cei cu care am ieşit), şi nesimţiţii (ca Philippe).

Nu am fost niciodată pregătită să împart cheile locuinţei cu cineva şi să schimb mobila, dar abia după Philippe am început să mă gândesc că Whitney ar putea avea dreptate, că poate o parte din mine alegea intenţionat persoanele nepotrivite. Cred că nimic nu te face mai mult să-ţi pui la îndoială alegerile decât să-ţi vezi iubitul cu pantalonii în vine trăgându-i-o altei femei.

— îmi pare rău, spune Will. Nu voiam să fiu indiscret.

— Nu? întreb eu râzând uşor.

Este atât de ciudat să vorbesc din nou aşa cu el, dar simt că vreau să-i împărtăşesc lucruri. întotdeauna a fost aşa cu Will.

— Este în regulă. Cred că este puţin jenant. M-a înşelat. I-am găsit împreună şi ne-am despărţit.

— De ce ar fi asta jenant? întreabă Will pe un ton suficient de rece încât să mă facă să mă uit la el. Se uită la lac, cu fălcile încleştate.

Eu ridic din umeri. Nu vreau să-i spun ce lovitură a fost infidelitatea lui Philippe pentru mândria mea. Mă încumet să schimb subiectul.

— Deci, care este povestea ta?

Fruntea lui Will se încreţeşte.

— Nu e chiar aşa cum ţi-o imaginai, îi zic, gândin- du-mă la ceea ce am scris pe planul lui.

— Nu, nu este, confirmă el.

Bănuiesc că asta va fi tot ce va spune legat de acest subiect, dar el adaugă:

— Nu este o poveste scurtă.

— Am destul timp la dispoziţie.

Se apleacă în faţă, răsucindu-şi inelul.

— Faci asta foarte des, îi spun eu. Cine ţi l-a dat?

Will mă priveşte cu coada ochiului.

— Bunica mea, spune el după o clipă. A fost al bunicului meu.

— Eraţi apropiaţi.

— Eu şi bunica mea? Da. îţi aminteşti?

O urmă de zâmbet îi răzbate pe buze, iar mie îmi vine să-mi agăţ degetele mari de colţurile gurii lui şi să-i trag marginile în sus.

— Bineînţeles, spun cu glas scăzut. îmi amintesc totul.

El mormăie şi se uită la apă.

— Bunicul meu a murit când aveam patru ani. Nu-mi amintesc prea multe despre el, dar bunica a fost foarte mult prin preajmă. Era o femeie dură. Dottie. Cred că ţi-ar fi plăcut de ea.

Mi se pare ciudat de plăcut.

— Oh, da?

— Da. Era o persoană foarte directă. Şi foarte independentă. Eu şi sora mea dormeam la ea acasă aproape în fiecare weekend când eram mici. Aveam dormitoarele noastre acolo. Ea m-a învăţat cum să folosesc o şurubelniţă şi să schimb uleiul la maşină. Când a plecat mama, mi-a dat acest inel şi am avut o discuţie lungă despre reş- ponsabilitate şi despre cum

să am grijă de sora mea.

Will mă priveşte, iar eu dau din cap. îmi amintesc şi partea asta.

Mă gândesc că aş vrea să-mi plimb degetul peste cicatricea de pe bărbia lui, dar rămân nemişcată.

— Era amuzantă, dar avea un simţ al umorului cam sec. Nu-mi dădeam seama niciodată dacă vorbea serios sau nu. Când am crescut, mi-am dat seama că aproape întotdeauna glumea. A murit cam acum un an.

— îmi pare rău.

— Avea 93 de ani. A avut o viaţă bună.

— Tot e de rahat, indiferent dacă a avut o viaţă bună sau nu.

— A fost nasol. A fost nasol de tot.

începe o ploaie uşoară. E doar o burniţă, dar ne urcăm la loc în canoe şi vâslim spre casă cu viteză, ceea ce este foarte bine pentru că picăturile cad tot mai puternic pe măsură ce ne apropiem de staţiune.

Scoatem ambarcaţiunea din apă şi o ducem pe suportul ei. Până să ducem vâslele şi vestele de salvare în magazia de depozitare, suntem amândoi uzi leoarcă. Termin de agăţat vestele şi, când mă întorc, Will mă priveşte de la câţiva paşi distanţă.

Dincolo de uşa din spatele lui plouă torenţial, făcând ca zgomotul picăturilor să răsune puternic pe acoperişul de metal. Cămaşa lui Will este îmbibată de apă şi îi stă lipită de muşchii pieptului. Ne privim unul pe celălalt preţ de trei respiraţii lungi, apoi el face un pas înainte, cu ochii coborând spre gura mea.

— Nu, îi spun.

— Nu ce? întreabă el, cu vocea aspră.

Trag aer în piept.

— Nu te uita aşa la mine.

Nu ştiu cum să mă descurc cu acest Will, cel care îmi studiază faţa ca pe o hartă a comorii.

— Aşa cum?

— Ca şi cum ţi-ar păsa de mine, spun, înfigându-mi unghiile în palme.

El mai face un pas.

— Şi dacă îmi pasă?

— Ei bine, nu ai dreptul să faci asta! îi zic şi fac un pas înapoi.

— De ce nu?

Am încercat toată după-amiaza să îngrop adânc sentimentul de durere, dar acum iese la suprafaţă ca o baliză.

— Pentru că m-ai lăsat să te aştept pe pontonul acela acum nouă ani şi nu ai venit.

— Nu am vrut, spune el cu glas firav.

— Atunci de ce ai făcut-o? Ştiai că voi fi acolo. Ştiai ce simt pentru tine.

Am vocea sugrumată.

El înghite în sec.

— Da, ştiam.

Simt cum îmi tremură buza de jos şi o muşc. O muşc tare. Trebuie să plec. Trec pe lângă Will, dar el mă apucă de braţ şi mă întoarce spre el. Se apleacă şi mă priveşte direct în ochi.

— Mi-era teamă că eram diferit de cum îţi aminteai şi că aveai să fii dezamăgită.

— Dar chiar m-ai dezamăgit, îi şoptesc eu. M-ai făcut să cred că totul era doar în capul meu.

— Nu a fost aşa, spune el. Crede-mă, nu capul tău a fost problema.

Vreau să-l întreb ce vrea să spună, dar el îmi

şterge o lacrimă de pe obraz şi îmi dă părul după urechi înainte de a mă trage spre el.

îmi înfăşor pumnul în tivul cămăşii lui şi îl trag mai aproape. Vreau să-mi trec degetele peste umerii lui şi să-mi apăs limba pe cicatricea lui şi să fac toate lucrurile pe care voiam să le fac atunci când nu îl uram pe Will Baxter.

Se apleacă şi îmi cuprinde faţa în palme. Nasul lui îl atinge pe al meu. îmi strecor mâinile pe sub cămaşa lui umedă şi i le lipesc de abdomen, iar el închide ochii. Are pielea fierbinte şi carnea tare. Mă lipesc de el.

Will îşi plimbă degetul de-a lungul nasului meu până la vârf.

— Perfectă.

în timp ce-şi apropie buzele de ale mele, îmi şopteşte numele, iar asta mă smulge din nostalgia în care mă pierdusem.

— îmi pare rău, îi spun, făcând un pas înapoi. Nu ar fi trebuit să fac asta. Nu putem face asta!

— Bine.

Respiră la fel de greu ca şi mine.

— Sunt depăşită de situaţie, spun eu, cu vocea întretăiată. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să fim în regulă, să putem lucra împreună.

Se holbează la mine.

— Nu aş face niciodată ceva care să îţi pună în pericol afacerea, indiferent ce s-a întâmplat între noi, spune el. Vreau să ştii asta. Poţi avea încredere în mine!

Clatin din cap. Să am încredere în Will ar fi ca şi cum aş avea încredere într-un miraj.

— Nu pot. Nu ştiu cine eşti. Iar tu nu mă cunoşti pe mine.

Apoi ies din magazie şi plec prin ploaie.

CIOCĂNITUL ÎN UŞĂ SE AUDE cu mult după ora 02.00 noaptea. Este un zgomot surd şi moale. Nu este bătaia specifică a lui Peter şi nici nu seamănă cu ciocănitul frenetic al unui oaspete care a zărit o pereche de ochi galbeni în tufişuri.

Sunt trează deja. Am renunţat să mai încerc să dorm acum câteva minute.

Când cobor scările, nu văd pe nimeni la uşă, dar pe covoraşul de la intrare este un pachet subţire şi pătrat. Este învelit în hârtie cu dungi colorate şi deasupra este un plic cu numele meu. Recunosc imediat scrisul lui Will. Este neschimbat.

Duc cadoul la masa din bucătărie şi deschid felicitarea. înăuntru, este o schiţă a unei femei care ţine în aer o vâslă ca pe o sabie şi un mesaj scurt.

„Mă cunoşti. Şi eu te cunosc pe tine.”

Rup ambalajul şi mă uit la coperta albumului dinăuntru. Zâmbesc pe întuneric.

12

14 iunie, cu zece ani în urmă

WILL M-A DUS LA SONIC BOOM. Era unul dintre cele mai mari magazine de discuri din oraş, iar eu fusesem acolo de multe ori, dar nu aveam de gând să-i spun asta. Avea dreptate – era exact ceea ce îmi trebuia după micul meu moment de depresie de la galerie. îmi mai fusese dor de casă şi înainte, dar picturile îmi stârneau un dor şi mai adânc.

Acum mă simţeam mai bine răsfoind discurile şi arătându-i lui Will ce albume mi-aş fi luat dacă mi-aş fi permis. Nu că aş fi avut un pick-up – nu era loc pentru aşa ceva în garsoniera mea.

— Dacă ai putea cumpăra unul astăzi, pe care l-ai alege? m-a întrebat el.

— Unul singur?

A dat din cap.

M-am uitat la tavan, gândindu-mă, apoi l-am condus spre o altă secţiune pentru a-mi căuta trofeul. Am scos un LP al albumului *Horses* al lui Patti Smith, şi i l-am arătat ţinându-l cu ambele mâini.

— în semn de aducere-aminte.

— Am o idee, a spus Will, dar nu a dat detalii.

Am petrecut restul după-amiezii plimbându-ne prin Piaţa Kensington, un mic cartier de magazine cu antichităţi, magazine cu fleacuri şi magazine de produse alimentare care continuau să reziste acolo, în ciuda afluxului de măcelării şi buticuri de specialitate. Am căutat obiecte preţioase în fiecare magazin cu

fleacuri. Eu m-am dus direct la raftul cu ochelari de soare, căutând nişte rame ieftine care să se potrivească cu noua mea tunsoare, în timp ce Will îşi făcea propria vânătoare, deşi nu a vrut să-mi spună ce căuta.

— Ce zici de aceştia? i-am strigat la ultima noastră oprire.

Se uita la ceva de lângă casa de marcat. Ochelarii pe care mi-i pusesem erau supradimensionaţi, cu braţe de plastic şi lentile galben-maronii. Costau 7,99 dolari.

— Arăţi ca o vedetă de film din anii 1960.

M-am privit din nou în oglindă.

— Adjudecat!

Până la căderea serii, aerul devenise umed, iar cerul era acoperit de un strat gros de nori cenuşii. Am convenit că trebuie să bem ceva.

— Acesta este un gin tonic excelent, am spus după ce ne-am aşezat la o măsuţă de metal de pe mica terasă din faţa unui bar mititel.

Aceasta era băutura pe care mama mea o bea întotdeauna în prima zi caldă a anului.

— Nu mi-am dat seama că există grade de excelenţă pentru ginul tonic.

— Oh, există. Am avut parte de nişte ginuri tonice cu adevărat odioase în acest oraş. Cu apă tonică plată, cu lămâi deshidratate, sau cu gin de rahat.

Will a râs.

— Sunt foarte încântat că am ajuns la momentul serii în care latura ta pretenţioasă a decis să îşi facă apariţia.

— Gustă! E atât de bun!

Am împins paharul pe masă. El a luat o înghiţitură. Şi apoi încă una, mai lungă.

— E revigorant, a spus el. Dar e ciudat.

— Ce anume?

— Dintr-un motiv oarecare, am o dorinţă foarte puternică de a juca squash şi de a învăţa să navighez.

- Ha! Ha!

El a zâmbit.

— Dar este bun. Mult mai bun decât berea mea, de fapt.

Will comandase un fel de bere artizanală. După câteva clipe, a spus:

— Mă întorc imediat.

L-am privit cum se îndreaptă spre bar, apoi mi-am scos telefonul. Primisem un mesaj de la Whitney.

Mulţumesc că m-ai primit! Cam şi cu mine vrem să vă scoatem pe tine şi pe Jamie să sărbătorim imediat ce te întorci. NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ A ÎNCEPUT!!!

Mai era şi un mesaj de la Jamie, în care spunea că va face un foc de tabără la căsuţele angajaţilor mai târziu în seara aceea.

Nu exagera! i-am răspuns eu printr-un mesaj.

Eram sigură că avea să exagereze. Aveau să fie prea multă bere şi prea multe cuie, chipsuri ieftine şi hot-dogi pe băţ gătiţi pe cărbuni – mai mult pierduţi în foc decât în gurile flămânde. Cineva avea să scoată inevitabil o chitară acustică, ceea ce era de obicei semnalul meu că trebuie să plec, dar rămâneam acolo

dacă începea să cânte Jamie. Avea un repertoriu de trei cântece (exclusiv Neil Young), iar daca nu încerca să se dădea în spectacol, chiar avea o voce frumoasă. în noaptea în care îl sărutasem prima dată, în faţa mai multor angajaţi care stăteau la foc, el cânta „Heart of Gold”. Când mă apucase cu degetele de talie, erau lipicioase de la bezele. Cu toate acestea, stătusem lipită de el tot restul serii.

Will s-a întors cu două pahare de gin tonic şi s-a aşezat cu greu pe scaunul lui.

— Dacă tot am băut jumătate din al tău...

— Mulţumesc foarte mult.

M-am întins după pahar, iar piciorul meu s-a lovit de al lui pe sub masă.

— îmi cer scuze. Am picioare mari.

Will a ridicat din sprâncene.

— Serios?

— Da, sunt o persoană foarte scundă cu picioare disproporţionat de mari.

— Nu există aşa ceva.

— Ba da! Uite!

Mi-am ridicat un picior. Purtam o pereche de tenişi Converse mărimea 40.

— Nu ştiu ce să zic. Par în regulă! a spus el înclinând capul. Poate că ar trebui să te ridici în picioare, ca să văd tot ansamblul.

Am sărit de pe scaun, cu mâinile în şolduri.

M-a privit de jos în sus, apoi de sus în jos, după care a început să râdă.

— De fapt, ai dreptate. Sunt gigantice. Mare minune că nu te împiedici mai des de ele.

— Mulţumesc, am spus eu. Sunt sigură că tu ai picioare de dimensiuni foarte normale.

M-am uitat în jos la cizmele lui, care erau gargan- tueşti. Când am privit din nou în sus, Will zâmbea.

M-am trântit pe scaun, roşie la faţă.

— Ce spuneai? m-a întrebat Will.

I-am aruncat limeta în piept.

— Nu fi încrezut!

Şi eu şi Will am făcut ochii mari în acelaşi timp, apoi am izbucnit amândoi în râs. Tocmai îmi trăgeam sufletul când Will m-a lovit uşor cu piciorul pe sub masă şi am râs din nou.

Cerul începuse să se întunece până să ne terminăm al doilea rând de băuturi. Mi-am plimbat degetul pe marginea paharului. Nu voiam să-mi iau la revedere, dar vedeam clar că ziua noastră era pe punctul să se încheie.

— M-am distrat, i-am spus

Nu ştiam ce altceva să spun.

— Şi eu, a spus Will. Ceea ce îmi aminteşte...

A scormonit în buzunarul blugilor şi a aşezat pe masă două punguţe mici de plastic. în interiorul fiecăreia dintre ele se afla câte o insignă cu un tramvai roşu strălucitor.

— Unul pentru tine şi unul pentru mine, a spus el. în amintirea zilei de azi.

Eu am prins-o pe a mea de colţul genţii, în timp ce Will a prins-o pe a lui pe rucsac. L-am privit în ochi când a terminat.

— îmi place la nebunie. Mulţumesc.

în timp ce luam ultimele înghiţituri din băuturile noastre, am avut brusc sentimentul terifiant că Will era, foarte probabil, cea mai bună persoană pe care o întâlnisem vreodată. Era mai mult decât ceea ce se vedea cu ochiul liber – mai mult decât un chip frumos.

Peter făcuse odată o tartă de ciocolată fără

făină. Arăta perfect – neagră şi lucioasă, cu suprafaţa presărată cu zahăr cristalizat. Dar când luasem o îmbucătură, îmi dădusem seama că deasupra nu era zahăr, ci fulgi de sare, iar Peter adăugase chili în cacao. Era cel mai incredibil lucru pe care îl gustasem vreodată şi pe cât era de decadent, pe atât era de surprinzător. Aşa era şi Will.

— Un prieten de-al meu are un spectacol în seara asta, a spus el. La Sneaky Dee's. Nu am comandat niciodată gin tonic acolo – sunt sigur că este de rahat. Dar ai vrea să vii?

Mi-am ridicat privirea de la pahar spre el.

— Am mai fost la Sneaky Dee's, am spus încet.

Era o instituţie din Toronto. Avea un bar la parter, o mică sală de concerte la etaj, grafiiti pe toate suprafeţele disponibile şi cei mai faimoşi nachos din oraş.

Will se juca cu inelul său.

— Nu cred că există vreun student în tot oraşul ăsta care să nu fi mers acolo.

— Asta n-ar face parte din turul oficial oferit de Will Baxter?

Stăteam perfect nemişcată, dar sângele îmi bolborosea sub piele.

— Turul s-a încheiat. Sunt în afara serviciului. Nu aş bea în timpul serviciului.

— Bineînţeles că nu. Nu am vrut să îţi insult profesionalismul.

— Spectacolul începe la ora 21.00. Am putea mânca ceva acolo mai întâi?

Mi-am sprijinit bărbia în palmă, privindu-l mai insistent decât ar fi trebuit.

— Chiar pleci mâine, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Da, chiar plec.

— Şi nu o să te mai întorci niciodată?

Şi-a înclinat capul într-o parte, nefiind sigur unde voiam să ajung cu asta.

— O să mă întorc, dar probabil nu înainte de sărbători.

Eu voi fi plecat de mult până atunci.

— Deci ceea ce vrei să spui este că aceasta este o ocazie unică în viaţă?

Buzele lui Will s-au arcuit.

— Exact, a spus el. Accepţi sau nu?

— MĂ SIMT CAM NASOL, am spus când ne-am apropiat de bar.

Colindaserăm toată ziua prin oraş, iar eu eram acoperită de un strat vizibil de murdărie urbană. Aveam nevoie să fac un duş. Aş fi putut să ajung acasă şi să mă întorc înainte să înceapă concertul trupei.

— Stau aproape. Mă gândeam să mă duc să mă spăl, să mă schimb şi să ne întâlnim acolo în scurt timp!

— Ce? Haide! Credeam că o să mâncăm nachos mai întâi. în plus, după ce ajungi acasă, n-o să mai vrei să ieşi din nou.

— Miros a apă stătută de narghilea.

Will s-a aplecat, apropiindu-şi faţa la doi centimetri de gâtul meu, şi a inspirat adânc.

— Miroşi a soare, mi-a spus la ureche.

Mi-am întors capul brusc spre al lui ca şi cum aş fi fost trasă de o sfoară, iar nasurile noastre aproape că s-au ciocnit.

— îmi cer scuze, a fost cam ciudat, a spus el, retră- gându-se cu un râs nervos.

— Da, am răspuns şi mi-am dres glasul. Oricum,

nu sunt tocmai îmbrăcată pentru a ieşi în oraş.

Eram gata să-i sugerez lui Will să mă însoţească, dar ideea de a face duş cu el în camera alăturată părea una extrem de proastă.

— Arăţi grozav. Nu-i nevoie să te schimbi. E la Sneaky Dee’s – nimeni nu va fi îmbrăcat elegant.

— Eşti doar îngrijorat că te voi părăsi şi vei rămâne să asculţi singur o trupă ciudată de coveruri după Nirvana.

Will uitase să menţioneze că era o trupă de coveruri *ska* până cu o stradă în urmă.

— Sunt speriat de moarte. Nu mă face să merg singur!

Puteam vedea în faţă craniile reprezentative de pe firma de la Sneaky Dee’s.

— Bine. Dar îmi rămâi dator.

După ce am ajuns, Will s-a aşezat într-unul dintre separeurile din lemn, în timp ce eu am dat fuga la baia de la subsol. Am răscolit prin geantă, sperând că în ea apăruse ca prin minune vreun tub de rimei sau vreun pieptene, dar tot ce am găsit a fost nişte gumă de mestecat şi o cutie de Smith’s Rosebud Salve. Nu eram genul de fată care să poarte cu ea o trusă de machiaj. Nici măcar nu mă deranjasem să mă machiez de dimineaţă. M-am frecat la subsuori cu un prosop de hârtie umed pe care pusesem puţin săpun, mi-am stropit faţa cu apă şi mi-am pus un strat gros şi strălucitor de luciu pe buze. Aş fi sărutat pământul pentru un deodorant.

Când m-am întors la etaj, lângă Will stătea un tip. Chiar şi din cealaltă parte a camerei am putut vedea că era aranjat până la pedanterie. Avea pielea măslinie şi o barbă închisă la culoare, care era tunsă ca un arbust ornamental – îngrijită şi cu margini

perfecte.

— Fem, el este Eli, a spus Will.

— Mă bucur să te cunosc, a spus Eli.

S-a ridicat în picioare, luându-mi mâna între amândouă ale lui. Purta blugi roşii, o cravată subţire neagră şi o cămaşă albă cu nasturi despre care eram sigură că fusese călcată mai devreme în cursul serii. Eram aproape convinsă că fusese la sala de sport înainte de asta.

— Şi eu, am spus, luând loc într-o laterală a sepa- reului, în faţa lor. De unde vă cunoaşteţi voi doi?

— Am fost colegi la şcoala primară, apoi la liceu, a spus Eli. Dar a trecut ceva timp. Nu-mi vine să cred că l-am convins în sfârşit pe tipul ăsta să vină la un spectacol.

I-am aruncat lui Will o privire cu subînţeles, pe care el s-a făcut că nu o vede. Presupuneam că mai văzuse trupa cântând până atunci şi că nu ne aştepta o seară de coveruri ska *îngrozitoare* după Nirvana.

— Eram în zonă, iar Fem este un pic pasionată de muzică, aşa că ne-am gândit să venim să vedem ce se întâmplă, i-a spus Will.

— Cool. Cred că am pregătit un spectacol destul de bun, a spus Eli, în timp ce făcea semn unui chelner să vină să ne ia comenzile. Locuieşti în Toronto, Fem, sau ai venit şi tu din Vancouver? m-a întrebat el întorcân- du-se spre mine.

— Oh, nu. Eu sunt de aici. Locuiesc la câteva străzi mai încolo.

Şi-a înclinat capul spre Will.

— Cum merge treaba la distanţă? Eu locuiesc în Liberty Village, dacă te plictiseşti, mi-a spus Eli,

făcând cu ochiul.

— Oh, nu, am spus, arătând cu degetul când la mine, când la Will. Noi nu suntem împreună. Deloc.

Will a râs.

— Ar trebui să mă simt jignit de cât de dezgustată pari acum?

— Eu cu siguranţă m-aş simţi, a spus Eli. Arată de parcă ar fi mâncat scoici stricate.

Chelnerul nostru a adus o carafă mare cu bere şi trei pahare, iar eu mi-am turnat nişte bere, apoi am luat o înghiţitură mare din paharul meu.

în timp ce Eli şi Will discutau, mi-am dat seama că ne aflam pe un teritoriu necunoscut. Ziua mea cu Will fusese spontană şi neobişnuită, dar ne tăcuserăm, fără să vrem, o hartă, un regulament şi stabiliserăm un punct final. Acum, nu numai că ne abătuserăm de la curs, dar ne şi deschiseserăm parteneriatul ciudat în faţa spectatorilor.

Unul dintre ei doi m-a lovit cu piciorul pe sub masă, iar eu mi-am ridicat privirea de la paharul cu bere.

„Eşti OK?” a mimat Will din gură în timp ce Eli ne reumplea paharele.

Am dat din cap.

Chelnerul nostru a adus un platou şi l-a pus în mijlocul mesei. Era plin cu o grămadă dezgustătoare şi totodată magnifică de nachos. Pe lângă brânză şi salsa, trebuie să fi fost vreun kilogram de garnituri – came tocată de vită, fasole prăjită, legume, guacamole şi sos de smântână. Am gemut în semn de apreciere.

— Şi cum era tipul acesta când era copil? l-am întrebat pe Eli în timp ce luam un chips.

— Cine, Wild Bill? Era cam la fel ca acum, a răspuns Eli.

„Wild Bill?” am spus pe muteşte către Will, iar el şi-a dat ochii peste cap. Mi s-a părut că-i văd gâtul înroşindu-se.

— Era slăbănog, desena tot timpul şi era un pic emotiv.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Serios?

Eli a aruncat o privire spre Will, care a clătinat din cap aproape imperceptibil. Eli s-a întors spre mine, igno- rându-mi întrebarea.

— Şi avea zero abilităţi sportive.

— Ba am făcut sport, a spus Will. Dădeam mereu cu piciorul într-o minge în timpul pauzelor.

— Şi acel sport se numeşte...? a întrebat Eli, făcân- du-mi cu ochiul.

Will şi-a scărpinat fruntea.

— Badminton?

— Badminton, a spus Eli. Da. Un joc clasic de curtea şcolii.

Când aproape că lichidaserăm platoul de nachos, Eli a scos o bancnotă de 20 de dolari din portofel.

— Probabil că ar trebui să mă întorc la trupă în curând. Toboşarul nostru devine morocănos dacă nu suntem cu toţii prezenţi şi număraţi cu cel puţin 15 minute înainte de concert.

— Cum se numeşte trupa voastră? am întrebat.

Will a făcut ochii mari de cealaltă parte a mesei. Mi-a lovit piciorul pe sub masă.

— The Mighty Mighty Kurt Tones, a spus Eli, cu o mină serioasă.

Mi-am băgat în gură un chips înmuiat în sos. Aveam nevoie să schimb subiectul, altfel urma să

izbucnesc în râs.

— Băieţi, vreţi să ştiţi cum să faceţi nachos să fie şi mai buni? i-am întrebat.

— Da, au răspuns ei la unison.

Le-am explicat teoria mea, care presupunea împărţirea topping-urilor şi gătirea nachos-urilor în straturi, astfel încât chipsurile să rămână crocante. Will şi Eli mă priveau fără să priceapă o iotă.

— Nu sunteţi de acord?

Mi-am băgat un chips moale în gură. Era totuşi foarte bun.

Eli a vorbit primul. Şi-a dus o mână la piept şi a spus:

— Fem, ştiu că abia ne-am cunoscut, dar cred că eşti sufletul meu pereche. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Am râs.

— Atunci, măcar o întâlnire!?

Am clătinat din cap.

— Ascultă-mă! Locuim în aceeaşi parte a oraşului. Tu eşti incredibil de sexy, iar eu sunt moderat de talentat în pat, a spus el, arătând cu degetul spre Will. Am o slujbă bună, am propria mea locuinţă şi sunt un saxofonist înrăit. Avem un prieten comun, care poate garanta pentru mine. Chiar nu are niciun motiv să nu o facă.

— Nu tu eşti problema, sincer, am spus eu şi m-am uitat la Will în căutare de susţinere, dar el se holba la Eli.

— Ce va trebui să fac? O să fac o rezervare într-un loc drăguţ, a insistat acesta din urmă.

Am clătinat din nou din cap. Mâinile începuseră să-mi transpire. Ştiam încotro se îndreptau lucrurile.

— Fem, mă omori cu zile. Ce zici de o cafea?

Am înghiţit în sec.

— îmi pare rău, am spus încet. Am un iubit.

Imediat ce mi-au ieşit cuvintele din gură, capul lui Will s-a răsucit spre mine.

— Asta sună ca o replică pregătită dinainte, a spus Eli, apoi s-a întors spre Will. Chiar este adevărat că nu este disponibilă?

Privirea lui Will s-a fixat asupra mea şi am simţit un gol în stomac.

— Chiar este adevărat, am răspuns, uitându-mă în continuare la Will. Numele lui este Jamie şi suntem împreună de patru ani.

14 iunie 1990

Peter mă ajută la proiectul meu de grădinărit. Tata a spus că aş putea planta ferigi şi begonii de-a lungul aleii spre căsuţe dacă mă angajez să mă ocup de ele. Am luat o maşină de golf astăzi, ca să-i arăt lui Peter unde vreau să le pun pe toate. I-am spus că Eric şi cu mine am fost de acord să fim iubiţi exclusivi, iar el aproape că a intrat cu maşina într-un copac. Spune că Eric e încrezut, superficial şi că nu are nimic interesant de spus. Mai zice şi că nu e destul de bun pentru mine, dar având în vedere că Peter a spus ceva asemănător despre fiecare dintre iubiţii mei de când am împlinit 17 ani, nu e tocmai o surpriză. înainte, credeam că e din cauză că este cu cinci ani mai mare decât mine şi mă vede ca pe o soră mai mică. Dar acum, nu *mai sunt sigură.*

La începutul acestui an, când Peter a petrecut un weekend cu mine în Ottawa, a existat un *moment. A fost în seara în care am împlinit 22 de ani* şi, *după ce toată lumea a plecat, a început să adune paharele de plastic goale şi mi-a spus să mă duc la culcare căci termină el de strâns. L-am îmbrăţişat, iar când m-am retras, el şi-a menţinut braţele în jurul meu. Puteam să jur că voia să mă sărute. Dacă este* să *fiu sinceră, am fost dezamăgită că nu a făcut-o. M-am gândit că trebuie să-mi fi imaginat eu, dar acum* nu *mai ştiu sigur.*

13

în prezent

ÎN TIMP CE WILL ŞI CU MINE LUCRĂM pe terasa din spate, în copaci răsună un ciocănit făcut de o ciocănitoare. El stă cu picioarele întinse în faţa lui şi o fâşie de piele iese la iveală de sub tivul pantalonilor. Nu ştiu de ce mi se par atât de seducătoare gleznele lui. Parcă aş fi un viconte din epoca Regenţei care speră să vadă un pic de piele.

E trecut bine de ora 18.00 când îi sună telefonul. Este iarăşi tonul acela de apel cu sunet de clopoţei, iar el se ridică pentru a răspunde.

A trecut o săptămână de când am ieşit împreună cu canoea pe Lacul Smoke şi de când aproape că ne-am sărutat. Niciunul dintre noi nu a mai amintit de asta, dar când i-am mulţumit pentru discul cu Patti Smith, am simţit că atmosfera se tensionează între noi. Altfel, este ca şi cum aş fi visat acel moment, doar că, uneori, îl surprind privindu-mă, îl aud şoptind „Perfectă” şi îmi ia o veşnicie să îmi vin în fire.

îi trimit mesaje lui Jamie despre spectacolul de talente şi dans din august. Era o tradiţie încă dinainte ca vreun Brookbanks să fie proprietarul staţiunii. Banchetul are loc în fiecare an la finalul verii şi include un dineu şi muzică live. Domnul şi doamna Rose au interpretat „The Surrey with the Fringe on Top” din *Oklahomal* în fiecare
an, încă de pe vremea când mama se ocupa de

recuperarea maşinilor de golf cu copertine în dungi. înainte, personalului staţiunii susţinea şi o reprezentaţie de dans, dar mama a renunţat la ea în anii 1990. Este un spectacol de mare anvergură şi cred că este prea mult pentru noi să ni-l asumăm anul acesta. Jamie şi cu mine discutăm de mai bine de 15 minute. Când intră Will cu telefonul în mână şi închide uşa glisantă în urma lui, eu apăs butonul de apelare.

— Urăşti să vorbeşti la telefon, spune Jamie în loc de salut şi apoi îşi coboară vocea. Ai fumat ceva, Femie?

— Foarte amuzant. M-am gândit că va fi mai uşor să te conving să renunţi la asta.

I-arn dat lui Will acces deplin la registrele noastre contabile, iar el are aproape la fel de multe întrebări pentru Jamie ca şi pentru mine. îmi dau seama că Jamie este bănuitor. M-a presat să îi dau detalii despre cum l-am cunoscut pe Will, dar tot ce i-am spus a fost că ne-am întâlnit o dată, cu mult timp în urmă. Jamie nu a fost împotriva faptului că un consultant îşi bagă nasul, însă banchetul este singurul lucru în privinţa căruia se încăpăţânează.

— Nu mă convingi să renunţ, îmi spune el acum.

— Ideea de a organiza un eveniment atât de mare acum, cu toate celelalte lucruri care se întâmplă, nu mi se pare prea bună.

îmi este greu să-mi imaginez banchetul fără mama acolo. Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru asta. *îl vom face vara viitoare,* îmi zic în gând, stăpânindu-mă înainte de a o spune cu voce tare.

— Fern... spune Jamie.

îmi rosteşte numele ca un suspin, iar eu ştiu că orice urmează să spună va fi serios. Nu cred că mi-a spus Fem (fără *ie)* de mai mult de trei ori în viaţa

mea.

— Cu toţii am iubit-o pe Maggie, dar pare că staţiunea este încă în doliu. Nu vreau să sugerez că este timpul să trecem mai departe, dar toţi avem nevoie de o sărbătoare – atât angajaţii, cât şi oaspeţii, continuă el.

închid ochii. în fundal, aud vocea ridicată a lui Will răsunând prin uşa de sticlă. Nu ţipă, dar pare frustrat.

— Probabil că ai dreptate, îi spun lui Jamie.

— Chiar am dreptate! în plus, am rezervat deja trupa.

Bufnesc în râs.

— O să mă ocup eu de tot, spune Jamie. Te susţin în tot ce faci.

Când Will se întoarce, zece minute mai târziu, ţine în mână două cutii de apă Perrier cu lămâie pe care am început să i le pun deoparte. Are mânecile cămăşii albe suflecate până la coate. Nu ştiu nici de ce antebraţele lui mi se par atât de atrăgătoare.

îmi ridic privirea de la laptop. Bucătarul-şef al restaurantului mi-a trimis un e-mail în care îmi explică cu condescendenţă numeroasele motive pentru care nu ar trebui să mă implic în planificarea meniului.

— îmi pare rău pentru asta, spune Will, întinzându-mi o sticlă de apă minerală.

— Pentru ce?

— Sunt sigur că m-ai auzit.

— Este ceva privat. Nu este treaba mea.

Mă întorc la laptopul meu, încercând să găsesc cea mai profesionistă modalitate de a-i spune bucătarului să se ducă naibii.

Will tace câteva minute.

— Ai fi de acord dacă ar trebui să mai stau încă

două săptămâni?

îl privesc în ochi.

— Al doilea agent imobiliar vine abia săptămâna viitoare şi doar după aceea voi putea trece în revistă ,ambele scenarii împreună cu tine: să vinzi sau să păstrezi afacerea, continuă el.

Will ar fi trebuit să plece duminica următoare, lucru de care mă temeam în tăcere.

— Rămâi oricât doreşti, îi spun eu pe un ton neutru. Mă voi asigura că putem rezerva Căsuţa 20 pentru tine.

Trimit repede un e-mail către responsabilul nostru cu rezervările. Dacă Will mai rămâne încă două săptămâni, înseamnă că va fi aici pentru banchet. S-ar putea să nu fie chiar atât de rău, dacă va fi acolo cu mine. Mă holbez la ecran, dar mintea mea s-a întors în timp, la noi, înfierbântaţi, transpiraţi şi lipiţi unul de celălalt pe un alt ring de dans.

— După ce treci totul în revistă, o să-mi spui ce ai face dacă ai fi în locul meu? îl întreb, adunându-mă.

Will nu mi-a spus dacă el crede că ar trebui să vând sau nu. Apreciez asta, dar mor de nerăbdare să aflu şi părerea lui. I-am povestit despre fantezia mea cu cafeneaua şi despre micul magazin din colţ în care am intrat de atâtea ori, încât proprietarii mă suspectează de furt.

— îţi voi expune totul, dar aceasta va fi decizia ta. Şi chiar dacă ai vrea să-ţi spun, continuă Will, văzând că sunt pe punctul de a nu fi de acord, nu ştiu ce este mai bine pentru tine. Numai tu ştii asta!

Mă uit la el cu ochii mijiţi.

— Will Baxter, laş înalt ce eşti!

El lasă să-i scape un hohot de râs puternic şi înflăcărat ca un răsărit de soare. Nu am mai auzit

râsul acesta de ani de zile. în pieptul meu, radiază flacăra victoriei.

Will se apleacă în faţă, cu coatele sprijinite pe coapse.

— Ia cina cu mine!

— Cina?

Am mai băut de câteva ori câte o bere după muncă, dar cina ar însemna să trecem dincolo de limita pe care am trasat-o pentru ca lucrurile să rămână strict profesionale.

— Cu mâncare?

Will zâmbeşte, iar colţurile ochilor i se încreţesc.

— Da, de obicei este vorba despre mâncare.

Clipesc spre el.

— în seara asta, spune el. La mine acasă.

Râsul gâfâit care îmi iese printre buze este nervos, la modul ostentativ.

— Tehnic vorbind, este locuinţa mea. Nu ştiu dacă ai auzit, dar acest complex îmi aparţine.

— S-ar putea să fi auzit ceva de genul ăsta. Este un „da”? mă întreabă privindu-mă în ochi.

— Nu cred că m-ai întrebat nimic.

Răspunsul meu probabil pare obraznic, dar parcă aş fi un şoarece care negociază cu un leu.

El rânjeşte, iar nerăbdarea îmi face pielea de găină.

— Fem, ai vrea să vii la cină?

— Da, spun eu.

Chiar aş vrea.

WILL MI-A CERUT SĂ-I ACORD 30 DE MINUTE SĂ SE ORGANIZEZE.

în acest timp:

- Am stat în faţa oglinzii din dormitor, încercând să decid dacă ar trebui să port ceva mai drăguţ decât pantaloni scurţi şi un maiou sau dacă asta ar sugera că încerc să îl impresionez. (Ceea ce chiar încerc să fac. Poate!)
- Am probat o rochie albastră de mătase pe care am cumpărat-o săptămâna trecută.
- M-am întrebat dacă mătasea albastră este prea departe de zona mea de confort vestimentar reprezentat de negru, alb şi gri.
- Am dezbătut posibilitatea de a-mi schimba chiloţii de bunică.
- Mi-am ras picioarele pe uscat.
- Mi-am pus o pereche de chiloţi minusculi.
- Mi-am dat jos lenjeria intimă sexy şi mi-am pus la loc chiloţii de bunică. (Suntem doar prieteni. Doar prieteni. Nici măcar prieteni! Colegi!)
- Am decis că sunt nevrotică la limita penibilului, pentru că mi-am pus lenjerie intimă murdară şi m-am schimbat în nişte chiloţi curaţi, deloc sexy.
- Am transpirat prin rochie şi m-am schimbat înapoi în pantaloni scurţi şi un maiou. (Notă pentru mine însămi: mătasea colorată este un duşman, nu un prieten.)
- M-am întrebat dacă să duc vin roşu sau alb.
- Am dat pe gât un pahar de vin alb. Voi duce vinul roşu.
- M-am privit din nou în oglindă şi am îmbrăcat o rochie neagră din tricot fără mâneci, care este simplă în sensul de „Ce, chestia asta veche?”, dar şi mulată în sensul melodiei „These hips don’t lie” a Shakirei.

Când bat la uşa Căsuţei 20, îmi dau seama că m-am agitat atât de tare, încât sunt supărată deopotrivă pe mine însămi pentru că sunt stresată şi pe Will pentru că este cauza nesiguranţei mele.

Dar când păşeşte pe verandă, cu părul ridicat haotic de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin el, uit de toate astea, pentru că Will Baxter poartă un şorţ. Este un şorţ negru cu dungi albe verticale. Nu ştiam că un şorţ poate fi sexy, dar acest şorţ este fratele pierdut al fraţilor Hemsworth.

— Porţi şorţ, îl întâmpin eu.

— Port şorţ, îmi răspunde el. Nu-mi place să-mi murdăresc hainele.

— Ai nişte haine foarte frumoase, spun eu, stând încă pe treaptă.

El se uită în jos la hainele pe care le poartă – un tricou negru şi o pereche de blugi decoloraţi care îi ajung până la genunchi.

— De obicei, rectific eu. Nu că nu arăţi bine. Arăţi bine!

Poate că am uitat de emoţiile mele, dar, în mod clar, ele nu au uitat de mine.

Căsuţa lui Will este la fel ca cea a familiei Rose, cu excepţia căruciorului de bar. Are o verandă în spate şi o terasă în faţă, care dă spre lac, o mică zonă de luat masa şi o bucătărie cu vedere spre apă. Şemineul din fontă este vechi, dar fermecător, iar podelele din lemn de brad s-au uzat frumos. Pereţii erau şi ei din lemn, dar mama i-a izolat şi a pus să fie acoperiţi cu rigips, astfel încât căsuţele să poată fi folosite tot anul.

îl urmez pe Will în bucătărie şi pun vinul pe blat. Pe un fund de lemn sunt nişte legume, două chiftele de hamburger care par făcute în casă şi un pacheţel

de staniol cu ceva pregătit pentru grătar.

— Burgeri de la zero? întreb, impresionată.

— Este o reţetă foarte complexă, spune el. Came, sare, piper.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Cred că am totul sub control. Burgeri, salată, cartofi. Sună bine?

— Sună perfect, spun eu, scoţând un tirbuşon din sertarul cu ustensile.

Toate căsuţele sunt dotate cu lucrurile de bază.

— între timp, o să mă fac utilă, îi spun eu.

Iau două pahare dintr-un dulap de sus şi tom vinul în timp ce Will termină de tăiat un castravete şi nişte ardei pentru salată. îl privesc, sprijinindu-mă cu un şold de blatul de la bucătărie. îndemânarea cu care mânuieşte cuţitul este formidabilă. Mamei i-ar fi plăcut asta. El ia o ceapă roşie şi mă priveşte întrebător, iar eu dau din cap aprobator.

— Eşti unul dintre oamenii aceia îngrozitori care se pricep la orice, nu-i aşa? îl întreb în timp ce el taie ceapa în inele subţiri şi egale.

Jumătate dintre ele merg în salată, iar restul merg pe o farfurie cu celelalte garnituri pentru burger.

— Deloc, sunt groaznic la...

Se uită spre tavan, cu buzele arcuite şi un ochi închis. Scoate un mormăit.

— Modestie? îi sugerez eu răspunsul.

— Nu. Eu excelez la modestie!

îmi place Will aşa – degajat şi un pic caraghios. în afară de ziua în care aproape ne-am sărutat, a fost foarte rezervat. Mă întreb ce s-a schimbat.

Mutăm totul afară, pe terasa din faţă, unde soarele începe să coboare peste lac, învăluind totul

într-o strălucire de şofran. Libelulele se perindă pe cer, vânân- du-şi gustarea de seară. Aranjez masa de picnic, aşezând tacâmurile şi prosoapele de hârtie împăturite pe post de şerveţele pe aceeaşi parte a ei, astfel încât să ne putem bucura amândoi de privelişte.

— E frumos, spun, uitându-mă la apă în timp ce ne aşezăm la masă.

Will este încă îmbrăcat cu şorţul, dar nu comentez. Sper să uite să şi-l dea jos tot restul serii. Să-l privesc pe Will Baxter purtând un şorţ este noul meu hobby.

— Pari surprinsă.

Este prima dată când stau pe una dintre terase, luând masa ca oaspete. între căsuţe sunt cedri, pentru intimitate, dar se pot întrezări căsuţele vecine cu copertinele lor verzi şi vesele. Pe ţărm, se aude murmurul altor oameni care iau cina. Este reconfortant.

— Cred că da. Adică, ştiam că este superb aici. Când eram copil, am petrecut suficient timp curăţând căsuţele ca să apuc să le analizez în detaliu. Dar mă gândeam că s-ar putea să mă simt un pic expusă, îi spun, făcând un gest spre rândul de căsuţe. însă nu este aşa. Nu mă deranjează ceilalţi oameni. E oarecum... intim!?

— Cred că acesta este motivul pentru care mulţi oameni vin într-un loc ca acesta – poţi fi înconjurat de natură, dar nu izolat. Există un sentiment de comunitate.

Iau o muşcătură din burgerul meu. Este bun, poate cel mai bun pe care l-am mâncat vreodată. Nu sunt sigură cum de este aşa, având în vedere cât este de simplu: salată, roşii, ceapă, cheddar şi came. Chiar şi salata este foarte gustoasă, iar dressingul este

făcut în casă.

— Unde ai învăţat să găteşti aşa? întreb în timp ce mestec ultima îmbucătură.

— Nu sunt sigur că grătarul se pune la socoteală ca gătit.

— Nu fi modest. Nu ţi se potriveşte, îi spun, şter- gându-mi mâinile. în plus, te-am văzut mai devreme mânuind cuţitul. Este clar că ştii ce faci.

— Am învăţat singur să gătesc, dar am făcut un curs de utilizare a cuţitului acum câţiva ani.

— Nu vreau să afirm un stereotip, îi răspund, abă- tându-mi privirea de la apa carbogazoasă pentru a-i privi profilul. Dar tipii ca tine de obicei nu gătesc. Ei mănâncă la restaurant şi comandă la domiciliu.

— Oare? spune el. Spune-mi mai multe despre tipii ca mine.

— Vreau să spun doar că ai o slujbă importantă şi extravagantă. Sunt sigură că ai program prelungit şi iei adesea masa cu clienţii.

— Extravagantă?

— Am văzut fotografiile pe intemet. Petreceri şi strângeri de fonduri.

Fosta iubită superatrăgătoare, îmi termin ideea în minte.

-Ah.

îşi trage picioarele de sub masă şi se ridică cu o singură mişcare graţioasă, ridicând farfuriile. Probabil că am ajuns la limita toleranţei scăzute a noului Will faţă de informaţiile personale.

Mă ridic, dar el îmi face semn să rămân aşezată.

— Mă ocup eu, spune el, stivuind bolul de salată peste farfurii şi ducând vasele murdare înăuntru.

Când iese din nou, nu mai poartă şorţul. Se aşază în faţa mea şi îşi pune braţele pe masă,

aplecându-se în faţă. îşi fixează privirea în ochii mei.

— Nu lucrez multe ore, spune Will cu acelaşi ton pe care îl foloseşte în timpul convorbirilor de afaceri, de parcă ar fi vreo informaţie importantă.

Este adevărat că Will termină de obicei lucrul între 17.00 şi 18.00, dar se trezeşte şi în miez de noapte. Presupun că lucrează.

— Bine!? îi răspund nesigură.

Mă studiază cu o mină serioasă, aproape severă. Un muşchi îi zvâcneşte uşor pe mandibulă.

— Şi gătesc eu însumi în majoritatea serilor.

Mă simt de parcă m-aş fi izbit de un zid de cărămidă pe care, cumva, nu l-am văzut apărându-mi în faţă. Ştiam că el şi Jessica s-au despărţit, dar nu m-am gândit să îl întreb dacă se întâlneşte cu altcineva.

— Dar nu găteşti doar pentru tine.

încerc să-mi ascund dezamăgirea din voce, dar ea răzbate tare şi clar, de parcă ar purta o vestă de construcţii portocaliu aprins.

— Nu.

Mă voi dojeni mai târziu pentru că am fost atât de evidentă, dar nu mai pot sta în faţa lui nicio secundă. Mă ridic de pe banchetă, dar Will se ridică repede, iar mâinile lui se întind spre ale mele.

— Rămâi!

Mă uit la el peste masă şi clatin din cap. Nu vreau să vorbesc. Nu vreau să las să mi se audă şovăirea din glas.

— Te rog, spune el. Mi-ai cerut să-ţi spun povestea mea în ziua în care am ieşit cu canoea.

în ziua în care aproape ne-am sărutat, îmi zic în gând. Cuvintele rămân nespuse, dar sunt prezente, parcă strigând de pe un panou publicitar. Mâinile lui Will îmi cuprind încheieturile, cu degetul mare parcă luându-mi pulsul.

— Vreau să ţi-o spun, dacă vrei să mă asculţi.

SUNT SIGURĂ CĂ CEEA CE ÎMI VA SPUNE Will mă va durea, dar mă aşez la loc, cu sângele zvâcnindu-mi în timpane. îmi ţine mâinile într-ale lui şi, când începe să vorbească, nu le dă drumul.

— Nu am fost complet sincer cu tine, spune el, iar şoptitul se transformă într-un strigăt. Dar nu este ceea ce crezi tu. în seara în care am venit să te ajut cu Owen, m-ai întrebat dacă am copii. Ţi-am spus că nu am, şi este adevărat, dar nu este tot adevărul. Locuiesc cu sora mea şi cu fiica ei.

în ciuda tăcerii mele, trebuie să fie evident că nu am de gând să plec, pentru că Will îmi dă drumul la mâini.

— Annabel era tânără când s-a născut nepoata mea. Cam pe atunci am învăţat să gătesc. Ele sunt motivul pentru care nu lucrez până târziu. Cinele în familie sunt un fel de chestie la noi în casă... Fosta mea iubită ura când o numeam „casa noastră”. Este casa mea, dar ele au locuit mereu acolo cu mine, spune el, după o scurtă pauză.

— Deci de aceea ştii atât de multe despre bebeluşi, spun eu.

El dă din cap afirmativ.

— Şi de aceea am slujba aceasta extravagantă.

— Nu sunt sigură că înţeleg.

— îţi aminteşti că am făcut şcoala în Vancouver?

— Emily Carr, spun eu, rapid ca un reflex.

El zâmbeşte.

— Emily Carr. M-am întors când Annabel era însărcinată. A fost complicat cu tatăl nostru. Era pe cale să se recăsătorească, iar Linda, soţia lui, voia ca Annabel şi copilul să rămână cu ei, dar nu credeam că

se va termina bine pentru nimeni. Tata şi Annabel abia dacă îşi vorbeau. S-au certat foarte tare atunci când el a aflat că este însărcinată şi doreşte să păstreze copilul.

— Şi tu nu puteai suporta gândul de a fi atât de departe.

- Da.

— Dar tatăl copilului?

— David. Nu e un tip rău, dar era şi el tânăr. Se întâlneau doar de câteva luni şi nu erau nici pe departe pregătiţi să îşi ia un angajament unul faţă de celălalt. Bunica noastră începea să aibă nevoie de îngrijire. M-am gândit că, cel puţin, aş putea să o ajut pe Annabel cu o locuinţă.

Reumplu paharele cu vin, iar Will ia o înghiţitură.

— Prietenul meu Matty lucra la agenţia de consultanţă a tatălui său din Toronto. Mi-a aranjat o slujbă de grafician şi un salariu bun. M-a ajutat cu chiria pe prima şi ultima lună. Mă gândeam că eu şi sora mea vom fi colegi de apartament şi că aş putea da o mână de ajutor la îngrijirea nepoatei mele după ce se va naşte.

Will face o pauză şi se joacă cu piciorul paharului său.

— Habar nu aveam în ce mă băgăm! continuă el.

— Câţi ani are nepoata ta?

Will mă priveşte atent.

— Nouă.

— Nouă, repet eu.

îmi dau seama că Will nu a fost doar dădaca sau unchiul mândru al micuţei.

— Ai ajutat la creşterea ei.

- Da.

Will îmi povesteşte cum tatăl lui Matty s-a oferit

să-i sponsorizeze masteratul în administraţia afacerilor şi cum şi-a obţinut diploma mergând la cursuri serale. El şi fetele au locuit într-un apartament până când a economisit suficient pentru a putea plăti un avans. Ascult şi aproape că îmi simt mintea zvârcolindu-se să se adapteze noilor informaţii.

— Primii ani au fost grei, spune Will şi îşi freacă gâtul ca şi cum vrea să se hotărască dacă să spună mai multe sau nu. Am trecut de la a face ce voiam eu, la a avea un serviciu de la 09.00 la 17.00 şi un copil acasă. Asta m-a cam dat peste cap.

— Ce vrei să spui?

Apasă cu degetul pe un nod din lemnul mesei, de parcă ar încerca să-l împingă în jos. Nu se uită la mine când vorbeşte.

— Dormeam atât de puţin, încât abia dacă eram funcţional.

Nu cred că aceasta este toată povestea, dar mi-e teamă că, dacă insist, se va opri.

— Cum a rămas cu arta ta?

— Pur şi simplu nu mă mai ocup de asta. Nu mai am timp.

— Dar îţi plăcea, spun eu, iar privirea lui se ridică spre a mea. Erai atât de bun!

Văd o tresărire pe chipul lui.

— Da, ei bine, am fost norocos că am găsit ceva care mi-a permis să-mi întreţin familia.

Face o pauză şi îmi spune pe un ton ezitant:

— Este ciudat faptul că le spun „familia mea”?

— De ce ar fi ciudat? Sora şi nepoata ta sunt literalmente membri ai familiei.

Umerii i se relaxează.

— Aşa simt şi eu. Dar asta a constituit o problemă... pentru femeile pe care le-am cunoscut.

Nu reacţionez când vorbeşte despre alte femei – nu în mod vizibil. Simt cum cina mi se transformă într-un ghem în stomac. Dar apoi, sprâncenele lui Will se ridică puţin, ca şi cum ar vrea să ştie dacă asta ar fi o problemă pentru *această* femeie, iar eu simt că mi se usucă gura şi nu răspund.

Tăcerea mea îl face să-şi treacă mâna prin păr, răvăşind şi mai mult şuviţele dezordonate.

— Oricum, spune el, îmi place munca mea. Partenerul meu, Matty, este adevăratul creier. Eu sunt acolo mai mult pentru a-i fermeca pe clienţi.

— De aici şi petrecerile de lux! spun eu, deşi nu cred asta nici măcar o secundă.

L-am văzut pe Will în acţiune. L-am căutat mult pe Google. întotdeauna a fost mai mult decât o faţă frumoasă. Dar îmi amintesc şi cum vorbea despre artă şi îmi vine greu să cred că slujba lui îi oferă aceeaşi satisfacţie.

— De aici şi petrecerile de lux, este de acord Will. Nu este ceea ce îmi imaginam că voi face la 22 de ani, dar cine naiba ştie ceva la vârsta aceea?

— Tu ştiai câteva lucruri, spun eu. M-ai ajutat să îmi dau seama că nu trebuia neapărat să ajung aici.

Will mă priveşte.

— Dar poate că asta s-a schimbat în cazul tău, spune el după câteva secunde. Poate că, până la urmă, aici trebuia să ajungi.

M-am întrebat şi eu dacă nu cumva am luat-o pe drumul cel mai lung pentru a mă întoarce acasă. Mă uit spre lac.

— Poate.

Suntem la chiuveta din bucătărie când vine mesajul. Will nu m-a lăsat să spăl vasele după cină, dar am luat un prosop de bucătărie, iar el a început

cu reticenţă să-mi paseze farfurii curate pentru a le şterge. Poartă mănuşi galbene de cauciuc, iar acestea mi se par aproape la fel de incitante ca şi şorţul.

Ecranul telefonului meu se aprinde pe blat. Mesajul este de la Philippe şi este format dintr-un singur cuvânt.

Soarta.

Mă încrunt la ecran, nefiind sigură la ce se referă.

— E totul în regulă? întreabă Will.

Apoi, soseşte al doilea mesaj de la Philippe. Este o fotografie cu faţada unei clădiri şi pare să fi fost făcută seara. Este uşor neclară, aşa că trebuie să o privesc cu atenţie ca să recunosc magazinul din cărămidă roşie de la colţ şi să văd semnul de la fereastră. Apăs pe ecran pentru a mări imaginea.

— Oh, Doamne!

— Fem? Ce se întâmplă?

îi întind telefonul lui Will, iar el îşi dă jos mănuşile de spălat vase.

— Este de vânzare!

El priveşte atent ecranul.

— Aceasta este cafeneaua ta!?

- Da.

Stăm unul lângă altul, uitându-ne împreună la fotografie.

— Asta este. Nu-mi vine să cred că este de vânzare!

Credeam că perechea aceea în vârstă care o deţinea băuse elixirul nemuririi şi că va păstra spaţiul acela pe vecie.

Pe ecran, apare un alt mesaj de la Philippe.

Nu există un moment mai bun decât prezentul, BB. Intoarce-te acasă!

Will clipeşte de două ori şi apoi îşi drege glasul.

- „BB”?

— Prescurtarea de la Brookbanks.

Mă uit din nou la fotografie. Philippe are dreptate. Aceasta *este* soarta. Acesta este momentul în care visul meu se va împlini. Am acces la bani. Plănuiesc asta de ani de zile. Am un teanc de cărţi de patiserie în dulapul din garsoniera mea şi un depozit plin cu mobilier vintage. Aş putea să pun scaunul de catifea portocalie în colţul de lângă fereastră. Aş putea să deschid cafeneaua „La Fem”.

— îmi doream atât de mult asta, murmur, surprin- zându-mă pe mine însămi.

Oare când s-a schimbat asta?

— încă mai vorbeşti cu fostul tău iubit?

— Hmm?

îi arunc o privire lui Will, distrasă. Ochii lui sunt mai întunecaţi decât de obicei.

— De fapt, nu prea mai vorbesc cu el. Am schimbat doar câteva mesaje.

Will se încruntă.

— Te-a chemat să te întorci acasă.

— Adică înapoi în Toronto. Ştie cât de mult îmi doresc asta.

— Chiar îţi doreşti asta? întreabă el.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu ce vreau.

Mă holbez la fotografie, iar tâmplele încep să-mi pulseze.

— Ar trebui să plec, îi spun.

îi mulţumesc lui Will pentru cină, iar el mă însoţeşte până acasă. Spune ceva atunci când trecem pe lângă aleea care duce la pontonul familiei, dar nu înţeleg, pentru că mintea mi-e în altă parte şi încerc să mă dezmeticesc. Nu sunt sigură de nimic în acest moment – de Will, de staţiune, de cafeneaua mea.

Ignor modul atent în care mă priveşte când îmi spune noapte bună. închid uşa de la intrare în urma mea şi, câteva secunde mai târziu, se aude o bătaie.

Will este în uşă, cu mâinile de o parte şi de alta a tocului.

— Cred că asta e o prostie! spune el.

Mi se ridică părul de pe ceafa. Nu mi-a mai vorbit niciodată în felul acesta.

— Poftim?

— Cred că ştii exact ce vrei. Cred că vrei să rămâi aici şi să conduci locul ăsta şi ţi-e frică.

— Nu ştii nimic despre mine, izbucnesc eu, iar Will tresare.

Mişcarea este subtilă, dar mi se pare foarte satisfăcător să o observ. Vreau ca el să se simtă aşa cum m-am simţit şi eu acum nouă ani.

— Nu spune asta, începe Will. Ştiu că ţi-e teamă că...

îi tai vorba.

— Crezi că poţi să apari aici după atâta timp, să petreci câteva săptămâni cu mine şi să crezi că mă cunoşti!? Nu ştii absolut nimic despre cine sunt şi cum mă simt de când m-am întors aici.

Strânge tocul uşii atât de tare, încât i se albesc degetele. Aşa-i trebuie!

— Nu e adevărat şi ştii asta, spune Will, cu ochii aţintiţi asupra mea. Vrei să fii supărată pe mine? Bine. Vrei să ţipi la mine? Fă-o! O merit. Dar să nu-mi

spui că nu te cunosc!

S-a aplecat spre mine când a spus asta. Deschid gura să-i răspund, dar nu-mi iese niciun cuvânt.

Buzele lui Will se încreţesc şi el continuă.

— Ştiu că îţi place aici. Se vede clar pe faţa ta. Am văzut cum te uitai spre lac în seara asta. Dar se vede clar şi din cât de mult munceşti. Nu ai accepta niciodată să vinzi unui dezvoltator şi nici nu cred că vrei ca altcineva să conducă staţiunea! Şi ştiu că nu vrei să devii mama ta, spune el după o pauză.

îşi coboară privirea spre încheietura mâinii mele. Mi-am scărpinat-o până la sânge.

— Ştiu că te scarpini când eşti stresată. îţi muşti obrazul când iei o decizie şi te joci cu părul când eşti agitată. Fredonezi Talking Heads când te concentrezi. îţi iubeşti prietenii. Şi îţi place aici!

Fiecare cuvânt este o săgeată a adevărului care străpunge ţinta în centru.

— Du-te naibii, îi răspund, cu pieptul ridicân-du-mi-se şi coborând de parcă aş fi alergat. Cine eşti tu să-mi spui mie ceva despre viaţa mea? Doar pentru că tu ai renunţat la visul tău nu înseamnă că şi eu ar trebui să renunţ la al meu!

îmi regret cuvintele de îndată ce îmi ies din gură, dar sunt prea furioasă ca să le retrag.

Ne fixăm unul pe celălalt cu privirea. îmi strâng pumnii pentru a mă abţine să nu mă întind spre el – ca să-l împing sau ca să-l trag spre mine, nu sunt sigură.

— Nu cred că ar trebui să renunţi la nimic, Fem, spune Will. Cred doar că nu vrei să recunoşti ce anume vrei să păstrezi.

Şi apoi se întoarce şi pleacă.

14

14 iunie, cu zece ani în urmă

CREDEAM CĂ WILL MĂ LĂSASE BALTĂ. Se scuzase să meargă la baie de îndată ce Eli urcase la etaj pentru a se pregăti pentru spectacol.

Lipsise atât de mult timp, încât m-am aplecat peste masă să văd dacă îşi luase rucsacul cu el, dar era acolo, vizavi de mine, pe bancă.

în timp ce aşteptam, am comandat două pahare de Jäger, apoi mi-am aplicat nişte luciu de buze cu o mână nesigură, ştergându-mi excesul pe coapsă.

îl minţisem pe Will toată ziua în legătură cu Jamie. Acum amândoi ştiam asta.

Când s-a întors, mi-am ţinut respiraţia. Avea părul umed şi dat la o parte de pe frunte, de parcă se spălase pe faţă la chiuvetă. S-a aşezat fără să mă privească în ochi şi s-a holbat la shot-uri cu buzele strânse. M-am gândit să-mi cer scuze, dar nu ştiam sigur pentru ce ar trebui să-mi cer scuze. Nu ar fi trebuit să conteze că aveam un iubit. Nu fusesem sinceră în legătură cu asta, dar nu era ca şi cum l-aş fi indus în eroare pe Will. Şi el avea o iubită.

— Ascultă, am început eu, deşi nu aveam idee

ce urma să spun.

Dar Will a ridicat paharul cel mai apropiat de el şi l-a dus spre gură. M-a privit fix până când am ridicat paharul.

— Noroc, a spus el, şi a dat lichiorul negru pe gât.

A trântit paharul pe masă, apoi s-a ridicat. Eram sigură că era pe cale să-şi ia rămas-bun, dar s-a îndreptat spre partea mea de separeu şi mi-a întins mâna.

— Hai să mergem să dansăm, Fem!

N-aş fi crezut că o trupă de coveruri ska Nirvana ar putea avea un public prea numeros, dar trupa Mighty Mighty Kurt Tones umpluse localul. Sala de spectacole de la etaj era un spaţiu lung şi îngust, cu un bar care se întindea de-a lungul peretelui din spate şi o scenă îngustă în faţă. Nu mai văzusem niciodată un loc atât de aglomerat.

Fără să spună nimic, Will m-a condus spre o stivă de scaune dintr-un colţ. A scos cutia de dropsuri cu lămâie din rucsacul său şi ne-a ascuns genţile sub scaune. Mi-a pus o bomboană în palmă şi şi-a băgat alta în gură, înainte de a-şi împleti degetele cu ale mele şi de a mă conduce prin mulţime. îmi spusese doar şase cuvinte de când se întorsese de la baie şi nu-mi dădeam seama dacă era supărat pe mine, supărat pe el însuşi sau o combinaţie între cele două. Mă enerva la culme.

Am privit cu atenţie trupa în timp ce ne îndreptam spre scenă. Fiecare membru era îmbrăcat la fel de elegant ca Eli. Stăteau înghesuiţi pe scenă în pantaloni ecosez, pălării cu melon şi bretele în carouri. O parte din public era îmbrăcată la fel. Am văzut sacouri, ciorapi de plasă, mănuşi fără degete.

Am trecut pe lângă o femeie îmbrăcată în kilt şi o bluză, apoi i-am spus lui Will să mă lase un minut şi m-am îmbrâncit să-mi fac loc înapoi, la lucrurile noastre. în regulă, nu mă lăsase să mă duc acasă să mă schimb, dar nu aveam de gând să mă simt
ca o fraieră. Mi-am descheiat bluza şi am îndesat-o în geantă, rămânând în maiou.

Will nu a spus nimic când m-am întors, dar îi simţeam ochii rătăcind de la gâtul meu, la braţele mele şi la pieptul meu. Maioul meu era strâmt, alb şi nu era opac. Purtam un sutien negru. Una dintre bretele îmi alunecase de pe umăr şi nu mi-am bătut capul să o ridic. Cu părul meu scurt, nu mai aveam după ce să mă ascund, dar băusem patru băuturi alcoolice şi un shot de Jäger şi, pentru prima dată în ultimii ani, nu simţeam aproape deloc nevoia să mă ascund.

Solista s-a apropiat de microfon. Avea părul ondulat în stil retro şi o rochie, cu buline, strânsă pe talie, în timp ce prezenta trupa, m-am apropiat pe vârfuri de urechea lui Will.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi în legătură cu numele lor înainte de a-l cunoaşte pe Eli.

Mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra profilului său.

— De ce ai fi avut nevoie de un avertisment? a întrebat el, fără să-şi mute privirea de la scenă.

Nu i-am răspuns. El ştia că abia reuşisem să mă abţin când cuvintele Mighty Mighty Kurt Tones ieşiseră din gura lui Eli.

— Şi nici măcar nu i-ai văzut cântând, am spus eu.

M-am aplecat mai aproape de el şi mi-am pus mâna pe braţul lui pentru a mă sprijini.

Faptul că Will ştia despre Jamie mă făcea să mă

simt în siguranţă, ca şi cum, indiferent ce număr de echilibristică aş fi putut face în continuare, ar fi existat o plasă de siguranţă să-mi salveze viaţa.

— Ai adus o snoabă certificată în materie de muzică la ceea ce ar putea fi cel mai prost concert din lume. O mişcare destul de îndrăzneaţă, Will Baxter!

Şi-a întors capul şi şi-a apropiat nasul la câţiva centimetri de al meu. Privirea lui a coborât spre gura mea şi a zăbovit acolo. Am simţit că plasa de siguranţă dispare. Mi-a întâlnit privirea, apoi a deschis gura să spună ceva, dar basul a început să cânte primele măsuri din „Smells Like Teen Spirit”.

A închis gura şi ne-am privit unul pe celălalt în timp ce tobele au început să cânte, iar apoi, brusc, s-a auzit o explozie de trompetă, saxofon şi trombon. Ne-am uitat spre scenă, apoi unul la celălalt, iar apoi sala a fost cuprinsă brusc de o frenezie în care publicul dădea din coate, din braţe şi mişca din genunchi.

— Sfinte Sisoe, sunt buni! am strigat.

Zâmbetul lui Will era luminos. M-a apucat de o mână şi mi-a ridicat-o deasupra capului, învârtindu-mă.

— Eu nu prea dansez, am spus, încercând să-mi trag braţul înapoi.

Era în mare parte adevărat. Prietenele mele mă forţau uneori să ies când voiau să scape de întâlnirile la care nu voiau să meargă sau de notele dezamăgitoare de la şcoală, dar ieşeam întotdeauna numai sub presiune.

— Dansezi! a strigat Will şi şi-a pus cealaltă mână pe talia mea. Dansăm!

Mişcările lui Will erau extraordinar de bune. Chiar şi în ciuda şoldurilor mele înţepenite şi a

faptului că l-am călcat de câteva ori pe degetele de la picioare, m-am gândit că, probabil, părea că ştim ce facem. Nu că cineva ar fi fost atent. Eram înghesuiţi pe ringul de dans şi, cu fiecare cântec, atmosfera din încăpere era tot mai încinsă şi mai umedă.

Lui Will îi atârna părul pe faţă, îmbibat de transpiraţie, iar eu aveam fusta umedă. Nu a fost nevoie de prea mult pentru ca trupurile noastre să se lipească unul de celălalt. Cineva m-a împins şi m-a făcut să mă lovesc de Will. M-am uitat la el ca să-mi cer scuze, dar el m-a apucat de încheieturile mâinilor şi mi le-a dus pe după gâtului lui. îi simţeam trupul tare şi cald lipit de mine.

— Doar ca să ştii, habar nu am să dansez, am spus când l-am călcat pe picior a cincea oară.

Şi-a coborât mâinile pe spatele meu şi apoi în lateral, sprijinindu-le pe şoldurile mele.

— Eşti perfectă.

Am dansat aşa, lipiţi unul de celălalt, cu ochii închişi, cu mâinile lui strângându-mă la pieptul său, până când trupa s-a oprit ca să repare o pedală de tobă stricată.

Ne-am oprit din mişcare şi ne-am privit unul pe celălalt. Will a înghiţit în sec şi privirea lui a coborât din nou spre gura mea, şi am ştiut că, dacă el ar fi fost singur şi eu aş fi fost singură, m-ar fi sărutat.

— Bem ceva? i-am spus.

— Bine.

Ne-am strecurat până la bar şi el a comandat două ginuri tonice. în timp ce barmanul ne pregătea băuturile, am încercat să nu mă uit la felul în care lui Will i se lipea cămaşa de piept. Barmanul a aşezat băuturile pe bar, în faţa noastră, cu câte o lămâie zbârcită înfiptă în marginea paharului, iar noi ne-am

zâmbit unul altuia. Am scos paiul din băutura mea şi am dat-o pe gât ca şi cum ar fi fost apă. Paharul era pe jumătate plin cu cuburi de gheaţă şi băutura era atât de slabă, încât putea la fel de bine chiar să fie apă.

— Hai să stăm mai în spate, am spus când a reînceput muzica. E atât de cald aici!

începusem să mă simt ameţită – mă luptam cu căldura şi cu zgomotul şi cu durerea din tălpi.

Am rămas la marginea mulţimii. Will se uita când la mine, când la formaţie.

— Eşti bine?

Mi-am şters gâtul şi am dat din cap. Dar gândurile mele se învârteau ca o tornadă: mă gândeam la Will şi la Jamie, şi la corpul lui Will lipit de al meu. Braţul lui Will l-a atins pe al meu, iar eu am întins automat mâna spre mâna lui, dar mi-am retras-o când degetele mi-au alunecat peste încheietura lui.

Ce naiba făceam? Nu mai eram obişnuită să beau atât de mult. Trecuseră ani de zile de când nu-mi mai permisesem să fiu mai mult decât uşor ameţită. Aveam nevoie de aer. Am privit înjur, evaluând distanţa până la ieşire. Când Will mi-a atins partea de jos a spatelui, am tresărit.

— Eşti sigură că eşti bine?

— Trebuie să ies de aici.

El a dat din cap.

— Aşteaptă lângă uşă. Mă duc să iau lucrurile noastre.

Will a dispărut în mulţime. M-am apropiat de perete şi mi-am sprijinit fruntea de suprafaţa lipicioasă. Am rămas acolo, cu ochii închişi, respirând adânc, până când cineva mi-a atins umărul.

— Poftim, a spus Will. Bea asta. Apoi plecăm de aici.

Am deschis ochii şi l-am văzut ţinând un pahar cu apă în mână. S-a aplecat peste mine, obstrucţionân- du-mi vederea spre încăpere. Am luat câteva înghiţituri lungi şi i-am dat paharul înapoi, iar el a terminat restul.

— Haide, a spus el, înfaşurându-mi braţul pe sub al lui şi ajutându-mă să cobor scările.

Ne-am îmbrâncit ca să ieşim pe terasa din faţă şi apoi ne-am oprit. Ploua cu găleata. Apa se revărsa pe la colţurile marchizei barului şi se aduna spre

canale. Lumina se reflecta în trotuarele ude, iar aerul era greu şi metalic. Strada era aproape goală, cu excepţia câtorva oameni înghesuiţi sub acoperişul unei staţii de tramvai. Nu era doar ploaie. Era o ploaie torenţială de vară. Am păşit direct în ea.

L-am auzit pe Will strigându-mă, dar l-am ignorat pentru că deja mă simţeam mai bine. Picăturile răcoroase de apă îmi răceau pielea. Mi-am ridicat braţele, am închis ochii şi mi-am ridicat bărbia spre furtună. Un minut mai târziu, o maşină a trecut cu viteză printr-o baltă, stropin- du-mă până la genunchi, iar eu am sărit înapoi, ţipând.

Will stătea lângă mine, cu apa curgându-i pe faţă.

— în regulă, am spus, trăgându-l de braţ. Să mergem!

— Unde mergem?

Şi chiar dacă ştia deja răspunsul, i-am spus oricum.

— La mine acasă.

5 *iulie 1990*

Peter a fost un adevărat nemernic în ultima vreme. M-am gândit că o întâlnire dublă de Ziua Canadei în care să vedem artificiile l-ar înveseli. întotdeauna a fost drăguţ cu Liz. Am crezut că totul va fi bine ţi că se va răzgândi în privinţa lui Eric dacă va petrece mai mult timp cu el. Ne-am aşezat pe dealul din faţa cabanei pentru a aştepta să se întunece. Liz şi cu mine vorbeam despre excursia noastră şi, din senin, Peter a început să-l ia la întrebări pe Eric. Voia să ştie despre planurile lui de viitor şi despre întreaga listă a fetelor cu care ieşise până atunci. A trebuit să ţip la el să înceteze.

Când m-am dus în bucătărie a doua zi dimineaţă să-i spun lui Peter să înceteze, era deja într-o dispoziţie proastă Mi-a spus că sunt superficială pentru că îl plac pe Eric. Nu mi-a mai vorbit niciodată aşa, ca şi cum nu m-ar suporta. I-am spus să îşi retragă cuvintele, dar el a dat muzica mai tare şi m-a ignorat. „Nici măcar nu-i urăsc atât de mult pe The Cure”, am ţipat la el. El nu a /acut decât să îmi arunce o privire şi a dat volumul mai şi tare. Asta a fost acum două zile şi încă nu vorbim.

15

în prezent

Nu ŞTIU DE CE M-AM MAI OBOSIT să-mi pun pijamalele sau să mă lungesc în pat. Este clar că nu voi putea dormi. Will a plecat acum câteva ore, dar eu sunt încă trează şi îmi lovesc piciorul drept de cel stâng ca şi cum aş fi băut şase doze de espresso. Luna probabil că este strălucitoare – este trecut bine de ora 02.00, dar pot vedea reţeaua dantelată de crengi din faţa ferestrei mele.

A fost îngrozitor ce i-am spus lui Will în seara asta. Voiam să-i provoc durere. Simţeam în dinţi nevoia de a muşca, de a lăsa un semn. Nu credeam că mai pot răbufni aşa. Furia mea era ceva tangibil, ceva ce aş fi putut transforma într-un bulgăre şi arunca spre el. Mi-am amintit de când aveam 17 ani şi ţipam la mama.

Nu i-am terminat de citit însemnările acelea din jurnal care m-au făcut să explodez. Deşi mama nu era de vină, nu puteam suporta adevărul, chiar dacă îl ştiam de la început.

Dar nu vreau să fiu supărată. Nu vreau să mă descarc aşa cum am făcut-o în seara asta. Mi-e ruşine de felul în care i-am vorbit lui Will. Tocmai începuse să se deschidă în faţa mea, iar eu am folosit asta împotriva lui.

Mă dau jos din pat şi mă îndrept spre fereastră, deşi nu este nevoie să verific. Lumina din căsuţa lui Will este mereu aprinsă.

Nu-mi acord timp să mă răzgândesc. Mă năpustesc pe uşa camerei mele, cobor scările şi ies din casă. Am senzaţia că mi se întăreşte pielea în timp ce alerg în picioarele goale pe aleea scurtă şi urc treptele Căsuţei 20.

Bat cu palma în uşa cu plasă înainte de a-mi putea pune la îndoială logica de a fi alergat aici direct din pat, cu părul ciufulit şi cu tricoul supradimensionat pe care îl port noaptea. Pe el este o imagine cu un ibric de cafea deasupra căruia scrie „dependentă de cafea”, iar când l-am văzut prima dată pe raft, mi s-a părut oribil, dar apoi am decis că nu pot trăi fără el.

Will apare în lenjerie intimă în timp ce îşi trage o cămaşă pe el. Am zărit o bucată de piele şi nişte vârtejuri de culoare neagră pe abdomenul său, dar îmi este greu să disting mare lucru din cauza luminii care străluceşte în spatele lui.

— Fem, ce se întâmplă?

Traversează terasa din trei paşi, dar nu-i dau ocazia să deschidă uşa cu plasă înainte de a începe să vorbesc.

— Am fost o nemernică mai devreme, îi spun prin uşă. Sunt atât de recunoscătoare că eşti aici, că mă ajuţi cu staţiunea. Ar fi trebuit să-ţi spun asta mai devreme. Şi cred că este uimitor că ai o slujbă care îţi place şi o familie pe care o iubeşti... şi că ştii să găteşti. Faci un hamburger cu adevărat excelent, Will, şi vreau şi eu reţeta aceea de dressing pentru salată.

Mă opresc şi expir puternic pentru a opri delirul. Apoi, puţin mai calmă, continui:

— Nu am vrut să spun ce am spus despre

renunţarea la visul tău. îmi pare foarte rău!

Faţa lui este în întuneric, aşa că nu-i pot vedea expresia.

— în regulă, spune el, cu vocea joasă. De asta ai venit aici?

— Da!? Nu.

Will deschide uşa ca să intru, dar nu-mi pot mişca picioarele.

— Am venit să-mi cer scuze, dar şi pentru că am vrut să-ţi spun că aveai dreptate. Ştiu ce vreau.

Will mă trage prin uşă şi apoi pe terasă. îşi pune mâinile pe umerii mei şi se apleacă. Fără să mă gândesc cât de groaznică este ideea, îl sărut.

Este un sărut stângaci şi scurt, mai degrabă un salt spre buzele lui, iar buzele mele aterizează undeva aproape de colţul gurii lui. Mă retrag aproape imediat după ce am făcut contactul, pentru că Will nu îmi întoarce sărutul, iar braţele lui nu-mi înconjoară talia.

La naiba! Nu intenţionam să fac asta. Voiam să-i spun că vreau să rămână în staţiune. Acum clipeşte la mine, cu ochii mari. Se pare că a insulta opţiunile de viaţă ale cuiva şi apoi a-l ataca cu gura în miez de noapte nu este o strategie de curtare eficientă.

— îmi pare rău, bâigui eu. Ar trebui să plec.

Mă rotesc pe vârfuri, dar Will mă apucă de braţ.

— Spune-mi ce vrei, Fem, zice el din spatele meu. Clatin din cap, dar el mă întoarce cu faţa spre el.

— De ce nu?

— Pentru că ştii deja, spun eu, dar răspunsul meu abia dacă se aude.

Ştia şi atunci şi ştie şi acum. Nu este nevoie să i-o spun cu voce tare.

— Vreau să fiu sigur. Ce vrei, Fem? insistă el cu un murmur scăzut.

Trag aer în piept şi apoi şoptesc:

— Pe tine.

Cuvântul abia mi-a ieşit din gură când totul se întâmplă deodată. îşi încolăceşte braţele în jurul meu, mă trage în sus şi mă ridică de la pământ. îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui şi braţele în jurul gâtului său. Gurile ni se întâlnesc atât de repede încât ni se ciocnesc dinţii, iar eu încep să râd, dar râsul îmi este înăbuşit de apăsarea grăbită a buzelor noastre.

Will intră în căsuţă cu mine în braţe, cu gura lipită de a mea, caldă şi citrică, şi închide uşa în urma lui. Nu am timp să observ nimic în afară de strălucirea slabă a lămpii din sufragerie, pentru că într-o clipă, Will mă ţintuieşte de uşă. îi iau faţa în mâini şi îmi apăs buzele pe cicatricea lui înainte de a-i căuta din nou gura. El se unduieşte pe lângă mine şi eu mă unduiesc pe lângă el, cu coapsele strânse în jurul lui, mişcându-mi şoldurile cât de mult pot, dar nu este suficient. în gât, îmi vibrează un geamăt nefamiliar.

— Mă gândesc la tine de atâta vreme, spune Will în timp ce mă sărută pe gât, iar eu îl trag de cămaşă, încercând să mi-o scot de sub pulpe.

îmi ia o secundă să-mi dau seama că buzele lui sunt lângă gâtul meu, undeva sub ureche şi, aproape atingân- du-mi pielea, îmi şopteşte cât de mult îşi doreşte asta şi cât de frumoasă sunt.

Dezlănţuită şi fremătând, îmi strecor mâna între noi, dar el îşi înfăşoară degetele înjurai încheieturii mele şi mi-o ridică deasupra capului meu. Face acelaşi lucra cu cealaltă, astfel încât braţele mele sunt ţintuite sus.

— Nu le mişca, bine? îmi spune el, privindu-mă în ochi.

Eu dau din cap, dar el aşteaptă să-i răspund.

— Da, reuşesc să bâigui în cele din urmă.

îmi desface picioarele din jurai taliei lui şi mă lasă jos, astfel încât să mă sprijin de uşă, în timp ce el îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe şoldurile şi coapsele mele.

— Am o listă foarte lungă de lucruri pe care vreau să ţi le fac... să le fac cu tine, spune el, cu vocea răguşită.

— Atunci, ar fi bine să ne facem un plan, şoptesc.

Zâmbeşte uşor.

— Aş putea face asta, şopteşte el.

îmi ia lobul urechii între dinţi şi ridică o mână pentru a-mi ţine încheieturile la locul lor, deasupra capului.

— Aş putea începe de sus în jos, spune el, plimbân- du-şi nasul de-a lungul gâtului meu. Ţi-ar plăcea asta?

îşi trece limba de-a lungul părţii inferioare a braţului meu, spre cot, împingându-şi şoldurile spre ale mele pentru a mă ţine nemişcată atunci când mă zvârcolesc.

— Da, îi spun. Funcţionează!

Se apleacă peste mine, iar fruntea mea îi apasă în piept. Contrastul dintre ţesătura moale a cămăşii şi muşchii tari de dedesubt şi mirosul lui dulce-afumat este copleşitor. Şi apoi simt umezeala fierbinte a limbii lui când îmi ia în gură degetul mic.

— Oh, Doamne, murmur, şi îl simt cum zâmbeşte, cu degetul meu încă în gură, muşcându-mi uşor încheietura degetului cu dinţii.

îşi mută limba la degetul meu inelar şi face acelaşi lucru, aspirându-l în gură. îmi împing şoldurile în faţă, frecându-mă de coapsa lui goală, dar el se trage înapoi şi iese în afara razei de acţiune. O persoană mai cumpătată s-ar fi simţit jenată de

gemetele pe care le scot, dar eu nu sunt cumpătată. Mă simt de parcă aş fi descătuşată de fiecare mişcare a gurii lui Will, cu fiecare deget pe care mi-l ia.

îşi lipeşte buzele de încheietura cealaltă, sărutân- du-mi exact locul unde îmi simte pulsul, apoi îşi duce iar limba în josul braţului, sugând şi muşcând până când îmi găseşte gâtul, înapoi de unde a început. încep să tremur, îmi trage tricoul în sus, dezgolindu-mi picioarele, sco- ţându-mi la iveală lenjeria intimă şi descoperindu-mi abdomenul.

— O să am nevoie să îl dau jos, spune el, dar nu continuă să tragă.

— Bine, îi spun şi, dintr-o mişcare rapidă, îmi scot tricoul.

îl aud cum înjură cu respiraţia tăiată şi se opreşte preţ de o secundă lungă, apoi îmi dă părul după urechi cu ambele mâini şi îşi lipeşte buzele strâns de ale mele, îşi trece limba peste buza mea de jos şi apoi coboară spre gât.

— Trebuie să respectăm planul, spune el cu buzele lipite de clavicula mea.

îmi cuprinde sânul în palmă şi îşi duce buzele în jos pe pieptul meu, în timp ce îmi apucă sfârcul între degete, întâi uşor, apoi puţin mai tare. îmi încrucişez gleznele, strângându-mi coapsele, iar mişcarea este atât de evidentă încât Will se opreşte şi se uită în jos, printre noi.

— Sau poate vrei să iei în considerare o a doua opţiune? Aş putea să încep de jos şi să urc. Să vezi dacă îţi place mai mult, îmi spune zâmbind.

îşi trece o mână în sus, dinspre genunchi spre şold, strecurându-şi degetele pe sub lenjeria mea din bumbac.

— Bună idee, răsuflu. Aleg varianta a doua.

în ochii lui Will se aprinde o scânteie de neastâmpăr.

— Eşti sigură?

Răsuceşte ţesătura în mână, trăgând-o cu putere între picioarele mele.

Suspin un „îhm”, iar el se lasă în genunchi, cu mâinile pe talia mea. Picioarele îmi tremură de emoţie şi mă ţin de umerii lui pentru a nu mă prăbuşi. în spatele lui, zăresc nişte hârtii împrăştiate pe podea şi un set de creioane pe măsuţa de cafea. Dar apoi Will îmi înfăşoară o mână în jurul gleznei stângi şi îmi

duce piciorul gol la gură, privindu-mă în ochi. încerc să mi-l trag. îşi plimbă degetul arătător de-a lungul tălpii piciorului meu, iar eu schelălăi, răsucindu-mă şi încercând să rămân în picioare.

— Prima opţiune, strig.

— Prea târziu, spune Will, dar îmi lasă piciorul jos. Am implementat-o deja pe a doua.

Mă apucă strâns de ambele şolduri. Chiar şi îngenuncheat, îmi ajunge aproape până la piept. îşi coboară capul pentru a-şi plimba limba pe interiorul coapsei mele. îmi înfig degetele în părul lui şi îi trag capul uşor spre spate ca să-l pot vedea mai bine.

— Atât de moale, murmur eu, iar el îmi muşcă partea interioară a coapsei drept răspuns.

îşi mişcă degetul mare peste lenjeria mea intimă până acolo unde toate senzaţiile se adună strâns în mine, iar eu scot un sunet care începe ca un râset, dar se termină ca un geamăt. îşi strecoară degetul mare pe sub material, mişcându-l în cercuri mici, şi îşi lipeşte buzele pe cealaltă coapsă a mea, muşcând-o uşor. Corpul meu nu poate înţelege trecerile rapide de la plăcere la respingere şi de la gâdilat la muşcături.

— Ce îmi faci? mormăi eu.

De sub linia neagră a genelor, Will îşi ridică privirea spre mine. Lumina aurie a lămpii îi sărută pometţii pro- eminenţi. Continuă să îşi mişte degetul mare – mai repede acum – apoi îşi mută mâna astfel încât să poată duce un deget peste locul unde sunt cea mai udă. închid ochii, pentru că Will mă priveşte cu atâta poftă, încât ştiu că nu voi mai putea păstra nici o aparenţă de control. îl simt cum strecoară încet un deget înăuntru, apoi, după câteva secunde, mai adaugă unul, stabilind un ritm care mă aduce chiar la

limită şi, exact când sunt pe punctul de a ceda, încetineşte.

— Nu, nu. Nu te opri. Nu te opri, îl implor.

Deschid ochii, iar cei ai lui Will sunt fixaţi asupra mea.

— Vreau să te fac să-ţi doreşti asta la fel de mult ca şi mine, spune el. Vreau să te simţi la fel de disperată cum m-am simţit eu în tot acest timp.

îmi încordez şi mai mult mâna cu care îl ţin de păr, trăgând cu frustrare, iar Will închide ochii. îmi fac un nou compartiment în creier şi îl etichetez „Lucruri care îi plac lui Will”. Trag un pic mai tare şi îl privesc cum îşi duce mâna sub talia boxerilor, mişcând-o înainte şi înapoi de câteva ori.

Vreau să fac asta, mă gândesc, şi încerc să mă las jos la podea, dar Will mă opreşte, ţinându-mă de şolduri.

— Sunt foarte dedicat finalizării muncii mele, Fern, spune el, şi îmi trage chiloţii în jos, ajutându-mă să-i scot. îmi desface uşor picioarele şi apoi îmi apucă fundul în mâini, ducându-şi gura în locul unde până acum, avea degetul mare.

Picioarele mi se înmoaie şi îl trag brusc de păr. îşi mută mâinile pentru a mă imobiliza de talie. Când îmi vorbeşte, simt vibraţiile trecând prin mine.

— Ai încredere în mine.

îşi pune unul dintre picioarele mele pe umăr şi, când sunt aproape de orgasm, îi spun să nu se oprească, să nu se oprească, iar de data asta mă ascultă.

După ce rămân încremenită, el îşi slăbeşte strân- soarea, iar eu mă clatin. Se ridică în picioare, îmi cuprinde faţa în mâini, cu degetele înfipte în părul meu, iar ochii lui privesc în ai mei pe rând, verificându-mă.

Vreau să-i spun cât de bine m-am simţit, dar pare că mi-am pierdut abilitatea de a transforma vocalele şi consoanele în cuvinte adevărate, şi cu atât mai mult pe cea de a înşira sunetele într-o propoziţie. în schimb, mă ridic pe vârfuri şi micşorez distanţa dintre buzele noastre, sărutându-l cu poftă. îmi duc mâna între noi, trecându-mi-o peste penisul lui tare. Vreau mai mult, mai mult, mai mult.

— Vreau mai mult din tine, îi spun.

Nu sunt sigură dacă are vreo noimă, dar Will dă din cap.

— Poţi lua totul.

Mă simt de parcă cineva mi-a dat cheile celui mai incredibil parc de distracţii şi m-a trimis la joacă. Vreau să fac totul deodată: vreau să fiu sub el, deasupra lui, vreau să cad în genunchi, vreau să-l împing pe canapea. Sunt înnebunită. îmi tremură mâinile. încep cu elementele de bază. îl apuc de tivul cămăşii şi i-o ridic peste abdomen. Will mă ajută să i-o dau jos, iar când scăpăm de ea, scot cel mai surprins „Sfinte Sisoe!”

Omul este acoperit cu cerneală. Nu atât de mult încât să nu existe nici măcar un centimetru pătrat de piele nedecorată, dar trebuie să fie cel puţin vreo şase tatuaje pe suprafaţa pieptului său şi în zona abdominală. Contrastul dintre pielea lui albă şi desene, toate făcute cu negru şi gri, este izbitor.

— întotdeauna ai avut astea? îl întreb în timp ce urmăresc cu degetul imaginea unui creion.

Tatuajul a fost făcut pe proeminenţa osului drept al şoldului său. Creionul este ţinut de nişte degete lungi. O linie sinuoasă porneşte din vârful ascuţit al creionului şi dispare sub talia boxerilor lui Will.

— De când m-am născut, spune el, trăgându-şi răsuflarea în timp ce eu îmi mut degetul spre cutia toracică.

— Adică pe atunci le aveai?

Dacă aş fi ştiut că ascundea toate astea sub haine acum zece ani, nu ştiu dacă aş fi avut atâta reţinere.

— Pe unele dintre ele, da.

Văd un tatuaj cu numele „Sofia” în partea dreaptă, aproape sub braţ. îl urăsc imediat. Nu îl întreb cine este. Pe coaste, are un tatuaj cu o lămâie, pe care îl ador, şi o mică bandă desenată pe abdomen. Scrisul este recognos- cibil imediat.

— Tu ai desenat toate astea, nu-i aşa? îl întreb, uitându-mă la el.

El murmură afirmativ.

— Fem, îţi voi face turul mai târziu, bine? spune el, cu vocea încordată.

— Nu prea cred. A fost rândul tău, acum vreau să fie rândul meu.

Mă aplec şi îmi lipesc buzele de tatuajul cu lămâia. îmi bag mâna în boxerii lui şi mi-o înfăşor în jurul penisului.

— Vreau cel mai grozav tur din lume al lui Will Baxter.

Will îşi dă capul pe spate, iar eu îmi mişc limba de-a lungul crestei pelvisului său. El inspiră adânc şi mă prinde de încheietura mâinii.

— în dormitor.

Nu sunt de acord. Am propriile mele idei legate de cum trebuie să îl fac pe Will să se dezintegreze în palma mea chiar acum, aşa că îmi văd de treabă. Will îşi pune mâinile pe cap şi, în momentul în care muşchii stomacului i se încordează într-un mod care

îmi spune că sunt pe cale să obţin ceea ce vreau, mă ridică de la pământ, iar eu nu am altă opţiune decât să mă ţin de gâtul lui.

— Dar erai atât de aproape, spun în semn de protest.

— Nici nu ai idee cât de mult autocontrol pot avea când vine vorba despre tine! răspunde şi-mi sărută pielea de sub ureche.

îl muşc de umăr în timp ce intră cu mine în braţe în cameră.

— Sunt foarte hotărâtă să obţin ceea ce îmi doresc.

Ne prăbuşim pe pat pe o parte şi eu întind mâna spre talia chiloţilor lui Will, dar înainte de a apuca să cobor şi numai un centimetru, el îşi pune mâna pe obrazul meu şi îmi rosteşte numele. Privirea mea o întâlneşte pe al lui.

— Ia-o mai încet, bine? Am aşteptat asta mult timp!

Dau din cap, dar cuvintele şi privirea lui – modul deschis şi ferm în care mă priveşte – trezesc în mine ceva ce nu simţeam cu câteva clipe în urmă. Sunt întinsă pe un pat, goală, cu Will Baxter alături. Nu ştiu unde să-mi pun mâinile. Nu ştiu unde să mă uit.

Will îmi ridică bărbia astfel încât să mă uit la el.

— Eşti bine?

îi spun adevărul.

— Cred că am emoţii.

El zâmbeşte.

— Şi eu la fel. Vrei să ne oprim?

Eu clatin din cap.

— Sigur că nu.

Will îmi dă părul la o parte, apoi îmi sărută gâtul. Ne sărutăm mult timp, iar Will continuă să mă atingă pe umeri, pe talie şi pe şolduri, până când scap

de emoţii. Sunt nerăbdătoare. Mă lipesc de el, îi duc mâna la sânul meu. îi împing chiloţii în jos peste şolduri, iar el nu mă opreşte.

— Te vreau în mine, îi spun.

El se trage în spate, dar eu îmi înfăşor piciorul peste al lui ca să-l ţin aproape.

— Te vreau acum!

— Prezervativ, spune el, iar eu clipesc.

Are dreptate. Aduce o fâşie de prezervative de la baie, iar eu îl privesc cum îşi pune unul, apoi îl trag pe pat.

— Pentru mine, e mai plăcut aşa, îi spun, întorcân- du-mă astfel încât el să mă cuprindă din spate.

Mă cuprinde cu braţul, iar eu mă împing cu fundul spre el, dar el nu o ia ca pe o invitaţie, aşa cum este. Mă ciupeşte de sfârc şi îmi sărută umărul, apoi spune:

— Fac tot ce vrei tu, dar mi-ar plăcea foarte mult să te privesc prima dată. Bine?

Apoi mă întoarce şi se mută astfel încât să fie deasupra mea. înghit în sec, cu gâtul încleştat, apoi şoptesc:

- Da.

Will mă priveşte în ochi în timp ce intră în mine, încet, fără să se grăbească, până când ne potrivim unul cu celălalt. Ne privim fără să clipim. Simt că inima stă să-mi explodeze de o emoţie pe care nu o pot numi. Nici nu-mi dau seama că o lacrimă îmi curge din colţul ochiului până când Will nu o soarbe cu un sărut.

— Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Voi fi bine! mă scuz eu.

— Eşti sigură?

Dau din cap.

— Sunt bine.

Will mă sărută apăsat şi tandru, apoi începe să se mişte într-un ritm lent.

— Putem mai mult decât bine.

SOARELE ÎNCĂ NU A RĂSĂRIT când mă trezeşte tremoloul tânguitor al unui cufundar. De afară răzbat doar lumina slabă de dinaintea zorilor şi cântecul ciudat şi frumos al păsărilor. Durează câteva secunde până când mi se adaptează ochii suficient de mult pentru a vedea unde mă aflu şi a-mi aminti că nu sunt acasă. Noaptea trecută îmi revine în minte într-o explozie de secvenţe cu piele şi tatuaje acoperite de sudoare, cu faţa mea adâncită într-o pernă şi cu Will aplecat peste mine, şoptindu-mi la ureche. Asta a fost a doua oară.

Apoi, îmi amintesc că mi-am adunat curajul de a-i cere să mă ţină în braţe în timp ce adormeam, dorin- du-mi să mă bucur de senzaţia confortabilă a trupului său lipit de al meu. Să mă ia în braţe nu este ceva ce le cer de obicei partenerilor mei şi nu eram sigură dacă să-i cer asta lui Will. în cele din urmă, nici nu a fost nevoie să o fac. S-a lipit de spatele meu şi m-a strâns la piept. Am adormit simţindu-i buzele lipite de umărul meu.

Acum, mă întorc şi îl văd întins pe spate, cu cearşaful încolăcit în jurul taliei şi cu părul negru ciufulit.

Mă hotărăsc să profit de ocazie ca să-i privesc mai atent tatuajele înainte de a mă furişa afară din căsuţă. Nu vreau ca vreun oaspete să mă vadă întorcându-mă dimineaţa acasă în pijama. Mai mult decât atât, nu ştiu cum să mă port cu Will la lumina zilei.

— Cred că nu am apucat să terminăm turul aseară, spune Will răguşit, surprinzându-măîn timp ce îi studiez numele „Sofia” tatuat pe coaste.

— M-am hotărât să-l fac pe cont propriu.

îşi bagă o mână sub cap şi mă trage în sus, astfel încât să îmi aşez capul în adâncitura dintre pieptul şi braţul lui. Mă ia pe nepregătite şi mă încordez. Sexul ocazional şi îmbrăţişările de dimineaţă nu merg împreună de obicei, iar aceasta este definiţia din dicţionar a unei aventuri nocturne târzii.

Will mă strânge în braţe.

— Hei, unde ţi-a fugit mintea?

— îmi pare rău. Mă gândeam.

— La ce te gândeai atât de serios?

Degetele lui se răsucesc în jurul unei şuviţe din părul meu.

— Mă gândeam că ai o mulţime de tatuaje, îi răspund trecându-mi mâna peste abdomenul lui.

El îmi ciufuleşte părul şi totul în mine se destinde.

— întotdeauna eşti atât de perspicace dimineaţa? îmi dreg glasul.

— Nu prea funcţionez cum trebuie până nu beau o cafea. Probabil ar trebui să mă întorc acasă înainte de a fi nevoită să fac marşul ruşinii în faţa oaspeţilor. Nu cred că acesta este genul de viaţă sălbatică pe care speră să o vadă aici.

îşi deplasează mâna pe spatele meu gol, cuprin-zân- du-mi arcada şoldului.

— Dar aveam planuri mari în această dimineaţă.

Trag aer în piept în timp ce degetele lui coboară şi mai jos.

— Tentant, dar...

— Fem, spune el cu blândeţe. Nu pleca încă! O să mă duc mai târziu la tine acasă şi o să-ţi aduc haine de schimb, bine?

— Bine.

îmi întorc capul şi îmi îngrop zâmbetul în pieptul lui. Ştiu că asta nu duce nicăieri. Will are o viaţă în Toronto, iar eu... ei bine, cred că voi avea una aici. Deocamdată, însă, pot să mai stau un pic.

— Deci, de ce toate tatuajele astea?

îmi plimb degetul peste bradul de pe braţul lui.

— Femeile le adoră.

— Femeile ca Sofia?

El chicoteşte şi îşi trece mâna prin părul meu.

— Oh, da, Sofia le iubeşte cu siguranţă.

îmi întorc capul şi îl văd zâmbind spre mine.

— Sofia este nepoata mea!

Will trebuie să fi văzut uşurarea pe chipul meu ,1a fel de limpede cum o simţeam eu însămi, pentru că zâmbetul i se lărgeşte.

— Oh, spun eu. Nu cred că ai menţionat numele ei până acum.

Mă aşază cu capul înapoi în adâncitură şi îşi strecoară din nou degetele în părul meu.

— Nu? Nu a fost intenţionat, dar acum mă bucur că nu am făcut-o. Eşti simpatică atunci când eşti geloasă.

Scot un pufăit.

— Eşti imposibil... Ţi-e dor de ea? îl întreb, trecân- du-mi mâna peste numele ei.

Will lasă să-i scape o respiraţie cu un oftat.

— Nu am mai fost niciodată plecat atât de mult, spune încet, ca şi cum şi-ar alege cuvintele dintr-un meniu de 40 de pagini. Dar sora mea era convinsă că avea să fie o pauză benefică pentru toţi.

— Şi a fost? O pauză benefică, vreau să spun!?

îşi înclină capul în jos ca să-mi poată vedea faţa.

— Glumeşti?

Clatin din cap.

— Am lucrat, da, dar m-am simţit ca într-o vacanţă. Nu am mai avut atât de mult timp singur de foarte multă vreme. A fost uimitor. O pauză totală de la realitate.

O pauză de la realitate. Cuvintele se lovesc unele de altele în capul meu. Arăt spre banda desenată cu patru casete de pe abdomenul lui; fiecare înfăţişează un tip neîngrijit înconjurat de cutii de mutare.

— Tu ai desenat-o?

— Este prima bandă desenată din *Colegii de apartament,* da.

— Te-ai gândit vreodată să o iei de la capăt?

— Banda desenată? Nu.

— Dar cum rămâne cu desenul... chiar dacă e doar pentru distracţie?

Rămâne tăcut câteva clipe bune.

— Am desenat puţin de când sunt aici.

Mă gândesc la desenul de pe felicitarea pe care mi-a dat-o şi la creioanele pe care le-am văzut aseară împrăştiate prin sufragerie.

— Ai avut mai mult timp pentru tine.

— Da, aşa este. Dar este şi... nu ştiu! Cred că mi-am amintit de această latură a mea.

îmi ridic privirea spre el şi sunt surprinsă de seriozitatea expresiei de pe chipul său.

— Mă bucur, spun cu glas scăzut, apoi îmi trec mâna peste tatuajul de sub clavicula lui.

Sunt două cuvinte mici: „Doar gânduri”.

— Asta ce înseamnă?

Will rămâne complet nemişcat.

— Este un memento, spune el.

— Pentru ce?

El clipeşte de două ori.

— Nimic important.

— De obicei, oamenii nu-şi fac tatuaje cu lucruri care nu sunt importante.

— Cred că e adevărat, răspunde el, dar nu detaliază, îl privesc încruntată, dar el îşi trece degetul mare peste liniile dintre sprâncenele mele, încercând să le netezească. Cealaltă mână a lui trece peste fesele mele.

— Hai să vorbim despre altceva, spune el. Sau şi mai bine: hai să nu vorbim deloc!

ESTE A DOUA OARĂ ASTĂZI când mă trezesc în patul lui Will, dar el nu mai este lângă mine. Aud gâlgâitul cafelei care se prepară şi sunt pe punctul de a lua de pe umeraş una dintre cămăşile lui albe imaculate, dar mă .răzgândesc şi scot din dulap un tricou bleumarin moale. Logoul de pe piept este o inimioară roşie cu doi ochi ca în desenele animate, şi ştiu că asta înseamnă că este scump, dar îmi plac tricourile lui. îmi amintesc de Will cel de 22 de ani. Tivul îmi ajunge până la 2 palme deasupra genunchilor.

Mă duc în sufragerie. Au dispărut hârtia şi creioanele pe care le-am văzut aseară şi îl văd pe Will privind pe fereastra bucătăriei, cu palmele aşezate pe blat. Şi-a pus boxerii, dar atât. Mă opresc înainte ca el să-mi audă paşii, luându-mi o clipă pentru a aprecia topografia oaselor, a muşchilor şi a pielii netede de pe spatele lui Will Baxter.

— Bună dimineaţa... din nou, îi spun.

Will se întoarce, iar privirea îi coboară până în locul unde tricoul îmi atinge picioarele.

— îmi place... asta.

Ridică din sprâncene şi dă din cap în direcţia mea.

— Asta? îl întreb şi îmi aplec capul.

— Da. Tu aici, în hainele mele.

Pe obraji are o umbră de barbă pe care nu am mai văzut-o din prima dimineaţă în care a venit aici şi aş vrea să-mi trec mâna peste ea, dar mă duc la dulap şi scot două căni. Inima îmi bate cu putere în piept. Cafeaua de dimineaţă nu este, de obicei, ceva pentru care să rămân prin preajmă.

— Iar mie îmi place... cafeaua, îi spun.

— Sper că nu te-am trezit când m-am dat jos din pat. Nu voiam să te dau la o parte de pe mine, îmi spune cu un licăr în ochi. Dar am o întrevedere la ora 10.00.

— Nu-i nimic. Ar fi trebuit să plec mai devreme.

Umplu cănile şi îi dau una lui Will.

El scoate din frigider o cutie de lapte şi toarnă puţin în cana lui, iar apoi îşi pune trei linguriţe cu vârf de zahăr. Eu iau o înghiţitură din a mea, aşa neagră, simplă, suspinând de cât de bună este.

— Stai puţin! îi spun şi fac o pauză. De unde ai luat cafetiera?

Will face o grimasă.

— Am cumpărat-o din oraş la trei zile după ce am venit aici. Aparatele alea cu capsulă sunt groaznice!

Trebuie să le înlocuiesc, îmi spun în gând.

— Doamne, ştiu! Asta îmi aduce aminte: am o grămadă de lucruri legate de staţiune despre care

vreau să vorbesc cu tine mai târziu. Cum arată agenda ta pe astăzi?

Ultimul lucru pe care îl vreau este să pun în pericol relaţia noastră de lucru. Dacă voi decide să rămân, voi avea nevoie de ajutorul lui Will mai mult ca niciodată. Dar nu am de gând să intru în toate astea înainte de întâlnirea lui.

— Avem o lansare astăzi. Este la ora 14.00 şi probabil că se va prelungi un pic.

Am un sentiment de vinovăţie pentru că am venit aici atât de târziu noaptea trecută.

— Cine este clientul?

Fruntea lui Will se întunecă. îşi pune cana pe blat şi face un pas mai aproape.

— Chiar vrei să vorbim despre munca mea acum? spune el, ducându-mi o şuviţă de păr după ureche. Pentru că eu aş prefera să vorbim despre noaptea trecută.

— Oh, spun eu. Noaptea trecută a fost...

Will îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă trage spre el, sărutându-mi gâtul chiar sub bărbie, iar apoi îmi spune cu buzele lipite de pielea mea:

— Cum a fost noaptea trecută, Fern?

Mă muşcă de lobul urechii.

— Noaptea trecută a fost... plăcută.

Descrierea lui Will se strecoară în mintea mea. *O pauză de la realitate.*

— Nu a fost plăcută. A fost uimitoare. Şi dimineaţa asta a fost şi ea destul de uimitoare, îmi zice şi îmi cuprinde faţa în mâini.

Ar trebui să-i spun lui Will că, oricât de uimitoare ar fi fost, nu ne mai putem întâlni aşa. Una este să fii îndrăgostit, dar alta este să dormi dezbrăcat la altcineva, iar asta nu ne va aduce decât necazuri. Nu cred că inima mea poate suporta să

reprezint pauza lui Will de la realitate pentru tot restul timpului pe care îl va petrece aici.

Dar apoi el mă sărută pe gât, iar barba lui îmi gâdilă pielea.

— Cred că ar trebui să încercăm din nou, ce zici?

Eu dau din cap.

— Vino la mine imediat ce termini.

16

14 iunie, cu zece ani în urmă

ERA APROAPE MIEZUL NOPŢII CÂND WILL şi cu mine am ajuns la casa victoriană cu mansardă în care locuiam. Cândva, trebuie să fi fost o casă impunătoare, dar fusese transformată într-un ansamblu de garsoniere. Mirosul de ceapă prăjită ne-a însoţit pe holul îngust şi sumbru din partea din spate a clădirii.

Speram ca Will să nu observe vopseaua îngălbenită şi mocheta portocalie pătată.

S-a sprijinit de perete, cu părul lipit de obraji, în timp ce eu mă chinuiam să descui uşa.

— îmi alunecă mâinile, am bombănit eu.

Eram uzi leoarcă. Pe drum spre casă, ploua atât de tare, încât ar fi fost inutil să alergăm. în schimb, mer- seserăm repede, în timp ce spre nord-vest se vedeau fulgere, iar copacii bătrâni care mărgineau strada mea se legănau în vânt, lovind liniile electrice cu crengile lor.

Will m-a urmat înăuntru şi, împreună, am cercetat încăperea micuţă care conţinea întreaga mea viaţă din Toronto. Un pat dublu era lipit de un perete, iar „bucătăria” se afla pe peretele opus.

Dacă stăteai între cele două, puteai să atingi blatul cu un braţ şi capătul patului meu cu celălalt. Era suficient loc pentru o pereche de scaune de sufragerie tapiţate cu vinilin şi o măsuţă de lemn.

— Puţin spus o locuinţă mică, după cum vezi.

Nu eram o persoană ordonată din fire, dar învăţasem să o păstrez ordonată. îmi făceam patul în fiecare dimineaţă şi spălam vasele după ce mâneam. Nu prea avusesem ce să decorez, dar vopsisem pereţii într-un verde mentă pal şi atârnasem câteva ilustraţii pe care le găsisem la un magazin second-hand – o pădure sub un cer întunecat de noapte şi o reclamă la gogoşi care părea veche, dar cu siguranţă nu era.

Will şi-a dat jos rucsacul, iar ochii i-au căzut pe un poster cu un concert al Grizzly Bear atârnat deasupra patului meu.

— Are multă personalitate, a spus el. Mi se pare că te reprezintă. Fereastra este extraordinară.

Chiar aşa era. Dădea spre curtea din spate şi avea pervazuri adânci şi un vitraliu în partea de sus. Era ceea ce îmi plăcea cel mai mult la locuinţa mea. Holul era sinistru, dar înăuntru, podelele originale din lemn masiv şi ornamentele mari ale plintei erau încă intacte.

— Există şi o cadă cu picioare în formă de gheare în baie, am spus. Dar presiunea apei este naşpa.

De ce vorbeam despre presiunea apei? Nu premeditasem să-l aduc pe Will la mine acasă. Dansul era una – mersesem prea departe, probabil. Tot ce ştiam când îl invitasem aici era că nu voiam să-l las să plece. Dar acum ce?

Am început să îmi scarpin încheietura mâinii.

— Ei bine, cred că ar trebui să mă schimb. Ţi-aş împrumuta ceva, dar mă îndoiesc că până şi cea mai mare bluză a mea ţi s-ar potrivi, i-am spus.

Will mi-a aruncat o jumătate de zâmbet strâmb.

— Cred că ar fi un *pic* cam mică. Dar nu-i nimic. Am salopeta în rucsac.

Mi-am scos nişte haine uscate din dulap, i-am aruncat lui Will un prosop şi m-am închis în baie, stând de două ori mai mult timp decât aveam nevoie pentru a mă schimba. M-am spălat pe dinţi, m-am dat cu deodorant şi m-am privit în oglindă din toate unghiurile, îmi pusesem o pereche de pantaloni de trening gri largi, un alt maiou alb şi un sutien alb. Fără prostii de data asta. Am aşteptat până când nu l-am mai auzit pe Will agitându-se de cealaltă parte a uşii.

Stătea în picioare lângă masă şi ţinea în mână o fotografie înrămată. Afară, ploaia lovea zgomotos în fereastră. îşi frecase părul cu prosopul şi era ciufulit, iar mânecile îi erau răsucite peste încheieturi, ascunzându-i din nou tatuajul. Pereţii păreau să se fi micşorat în jurul lui. Garsoniera mea nu era suficient de mare pentru a găzdui un bărbat de mărimea lui Will.

— E mama ta? a întrebat el.

Luminile pâlpâiau. M-am dus lângă el şi am privit fotografia.

— Da, iar cel de lângă noi este Peter.

Fusese făcută în seara absolvirii liceului. Stăteam înghesuită între ei doi pe terasa cabanei, iar lacul se vedea ca o pată albastră în fundal. Peter nu dorise să apară în fotografie. îmi amintesc că mama îi şoptise ceva la ureche şi că eu avusesem sentimentul

ciudat că eram martoră la ceva intim. Faţa lui Peter rămăsese placidă, dar dăduse din cap şi se aşezase lângă mine, cuprinzân- du-mi umerii cu un braţ.

— Arăţi exact ca ea.

— Ştiu. Pe vremuri mă enerva chestia asta.

Mama îşi purta părul scurt de când mă ştiam. După ce mă tunsesem şi eu, asemănarea era stranie. Dar nu mă mai deranja. Nu ştiam sigur când se schimbase asta.

— E frumoasă, a spus Will.

I-am privit profilul, dar el a continuat să cerceteze fotografia.

— Aveai părul atât de lung!

— Da, coafura aceasta este destul de nouă, am zis şi mi-am răsucit o şuviţă de lângă frunte.

Will a pus fotografia pe masă.

— întotdeauna aţi fost doar tu şi mama ta?

— Nu am tată, dacă la asta te referi.

Am făcut un pas în dreapta, ca să pot umple paharele cu apă. Blatul de la bucătărie avea cel mult doi metri şi mai erau o chiuvetă, un aragaz vechi pe gaz şi un frigider mic. I-am întins lui Will un pahar şi m-am aşezat pe marginea patului, împingându-i cu piciorul un scaun pe care să se aşeze.

— Bunicii mei au locuit în staţiune până când am împlinit 12 ani, dar Peter a fost mereu prin preajmă. Este patiserul staţiunii. îşi începea ziua dimineaţa devreme, aşa că termina cu munca până când mă întorceam eu de la şcoală. Aveam obiceiul să organizăm petreceri cu ceai când eram mică. Făcea sendvişuri cu castraveţi fără crustă şi ascultam trupele Talking Heads şi The Ramones. Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele din Toronto este

aceea că am luat ceaiul de după-amiază la hotelul Royal York cu Peter, am spus şi am zâmbit.

încercase să o convingă pe mama să deschidă o ceainărie de lux în staţiune, dar pierduse disputa.

Will a inspectat din nou camera, iar ochii i s-au oprit asupra dulapului. Era un dulap foarte mic, cu o singură uşă şi atât de îndesat, încât nici nu se închidea bine.

— Bănuiesc că nu puteai să începi să împachetezi cu prietena ta aici.

M-am lăsat pe spate pe pat. Vizita lui Whitney îmi oferise o scuză excelentă pentru a nu mă gândi să-mi împachetez lucrurile.

— Nu-mi vine să cred că va trebui să locuiesc din nou cu mama!

— De ce trebuie? l-am auzit pe Will spunând.

Am clipit privind crăpătura care străbătea tavanul. Puteam să o desenez cu ochii închişi.

— Ei bine, chiar nu există o altă opţiune dacă nu vreau să stau în căsuţele personalului, iar eu în mod cert nu vreau! Staţiunea este cam izolată şi nu am maşină.

— Aha! Dar ceea ce voiam să spun era: de ce trebuie să te întorci acasă?

Un tunet puternic a trosnit în apropiere şi m-a scutit de răspuns. Am sărit direct în picioare, supunân- du-mi capul unei presiuni zdrobitoare.

— Avem nevoie de nişte muzică.

Mi-am deschis laptopul de pe masa de lângă Will, iar site-ul Brookbanks a apărut în faţa ochilor noştri. Mama sunase în timp ce eu şi Whitney ieşeam pe uşă în dimineaţa aceea. Voia părerea noastră despre noul instrument de rezervare a camerelor.

— Aceasta este staţiunea?

Will s-a aplecat în faţă. Fotograful ieşise cu o barcă pentru a face fotografia cu cabana aşezată în vârful dealului plin de iarbă, cu plaja la bază. Arăta ca o cabană de schi supradimensionată, un soi de castel din piatră şi lemn cu trei etaje, cu acoperiş în două ape.

— Asta este.

Am dat click să ies de pe pagină şi am intrat pe iTunes să răsfoiesc prin albumele mele.

— Ce zici de ei? a întrebat Will.

Când m-am întors să văd la ce se referea, am văzut că stătea cu faţa atât de aproape de mine, încât

puteam

vedea o puzderie aproape invizibilă de pistrui pe obrajii lui. I-am urmărit privirea până la posterul de pe peretele meu.

— Grizzly Bear? Sigur, am spus şi am dat click pe cel mai recent album al lor. I-am văzut la Massey Hali anul trecut. Peter mi-a cumpărat bilet. Atunci am primit posterul.

Când a început prima piesă, m-am întins pe spate pe pat. După câteva clipe am spus:

— în lumea mea ideală, aş avea spaţiul şi banii necesari pentru un pick-up.

— Şi un disc LP nou-nouţ cu albumul *Horses.*

— Exact. Dar sunt foarte mulţumită de insigna mea cu tramvai.

Will a bătut cu degetele în masă. Pentru prima dată, conversaţia noastră părea să lâncezească.

— Dacă ai putea avea orice în momentul acesta, ce ai vrea să ai? am întrebat pentru a rupe tăcerea

Will a clipit surprins şi am văzut o uşoară roşeaţă urcându-i dinspre gât spre obraji.

— Probabil că aş vrea ceva de mâncare.

— Ţi-e foame? După toţi acei nachos?

— Mi-e foame întotdeauna, indiferent ce aş fi mâncat.

— Am reţinut.

Dacă aş fi fost la fel de înaltă ca Will, poate că aş fi reuşit să deschid frigiderul cu piciorul, dar eu a trebuit să mă ridic pentru a mă holba la rafturile sale goale. Nu avusesem timp să mă reaprovizionez după vizita lui Whitney.

— Am... murături!?

M-am uitat peste umăr şi am observat punga de hârtie de pe blat.

— Oh, de fapt. Am ceva mult, mult mai bun.

Peter îmi trimisese prin Whitney două pâini cu

aluat dospit şi mai rămăsese o bucată dintr-una. Am scos-o din pungă. I-am întins-o lui Will cu o mână şi pe cealaltă am fluturat-o în jurul ei ca şi cum ar fi fost o recuzită dintr-un truc de magie.

— Nu este superproaspătă, dar, prăjită, va fi grozavă. Pregăteşte-te să fii uluit.

— Nu cred că am mai văzut pe cineva atât de încântat de pâine până acum.

Nu m-am mai mişcat.

— Nu este orice pâine. Este făcută cu aluatul lui Peter şi îţi va schimba viaţa.

— Chiar aşa?

Luminile au pâlpâit din nou şi amândoi am privit în sus, iar apoi ne-am uitat unul la celălalt.

— îţi garantez. După seara asta, nu vei mai fi niciodată la fel, Will Baxter, i-am spus zâmbind.

în timp ce pregăteam gustarea, o rafală de vânt a răsturnat tomberoanele de gunoi din curte. Ploaia bătea şi mai tare în ferestre, iar lumina a pălit, a mai pâlpâit o dată, apoi s-a stins de tot.

— La naiba!

— Crezi că e doar la tine?

M-am apropiat de fereastră pentru a verifica dacă luminile de pe stradă erau aprinse, dar şi ele se stinseseră.

-Nu.

— în momentul acesta aduci puţin a criminal în serie, a spus Will, cu faţa strălucind în lumina albastră a ecranului laptopului meu.

încă ţineam în mână cuţitul de pâine.

— Ah, te-ai prins! am spus eu, ridicându-l în aer. Te-am făcut să crezi că sunt o ţărăncuţă inocentă.

Dar apoi, mi-am dat seama de consecinţele faptului că se oprise curentul. M-am încruntat şi am lăsat cuţitul în jos. Mi-am muşcat obrazul pe interior,

gândindu-mă la o soluţie.

— Prăjitorul de pâine este inutilizabil. Voi folosi o tigaie.

Aragazul era mai bătrân decât mine, iar arzătorul din dreapta spate era stricat, dar pentru că era pe gaz, puteam găti în caz de pană de curent.

— Ai o brichetă? m-a întrebat Will în timp ce prăjeam pâinea. Pot să aprind eu lumânările.

— în noptiera mea.

Eram atât de prinsă gândindu-mă la ecuaţia iluminatului romantic, plus Will, plus camera mică, încât abia când l-am auzit deschizând sertarul mi-am amintit ce era înăuntru.

— Nu, aşteaptă. Nu-l deschide. Este în geanta mea. în portmoneul meu cu Ziggy Stardust.

Acum pulsul meu o luase la galop şi, cu fiecare clic al brichetei, pielea mea părea să se strângă.

Will a aprins toate cele cinci lumânări din locuinţa mea şi a pus-o pe fiecare în siguranţă într-un borcan de sticlă. A dus una în baie, una a pus-o pe blatul de la bucătărie lângă care stăteam, una pe masă, o a patra pe dulapul meu, iar ultima, lângă patul meu. Când a terminat, camera părea să vibreze, inundată de o lumină aurie.

— Laptopul tău are doar 12% baterie. Să-l închid în caz că rămâne curentul oprit o vreme? a întrebat Will, întrerupându-mi activitatea de prăjire tot mai atentă a pâinii.

— Da, cred că ar fi bine.

Şi cu asta, muzica s-a oprit.

Acum eram doar noi doi şi o farfurie de pâine cu aluat dospit prăjită în tigaie.

Am aşezat-o pe masă împreună cu un mic vas cu unt şi sare şi m-am aşezat pe scaunul de lângă

Will.

— Pune puţină sare deasupra, i-am spus, făcând o demonstraţie.

Am aşteptat ca Will să facă la fel şi să ia o muşcătură, şi l-am urmărit cum face ochii mari. Sunetul pe care l-a scos cu gura încă plină a fost ceva de genul „Fuuuh”.

— Peter a făcut asta?

— Da. Asta servim la restaurantul Brookbanks.

— Acum am *încă* un motiv să ajung în staţiunea ta. Am de gând să strâng mâna omului aceluia şi să mănânc şapte pâini cu aluat dospit.

A mai luat o îmbucătură şi, în timp ce mesteca, a spus:

— Şi lacul arată bine. Poate că o să ies cu canoea cât timp sunt acolo.

— Oh, da? Mi-e greu să mi te imaginez în pădure. Will Baxter într-o canoe?

Am clătinat din cap şi am zâmbit.

El mi-a aruncat o privire încruntată.

— Aş arăta grozav în pădure. Şi senzaţional într-o canoe. Va trebui doar să-mi arăţi cum să ţin vâsla.

— Dar ce zici de asta: te scot la plimbare cu o canoe, te învăţ cum să faci mişcarea din vâslă şi mă asigur că nu te faci de râs, iar tu, în schimb, îmi arăţi desenele tale.

Dacă tot aveam de gând să ne jucăm de-a simulacrul, puteam la fel de bine să modelez fantezia aşa cum îmi plăcea.

— Vrei să-mi vezi lucrările?

— Da. Aşa că adu-ţi portofoliul când vii, i-am spus şi mi-am supt untul de pe degete.

Will şi-a împins obrazul cu limba, privindu-mă.

— Ţi-aş putea arăta acum!

Am rămas nemişcată preţ de o clipă, cu degetul arătător încă în gură.

— Am un caiet de schiţe cu mine, a spus el. întotdeauna am unul. Sunt în mare parte idei pentru *Colegii de apartament.* Sunt câteva portrete. Dacă vrei! a spus şi a ridicat din umeri.

— Serios? Nu te deranjează?

S-a scărpinat pe ceafă.

— Nu-mi place să le arăt oamenilor desenele mele, dar am încredere că nu vei spune ceva îngrozitor... chiar dacă le consideri elementare.

Mi-a aruncat o privire serioasă.

— N-aş face-o niciodată, i-am spus.

Dar, în timp ce Will îşi scotocea prin rucsac, am început să-mi fac griji. Nu ştiam deloc să mă prefac.

— Poftim.

Mi-a întins un caiet verde şi zdrenţuit, apoi s-a aşezat, cu coatele pe genunchi şi cu bărbia sprijinită într-o mână.

Am luat-o de la început şi l-am răsfoit încet, studiind fiecare dintre imaginile de pe paginile fără linii. Aceleaşi patru personaje erau desenate de mai multe ori – uneori redate prin linii subţiri şi precise în cerneală neagră, iar alteori în linii răzleţe în creion.

— Eşti bun, i-am spus, uitându-mă la el, dar nu mi-a răspuns, ci doar mă privea cum întorc paginile.

Unul dintre personaje avea ochii somnoroşi, stătea cocoşat şi avea mereu un sendviş în mână. Un altul purta un coc. Cel care în mod evident era Will era un ţâr deşirat şi avea un nas exagerat de mare. Una dintre pagini era plină de notiţe. Scria cu litere

majuscule ordonate.

— Sunt idei pentru benzi desenate, a spus Will când am ajuns la ea.

Pe toată pagina erau răspândite nişte schiţe realiste de copaci şi poduri şi obiecte de zi cu zi – un castron de lămâi, rucsacul lui Will aruncat într-un colţ. Erau şi câteva portrete. Preferatul meu era cel al unei fete care înota, împroşcând apa cu mâinile. Avea un zâmbet larg, care îi dezvelea dinţii.

— Este incredibil, i-am spus lui Will.

— Mulţumesc, mi-a răspuns şi şi-a dres glasul. Aceasta este sora mea. Nu este întotdeauna uşor să găsesc oameni care să-mi pozeze, aşa că de cele mai multe ori folosesc fotografii. Aceasta este din timpul vacanţei noastre cu familia în Insula Prince Edward, de când eram copii.

— Poţi să mă faci şi pe mine dacă vrei. Adică, dacă ai vrea să mă desenezi, ai putea să o faci, m-am corectat şi am închis ochii.

Will nu a spus nimic, aşa că am deschis doar un ochi.

— A sunat ciudat? Mă gândeam că poate vrei să exersezi.

Am mai luat o felie de pâine şi am examinat găurile din ea cu o fascinaţie complet nouă.

— Ştii ceva? Chiar mi-ar plăcea!

Am ridicat privirea de la pâine.

— Chiar aşa? Şi cum facem asta? Vrei să pun un scaun acolo?

I-am arătat cu mâna spre cealaltă parte a camerei, lângă uşă.

Will mi-a luat bucata de pâine din mână şi a aşezat-o pe farfurie. S-a uitat în jur prin încăpere, iar ochii i s-au oprit asupra patului.

— Nu. Tu stai acolo!

TOTUL A ÎNCEPUT CU MINE AŞEZATĂ la capul patului meu şi cu Will stând pe un scaun la picioarele lui. A întors o pagină nouă şi s-a uitat la ea un minut. Apoi s-a uitat la mine: mai întâi la faţa mea şi apoi la restul. Mâna lui se mişca pe pagină cu gesturi rapide şi scurte. Se tot apleca în faţă, mijind ochii în întuneric.

— Vrei să vin mai aproape? l-am întrebat după ce s-a aplecat a treia oară.

Şi-a ridicat privirea şi s-a oprit.

— Da, ar fi grozav.

M-am tras mai în faţă.

— Putem sta de vorbă, sau asta o să-ţi dea peste cap procesul?

— Putem vorbi.

— Cât timp stai de obicei când te întorci în Toronto? Speram că nu eram complet previzibilă.

Will mi-a aruncat un zâmbet sec înainte de a se întoarce la desenul lui.

— Depinde. Vizita aceasta a durat puţin peste o săptămână, dar de obicei stau doar câteva zile.

Nu era prea mult. Nu suficient pentru a mă vizita în nord în staţiune.

— Oh. Şi de ce această şedere mai lungă?

— Tata se recăsătoreşte. A organizat o petrecere de logodnă weekendul trecut, iar eu nu o cunoscusem pe logodnica lui, aşa că am avut o mulţime de lucruri pe care să le descoperim unul la celălalt.

— A mers bine?

Niciodată nu fusesem nevoită să mă confrunt cu problemele legate de viaţa amoroasă a părinţilor mei. Dacă nu aş fi ştiut cum stăteau de fapt lucrurile, aş fi crezut că mama îmi dăduse naştere strict din voinţă.

— Cred că da. Părea cu adevărat îndrăgostită de tata. Dar voiam să o întreb: „De tipul acesta? Serios? Ştii că spală salata pre-spălată, nu?”

Am râs, iar el a căzut pe gânduri pentru o clipă.

— A fost ciudat să îl văd cu o altă femeie în afară de mama. Annabel a mai întâlnit-o de câteva ori şi o place, iar sora mea este un critic dur. Sper că...

A tăcut şi s-a uitat fix la schiţă.

— Te simţi bine?

A dat din cap o dată, apoi şi-a ridicat privirea spre mine.

— Mă deranjează... că am plecat, aşa cum a făcut mama noastră. Tata este atât de dur cu Annabel, dar poate că atunci când Linda se va muta la noi, lucrurile se vor schimba în bine. Oricum, m-am descărcat pe el aseară. Nu că ar fi contat. Mi-a prins bine să am o distragere a atenţiei astăzi, să nu trebuiască să mă duc acasă şi să mă confrunt cu el.

Will şi-a frecat un ochi şi s-a întors la desenat.

— Dacă vrei să rămâi aici în seara asta, poţi să rămâi, i-am spus.

Creionul s-a oprit.

— Dacă vrei... am repetat.

S-a uitat la mine.

— Poţi să rămâi.

Ne-am privit unul pe celălalt, apoi Will şi-a reluat schiţa. Niciunul dintre noi nu a mai vorbit timp de câteva minute, până când a spus:

— Deci, cum este el – iubitul tău?

— Jamie?

M-am holbat la Will, încercând să intuiesc de ce întreabă, dar tot ce am observat a fost lungimea genelor sale.

— Da. Jamie.

— Este grozav, am spus încet.

Nu-l mai descrisesem pe Jamie unei alte persoane de foarte mult timp şi nu-mi plăcea sarcina de a i-l descrie lui Will.

— Este foarte destins. Amuzant. Este genul de persoană pe care toată lumea o place – este ca budinca de caramel pentru oaspeţi.

— M-ai pierdut, a spus Will.

M-am uitat la broşa de pe gulerul lui pe care scria „suprarealist”.

— Este o chestie de-a noastră. Ne spunem ce fel de desert am fi noi, dacă am fi unul. El este budinca de caramel – dulce şi fină, şi plăcută de toată lumea.

Will a ridicat privirea spre mine. Aş fi putut jura că zâmbea.

— Iar tu, Fem Brookbanks? Tu ce fel de desert ai fi?

— Eu? am întrebat, înghiţind în sec. Jamie crede că sunt o tartă cu lămâie.

I-am privit pieptul Will ridicându-se şi coborând. Respira precipitat. Şi-a înclinat capul spre caietul său.

— Iar *eu ce* crezi că aş fi?

Puteam să simt gustul prăjiturii cu ciocolată sărată a lui Peter, cu nota aceea de chili.

— Nu ştiu... o prăjitură buturugă cu ciocolată?

— Buturugă cu ciocolată?

— Da. Ştii tu, cu napolitane cu ciocolată şi frişcă!?

Ar fi trebuit să mă gândesc înainte să deschid gura.

— îhm. Ce altceva?

Ştiam că nu se referea la ce altceva aveam de spus despre buturugă. Am inspirat adânc.

— îl cunosc pe Jamie de mult timp, dar întotdeauna a fost doar un puşti mai mare de pe malul lacului.

Will s-a uitat la mine.

— Cu cât mai mare?

— Cu trei ani. Familia lui are o cabană lângă staţiune. Oricum, la sfârşitul liceului eram cam varză, iar Jamie şi cu mine lucram împreună. Era singurul care nu mă judeca. Acela a fost începutul relaţiei noastre.

Will şi-a ridicat privirea din desenul său.

— Acum patru ani?

— Exact. Lucrăm împreună la staţiune în fiecare vară. Jamie stă într-una dintre căsuţele personalului în loc de cabana familiei sale, pentru că îi place foarte mult acolo. Eu nu îi împărtăşesc sentimentul.

Am început să-mi cojesc cu unghia oja albastră de pe arătător.

— Nu asta am simţit când am stat acolo.

— Vorbeşti serios?

Oare nu-i explicasem că nu voiam să mă întorc în staţiune?

— Da. Azi, la galerie... şi felul în care ai vorbit despre toate astea. Nu ştiu ce să zic. Am avut impresia că îţi place acolo.

Am clipit spre el. Din mai multe puncte de vedere, aşa era. îmi plăcea să privesc cum se deplasează o furtună deasupra lacului. îmi plăcea să stau în bucătărie cu Peter, să joc cribbage cu soţii Rose şi să ies cu caiacul în zilele liniştite.

— Poate.

M-am uitat în jos la mâinile mele. Relaţia cu mama era mai bună de când mă mutasem aici, înainte de începerea celui de-al doilea an de

facultate. Niciodată nu îi apreciasem caracterul ei de tip A, dar în ziua în care ea şi Peter mă ajutaseră să despachetez, se apucase să cureţe şi să organizeze garsoniera de parcă ar fi fost o operaţiune militară. într-o singură după-amiază, brânza arsă fusese curăţată de pe aragaz, chitul gri dintre plăcile de faianţă din baie devenise alb şi fiecare dintre oalele, tigăile şi ustensilele din locuinţa mea fusese spălată şi avea un loc al ei. Eram recunoscătoare şi obosită când am terminat, dar în loc să se întoarcă în camera lor de hotel, mama sugerase să sărbătorim toţi trei. Ne aşezaserăm afară, pe terasa unui mic restaurant din capătul străzii mele, comandaserăm pizza şi vin roşu şi rememoraserăm zilele de vară. Ne simţeam de parcă am fi fost o familie normală care petrecea o seară în oraş, şi cred că aşa şi era. Când mama mă lăsase la cămin în anul precedent, mă grăbisem să o împing afară pe uşă destul de repede. Dar în seara aceea, în garsonieră, mă agăţasem de ea în timp ce ne îmbrăţişam de rămas-bun, dorindu-mi să mai stea puţin.

— Dacă nu m-aş duce acasă... am început eu, dar apoi am clătinat din cap. Nu este o opţiune!

— Şi cu Jamie cum rămâne? Nu i-ai spus?

— Nu. Nu prea ştiu cum să-i spun. Cred că Peter este singura persoană cu care aş putea vorbi. Probabil că oricum deja bănuieşte. Mă cunoaşte mai bine decât oricine.

M-am gândit la lista de melodii pe care mi-o făcuse.

— îl iubeşti?

M-am uitat la Will, surprinsă.

— Pe Peter? Da. îmi este aproape ca un tată.

— Mă refeream la Jamie.

Nu intenţionam să las o pauză mare în discuţia

noastră, dar mă prinsese cu garda jos.

— Bineînţeles că da. N-aş fi cu el dacă nu l-aş iubi. A dat din cap.

— Tu eşti îndrăgostit de Fred?

— Nu, a spus el fără ezitare. Am crezut că s-ar putea să fiu, dar mi-am dat seama că nu sunt.

Voiam să ştiu cum îşi dăduse seama de asta şi când, şi de ce mai erau încă împreună dacă era aşa. Dar să-i pun aceste întrebări părea periculos. în schimb, am tăcut amândoi, iar eu am privit lumina lumânării pâlpâind pe obrajii lui Will şi pierzându-se în gropiţele lui.

Ploua şi mai tare, lovind fereastra pieziş. în cele din urmă, mâna lui Will s-a oprit.

— Mă tem că nu o să-ţi placă, a spus el.

— Sincer, şi eu mă tem.

S-a mutat pe marginea patului, iar eu m-am tras mai aproape de el. Am lăsat câţiva centimetri distanţă între noi, dar puteam să-i simt căldura trupului, să miros ploaia din părul său şi vopseaua de pe hainele sale.

M-am aplecat asupra paginii şi m-am văzut acolo, surprinsă în tuşe fine de grafit, cu umbre şi lumini. Ilustraţia era îngrijită şi detaliată, iar atenţia era clar asupra mea, patul şi camera estompându-se în jurul meu. Bărbia mi se odihnea pe genunchi, aveam braţele înfăşurate în jurul tibiilor şi picioarele goale. Aveam buzele uşor arcuite în sus şi ochii larg deschişi, într-un fel de încântare tainică.

— Ai privirea asta când eşti entuziasmată de ceva... iar eu încercam să surprind asta.

Şi-a aplecat capul pentru a putea citi expresia de pe faţa mea, apoi a adăugat:

— Şi nasul tău a fost greu de desenat.

— Nasul meu?

Mi-am trecut degetele peste el.

— Cum m-am descurcat? îl urăşti?

Am clătinat din cap.

— Nuuu! Este...

Aş fi vrut să-i explic că mă simţeam de parcă, până atunci, nimeni nu mă mai văzuse cu adevărat, dar tot ce mi-a ieşit a fost:

— Sunt eu.

3 august 1990

îmi întârzie ciclul Ciclul meu nu întârzie niciodată. Trebuia să-mi vină acum şase zile.

Dar nu pot fi însărcinată! Am fost atentă. Iau anticoncepţionale.

Am un plan. Gestionarea staţiunii până la 23 de ani. Să mă căsătoresc la 26 de ani. Doi copii înainte de a împlini 30 de ani.

Nu ar trebui să am copii cel puţin încă cinci ani de acum încolo!

Europa. Muncă. Căsătorie. Copii. Aceasta este ordinea în care ar trebui să decurgă lucrurile.

Nu sunt însărcinată. Nu sunt. Nu pot fi. Doar că mă dor sânii. Foarte tare.

17

în prezent

PLONJEZ ÎN APĂ DE LA CAPĂTUL PONTONULUI familiei, alunecând pe sub apă până când sunt nevoită să ies la suprafaţă. Mi-am pus costumul de îndată ce m-am întors de la cabana lui Will şi am scos caiacul pe apă, dar asta nu m-a ajutat să mă liniştesc după ce mi-am petrecut noaptea cu el, cu perspectiva de a petrece încă o noapte împreună.

Cu mult înainte să mă nasc, bunicii şi mama mea veneau aici să-şi petreacă timpul lângă apă. Malul este retras, ascuns într-un golf mic. De aici nu se văd căsuţele sau plaja staţiunii. Sunt două scaune de metal, cu vopseaua roşie decojită, şi un ponton scurt şi la fel de deteriorat. Un cedru noduros a crescut deasupra apei. Baza trunchiului său este aproape paralelă cu suprafaţa. Whitney şi cu mine obişnuiam să ne urcăm pe el de parcă ar fi fost o pasarelă. Când aveam 11 ani, ea m-a convins să mă îmbrac în hainele de gală ale mamei şi să iau cu noi un casetofon pentru a obţine efectul complet, dar a căzut în lac îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase. Drept pedeapsă, mama ne-a pus să adunăm mingile de tenis rătăcite în jurul terenurilor tot restul verii.

Eu preferam să înot la pontonul familiei, departe de toată lumea, dar lui Whitney îi plăcea plaja pentru

că acolo putea spiona oaspeţii care constituiau ţintele jocului nostru „Oaspetele misterios” când eram mai mici, iar mai târziu, pe băieţii drăguţi din staţiune. Acesta era locul preferat al mamei. Aici venea să îşi savureze cafeaua şi să se bucure de o clipă de singurătate.

Acum, creierul meu este ca o pasăre magică suprastimulată, care se chinuie să se hotărască pe ce obiect strălucitor să aterizeze.

Staţiunea.

Will.

Staţiunea.

Lucrul pe care Will îl face cu degetul mare.

Nu sunt o înotătoare prea bună. îmi place apa, deşi sunt mai mult genul de persoană care se relaxează în piscină. Dar azi, am vâslit înainte şi înapoi până când mintea mea a tăcut.

Când plămânii şi braţele mă lasă baltă, mă înfăşor într-un prosop şi mă aşez pe acelaşi scaun pe care am stat întotdeauna: cel din stânga. Privesc cum valurile din siajul unei bărci se lovesc de stânci şi freamătă la mal şi, preţ de o secundă, mi se pare că mama este chiar aici, lângă mine, ţinând în mână o cană aburindă.

Acesta era locul nostru – singurul care părea cu adevărat doar al ei şi al meu. Veneam dimineaţa, iar mama îşi lăsa BlackBerry-ul în casă. în mijlocul verii, nu avea timp să zăbovească şi, de îndată ce îşi termina cafeaua, se ridica de pe scaun şi pleca. Dar toamna, aduceam brioşe cu topping sfărâmicios făcute de Peter şi rămâneam aici până când trebuia să mă pregătesc pentru şcoală. Primăvara, veneam la ponton prin zăpada care se topea şi ne ghemuiam sub pături.

„îmi place aici”, ofta ea. „Nu-i aşa că suntem

norocoase?”, îi aud vocea atât de clar în mintea mea.

Mi-aş dori atât de mult să o pot auzi din nou. Jurnalele sunt lucrurile cele mai dragi care mi-au rămas de la mama. De data aceasta, mi-a fost mai greu să-l citesc pe ultimul. Nu credeam că este posibil. Mama era tânără când a rămas însărcinată. întotdeauna am ştiut asta – dar să îi citesc jurnalul acum, ca adult, este atât de diferit, pentru că acum îmi pare că era tânără.

Un fluture monarh zboară pe lângă mine, apoi aterizează pe petala violet a unui iris sălbatic care creşte la marginea apei. Chiar şi atunci când eram în plină revoltă adolescentină, mama mă obliga să vin aici cu ea. Stăteam îmbufnată, cu braţele încrucişate la piept, fără să vorbesc, până când îşi termina cafeaua, iar apoi porneam înapoi pe potecă spre casă, mergând cu spatele cocoşat.

Nu-mi amintesc când am stat ultima dată aici împreună. Nu cred că am mai venit la lac împreună nici măcar o dată în ultimele 12 luni. Cu cât îmi asumam mai multe responsabilităţi la Filtr, cu atât îmi era mai greu să găsesc timp să vin acasă, deşi am rămas o săptămână întreagă de Ziua Recunoştinţei, după ce m-am despărţit de Philippe. în ultima dimineaţă petrecută acasă, i-am spus mamei despre decizia mea de a renunţa să mai ies cu bărbaţi. I-am spus că aş fi mai fericită singură, aşa cum era ea.

Ea s-a aplecat să-mi ia mâna şi m-a fixat cu ochii ei cenuşii.

„Ştiu că nu eşti pregătită acum, draga mea, dar cred că într-o zi vei descoperi că inima ta este prea mare doar pentru tine.” Am dat din cap, deşi nu o credeam. Afară era răcoare, cerul era de un albastru strălucitor, iar frunzele roşii şi aurii. Mama şi-a

ridicat bărbia spre soare, stând acolo cu ochii închişi, cu un zâmbet pe chip, până când i-am spus cât este ceasul. Ştiam că trebuia să ajungă la cabană, dar ea a clătinat din cap. „Hai să mai stăm puţin, scumpa mea.”

Mă uit la scaunul gol de lângă mine şi ştiu. Inima mea este prea mare pentru a renunţa.

Oamenii se schimbă. Şi visurile se schimbă.

Când mă întorc în casă, mă aşez la capătul patului în costumul de baie umed, cu prosopul în jurul taliei. Iau jurnalul de pe noptieră şi îmi trec degetele peste scrisul mamei. Vreau să-i spun că voi rămâne. Vreau să-i cer sfatul. Vreau să-mi spună cât de mândră este. O vreau pe mama.

După ce îmi şterg lacrimile cu marginea prosopului, privirea mi se opreşte pe un nume de pe pagină, iar eu ridic telefonul şi apăs butonul de apelare.

— Fern?

Vocea gravă a lui Peter îmi sună în ureche.

— Bună, Peter. Voiam să-ţi spun mai întâi ţie. Am luat o decizie în legătură cu staţiunea.

— Nu S-A SCHIMBAT NIMIC, spune Jamie, care se uită de jur împrejurul sufrageriei. Nu am mai fost aici de când ieşeam împreună.

Nu sunt surprinsă. Oricât de mult ar fi trăit şi respirat mama mea prin Brookbanks, ea şi-a păstrat relaţiile cu personalul la nivel profesional. Peter a fost o excepţie.

întotdeauna am crezut că rezervele mamei faţă de el erau doar pentru a stabili limitele dintre şef şi angajat, dar acum, că îi citesc jurnalul cu ochi de adult, sunt sigură că asta nu este întreaga poveste.

Dar eu nu sunt mama.

După ce am terminat convorbirea telefonică cu Peter, i-am cerut lui Jamie să treacă pe la mine pe acasă.

Poartă o cravată de un verde vânător cu un imprimeu cu conuri albe de pin. Este ceva ce am observat doar cu câteva zile în urmă: întotdeauna poartă o cravată cu cel puţin o pată de verde Brookbanks. Mă întreb cât timp petrece pe internet, căutând cravate verzi. Am avut de câştigat când s-a transformat în Jamie cel care este acum – organizat şi ordonat.

Poate că schimbarea a avut loc când locuia în Banff. A stat acolo câţiva ani, urcând în ierarhie într-una dintre staţiuni, înainte de a se muta în Ottawa pentru a conduce un hotel în centrul oraşului, lângă Parliament Hill. Părinţii lui Jamie au fost cei care i-au spus mamei mele cât de mult îi plăceau verile petrecute la Broo- kbanks şi i-au sugerat să-i dea un telefon.

Am primit SMS-ul ei în urmă cu câţiva ani, total pe neaşteptate.

încă ne place Jamie Pringle, nu?

Nu îi mai auzisem numele de ani buni. Nu prea mai păstraserăm legătura după ce ne-am despărţit.

Da, i-am răspuns eu tot printr-un mesaj.

Nu-i spusesem prea multe mamei când ne despăr- ţiserăm şi ştiam că acesta era modul ei indirect de a mă întreba.

Mă gândeam să-l angajez ca manager.

Ar fi grozav, îi scrisesem eu.

în afară de mama, nimeni nu iubea staţiunea la fel de mult ca Jamie.

— Apreciez foarte mult tot sprijinul pe care mi l-ai acordat în ultimele săptămâni, îi spun după ce ne aşezăm la masa din bucătărie.

Vocea mea pare încordată. Nu ştiu de ce sunt nervoasă.

— Ce naiba, Femie? Vrei să mă pui pe liber?

- Ce? Nu!

Lasă să-i scape un oftat de uşurare şi apoi îşi lasă capul pe masă.

— Chiar credeam că ai de gând să mă concediezi, spune el, cu glas înăbuşit.

— De ce aş face asta?

Se uită la mine, cu un zâmbet caraghios pe faţă.

— Pentru că eşti încă îndrăgostită de mine şi nu suporţi să fii în aceeaşi încăpere cu mine fără să-ţi doreşti să-mi smulgi hainele?

— Este chiar atât de evident? îl întreb zâmbind.

— Saliva te-a dat de gol. Salivezi când eşti excitată. Am râs.

— Te-am chemat aici pentru că am vrut să-ţi spun că nu am de gând să vând staţiunea. Voi rămâne proprietara ei.

Jamie loveşte cu palma în masă.

— Asta *da* veste excelentă!

— Dar vor fi unele schimbări.

Jamie înţelege câte ceva din activitatea de consultanţă a lui Will, dar eu îi explic mai multe despre ceea ce am făcut.

— Tu cunoşti staţiunea Brookbanks şi pe oaspeţi, spun. Mi-ar plăcea să ştiu părerea ta.

— Bineînţeles, Femie. Aş fi onorat să te ajut.

Onorat. Şi el este serios.

— Chiar ai crezut că te-aş concedia pentru că am ieşit împreună?

Se uită la mine.

— Mi-a fost teamă că ai face-o. Avem un trecut împreună şi m-am gândit că ai putea să vrei un început nou.

— Am un trecut cu o mulţime de oameni de aici. Cel puţin şase dintre angajaţi mi-au schimbat scutecul. Ba chiar şi câţiva dintre oaspeţi. Nu vreau un nou început.

— Dar cu câţi dintre ei te-ai culcat?

Clipesc. O imagine de aseară mi se strecoară în minte, cu Will sub mine, cu buzele lui tumefiate în jurul sfârcului meu, privindu-mă cu ochii întunecaţi.

— Stai puţin, cu cine te-ai mai culcat, Femie?

— Cu nimeni, îi răspund eu, cu obrajii în flăcări. Nu putem vorbi despre viaţa noastră sexuală dacă vrem să lucrăm împreună.

— Bine, dar va trebui să o facem dacă vom începe să ne culcăm împreună, spune cu un zâmbet ştrengar.

îl lovesc cu piciorul pe sub masă.

Două ore mai târziu, stau pe canapea cu picioarele adunate sub mine, în timp ce Jamie cântă o versiune şocant de bună a piesei „Ironic”. A insistat să sărbătorim, a insistat că trebuie să facem asta cu bunătăţi şi a insistat ca totul să fie din partea lui. A sunat la cabană pentru a cere să i se trimită o sticlă din „cel mai bun şi mai ieftin vin spumant al nostru”.

— Alanis a ta este ireală, strig, bătând din palme când termină de cântat.

— Ştiu.

Se trânteşte pe canapea, aşezându-şi picioarele încălţate în şosete lângă mine, şi îşi soarbe berea. Spuma din băutură nu a ţinut prea mult.

Oftez.

— Nu-mi vine să cred că ne vor lăsa să conducem locul ăsta. Mă bucur că te-ai întors. Mi-a fost dor de tine, îmi spune Jamie şi mă loveşte uşor cu laba piciorului în tibie.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, îi spun eu.

Şi chiar este adevărat. Când l-am pierdut pe Jamie, am pierdut un prieten apropiat.

— în regulă, Femie. E rândul tău.

— Cum adică e rândul meu?

— Scena îţi aparţine.

— Nu, nu, nu. îmi pare rău, dar ştii că nu fac karaoke!

Manifestările publice de afonie sunt în mod categoric pe lista de lucruri jenante la care nu iau parte. La fel sunt şi puloverele de prost-gust cu teme de sărbători, jocurile de la petrecerile burlăciţelor şi fardurile de ochi cu sclipici. Dar Jamie mă bate la cap până când cedez.

Aproape că am terminat de cântat „Insensitive” (mama era un mare fan Jann Arden) când Jamie se întoarce spre uşă. în prag stă Will. Este îmbrăcat în toată splendoarea lui Will Baxter: cu sacou, cravată, părul pieptănat şi o expresie de nedesluşit.

— Speram să nu mă observi, spune el. Te rog, continuă!

Dau din cap, copleşită de ruşine.

— Cum a fost întrevederea ta?

— Bine. A durat mult. Am venit cât de repede am putut.

Will se uită la Jamie şi la sticla goală de Cava de pe masă.

— Femie şi cu mine sărbătoream vestea cea bună, spune Jamie, ridicându-se în picioare.

Will tresare la auzul cuvântului „Femie” şi îşi duce o mână la cravată.

— Ce veste?

— M-am hotărât să rămân, îi spun eu.

Will se uită la Jamie şi se întoarce spre mine.

— Felicitări, spune el, cu voce răguşită. îmi pare rău că am întrerupt petrecerea.

Nu ni întrerupt-o, îi spun eu.

Ba cu siguranţă ai făcut-o, spune Jamie. Dar eu tocmai plecam. Mă conduci, Femie?

Will îl priveşte cu ochi mijiţi, iar Jamie îi face cu ochiul.

— Cu tipul ăsta? îmi şopteşte Jamie odată ce ajungem la uşa de la intrare.

— Nu-mi vine să cred că încerci să-l provoci în felul ăsta, şuier eu.

— Haide, am voie să îl hărţuiesc puţin. Patru ani împreună îmi dau dreptul la asta, nu-i aşa?

— Sper că încă nu mai ai...

— Sentimente pentru tine? întreabă Jamie şi îmi trage de o şuviţă de păr. întotdeauna te voi iubi, Femie. Dar nu-ţi face griji. Pot fi profesionist.

Şi eu îl voi iubi mereu pe Jamie.

— Nu vreau să fie ciudat între noi. Vreau să fim prieteni.

— Şi eu la fel. Şi ca prieten îţi spun că nu-mi place tipul ăsta pentru tine. E prea încordat, prea serios şi e ceva dubios la el. E ca şi cum ar ascunde ceva. Ce vezi la el? Cântă la vreun instrument?

— La revedere, Jamie!

Mă sărută pe obraz.

— Şi e mult prea înalt! mai spune înainte de a pleca.

Când mă întorc în sufragerie, Will este pe canapea, cu mâinile prinse între genunchi şi privirea îndreptată spre podea.

— Pari cam posomorât, spun, aşezându-mă lângă el. Ce se întâmplă?

— Mă gândeam la cât de mult l-am urât pe tipul ăsta, şi nici măcar nu-l cunoscusem.

— Serios? Dacă e să fim sinceri, nici eu nu o simpatizam prea tare pe iubita ta.

Will strânge uşor din buze.

— Mi-am dat seama. Nu eşti cea mai subtilă persoană, Fem Brookbanks.

Tresar.

Will mă trage în aşa fel încât să mă aşez în poala lui, cu coapsele mele în jurul coapselor lui. îşi strecoară o mână pe sub poalele rochiei mele şi o plimbă în sus, pe picior. închid ochii şi îmi înfig degetele în părul lui, gemând. De atâta timp, Will a fost bărbatul în legătură cu care m-am întrebat „Ce-ar fi fost dacă...?”. Ce-ar fi fost dacă eram amândoi singuri atunci când ne-am cunoscut?

Mă sărută sub ureche în timp ce-mi trage lenjeria intimă într-o parte.

— Credeam că eşti cea mai tare fată pe care am întâlnit-o vreodată. Mă gândeam să mă despart de prietena mea. Să-i trimit un mesaj.

— Cum?

Deschid ochii, dar el nu se opreşte din ceea ce face.

— Dar apoi am aflat despre tine şi Jamie.

Will mă priveşte cu atenţie, apoi face chestia cu degetul mare.

— Oh, Doamne.

— încă îl urăsc pe tipul ăla, spune el. Urăsc faptul că i-ai spus despre staţiune înainte să-mi spui mie.

Degetele lui Will mă fac să-mi fie foarte greu să vorbesc, dar, după câteva secunde, reuşesc totuşi să întreb:

— Eşti gelos?

îşi înfige dinţii în gâtul meu.

— Al naibii de gelos.

Asta n-ar trebui să mă înfioare, dar o face. Mă ridic în picioare doar ca să-mi scot chiloţii, apoi întind mâna spre nasturele de la pantalonii lui Will. El scoate un prezervativ din buzunar, iar când mă aşez în poala lui, amândoi rămânem nemişcaţi preţ de o clipă.

îl simt cum pulsează în mine şi gem. încep să-mi rotesc şoldurile, căutând frecarea, dar el mi le ţine nemişcate şi îşi apropie buzele de urechea mea.

— Vrei să mai ştii ceva? şopteşte el.

Eu dau din cap. Adverbele m-au abandonat.

— Nu aveam nevoie de ajutorul tău la lăcuirea picturii murale, şopteşte el, în timp ce degetul lui mare se întoarce la treabă. Aş fi terminat-o mult mai repede dacă aş fi făcut-o singur. Aş fi putut s-o termin în jumătate din timp, dar voiam să stau cu tine.

Murmur din nou, pentru că mi-am pierdut toate cuvintele din vocabular.

— Şi m-am gândit foarte mult la ceea ce aveai în sertarul noptierei.

Sunt prea concentrată asupra nevoii dintre picioarele mele şi a poftei din ochii lui Will pentru a avea măcar o fărâmă de jenă.

Totul se petrece rapid, aproape febril. Will îmi priveşte faţa tot timpul.

Probabil că îşi dă seama cât de mult îmi plac lucrurile pe care mi le spune, pentru că atunci când sunt aproape, îşi lipeşte buzele de urechea mea şi îmi spune să termin, iar eu o fac.

îmi sprijin fruntea de fruntea lui, trăgându-mi sufletul. Vreau să mă întind în pat şi să-mi revăd ziua cu Will, să mă bucur de faptul că am aflat că este gelos. Şi apoi vreau să dorm.

A-i SPUNE LUI WHITNEY CĂ AM DECIS să rămân

este, probabil, cea mai satisfăcătoare experienţă din viaţa mea de adult. M-a implorat să-l aduc pe Will la cină la ei acasă în Huntsville. Tocmai l-a băgat pe Owen în scaunul cu corzi elastice care atârnă de tocul uşii dintre sufragerie şi bucătărie când îi dau vestea. Ţipă şi izbucneşte în lacrimi şi mă trage spre ea să mă strângă în braţe.

Mă uit la Will peste umărul ei şi mimez din gură: „Uau!” El şi Cam râd, scaunul copilului scârţâie la fiecare salt al lui Owen, iar Whitney spune:

— Sunt atât de fericită.

Se manifestă zgomotos şi mi se pare drăguţ, şi mă gândesc: *Aşa sună o viaţă frumoasă.*

Cam face spaghete bolognese, iar când Owen devine agitat, Will îl plimbă încolo şi încoace la parterul casei, cântându-i la ureche. Este îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albă, are mânecile suflecate până la coate, iar Whitney şi Cam se holbează la el de parcă ar fi un dar din partea zeilor dădacelor. La un moment dat, Whitney îl roagă chiar să se mute cu ei.

în timpul cinei, Whitney se lansează în povestea despre cum am devenit noi prieteni. Cam intervine:

— încă mai am o urmă unde m-a lovit Fem.

Will mă strânge de coapsă pe sub masă şi îmi aruncă un zâmbet subtil. A mai auzit asta înainte.

După ce copilul se culcă, Whitney mă împinge în bucătărie sub pretextul de a o ajuta să servească desertul. Vrea să ştie ce se întâmplă între mine şi Will, iar eu îi spun adevărul: nu am nici cea mai vagă idee. Tot ce ştiu este că s-a hotărât să rămână până a doua zi după banchet. Ieri, după ce am făcut sex rapid pe canapea, am comandat cina de la restaurant, iar apoi şi-a petrecut noaptea în patul meu. M-am gândit să-l rog să plece înainte de a adormi, dar nu am reuşit să rostesc niciun cuvânt. Voiam ca el să

rămână.

în afară de ancheta prelungită a lui Whitney despre regimul de sănătate orală al lui Will, întreaga seară se desfăşoară fără să se întâmple nimic ciudat.

Dar apoi, sună telefonul lui Will. Este tonul acela de apel cu sunet de clopoţel.

Whitney încearcă să ne convingă să mai bem ceva şi să dormim în camera lor de oaspeţi, în loc să ne întoarcem în staţiune, chiar dacă am de condus doar 20 de minute.

De îndată ce-i sună telefonul, Will se scuză şi se duce în bucătărie.

Stă acolo suficient de mult timp încât Cam şi Whitney să se privească unul pe celălalt cu subînţeles.

— Mă duc să văd dacă totul este în regulă, spun eu.

Când intru în bucătărie, Will îşi ridică privirea de la telefon. Are gâtul roşu şi arată de parcă ar fi pe punctul de a da cuiva un avertisment sever.

— Trebuie să închid, îi spune persoanei de la celălalt capăt al firului şi închide.

— Eşti în regulă? îl întreb.

Will clipeşte de două ori.

— Te superi dacă plecăm?

îi spun că nu, dar simt un nod în stomac. Le spunem „Noapte bună!” lui Whitney şi lui Cam. Will le mulţumeşte pentru invitaţie şi pentru masă, dar este încordat şi distras. Zâmbeşte cu gura, dar nu şi cu ochii.

Când Will nu se uită, Whitney mă întreabă „Ce s-a întâmplat?” doar din buze, iar eu clatin din cap că nu ştiu.

Drumul înapoi spre staţiune este liniştit, cu excepţia muzicii country care se aude la radio. îmi tot

întorc privirea de la drum spre Will, dar el se uită pe geam, răsucindu-şi inelul.

— S-a întâmplat ceva? spun când trag Cadillacul în parcarea staţiunii Brookbanks.

Will se încruntă şi mai tare.

— Sunt chestii de familie.

O piesă de puzzle se aşază la locul ei. Tonul de apel cu clopoţel este pentru Annabel.

— Vorbeai cu sora ta?

Will nu răspunde.

Mă gândesc să o las baltă. A vorbi despre viaţa lui de acasă nu echivalează cu evadarea din realitate pe care în mod clar o caută. Dar mă întind peste consola centrală şi îmi pun mâna pe genunchiul lui.

— Ce se întâmplă?

— Annabel a început să-şi caute o locuinţă proprie... pentru ea şi Sofia. Vrea să se mute, spune Will după un moment.

— Oh! Şi asta e rău? întreb după o clipă de ezitare. Se uită pe fereastră, apoi la mine.

— Este... Nu e un lucru cu care vreau să te tulbur.

— Nu mă tulburi. Nu mă deranjează, încerc eu să-l încurajez.

— Dar mă deranjează pe mine! spune el. Hai să nu le amestecăm în asta, bine?

îl rog pe Will să rămână la mine acasă, dar el spune că nu poate în seara aceasta. Vrea să o sune pe Annabel înapoi.

Mă răsucesc pe toate părţile, dar în cele din urmă adorm, doar ca să mă trezesc cu un oftat dintr-un vis pe care nu mi-l amintesc. Este ora 02.08. Trag scaunul mic de birou până la fereastra dormitorului meu şi mă uit la pătratul auriu de lumină care răzbate

de la căsuţa lui Will. Mi se pare liniştitor să ştiu că este acolo. Dar îl vreau aici, în patul meu. Vreau ca el să vorbească cu mine. Mi-e teamă de cât de multe lucruri îmi doresc în ceea ce-l priveşte pe Will.

18

15 iunie, cu zece ani în urmă

ERAM APLECATĂ ASUPRA CAIETULUI de schiţe al lui Will, cu nasul la câţiva centimetri de pagină, uitându-mă la desen. Trebuie să fi fost cu mult trecut de miezul nopţii. Will stătea în picioare lângă mine şi se întindea.

Ani de zile trecusem neobservată. Stătusem în rândul din spate al sălii de curs. Mersesem la petreceri, dar nu prea mult. Aveam doar câţiva prieteni apropiaţi. Aşteptasem să fac o schimbare dramatică a coafurii mele până după terminarea cursurilor. Ieşisem cu cineva al cărui mod zgomotos de a fi îmi permisese să mă pierd în fundal.

Nu voiam să atrag atenţia.

în adâncul sufletului meu, bănuiam că ceva nu era în regulă cu mine – că dezgropasem un miez de putreziciune la vârsta de 17 ani şi mă temeam că, dacă cineva se uita prea atent, îl va vedea. îmi acoperisem cu sârguinţă greşelile urmând cursuri de economie şi luând note bune şi făcând ture la Two Sugars şi vorbind la telefon cu mama în fiecare duminică. Le făceam pe toate fără întârziere. în afară de câte un cui fumat ocazional, eram întruchiparea responsabilităţii. Şi când simţeam cum mi se scurgeau pe gât picăturile reci ale viitorului meu, îmi puneam căştile, ieşeam la plimbare şi mă pierdeam în rărunchii oraşului.

Dar, dintr-un motiv inexplicabil, l-am lăsat pe Will să se aşeze în faţa mea şi să mă analizeze. L-am lăsat să mă vadă aşa cum eram.

Şi, da, îmi plăcea cum mă făcea să arăt – îmi plăceau arcuirea misterioasă a buzelor mele şi curbura gâtului meu – dar era mai mult decât atât. Nu exista nicio îndoială că persoana pe care o văzuse Will era frumoasă – nu găsise nimic putred în interior.

— Mi-l dai mie? am întrebat.

Mi-a răspuns mai întâi cu un zâmbet uşor.

— Este al tău.

L-am privit cum se întinde şi mai mult.

— Felul în care te mişti..., am spus, neştiind cum să-l descriu. Eşti destul de graţios. Şi postura ta... este foarte bună.

Will a deschis ochii.

— Postura mea este excelentă.

A zâmbit, apoi s-a aşezat pe scaun, răvăşindu-şi absent părul umed, ciufulindu-l în tot felul de direcţii fascinante.

— Bunica mea are o chestie legată de postură, a spus zâmbind. Şi de manierele la masă, de spălatul mâinilor, de mersul pe partea exterioară a trotuarului atunci când însoţeşti o domnişoară.

Am râs.

— Aha. Acum totul se leagă. Ai petrecut mult timp cu bunica ta în copilărie?

A dat din cap şi şi-a frecat bărbia acolo unde avea cicatricea. A părut să ezite înainte de a vorbi din nou.

— Sora mea şi cu mine am locuit împreună câteva luni după ce a plecat mama.

— Bănuiesc că tatălui tău îi era greu! am

încercat eu să ghicesc.

— Tuturor ne era greu. Dar cred că mie mi-a fost cel mai greu, mi-a spus cercetându-mi chipul.

Am clipit, mirată. Will părea un om atât de hotărât.

— Ţie?

— Mie.

M-am gândit la comentariul pe care îl făcuse Eli la bar, despre faptul că Will era emotiv. Şi atunci mi-am dat seama.

— Erai supărat pe ea.

Ştiam totul despre cum este să fii supărat pe un părinte.

Will a privit în altă parte câteva clipe.

— Eram al naibii de furios.

îmi simţeam inima accelerând, ca şi cum ar fi încercat să-mi străpungă coastele şi să ajungă la a lui. *Te cunosc,* spunea fiecare bătaie. *Eşti ca* mine. îmi venea să sar de pe pat şi să-mi arunc braţele în jurul gâtului lui.

— Şi ce-ai făcut?

— Am sărit la bătaie de o mulţime de ori. A fost o prostie, dar era singurul lucru care îmi putea opri creierul.

M-am holbat la cicatricea de pe bărbia lui.

— Aşa ţi-ai făcut-o?

El a dat din cap.

— M-au atacat câţiva copii mai mari care se întorceau acasă de la şcoală, pentru că dădusem din gură de prea multe ori. Am avut doar două copci, dar a fost suficient pentru ca bunica să treacă la acţiune. Cred că tata nu ştia cum să se descurce cu mine. Eu şi Annabel am stat cu ea până la sfârşitul anului şcolar şi pe parcursul verii. Mi-a ţinut o mulţime de prelegeri despre responsabilitate şi despre cum să

aleg ce fel de persoană vreau să fiu.

— Şi a funcţionat?

Niciuna dintre prelegerile mamei mele nu fusese suficientă pentru a pune capăt năzbâtiilor mele când eram adolescentă.

— Nu ştiam exact cine vreau să fiu, dar ştiam cine nu vreau să fiu.

— Şi cine adică?

Will şi-a răsucit inelul de pe deget. Abia i-am auzit răspunsul:

— Mama mea.

— Mama ta? am repetat, surprinsă. în ce sens?

— în toate sensurile. Egoist. Critic...

I-am tăiat vorba înainte să continue.

— Tu nu eşti aşa.

— Pot să fiu. Semănăm foarte mult. Am plecat, cum a făcut şi ea. Arăt ca ea. Gândesc ca ea.

M-am gândit la cât de calm vorbise Will cu sora lui mai devreme, cum părea să ştie când să pună întrebări şi când să tacă, cum mă lăsase să mă pierd cu firea la galeria de artă şi cum mă înveselise după aceea.

— Dacă are vreo importanţă, eu nu cred că eşti deloc aşa.

Ne-am privit unul pe celălalt. Aerul părea dens.

— Are foarte multă importanţă, a spus el cu glas scăzut.

M-am tras la marginea patului şi m-am aplecat spre el, apăsându-mi uşor arătătorul pe cicatricea lui.

— Felul în care m-ai desenat... Este ca şi cum ai fi văzut ceva ce nu eram sigură că este acolo. Nu cred că o persoană egoistă ar putea surprinde aşa ceva, că ar putea să vadă alţi oameni în felul în care o faci tu.

Privirea lui Will a coborât pe chipul meu şi apoi a întins mâna şi mi-a atins bărbia cu degetul, la fel cum făcusem şi eu. Şi-a înclinat capul.

- Ce?

— Nimic, a spus el şi şi-a ridicat mâinile. Nu e nimic. Nu e treaba mea.

— Cum adică nu e nimic? Cum adică nu e treaba ta?

Mă simţeam sălbatică. Orice ar fi fost, voiam să fie treaba lui Will.

— Cred doar că... Nu vrei să te duci acasă şi să lucrezi în staţiune, aşa că nu o face. Vrei să rămâi aici. Ar trebui să rămâi.

Am început să-mi scarpin încheietura mâinii.

— Toată lumea se aşteaptă ca eu să mă întorc. Mama m-ar omorî. Uneori spune pur şi simplu chestii de genul: „Ziua în care vei deveni managerul staţiunii va fi cel mai mândru moment al meu.” Nu pot să-i fac asta.

Will şi-a pus mâna peste a mea, oprindu-mă din scărpinat. M-am uitat în jos, la degetele lui.

Amândoi am privit zgârieturile roşii de pe interiorul încheieturii mele.

— Nu prea pari genul de persoană care să fie de acord cu ceea ce vor alţii. îmi scapă ceva? a spus el.

Mi-am muşcat interiorul obrazului şi am dat încet din cap.

El s-a ferit să mă privească în ochi.

— Vrei să-mi spui despre asta?

M-am uitat la Will şi am dat din nou din cap. Voiam ca Will să mă cunoască. Voiam să-i spun totul.

13 august 1990

Eric a plecat. A lăsat un bilet pe patul lui supraetajat Doar 15 cuvinte. Le-am numărat. „Maggie, îmi pare rău, dar nu pot fi tată. îţi doresc toată fericirea din lume.” Nici măcar nu l-a

semnat. Ştiam că este şocat de sarcină. Ştiam că este surprins că vreau să păstrez copilul. Dar am crezut că va fi alături de mine în asta. Am crezut că mă iubeşte. Cum pot fi mamă dacă nici măcar nu-mi pot găsi un iubit? Peter avea dreptate ih *privinţa lui. A trecut mai mult de o lună de când eu şi Peter nu am mai vorbit şi îmi lipseşte. Am nevoie de el. El ar şti exact ce ar trebui sa le spun mamei şi tatei. Nu credeam că cearta noastră va dura atât de mult.*

19

în prezent

WILL APARE cu o PUNGĂ de cumpărături în dimineaţa de după cina de la Whitney şi Cam. Părul lui e ud, iar eu încă port tricoul de pijama cu ibricul de cafea.

— încă nu am apucat să-ţi pregătesc micul dejun, spune el când îl las să intre. Fac o omletă excelentă.

— Sunt sigură.

Pune punga pe tejghea şi mă întreabă dacă am un şorţ, iar eu îl scot pe cel al mamei – cel cu mere roşii pe el, deşi sunt sigură că nu-l va purta. Dar Will îl leagă în jurul taliei şi mă sărută pe obraz, iar eu sunt atât de fermecată, încât mă întind la spatele lui şi îi desfac şnururile.

Will îmi aruncă un zâmbet întrebător, iar eu îmi trag tricoul peste cap, astfel încât intenţiile mele să fie la fel de clare ca şi faptul că port doar lenjerie intimă.

Mă împinge cu spatele la masa din bucătărie şi mă ridică pe ea, îndepărtându-mi genunchii şi strecurân- du-se între ei.

— întinde-te pe spate, îmi spune el, mângâindu-mi gâtul în timp ce o fac.

îmi trage chiloţii în jos, apoi îşi aduce buzele la buricul meu şi îşi plimbă limba în jurul lui. îmi lasă o dâră umedă până la osul şoldului, iar când îmi înfig degetele în părul lui, îngenunchează. Will se opreşte doar pentru a-mi spune că i-a fost dor de mine aseară, iar eu nu mai rezist decât câteva secunde după aceea.

în timp ce fac duş, Will face omletă cu spanac şi ceapă caramelizată şi ne petrecem cea mai mare parte a zilei în pat, până când este timpul să ne pregătim pentru cocktailul cu soţii Rose.

Rămânem la ei suficient de mult timp pentru a părea politicoşi, apoi ne grăbim să ne întoarcem. Mă îndrept pe aleea care duce spre casă, dar Will mă trage de braţ, conducându-mă spre căsuţa lui.

— Mai aproape, spune el, muşcându-mi lobul urechii.

Este cea mai bună duminică pe care am avut-o vreodată şi adorm cu zâmbetul pe buze.

Dar a doua zi, începe săptămâna din iad. Luni, după servirea prânzului, îi adun pe toţi angajaţii în sala de mese pentru a-mi anunţa decizia de a rămâne proprietara staţiunii. îmi ţin mâinile împreunate la spate pentru ca nimeni să nu vadă cât de tare îmi tremură. Una dintre menajere mă întreabă ce mă califică pentru a conduce Brookbanks, în afară de numele meu de familie, îi văd pe unii angajaţi făcând ochii mari la alegerea îndrăzneaţă a cuvintelor sale, dar îmi dau seama, după felul în care oamenii se apleacă în faţă pe scaune, că se întreabă acelaşi lucru. Le spun ceva despre diploma mea, despre experienţa pe care o am în domeniul ospitalităţii şi despre cum am contribuit la extinderea reţelei de cafenele Filtr, dar nu mă aud vorbind din cauza sângelui care îmi pulsează în urechi.

Apoi, aparatele de aer condiţionat încep să

moară pe rând. Echipa de întreţinere reuşeşte să le repare pe cele mai multe dintre ele, dar o familie decide să plece mai devreme pentru că nu reuşim să aducem un aparat nou suficient de repede în căsuţa lor. Online, apare o recenzie dură de o stea în care ne acuză de problemele cu aerul condiţionat şi descrie managementul staţiunii ca fiind „inept” şi căsuţele ca fiind „demodate”.

„Nu aş mai fi stat acolo încă o noapte nici dacă m-ai fi plătit”, scria în recenzie.

în seara următoare, Jamie îmi trimite un link către un articol de ziar intitulat „Proprietarul unui hotel din Toronto renovează un motel de pe marginea drumului”. Este un articol despre renovarea unuia dintre motelurile abandonate din Muskoka. Potrivit articolului, The Daisy va fi un „loc de joacă în stil retro pentru orăşenii care caută o variantă mai răcoroasă a căsuţelor de vacanţă”. Camerele vor avea toate facilităţile modeme şi o atmosferă decorativă a anilor 1970, graţie unui designer de interior în devenire. Vor exista o piscină cu apă sărată, rulouri de homar servite de chelneri pe patine cu rotile şi se va pune accentul pe „vinuri interesante şi greu de găsit”. Este un competitor important, un nou punct de atracţie strălucitor agreat de hipsteri, care va face ca lupta noastră pentru a ieşi în evidenţă să fie şi mai dificilă.

Cred că lucrurile se vor schimba joi, când Will îşi va prezenta strategia de ansamblu.

El invită patru colaboratori de la Baxter-Lee şi ne prezintă mie şi lui Jamie un plan pe trei ani şi o campanie de marketing programată pentru marea redeschidere din mai, anul viitor. Ni se face o prezentare elegantă şi ni se arată nişte grafice şi o nouă structură a angajaţilor care nu presupune ca

fiecare director de departament să-mi raporteze mie.

Ies de la şedinţă încrezătoare şi entuziasmată, dar sunt rapid trasă deoparte de şefa departamentului de rezervări, care îmi dă preavizul. Ea este cea care va conduce The Daisy.

Nu ajută nici faptul că este cald, iar aerul este atât de liniştit încât poţi vedea clar până pe fundul lacului. Este genul de căldură sufocantă din august care îi determină pe oameni să stea înăuntru până la începutul după-amie- zii, iar umezeala se adună în fiecare cută a pielii dacă îndrăzneşti să ieşi pe uşă. Este genul de căldură care face ca fiecare a treia propoziţie pe care o scoţi din gură să fie: „E atât de cald!”

Seara, eu şi Will mergem să înotăm la pontonul familiei pentru a ne răcori. Lacul este ca o supă, iar insectele moarte îi împestriţează suprafaţa nemişcată, dar este atât de cald, încât nu ne pasă dacă stăm într-un mormânt acvatic. Plutim, cu braţele şi picioarele desfăcute, ca două stele în derivă pe un cer lichid. Când ne întoarcem acasă, Will pregăteşte cina, iar eu mă prefac că nu iubesc jocul de-a cuplul pe care îl jucăm. Mă prefac că nu mă deranjează faptul că se scuză atunci când îi sună telefonul cu tonul acela de apel cu clopoţel. Mă gândesc la ceea ce a spus Jamie despre faptul că Will ascunde ceva şi mă prefac că nu cred că are dreptate.

— Ai MÂNCAT AZI?

îmi ridic privirea de la micul teanc de cereri de angajare de pe birou şi îl văd pe Peter în picioare în uşa biroului.

— Micul dejun, îi spun.

Când am coborât în această dimineaţă, Will pregătise cafeaua. Suc de grape-fruit pe masă. Pâine

în prăjitorul de pâine. Am tot avut aceste mici crâmpeie din ceea ce îmi imaginez că face Will acasă. Nu că ar vorbi despre viaţa lui acolo.

— Stai jos cinci minute, mi-a spus el, aşezând în faţa mea o farfurie cu omletă, roşii, avocado şi pâine prăjită.

Asta s-a întâmplat cu şapte ore în urmă.

— Am nevoie de un degustător, îmi spune Peter, făcându-mi semn din cap să mă ridic. Tot ceea ce face Peter este rar. Vorbeşte cât se poate de puţin, se mişcă în linişte, nu se enervează, buzele lui rareori arată altcumva decât ca o linie dreaptă şi toată extravaganţa lui se revărsă în munca sa: în prăjitura cu lămâie şi lavandă, în prăjitura cu ulei de măsline, cu fistic şi portocale şi un strop de cardamom, sau în plăcinta cu caramel sărat şi nuci pecan.

Mă holbez la candidaturile pentru postul de manager al departamentului de rezervări. Au venit printre picături, iar cei mai mulţi candidaţi sunt cu mult subcalificaţi: un şofer de camion care vrea să-şi schimbe cariera, un instructor de Pilates şi cititor de cărţi de tarot...

— Haide! Totul va fi acolo când vei termina, îmi spune. La fel ca Maggie, mai adaugă el în şoaptă.

— Să ştii că te-am auzit, îi spun, ridicându-mă de pe scaun şi aruncându-i cea mai ucigaşă privire de care sunt capabilă, deşi, în secret, simt încântată.

în timp ce îl urmez pe holul cu mochetă, prin uşile batante şi pe coridoarele pentru personal ale cabanei, am brusc un sentiment de apăsare. II apuc de braţ pe Peter, aşa că se opreşte din mers.

— Nu demisionezi, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, spune el.

îmi duc mâna la piept şi expir, cu ochii închişi. Când îi deschid, mi se pare că, aproape imperceptibil,

colţurile gurii lui Peter s-au arcuit puţin în sus, dar este greu de spus din cauza bărbii.

— I-am spus odată mamei tale că va trebui să mă scoată cu forţa de aici dacă vrea să scape vreodată de mine. Iar ţie îţi spun acelaşi lucru.

Aşteaptă să se asigure că am înţeles ceea ce a spus, apoi porneşte mai departe în direcţia bucătăriei.

Mirosul de drojdie de pâine ajunge până la noi înainte de a intra în sanctuarul din oţel inoxidabil al lui Peter. Nu este aluat dospit – cunosc atât de bine mirosul acela, încât aproape că a devenit un obiect fizic căruia îi pot simţi contururile. Când intrăm, văd numeroase pâini rotunde, baghete, brioşe şi chifle împletite, unse cu ulei, care acoperă blatul de lucru. Am mai văzut bucătăria aşa înainte, când Peter elabora un nou meniu de deserturi sau în timpul uneia dintre fazele sale experimentale – crema îngheţată a fost preferata mea. Dar întotdeauna s-a jucat cu dulciurile.

— E timpul pentru o schimbare, cred, spune el, rupând o bucată de rulou cu aspect simplu dintr-un grup de patru, pe care mi-o întinde.

— De ce?

El însuşi ia o bucată şi o bagă în gură, mestecând înainte de a răspunde.

— Maggie a ales aluatul dospit. M-am gândit că ai vrea să ai ceva care să fie al tău. Ceva care să se potrivească cu viziunea ta.

Nu spune cuvântul *viziune* ca şi cum ar fi între ghilimele. Peter ştie că vreau să fac restaurantul şi mâncarea mai puţin formale. Să renunţ la feţele de masă albe. Să reduc meniul.

Simt un nod în gât.

— Ador aluatul dospit.

— Şi eu la fel, spune el liniştit.

Arată spre bucata de rulou pe care o ţin în mână, iar eu o bag în gură. Este caldă şi moale şi surprinzător de cremoasă pentru un lucru care pare atât de banal.

— Uau, spun eu, dar Peter nu reacţionează.

îmi întinde o felie de pâine cu măsline. Mestecăm amândoi în tăcere, fără muzică de fundal care să ne ridice moralul, o bucată de pâine după alta, evitând contactul vizual. Cu fiecare îmbucătură, simt că îmi iau rămas-bun. îmi şterg o lacrimă cu dosul mâinii, iar Peter se face că nu observă.

— Aleg ruloul, îi spun după ce am terminat.

— Aşa m-am gândit şi eu. Cu unt proaspăt.

Suspin.

— Nu-mi vine să cred că vom renunţa la aluatul dospit.

— O să ţi-l prepar oricând doreşti. Aperitivul este singurul meu copil. Nu am de gând să renunţ la el.

Mâna i se opreşte la jumătatea drumului spre gură.

— îmi pare rău, îmi zice. Nu am vrut să spun...

îmi ia o secundă să înţeleg de ce îşi cere scuze.

— Este în regulă, Peter. M-am împăcat cu toate astea cu mult timp în urmă, îi spun. Am citit jurnalul mamei. Ştiu că l-ai cunoscut. Pe Eric, vreau să spun!

Se duce la frigider şi scoate o felie de cheddar şi nişte resturi de şuncă presată. Le taie felii, unge cu unt o bucată de rulou şi aşază totul pe o farfurie pe care o împinge în faţa mea.

— Nu l-am cunoscut bine şi nu mi-a plăcut ce ştiam despre el, spune Peter. Era un tip arătos. Cu adevărat fermecător. Avea o părere destul de bună

despre el însuşi. M-am gândit că poate eram eu gelos.

Mă opresc din mestecat.

— Te gândeşti să-l cauţi din nou? mă întreabă el, iar eu dau din cap.

— Capitolul acela s-a încheiat.

El dă din cap, apoi, după o clipă, spune:

— Mama ta a spus că te-a iubit suficient cât pentru zece taţi.

— Da, pare ceva ce ar spune ea.

Mă gândesc la cât de mult timp am petrecut cu Peter aici, privindu-l cum lucrează.

— Dar te-am avut şi pe tine, îi zic.

— Nu a fost chiar acelaşi lucru cu a avea un tată adevărat.

— Ba a fost chiar mai bine, îi spun. Mult mai bine.

Niciunul dintre noi nu spune nimic preţ de un minut, iar liniştea din bucătărie este mai puternică decât orice muzică a lui Peter.

— Te simţi bine? Ştiu că trebuie să-ţi fie dor de

ea. Mă priveşte cu coada ochiului.

— Maggie a fost cea mai bună prietenă a mea. Mi-e al naibii de dor de ea!

— Ai fost vreodată... Mă întrebam dacă voi doi aţi...

Fac o pauză, căci nu ştiu cum să formulez. îi arunc o privire pe furiş, iar el se întoarce cu faţa la mine.

— Aţi fost vreodată mai mult decât prieteni?

Este o întrebare pe care o am de când am început să recitesc jurnalul.

Peter nu spune nimic, iar eu nu respir.

— Maggie ar trebui să fie aici acum, spune el, uitându-se la tavan. Au fost vremuri când eram atât de apropiaţi încât am fi putut fi.

Dă din cap şi apoi mă priveşte în ochi.

Mă holbez la Peter, ţinând în mână o bucată de brânză.

— M-am îndrăgostit de Maggie din prima zi în care am întâlnit-o, continuă el cu ochii strălucitori. Mi-a făcut un tur al staţiunii, vorbind cu înflăcărare, şi m-am gândit că nu mă voi simţi niciodată singur dacă ea va fi prin preajmă. Şi am avut dreptate.

— Mama nu mi-a spus niciodată, şoptesc eu.

— Maggie spunea că este rezervată. Eu aş spune că era secretoasă. Nu a fost întotdeauna aşa, spune el şi zâmbeşte uşor. Am aşteptat mult timp să-mi dea o şansă. După ce te-ai născut, i-am spus ce simt, dar nu a acceptat să iasă cu mine la o întâlnire până când nu ai crescut.

— Când? îl întreb gâfâind.

Simt că mi se învârteşte capul.

— După ce tu şi Whitney aţi devenit prietene, aţi început să dormiţi una la alta şi să alergaţi împreună pe aici. Cred că a simţit că se poate relaxa un pic.

Asta a fost cu atât de mult timp în urmă. Aveam zece ani.

— Voiam să mă căsătoresc cu ea şi ea ştia asta. Credeam că era pregătită, dar apoi tu...

Se opreşte şi îşi alege cuvintele.

— Ai avut o perioadă grea în adolescenţă şi ea s-a învinovăţit pentru asta. A spus că nu avea cum să fie o soţie bună când ea nu reuşea să fie o mamă bună. Ştiu că tu ai impresia că a ales staţiunea în locul tău de nenumărate ori şi că ar fi putut să

muncească un pic mai puţin, dar conducerea staţiunii era singurul lucru pe care simţea că îl face bine.

Mă holbez la farfuria cu mâncare, iar vinovăţia face să se simtă greu ca plumbul dumicatul pe care-l înghit. Peter şi mama mea să formeze un cuplu? Partea cea mai proastă este că mi-i pot imagina. Ştiu cât de perfecţi ar fi fost împreună.

încep să-mi cer scuze, dar Peter clatină din cap.

— Nu a fost vorba despre tine, Fern, nu chiar. A fost mai complicat de atât. Ne-am certat mult de-a lungul anilor, dar întotdeauna am găsit calea de întoarcere unul la celălalt.

Am o amintire: cina cu mama şi cu Peter în Toronto. Eram obosită după ce căraserăm cutii şi asamblaserăm mobilă Ikea. Am îmbrăţişat-o pe mama de noapte bună. Mi-a fost greu să îmi iau rămas-bun de data aceea. I-am privit mergând pe trotuar şi întorcându-se pentru un

ultim semn cu mâna. îmi amintesc că Peter o cuprinsese pe mama de talie cu braţul, iar mama l-a privit, zâmbind.

— îţi aminteşti când tu şi mama m-aţi ajutat să mă mut în prima mea locuinţă?

Peter zâmbeşte larg.

— Abia dacă încăpeam toţi trei odată în garsoniera aceea. Maggie m-a pus să-ţi agăţ oglinda de trei ori până să fie perfect centrată deasupra comodei.

— Tu şi mama aţi stat o noapte la un hotel.

— Şi am mai stat câteva după ce te-am instalat pe tine. Nu ţi-am spus asta.

Nu-mi vine să cred că nu am bănuit nimic.

— Deci, când a murit, eraţi împreună?

— Aşa cum am fost întotdeauna.

Peter vede şocul de pe faţa mea şi mă mângâie pe umăr.

— Relaţia noastră nu era una tradiţională. Eram cei mai buni prieteni, iar uneori eram... parteneri. întotdeauna mi-am dorit mai mult decât putea oferi Maggie, dar cred că sunt norocos că am primit atât de mult din partea ei.

S-ar putea să fie cel mai trist şi mai dulce lucru pe care l-am auzit.

înainte de a pleca, Peter îmi pune resturile de pâine în două pungi de hârtie.

— Când crezi că te vei reapuca de muzică? îl întreb înainte să plec.

Se uită la casetofonul vechi şi stricat de lângă staţia lui de lucru.

— Când voi fi pregătit pentru ziua în care mama ta nu va intra pe uşa aceea şi nu-mi va spune să dau mai încet.

— Voi crea o listă de melodii pentru ziua aceea, îi spun. Voi alege nişte piese pe care mama le-ar urî cu adevărat.

CÂND MĂ ÎNTORC ACASĂ SEARA TÂRZIU, îmi simt inima grea. Dar apoi îl văd pe Will la aragaz, purtând o cămaşă albă şi şorţul mamei. Iubesc să-l văd pe Will în bucătăria mea, cu şorţul pe el. îmi place cum nu spune niciodată un cuvânt despre cât de mult muncesc. îmi place că, atunci când m-a servit cu pâine prăjită cu aluat dospit în această dimineaţă, m-a sărutat pe nas şi mi-a spus:

— Nu e la fel de bună cum ai făcut-o tu.

I-am spus că e mai bună când e veche şi prăjită într-o tigaie în timpul unei pene de curent.

Acum, Will îşi dă seama că îl privesc şi îmi zâmbeşte peste umăr.

— E doar o mâncare trasă la tigaie. Sper că e în regulă.

— Perfect, îi răspund, apropiindu-mă de el.

El înţeapă cu furculiţa nişte mazăre dulce din tigaie şi mi-o dă să gust.

— îţi promit că îţi voi găti într-o zi, îi spun în timp ce mestec.

— Da? în afară de cina aceea cu Whitney şi Cam, a trecut mult timp de când cineva nu mi-a mai gătit o masă. Annabel ştie să fiarbă apă, să pună o pizza congelată în cuptor şi să folosească cuptorul cu microunde – cam asta etot.

Aceasta este una dintre puţinele ocazii în care Will îmi dă de bunăvoie informaţii despre sora sa. Ştiu că este make-up artist şi că lucrează la unele dintre cele mai mari producţii care se filmează în Toronto. Ştiu că nu ştie să gătească. Dar Will ne-a închis într-o bulă – îşi ţine vacanţa separată de viaţa

de familie.

— Dar cum rămâne cu Jessica – ea nu îţi oferea cine şi pahare de vin?

Nu am vorbit niciodată despre fosta iubită a lui Will şi nu sunt sigură că are voie să intre în bula noastră.

— Ştia să se descurce cu un meniu.

Rămân tăcută, iar după câteva clipe, Will continuă:

— Nu ne-am despărţit chiar în cei mai buni termeni, spune el, uitându-se în tigaie. Mi-a spus că i-am irosit timpul şi că sunt incapabil de un angajament. I se părea că eram prea implicat cu Sofia.

— Şi tu crezi că... ?

— Nu se înşela. Ştiam de la bun început că nu va funcţiona pe termen lung.

Aştept o clipă, dar el nu mai dă alte detalii, aşa că îl îmboldesc să continue:

— Pentru că... ?

Will oftează.

— O făcea să se simtă inconfortabil – chiar şi faptul că locuiau cu mine era ciudat pentru ea. Dar adevărul este că nepoata şi sora mea reprezintă o mare barieră în calea unei relaţii.

— Pentru cine – pentru tine sau pentru iubitele tale?

— Şi pentru mine şi pentru ele, cred. între casă şi serviciu, nu a fost prea mult loc pentru alte persoane.

Mă simt de parcă Will îmi flutură un steag roşu enorm în faţa ochilor.

— Acesta este modul tău de a-mi spune că tu nu te implici în relaţii?

încerc să spun asta cu dezinvoltură.

— Este modul meu de a-ţi spune că nu fac asta bine. Jessica nu a fost prima femeie pe care am dezamăgit-o. Nu simt cel mai bun iubit. Jessica aştepta de la mine mai mult decât aveam eu de oferit.

— Mai mult de la tine? îl iau eu în derâdere, cu inima bătându-mi cu putere. Cine ar vrea asta?

Will mă fixează cu ochii lui negri.

— Nu *tu,* nu-i aşa? Cu pauza pe care ai luat-o şi toate celelalte.

Mă gândesc să-i spun adevărul – că voi lua tot ce poate el să-mi ofere dar apoi îmi amintesc că Peter a spus aproape exact acelaşi lucru despre mama. A petrecut zeci de ani cu cineva care nu i s-a putut dărui pe deplin. întotdeauna îmi plăcea când mama spunea că sunt ca Peter, dar nu pot fi ca el în această privinţă.

— îmi pare rău că a trebuit să aştepţi atât de mult să iei masa, îi spun în schimb.

Era aproape ora 21.00.

îmi aruncă un zâmbet rapid în timp ce pregăteşte mâncarea.

— Nu mă deranjează. De obicei mănânc mai devreme cu fetele. Mă simt foarte sofisticat în acest moment.

— Arăţi foarte sofisticat.

Se uită în jos la şorţ

— îţi place la nebunie.

— Este de-a dreptul ciudat cât de mult îmi place! spun eu.

Dar cuvintele din capul meu spun altceva. Cuvintele din capul meu spun: *Este de-a dreptul ciudat cât de mult te iubesc.* Cu siguranţă că mesajul este greşit.

20

15 iunie, cu zece ani în urmă

Eu ŞI WlLL NE-AM AŞEZAT LA CAPĂTUL PATULUI din garsoniera mea, cu faţa unul la celălalt. Era aproape ora 03.00.

— Am menţionat că am trecut printr-o fază de rebeliune în liceu, i-am spus, iar Will a dat din cap. A fost rău. A început după ce am găsit nişte jurnale vechi de-ale mamei mele. Unul fusese scris în vara în care a rămas însărcinată cu mine.

Mi-am ridicat capul spre tavan, căci simţeam furnicături în nas şi nu voiam să plâng de faţă cu Will. Era o prostie că acest lucru încă mă supăra atât de mult.

— Credeam că Peter era tatăl meu. Adică, ştiam că nu era, dar în adâncul sufletului, cred că speram că era. Până să citesc jurnalul, mă prefăceam. îmi doream asta atât de mult.

Simţeam privirea lui Will aţintită asupra mea. Mi-am şters o lacrimă de pe obraz şi am continuat:

— Mama mea nu vorbea despre el – despre tatăl meu biologic. Ştiam că lucrase în staţiune într-una din veri, dar asta era tot.

L-am privit pe Will, stânjenită.

— Ştiu că ar fi fost o nebunie ca ei să îmi ascundă aşa ceva, dar nu avea logică, ştii? O vreme, Whitney şi cu mine am fost foarte interesate de *CSI – Crime şi Investigaţii,* iar eu aveam o fantezie că

analiza ADN-ului va demonstra că el era tatăl meu adevărat. Eu şi Peter semănăm atât de mult.

îmi petreceam aproape la fel de mult timp cu el ca şi cu mama şi bunicii mei. Peter era cel care venea la meciurile mele de fotbal atunci când mama nu putea. Peter a fost prin preajmă în ziua în care am avut prima menstruaţie după şcoală. Peter a fost cel care m-a învăţat să conduc şi m-a învăţat arta compilaţiilor perfecte pe CD. Ori de câte ori eram sarcastică, mama se plângea că petreceam prea mult timp cu Peter.

— Chiar şi când am mai crescut, am continuat să sper că mama şi Peter îmi vor cere într-o zi să mă aşez şi îmi vor spune adevărul.

Am simţit mâna lui Will apropiindu-se de a mea. Mă scărpinam din nou.

— Oricum, Peter nu este tatăl meu, am continuat eu. Este un tip pe nume Eric, care fusese salvamar în staţiune. Totul era acolo, în jurnal. Cum se întâlneau el şi mama, cum s-au îndrăgostit, cum a plecat când a aflat că era însărcinată. Am fost atât de supărată!

Am scos un oftat sacadat, iar Will m-a strâns de mână.

— Pe scurt, am forţat-o pe mama să-l contacteze pe Eric. Avea o soţie şi copii şi nu voia ca ei să afle despre mine. Nici el nu voia să mă cunoască. A refuzat chiar şi să vorbească cu mine la telefon. Nu mi-a picat bine. Apoi, am început să beau. Foarte mult. Mi-am pierdut cunoştinţa de multe ori. Am luat nişte decizii proaste în privinţa băieţilor, am adăugat repede. Chiuleam de la ore, am fost dată afară din echipa de fotbal şi am furat un tractor.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Will.

— Am furat un tractor.

I-am spus întreaga poveste – cum mă dusesem la o petrecere şi cum acceptasem o provocare pe care o pierdusem şi care presupunea şă mă dezbrac în pielea goală şi să „conduc” un tractor de la ferma lui Trevor Currie. Trevor spusese că părinţii lui nu vor veni acasă decât peste câteva ore. Probabil că el începuse toată chestia. Nu aveam cum să o fac de una singură. Nu-mi mai aminteam prea multe, în afară de faptul că mă trezisem din beţie în maşina de poliţie, acoperită cu o jachetă de piele.

Will m-a ascultat tot timpul, cu privirea fixată asupra feţei mele. Nu s-a mişcat nici măcar o dată.

— Acela a fost punctul în care Whitney a cedat. Ne-am certat rău de tot. Mi-a spus că nu mai poate fi prietena mea dacă continui să mă pun în pericol, iar eu i-am spus că este firesc, pentru că fusese o prietenă de rahat de când începuse să iasă cu Cam. A încetat să mai vorbească cu mine, dar eu am continuat să merg la petreceri. într-o seară, am invitat câţiva necunoscuţi la mine acasă în timp ce mama era la muncă. Există o terasă acoperită în spatele casei – stăteam toţi acolo şi beam. în cele din urmă am leşinat în baie – cred că m-am lovit cu capul de chiuvetă, pentru că, atunci când a început să se împrăştie fumul, nu m-am trezit.

Când m-am trezit în spital, aveam o contuzie şi un cucui cât un ou de gâscă pe frunte.

— Fumul?

M-am uitat în jos la mâna lui Will aşezată peste a mea, apoi în sus la el. Mă privea cu ochi mari.

— A fost un mic incendiu. Nu ştiu dacă a pornit de la unul dintre mucurile mele de ţigară sau de la al altcuiva. Cineva a sunat la cabană când a văzut fumul. Mama a intrat direct în casă să mă caute, iar Peter a

intrat după ea. Au spart uşa de la baie.

Am închis din nou ochii şi am făcut o pauză de câteva clipe.

— Incendiul a distrus veranda, dar am fost cu toţii foarte norocoşi că am reuşit să scăpăm cu viaţă.

îmi aminteam că mă trezisem la spital, cu cea mai intensă durere de cap şi cu o arsură pe gât. Mama stătea lângă patul meu. Un bandaj îi acoperea arsura de pe braţul drept şi avea faţa umflată şi roşie. Arăta de parcă ar fi înotat în clor cu ochii deschişi mai multe ore. Nu o mai văzusem niciodată atât de devastată.

Am oftat adânc, iar Will mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a tras lângă el. Am stat aşa câteva minute, fără să vorbim.

— Mama mi-a salvat viaţa. îi datorez totul. De aceea nu am contrazis-o atunci când mi-a sugerat să mă înscriu la şcoala de afaceri şi să aleg aceeaşi carieră ca ea la Brookbanks.

Will s-a aplecat să se uite la mine.

— Practic, mi-am aruncat viaţa în aer, iar mama m-a ajutat să adun cioburile. Nu era ca şi cum aş fi avut o idee mai bună. Tu eşti un artist, dar eu habar nu am ce altceva aş putea face dacă nu aş lucra în staţiune. Nu am un plan pe zece ani.

Will mi-a cuprins faţa în palme şi a spus foarte încet:

— Planurile pe zece ani sunt o porcărie.

Am râs. După toate astea, nu era reacţia la care mă aşteptam.

— Vorbesc serios, a spus el, lăsându-şi mâinile jos. Cine naiba ştie unde va fi sau cine va fi peste zece ani?

— Cred că da, dar vreau şi eu un fel de plan. Te invidiez. Tu ţi-ai planificat toată viaţa. Eu habar nu

am ce vreau să fac.

Will s-a gândit o clipă, apoi mi-a spus:

— Dar ştii că nu vrei să te muţi înapoi acasă, nu-i aşa?

— Da, ştiu asta, am fost de acord, cu reticenţă.

— Şi ştii că nu vrei să conduci staţiunea.

— Da, am spus, privind lumina lumânărilor licărind în ochii lui.

— Poate că mama ta ţi-a salvat viaţa, dar este viaţa *ta,* Fern!

Ne-am privit îndelung unul pe celălalt.

— Deci ştii unde *nu* te vezi, a spus Will în cele din urmă.

Şi-a luat caietul de schiţe şi creionul şi a deschis la o pagină albă, aproape de spatele caietului. L-am privit cum scrie în partea de sus PLANUL PE UN AN AL LUI FERN. Şi apoi:

7. *NU VOI LUCRA ÎN STAŢIUNEA BROOKBANKS.*
2. NU VOI LOCUI ÎN MUSKOKA.

— Un plan pe un an? am întrebat eu.

— Un an pare mai realist decât zece, nu crezi? Şi ai spus că vrei un plan. Hai să facem unul! a zis el şi a arătat spre pagina din caiet.

M-am uitat din nou la foaia de hârtie. Scria cu litere mari – un tip de scris distinct care părea un font propriu. A vedea cuvintele scrise negru pe alb părea ceva radical, ca şi cum, scriindu-le, un viitor alternativ devenise posibil.

— Hm, de fapt, asta este o chestie destul de deşteaptă. Dar trebuie să faci şi tu unul, am spus şi am întins mâna spre caiet. Care ar fi planul tău? am

întrebat.

Am luat creionul şi am început să scriu planul pe un ah al lui Will pe pagina opusă.

S-a lăsat pe spate sprijinit pe mâini.

— E simplu. Voi fi falit!

Am pufnit în râs.

— Planul tău este să fii falit?

— Oarecum. Sunt foarte serios în ceea ce priveşte arta mea. Nu am de gând să accept o slujbă plictisitoare de birou şi să port cravată pentru a avea un apartament frumos. Arta nu este un hobby pentru mine. Este totul sau nimic! Cu picturile murale şi poate o slujbă cu jumătate de normă, cred că voi reuşi să plătesc chiria şi să-mi petrec restul timpului lucrând la *Colegii de apartament.*

— Aşadar...

Am început să scriu:

1. NU VOI LUCRA ÎNTR-UN BIROU (NU SUNT PERMISE CRAVATELE).
2. VOI FI OARECUM FALIT.
3. NU VOI TRATA ARTA CA PE UN HOBBY.

I-am arătat caietul lui Will.

— Este bine, a spus el. Cel mai tare ar fi dacă *Colegii de apartament* ar apărea într-un ziar.

— Am înţeles.

Am adăugat *Colegii de apartament* pe listă.

— Perfect, a spus Will. Ce altceva ar trebui să mai apară pe lista ta?

M-am uitat fix la pagină.

— Singurul lucru de care sunt sigură este că vreau să rămân în Toronto.

Will a luat creionul şi a adăugat asta la listă.

— în afară de asta, nu prea ştiu, am spus eu.

Will ţinea creionul între dinţi şi mormăia.

— Nu-i nimic. Ce zici să scriem: „Peste un an, ajustează planul după cum este necesar.”?

— Sigur, am spus eu.

M-am trântit pe spate pe pat, uitându-mă la crăpătura din tavan, în timp ce Will termina de scris. După ce a terminat, a aşezat caietul pe masă.

— Nu-mi pot imagina de ce eşti obosită, a spus el, apoi a stins toate lumânările, cu excepţia celei din borcanul de lângă patul meu şi s-a întins lângă mine pe spate.

— Este în regulă? a şoptit el.

— Da, este în regulă! am spus eu căscând din nou. Avea gâtul uscat de atâta vorbit, dar mai era un lucru pe care voiam să îl ştiu.

— Mai devreme, când ţi-am zis că am urmat o şcoală de afaceri, ai spus că nu ai fi crezut asta. La ce te aşteptai?

— Nu ştiu. La o specializare în engleză, poate. Mă gândeam că poate scrii poezii în jurnalul acela.

— Nu sunt chiar *atât* de interesantă.

— Eşti mult mai interesantă.

Cuvintele atârnau între noi, dulci şi coapte.

M-am uitat la mâinile noastre care se odihneau una lângă alta pe pat, apoi m-am întors cu faţa spre el. Mi-am apropiat degetele până când le-au atins pe ale lui.

— Mi-aş dori să îmi pese de ceva aşa cum îţi pasă ţie de artă, am spus după o clipă.

— îţi va păsa, a spus el înfăşurându-şi degetul

mic în jurul celui al meu. Ai doar nevoie de timp pentru a găsi lucrul acela.

Fiecare terminaţie nervoasă din corpul meu a tresărit la senzaţia din degetul meu. Eram sigură că Will îmi putea auzi bătăile inimii.

— Nu vreau ca mama să mă urască, am şoptit.

El mi-a strâns degetul mic.

— Nu te va urî. Ai încredere în mine, bine?

— Bine.

Am clipit spre tavan, încercând să îmi ţin ochii deschişi.

— Am încredere în tine.

Am rămas aşa până când pleoapele mi s-au îngreunat şi lumânarea s-a stins.

18 august 1990

Peter a trecut ieri pe la noi pe acasă. I-am spus mamei că am un virus intestinal şi am stat în pat. Peter mi-a spus că nu *par bolnavă. Ştia că Eric a plecat – toată lumea ştie. M-a întrebat dacă m-a rănit, iar eu i-am spus că nu în sensul în care se gândeşte el, apoi am început să plâng. Peter s-a întins şi m-a îmbrăţişat strâns. Mi-a spus că i-afost dor de mine şi de vorbitul meu neîntrerupt şi de caseta cu cele mai bune hituri ale lui Anne Murray pe care i-o strecuram în casetofon. Mi-a spus că se gândeşte că ar putea fi gelos. Apoi mi-a dus mâna la buze şi mi-a sărutat degetele foarte încet şi a spus că trebuie să-mi spună ceva. Sunt sigură că mi s-a oprit inima, pentru că ştiam ce avea de gând sa îmi spună şi nu puteam să-l las. Nu acum! înainte ca el să vorbească, i-am spus că sunt însărcinată. I-am spus tot ce gândeam – că va trebui să cresc copilul singură,* să *anulez călătoria în Europa şi să amân administrarea staţiunii, dar că vreau să o fac. A rămas tăcut în tot timpul acela. După ce am terminat, a spus: „Bine, Maggie”. Apoi m-a sărutat pe frunte şi m-a frecat pe spate până când am adormit*

21

în prezent

Eu şi JAMIE NE ÎNGHESUIM în faţa calculatorului din birou, când Will bate în tocul uşii.

Mă uit la el şi apoi observ cât este ceasul.

— La naiba. îmi pare atât de rău!

Whitney şi Cam trebuiau să sosească la cină acum o oră.

Este ultima săptămână a lui Will aici, iar eu lucrez 12 ore pe zi. Nu am de ales. Mi-am tot spus că e doar o fază şi că, dacă mi-aş fi deschis propria mea cafenea, ar fi fost perioade la fel de oribile şi că este mai bine să fiu ocupată decât să nu am de lucru. Dar somelierul nostru, Zoe, mi-a dat preavizul în această dimineaţă – ea va conduce departamentul de vinuri de la The Daisy – şi îmi vine tot mai greu să nu mă simt descurajată.

— Este în regulă, spune Will. Whitney şi Cam sunt la cocktailul numărul doi, iar mama lui Whitney a sunat să le spună că Owen a adormit repede. Sunt în raiul proaspeţilor părinţi.

Will a reuşit ceea ce eu nu am reuşit şi i-a convins să rămână în staţiune pentru o noapte – prima lor noapte departe de copil.

— Am vrut doar să mă asigur că totul este în regulă. Nu ai răspuns la mesajele noastre.

Arunc o privire prin birou. Habar nu am unde mi-am pus telefonul.

— Eram prea ocupaţi să ne giugiulim, glumeşte jamie, iar eu îl lovesc în piept.

— Glumeşte, spun eu, încruntându-mă la Jamie. Evident.

Will nu pare să fie amuzat de asta.

— Du-te, spune Jamie în timp ce eu îmi caut telefonul în sertarele biroului. Oricum, cred că am făcut tot ce se putea face deocamdată.

încerc să mă ocup de rezervări în timp ce el finalizează toate detaliile pentru banchet.

— Eşti sigur?

— Da, spune el, scoţându-mi telefonul de sub un teanc de hârtii. Haide, fugi!

îl pun pe Will la curent cu ce am făcut astăzi în timp ce ne îndreptăm spre casă. Le facem cu mâna soţilor Rose când trecem pe lângă Căsuţa 15. Will are o invitaţie permanentă la ei la martini.

Când ne-am dus acolo duminică, el m-a condus spre canapeaua de două locuri ţinându-mi o mână pe partea inferioară a spatelui, iar doamna Rose a bătut din palme, strigând:

— Nu-i aşa că evenimentele au luat o întorsătură fericită?

Sunt fericită. Will şi cu mine petrecem împreună fiecare moment pe care îl avem la dispoziţie şi totul pare extrem de uşor şi normal, dar vara nu durează la nesfârşit.

înainte de a coti spre Căsuţa 20, văd printre copaci nişte serpentine de petrecere şi baloane multicolore. Deasupra uşii, atârnă un panou pictat pe care scrie BUN VENIT ACASĂ, BABY! Whitney şi Cam stau pe terasă, zâmbind ca nişte copii care au prădat sertarul cu dulciuri.

— Monştrilor.

— Will a fost avertizat să folosească porecla pe propria-i răspundere, spune Whitney, trăgându-mă la pieptul ei să mă îmbrăţişeze. Ştiu că am mai spus-o, dar faptul că te-ai întors aici este probabil cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, şi aici intră şi naşterea copilului meu.

Râd, simţind cum stresul din această săptămână începe să dispară.

— Ai nevoie de mai mulţi prieteni.

— Am destui, spune Whitney. Şi nu m-au făcut să trec prin ceea ce m-ai făcut tu să trec. Dar nu sunt la fel de buni.

Will ne conduce pe terasa din faţă, unde a aşezat masa de picnic cu faţă de masă şi sfeşnice pe care le-a împrumutat de la mine de acasă şi o vază uriaşă cu flori sălbatice – o mulţime de asteri violet, de splinuţe şi margarete galbene – preferatele mele.

Intră în căsuţă şi se întoarce cu un gin tonic pentru mine într-o mână şi un platou cu brânzeturi în cealaltă.

— Cea mai verde limetă din Muskoka, spune Will, întinzându-mi paharul.

— Nu ţi-ar veni să crezi la câte întrebări a trebuit să răspund în ultima săptămână, spune Whitney la cină. Will a făcut rizoto cu ciuperci. „Paste sau rizoto? Ciuperci sau roşii? Tipurile preferate de brânză?”.

îi arunc o privire lui Will.

— Nu în fiecare zi te hotărăşti să-ţi schimbi întreaga viaţă, spune el, şi pare plin de admiraţie.

Nu sunt sigură că m-am simţit vreodată atât de adorată. Nici nu-mi dau seama că mă holbez la el şi că şuvoiul sinuos de discuţii s-a oprit până când nu-l

aud pe Cam dregându-şi glasul.

Savurăm în tăcere tortul de ciocolată neagră pregătit de Peter. Will spune că i-a cerut reţeta, dar Peter s-a oferit să îl facă el însuşi – rareori l-am mai văzut pe Peter să se apropie atât de repede de o persoană. Ieri, mi-a dat o pâine cu seminţe de mac şi lămâie pe care să o mănânc cu „prietenul meu”. L-am invitat pe Peter în seara asta, dar a spus că încă mai perfecţionează chiflele pentru banchet.

Din senin, Whitney sparge liniştea:

— Deci, Will, când pleci?

Privirea lui se îndreaptă spre mine.

— Duminică, spune el.

Fac tot posibilul să nu arăt că îmi vine să îmi smulg pielea de pe mine când aud răspunsul. Will şi cu mine nu am vorbit despre plecarea lui sau despre ce înseamnă asta pentru noi. Nu credeam că un *noi* ar fi posibil. Dar privindu-l alături de prietenii mei în seara asta, văzând cu câtă grijă a pregătit cina, poate că este. Poate că asta nu este doar o pauză de la realitate pentru el. Poate că asta ar putea fi genul de relaţie care merită efortul. Poate că acesta este începutul unui *noi.*

— A doua zi după banchet, spune Whitney.

Mijesc ochii, întrebându-mă unde vrea să ajungă. I-am spus deja asta.

— Da. Abia aştept banchetul, spune Will.

— Şi după aceea?

Will mă priveşte din nou.

— Whit, o avertizez eu.

Nu vreau ca Will să îndure un interogatoriu din partea celei mai bune prietene a mea. Nu pentru asta a venit.

- Ce?

Clatin din cap spre ea şi o rog din ochi să oprească orice stratagemă pe care crede că o pune la cale. Dar ea nu o face.

— Care este planul? întreabă ea. Pentru că mie chiar nu mi-a plăcut cum au decurs lucrurile ultima dată.

îi arunc o privire lui Cam încercând să-i obţin ajutorul, dar el ridică din umeri timid.

Whitney arată cu furculiţa spre Will.

— Ai de gând să dispari din nou de pe faţa pământului? Pentru că nu vreau să fiu nevoită să-mi răzuiesc prietena de pe podea cu racleta, aşa cum am făcut-o data trecută.

— Whitney, opreşte-te! îi spun eu.

îmi simt faţa fierbinte. Nici măcar nu mă pot uita în direcţia lui Will.

Whitney se uită la mine, dar apoi Will spune:

— Cred că aceasta este o conversaţie pe care Fem şi cu mine trebuie să o avem în particular.

— De acord, spun eu.

Whitney ia o bucată de tort. Mestecă, uitându-se fix la Will, şi nu mai spune nimic până nu îşi termină felia.

— îmi placi, îi spune ea după ce linge şi ultima bucată de ganache de pe furculiţă. Eşti prea drăguţ şi prea înalt, dar te pricepi la copii şi pari deştept. Şi, sincer, a fost cel mai bun rizoto pe care l-am mâncat vreodată. Dar dacă îi frângi inima prietenei mele din nou, vin cu maşina până la Toronto şi te omor.

Will se uită la ea preţ de o secundă, apoi dă din cap.

— Se pare că avem un plan, spune el.

— MĂ EVIŢI, NU-I AŞA? mă întreabă Whitney când răspund la telefon vineri.

Am tot evitat-o. Avea intenţii bune, dar încă sunt supărată din cauza celor întâmplate cu două seri în urmă.

— Ştiu că am sărit calul la cină. îmi pare rău. Nu am mai băut atât de mult de dinainte de a fi însărcinată.

— E în regulă, Whit.

Ea ştie că a întrecut măsura. I-am cerut scuze lui Will după ce ea şi Cam au plecat, iar el a spus că nu prea l-a deranjat interogatoriul lui Whitney, că era mai mult preocupat de modul în care întrebările ei mă deranjau pe mine.

Trec două secunde de tăcere.

— Şi de ce nu răspunzi la mesaje? mă întreabă ea.

— Pentru că sunt într-un iad pe care mi l-am creat singură?

— Atât de rău este?

— Banchetul este mâine, aşa că Jamie este ocupat cu chestii de ultimul moment, în timp ce eu intervievez candidaţi la diferite joburi, care îmi spun „Fran” şi cred că serviciul de relaţii cu clienţii este una dintre problemele subiacente ale capitalismului.

Iau o muşcătură din croasantul cu brânză pe care mi l-a lăsat Peter mai devreme, apoi îmi scutur fărâmele de pe piept.

Continuă să treacă pe la mine cu mâncare. Cred că vrea să se asigure că sunt bine după dezvăluirea pe care mi-a făcut-o despre el şi mama. în mare parte, sunt tristă că nu au avut un final mai fericit. Sunt tristă şi pentru că *ea* nu mi-a spus niciodată despre Peter. Mi-aş fi dorit să fi petrecut mai mult timp împreună, noi trei. Ei erau familia mea.

— Ce se întâmplă? o întreb, gândindu-mă că mi-ar prinde bine o distragere a atenţiei.

— Avem probleme mult mai mari aici. Lasă-mă să-ţi spun, îmi răspunde ea. Habar nu am cu ce să mă îmbrac mâine. Corpul meu este tot mai ciudat după ce am născut un copil. Nimic nu mai este în acelaşi loc în care era înainte. Poţi să te uiţi la fotografiile pe care ţi le-am trimis?

Răsfoiesc fotografiile.

— Ştii că nu mă pricep la chestiile astea. Poate rochiţa roz? îi sugerez.

— Da, poate. Poate cu tocuri. Dar tu? Ai găsit ceva în oraş?

— Nu. Am vrut, dar nu am reuşit să îmi fac timp. Diseară o să dau o raită prin dulapul mamei. Cred că sunt rochii din anii ’90 acolo.

Sunt sigură că a păstrat toate ţinutele de petrecere pe care le-a purtat vreodată.

Whitney oftează.

— Ţi-o aminteşti pe cea purpurie cu o fundă mare în faţă? îmi zice ea.

Avea jabou la gât şi cea mai exagerată eşarfă. Materialul era atât de rigid, încât putea sta în picioare de unul singur. Aveam probabil 14 ani în vara în care a purtat-o la banchet.

— Am strigat-o Zmeoaica toată seara. Doamne, eram nişte nemernice!

— Da, dar ea ne-a iubit oricum.

Aşa a fost.

— Deci..., spune Whitney după câteva momente de tăcere. încă două nopţi cu Will aici.

— Mm-hm.

— Şi după aceea?

— După aceea, se întoarce la Toronto.

— Dar, evident, veţi continua să vă vedeţi.

Nu ştiu dacă asta este evident. Nu vreau ca duminică să fie sfârşitul, dar nu am spus-o niciodată

pe şleau.

— Vom păstra legătura.

Cred.

Whitney mă ironizează.

— Veţi păstra legătura? Bărbatul ăla este îndrăgostit de tine şi nu în genul „Hei, hai să ne-o tragem când vii prin oraş”. îi place de tine în genul „îmi imaginez cum vor arăta copiii noştri”. Crede-mă, e îndrăgostit lulea.

îmi rod o unghie.

— Mă întreb dacă nu cumva este vorba doar de faptul că e aici şi simte gustul libertăţii pentru prima dată după mult timp. Este în modul vacanţă. După ce se va întoarce la viaţa lui reală, s-ar putea să îşi dea seama că eu nu mă potrivesc în ea.

— Chiar nu cred că despre asta este vorba, spune Whitney. A făcut rizoto!

Râd.

— Şi un platou cu brânzeturi. Doar că nu ştiu dacă mă pot expune din nou, mai ales acum.

Whitney rămâne tăcută o clipă.

— Chiar şi înainte să decizi că iei o pauză, te închideai în tine. Şi poate că asta are legătură cu mama ta. Şi poate că are puţin de-a face cu cel al cărui nume nu-l rostim – aşa se referă Whitney la Eric – şi poate că ceea ce s-a întâmplat cu Will atunci nu a fost de ajutor.

Oftez.

Am încercat să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat acum nouă ani – la cât de puternice erau sentimentele mele şi cât de brusc au fost strivite. Am încercat să nu mă gândesc nici la faptul că ele au devenit şi mai puternice.

— Haide, spune Whitney. Poţi să-i spui unui tip că-l placi.

— Da, murmur eu.

Dacă ar fi doar atât.

22

15 iunie, cu zece ani în urmă

WlLL ERA DEJA TREAZ CÂND AM DESCHIS OCHII. Stătea la masa mea şi scria ceva în caiet. O şuviţă de păr negru îi atârna pe frunte.

Să-l văd în garsoniera mea era ciudat din toate punctele de vedere, dar părea că locul lui era acolo, mâzgălind ceva lângă fereastra mea.

Patul a scârţâit când mi-am băgat un braţ sub cap. Will a ridicat privirea spre mine. Ne-am privit în tăcere. Soarele dimineţii se strecura prin geam, captând particulele de praf în razele sale şi zugrăvind pătrate de lumină pe lemnul de esenţă tare.

— Bună, i-am spus.

Vocea mea a clacat la primul cuvânt al zilei. Frigiderul făcea un huruit constant. Probabil că revenise curentul în timp ce dormeam.

— Ce faci acolo? l-am întrebat.

— Mă gândesc.

M-am dat cu greu jos din pat.

— Eu nu pot să-mi pronunţ nici numele fără să beau cafea! O să fac nişte cafea. Nu e la fel de bună ca la cafenea, dar e tare.

Am scos din dulap cutia cu filtre de hârtie.

— De fapt, trebuie să plec, a spus Will, ridicându-se. Este aproape 10.00. O să întârzii la micul dejun cu sora mea şi, în plus, trebuie să-mi iau lucrurile înainte de a pleca la aeroport.

— Oh... Bineînţeles.

Mi-am dres glasul, încercând să nu-mi arăt dezamăgirea ca pe o tiară de diamante.

— Am stat până târziu azi-noapte, aşa că nu am vrut să te trezesc.

— Da, nu. Apreciez asta, am spus cu o strângere de inimă. Deci?

— Deci... Asta e pentru tine!

A făcut cu un gest spre o bucată de hârtie de pe masă. Rupsese pagina cu desenul meu din caietul său de schiţe.

Am înghiţit în sec.

— Mulţumesc.

— Şi mi-a venit o idee, a spus el, răsucindu-şi inelul. O să mă întorc în iunie anul viitor pentru nunta tatălui meu. M-am gândit că am putea să ne întâlnim... să vedem cum decurg planurile noastre.

Şi-a luat caietul, ţinându-l deschis la cele două liste. Scrisese, *14 IUNIE, STAŢIUNEA BROOKBANKS, ORA 15.00,* în josul fiecărei pagini.

— Vorbeşti serios? Vrei să vii să mă vizitezi la Bro- okbanks? Pe bune?

Mi-a oferit un zâmbet ezitant.

— Chiar şi numai ca să mănânc mai multă pâine cu aluat dospit. Vreau să văd unde a crescut Fem Broo- kbanks. Şi ai putea să-mi arăţi cum se ţine o vâslă. Să te asiguri că nu mă fac de râs pe apă.

— Amândoi ştim că te vei face de râs.

A zâmbit mai larg.

— Deci, asta înseamnă un da? Ne întâlnim acolo peste un an?

Inima a început să-mi bată de două ori mai

repede.

— Da, pot să fac asta. Poate peste un an...

Mă lăsasem dusă de val. Nu puteam să termin propoziţia aceea. Nu eram sigură că ştiu cum să o fac.

Pe hol, s-a trântit o uşă. Will a clipit, apoi a rupt pagina cu planul meu din caiet şi mi-a dat-o.

Am privit foaia de hârtie.

— Staţiunea este destul de mare, am spus. Ar trebui să ne alegem un loc.

— Propune tu unul.

— Ce-ar fi să ne întâlnim la pontoanele de lângă plajă? Voi dori să aflu cât mai curând posibil cum arată Will Baxter într-o canoe.

— Senzaţional, te asigur! a zis Will zâmbind. La pontoane rămâne.

Will şi-a băgat caietul de schiţe în rucsac. M-am uitat la insigna mică cu tramvai roşu fixată pe capacul acestuia, apoi mi-am luat telefonul.

— Care e numărul tău ca să ţinem legătura? l-am întrebat în timp ce-şi lega ghetele. Şi dacă îmi dai adresa ta, îţi voi face un CD cu tema Coasta de Vest. Sau brazi? Probabil că nu sunt destule piese pentru asta, dar ceva legat de natură în general ar putea funcţiona...

Will s-a ridicat din nou în picioare, cu o expresie îndurerată pe faţă.

— Cred că ar fi mai bine să nu o facem.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

Şi-a frecat ceafa.

— Nu cred că ar trebui să ne trimitem mesaje sau să devenim prieteni pe Facebook. Probabil că nu ar trebui să-mi trimiţi un CD. Cred doar că de când...

S-a oprit la jumătatea propoziţiei şi s-a uitat spre pat şi spre adânciturile făcute de trupurile

noastre, iar apoi s-a uitat iarăşi la mine.

— De ce nu mi-ai spus despre Jamie?

Mi s-au înmuiat picioarele.

Aş fi putut să mint şi să spun că pur şi simplu nu venise vorba despre Jamie. Ar fi fost mai puţin complicat decât adevărul. Numai că nu voiam să-l mint pe Will.

— La început, nu prea conta că aveam un iubit. Dar, mai târziu, am vrut să mă prefac pentru o zi că restul lumii nu există, iar asta îl includea şi pe Jamie. Nu că aş fi făcut ceva, am adăugat repede. Nu l-aş înşela niciodată.

Will a dat din cap, dar nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se gândea.

— Probabil crezi că sunt o persoană oribilă, am spus cu glas scăzut.

— Nu. Cred că eşti al naibii de grozavă, Fem Bro- okbanks. Dar cred că ar fi o idee proastă ca noi doi să continuăm orice ar fi ¿ista.

Mi-a strâns mâna o dată şi i-a dat drumul.

— Din cauza lui Jamie?

A dat din cap.

— Un an este o perioadă foarte lungă, am spus, uitându-mă la şireturile lui roz.

Will s-a lăsat până la nivelul ochilor mei.

— Este floare la ureche. Nici măcar nu o să-ţi fie dor de mine.

Am strâns din buze, dorindu-mi ca asta să fie adevărat. Am întins mâna spre uşă pe lângă Will şi i-am ţinut-o deschisă cu şoldul. Nu credeam că mă mai pot stăpâni mult timp. Crezusem că ceea ce simţeam pentru Will era atracţie fizică, dar, în realitate, era mai mult decât atât – era mult mai rău.

Will şi-a pus rucsacul pe umeri şi a păşit pe hol.

— Will? am spus, aşteptând ca el să se întoarcă

cu faţa la mine. O să-mi lipseşti – mai mult decât un pic.

în următoarele 12 luni, aveam să-mi amintesc zâmbetul care se instalase pe faţa lui Will. închideam ochii şi îmi imaginam exact acel moment: arcuirea buzelor lui, surpriza din ochii lui şi liniile aproape imperceptibile de la colţurile lor. A fost electrizant.

— Tu şi cu mine peste un an, Fem Brookbanks, a spus el. Să nu mă dezamăgeşti!

Şi apoi Will Baxter s-a întors şi a ieşit din viaţa mea.

21 august 1990

M-am dus ieri în bucătărie pentru a-l căuta pe Peter, dar unul dintre băieţi mi-a spus că şi-a luat o zi liberă. Eram îngrijorată că este supărat din cauza a ceea ce îi spusesem, dar apoi a apărut la recepţie, m-a dus în bibliotecă şi a închis uşa. A *scos din rucsac o grămadă de broşuri cu informaţii despre sarcină – se dusese la doctorul lui să-i ceară informaţii despre călătorii* în *timpul sarcinii Vorbea atât de repede despre trimestre şi ecografii, mai repede decât îl auzisem vorbind vreodată.* A *folosit cuvântul „uter" de cel puţin două ori.*

Probabil că şi-a dat seama că nu reuşesc să ţin pasul, pentru că a inspirat adânc şi a spus: „Nu este nevoie să îţi anulezi călătoria", ¡-am spus că o vacanţă este ultimul lucru pentru care trebuie să-mi fac griji, iar el a clătinat din cap. Mi-a spus că întreaga mea viaţă este pe cale să se schimbe, dar că nu trebuie să renunţ la Europa. M-a pus să iau pliantele şi apoi mi-a zis că s-a gândit la ceea ce am spus despre faptul că va trebui să cresc copilul de una singură. Mi-a zis că nu sunt singură, că el este aici, că părinţii mei sunt aici, că există o întreagă staţiune plină de oameni care vor să mă ajute.

Nu ştiam cât de mult aveam nevoie să aud asta.

Stăteam acolo cu o grămadă de broşuri în mână, plângând, iar el m-a întrebat dacă sunt bine. L-am luat în braţe şi i-am spus că este cel mai bun prieten pe care îl poate avea cineva.

În prezent

JAMIE MĂ TRIMITE ACASĂ la sfârşitul după-amiezii.

— Tu literalmente nu eşti şeful meu! mă răstesc eu la el, dar spusele mele au impactul unui ghem de vată.

Vântul rece este primul lucru pe care îl observ când ies afară, urmat de mirosul slab de ploaie pe piatră venit de undeva din depărtare. în sfârşit, o clipă de răgaz de la căldură.

în timp ce mă întorc spre casă, ţinându-mi braţele încrucişate pentru a mă încălzi, mă gândesc la ceea ce mi-a spus Whitney când am vorbit la telefon mai devreme în cursul zilei. Mă gândesc la mama mea şi la Peter şi la cuvintele nespuse. Dar pot fi curajoasă. îi pot mărturisi lui Will ce simt.

La ora ¿ista încă lucrează, aşa că îi trimit un mesaj, spunându-i că m-am întors mai devreme acasă şi să vină la mine după ce termină, iar apoi urc în dormitorul pentru oaspeţi. Acolo, este un pat matrimonial, un suport pentru valize şi o carafă de apă pe o tavă – dar funcţia principală a camerei este păstrată în spatele uşilor glisante ale dulapului.

Le deschid şi îmi trec degetele peste curcubeul

de fuste şi mâneci şi amintiri – toate rochiile de cocktail ale mamei şi ţinutele de vacanţă ale acesteia, dar şi multe dintre ale mele. în dulapul acesta sunt rochia de tafta

mov şi rochia neagră cu mânecă lungă. Mai este şi rochia cloş de un albastru pal care atârnă lângă o rochie albă minusculă, cu o fundă de satin albastru pal asortată. Atât de multe lucruri din vieţile noastre sunt ţesute în aceste fire.

Văd rochia de catifea verde a mamei şi bolero-ul roz cu paiete şi îmi amintesc de Peter şi de mine jucân- du-ne de-a ceaiul, şi de mama venind acasă şi găsin- du-ne mâncând sendvişuri fără crustă şi ascultând trupa Smashing Pumpkins.

Văd rochiile de tartan asortate şi îmi amintesc de cina de Crăciun când bunicii ne-au anunţat că se mută în Vest. Este şi o rochie argintie fără bretele – i-am spus mamei că era prea bătrână pentru a purta ceva atât de decoltat, chiar dacă era ajunul Anului Nou.

Scot rochia argintie din dulap. Este lungă până la podea şi despicată pe un picior. *Este* destul de sexy – prea sexy pentru banchet şi, Doamne, este strâmtă. Mai probez o duzină de rochii. Deja m-am încins şi simt mâncărimi pe piele, dar majoritatea rochiilor sunt fie prea mici, fie prea înzorzonate. Nu-mi plac nici volanele, nici rozul floral şi nici mânecile cu ştrasuri. Deschid fereastra şi o rafală de aer proaspăt pătrunde în cameră, făcând să se trântească uşa.

Transpirând, scot un braţ plin de haine ca să pot ajunge în partea din spate a dulapului, iar între o rochie elegantă din muselină şi una cu dungi albe şi albastre, văd o rochie scurtă de un roşu-portocaliu cu decolteu rotund şi bretele subţiri. Nu am mai văzut-o până acum. Roşul nu este chiar culoarea mea şi nu era nici a mamei, dar când mi-o trag pe cap, materialul este uşor şi vaporos. Este fixă, dar nu

strâmtă.

Mă îndrept spre oglinda de mari dimensiuni din dormitorul meu. Rochia arată incredibil. Este în stilul anilor ’90, dar nu într-un mod extravagant. Culoarea pare destul de în regulă. Zâmbind la imaginea mea în oglindă, ştiu că ¿ista vreau să port când îi voi spune lui Will ce simt, când îi voi spune că vreau să fac parte din viaţa lui – cea adevărată – chiar dacă nu ştiu cum se va întâmpla asta. Dacă şi el simte la fel, vom găsi o soluţie. Vom face un plan.

Aşa că ¿ista rezolvă totul. Mâine îi voi spune lui Will. îi voi spune în timp ce dansăm.

Pun toate rochiile la loc pe umeraşe şi îmi trec mâinile peste material pentru ultima oară.

— Mulţumesc, mamă! şoptesc şi închid uşile.

A MAI RĂMAS O SINGURĂ ÎNSEMNARE în jurnal – am păstrat-o pentru când voi avea puţin timp pentru mine. Iau jurnalul de pe noptieră şi îl duc pe terasa din spate. Este ferită de vânt, dar eu sunt înfofolită într-un pulover şi nişte pantaloni confortabili.

- Hei!

Will scoate capul pe uşă chiar în timp ce eu mă ¿işez pe fotoliu.

— Hei! spun şi eu în timp ce apare şi restul corpului său.

Poartă o cămaşă albă, dar nu are cravată. Astăzi trebuie să fi fost o zi de întruniri informale.

— Nu credeam că o să te văd atât de curând.

— Am plecat mai devreme, spune el cu ochii la jurnalul din mâinile mele. Te întrerup? Aş putea să mă întorc mai târziu.

— Nu-i nevoie!

Las jurnalul din mână şi mă ridic, înfăşurându-mi braţele în jurul taliei lui.

— întotdeauna miroşi atât de bine, îi spun cu nasul lipit de cămaşa lui. Miroşi mai bine decât alţi bărbaţi.

— O să mă prefac că nu ştii cum miros alţi bărbaţi, spune el, trăgându-se înapoi şi ridicându-mi bărbia cu un zâmbet. O să mă prefac că nu a existat niciodată altcineva în afară de noi doi.

Mă sărută, iar sărutul este lent, senzual şi la fel de dulce ca un drops cu lămâie.

Eu râd.

— Amândoi ştim că asta este extrem de inexact.

— Dar n-ar fi frumos dacă ar fi adevărat? spune el, mângâindu-mi obrazul şi linia mandibulei cu nasul.

— Nu ştiu... poate nu am fi la fel de pricepuţi fără toată această experienţă.

— Sau poate că ar fi şi mai bine dacă aş avea zece ani la dispoziţie să aflu exact ce-ţi place.

— Cred că te descurci foarte bine. Dar dacă vrei să mai exersezi un pic...

îl iau de mână şi îl conduc spre canapeaua dinăuntru, scoţându-mi pantalonii de trening cu mişcări din şolduri şi trăgându-l pe Will peste mine. Vreau să-i simt toată greutatea, să-l simt cum mă apasă pe perne.

După ce terminăm, ne uităm la pernele împrăştiate pe podea şi la cămaşa care a aterizat pe lampă.

— S-ar putea să fie nevoie să mai încercăm o dată, spune Will, aşezându-se şi ridicându-mă în poala lui. Doar ca să mă asigur că am înţeles bine.

— Bună idee. O să comand cina de la restaurant, pentru ca tu să-ţi poţi canaliza toată

energia pe studiu în seara aceasta. Examenul tău final va fi în următoarea...

Cuvântul „săptămână" este pe cale să îmi scape de pe buze. Lui Will îi piere zâmbetul şi între noi se instalează un sentiment de apăsare.

— Crezi că am putea să ne prefacem pentru o seară că nu pleci duminică? Ca şi cum ar fi orice altă seară? îl întreb.

Văd un licăr în ochii lui Will, dar se stinge repede, îşi mută mâinile în partea de jos a spatelui meu şi mă trage strâns la pieptul lui.

— Dacă asta este ceea ce vrei...

— Doar în seara asta.

Cerem să ni se trimită peşte şi cartofi prăjiţi şi salată de varză de la restaurant şi mâncăm în chiloţi pe canapeaua din sufragerie, uitându-ne la reluări din *Frasier.* în timp ce terminăm cina, un tunet zguduie ferestrele. Ţâşnesc pe terasă pentru a salva jurnalul mamei şi îl duc înapoi pe noptiera mea. Ne îmbrăcăm şi ne aşezăm pe veranda din faţă, la adăpost de furtună. Stăm şi privim cum se ramifică fulgerele pe cerul negru.

Mai târziu, Will şi cu mine mergem sus, în pat. Faptul că sunt cu el pare la fel de absurd şi de inevitabil ca şi plecarea lui, dar nu vreau să mă gândesc la asta acum. Când se termină, mă ghemuiesc la pieptul lui şi am senzaţia plăcută că mi s-au înmuiat picioarele. Urmăresc cu degetul liniile bradului tatuat pe braţul său, iar apoi, după ce aţipeşte, scriu *Fem* în dreptul inimii lui.

De când am început să împărţim patul, este prima noapte în care nu reuşesc să adorm. Aprind lampa şi, când văd că Will nu se mişcă, mă întind spre jurnal şi îl deschid la ultimele însemnări.

8 septembrie 1990

Mai sunt două nopţi până la plecarea în Europa! Mă duc. La câteva zile după ce le-am dat vestea mamei şi tatei, Peter a adus şi mai multe broşuri cu informaţii despre sarcină, pentru a mă ajuta să-i conving că este în regulă să călătoresc. Cred că fie au *încetat în sfârşit să-şi mai facă griji, fie* au *învăţat să ascundă asta mai bine. Aproape că am ieşit din primul trimestru şi sper că vărsăturile vor înceta în curând.*

Sunt entuziasmată de călătorie. Abia aştept să fiu din nou o tânără de 22 de ani fără responsabilităţi, chiar şi numai pentru puţin timp. Plec pentru şase săptămâni. Italia, Franţa şi Anglia.

Peter s-a oferit să mă ducă la aeroport. Nu mi-a zis ce dorea să-mi spună în ziua în care am anunţat că sunt însărcinată. Nu sunt sigură că o va face vreodată. Dar am început să sper că o va face. Nu-mi pot imagina viaţa fără Peter. Cred că asta înseamnă ceva. Ceva spre care ne îndreptăm din ziua în care i-am făcut turul staţiunii, acum cinci ani.

Liz a fost şocată când i-am dat vestea şi puţin supărată de schimbarea de planuri, dar a decis să călătorească singură tot anul.

Recunosc că sunt oarecum geloasă, dar ori de câte ori mă simt deprimată în aceste zile, îmi masez burtica şi vorbesc cu fetiţa mea. Sunt sigură că

este o fetiţă. O strig „scumpa mea''. îi spun cât de mult o iubesc. îi spun că o voi iubi suficient cât pentru zece taţi. Şi îi spun poveşti despre toţi oamenii care vor face parte din marea şi minunata ei familie de aici: despre bunicii ei, şi despre familia Rose, şi despre Peter. îi spun că nu se va simţi niciodată singură când va fi acasă. îi spun că abia aştept să o cunosc, dar că nu am nevoie să o cunosc ca să ştiu că nu voi iubi niciodată o altă persoană atât de mult cum o iubesc pe ea.

Pun jurnalul pe pat lângă mine. Fac tot posibilul să plâng în linişte, dar când respir convulsiv, Will se trezeşte.

— Hei, murmură el, ce s-a întâmplat?

Aş vrea să-i răspund, dar îmi este imposibil să fac asta când plâng atât de tare.

— Şşt. E în regulă! murmură el, încă pe jumătate adormit. A fost doar un vis.

îmi scutur capul.

— Nu, spun eu. A fost real. Mama.

Este tot ce trebuie să spun. îmi sărută obrajii şi îmi şterge lacrimile, apoi mă întoarce astfel încât să stau cu spatele lipit de pieptul lui. îşi aduce piciorul peste al meu, îmbrăţişându-mă şi mai strâns. Mă prind de braţul cu care Will îmi acoperă pieptul.

— M-a iubit. M-a iubit atât de mult.

— Bineînţeles că te-a iubit. Era mama ta, şopteşte el cu buzele lipite de ceafa mea, sărutându-mă acolo.

— Dar ea nu ştia, spun, tremurând înecată în lacrimi.

Will mă ţine în braţe până când mă opresc.

— Ce nu ştia, Fem?

Inspir adânc.

— Nu ştia că şi eu o iubesc.

Will mă strânge şi mai tare la piept.

— Ştia, spune el şi mă sărută pe umăr.

Dau din cap, dar nu mă pot abţine să nu simt că, dacă aş fi fost o fiică mai bună, poate că mi-ar fi spus despre Peter. Dacă ar fi ştiut cât de mult o iubeam, poate mi-ar fi destăinuit dificultăţile cu care se confrunta staţiunea.

— Fem, pot să-ţi spun ceva? murmură Will, cu buzele lipite de pielea mea.

Mă răsucesc cu faţa la el.

— I-am spus mamei tale că te-am cunoscut.

— Poftim?

— I-am spus cum ne-am cunoscut. I-am spus cât de mult îţi place aici şi că trebuia să văd staţiunea cu ochii mei.

— Ai făcut tu asta?

— Da. Am vorbit la telefon cu puţin timp înainte de accident. Mi-a spus că nu am idee cât de fericită o face asta.

îmi dă părul la o parte de pe frunte.

Cuvintele lui mă învăluie ca o plapumă cu puf. *Te iubesc,* aproape că spun, dar apoi îmi amintesc de rochia roşie şi de dansul cu Will. Totuşi, mai avem şi ziua de mâine. Putem avea mai mult decât doar vara asta. Este ultimul lucru la care mă gândesc înainte de a adormi.

Când mă trezesc, Will a plecat.

24

14 iunie, cu nouă ani în urmă

AM AJUNS LA PONTOANE MAI DEVREME. I-am spus mamei că mă întâlnesc cu un prieten, dar am fost deliberat vagă în privinţa celorlalte detalii. De la Crăciun încoace, era prima dată când mă întorceam acasă, iar ea era suspicioasă. Absolvisem universitatea cu un an în urmă, iar cercul meu de prieteni era restrâns — mai degrabă un triunghi decât un cerc. Whitney şi Cam erau în nord, iar Ayla era prietena mea bună din oraş. în afară de colegii mei de la Two Sugars, nu eram apropiată de nimeni altcineva.

Trecuseră 12 luni de când nu-l mai văzusem pe Will. După ce plecase de la mine, îmi petrecusem dimineaţa în pat, uitându-mă la locul în care se întinsese cu o seară înainte, iar cuvintele lui îmi răsunau în minte la nesfârşit.

Dar este viaţa ta.

Nu erau chiar informaţii noi, dar mi se părea că mă vedeam pe mine însămi într-o altă lumină – lumina lui Will. Convingerea lui că trebuia să fiu sinceră cu mama şi propria lui pasiune pentru artă aruncau o mie de waţi asupra modului pasiv în care îmi privisem viitorul. Lăsasem să se petreacă viaţa şi nimic mai

mult.

Mi-am repetat cuvintele lui în oglinda din baie mai târziu în acea după-amiază. Era duminică, iar când a sosit timpul pentru convorbirea cu mama, am luat în mână lista pe care o scrisese Will, uitându-mă cu atenţie la cele patru elemente din plan. I-am explicat mamei că aveam ceva să-i spun, că nu eram sigură cum să i-o spun, dar că nu voiam să lucrez în staţiune în acea vară. Sau în orice altă vară. Sau vreodată.

— Nu înţeleg, mi-a spus ea. Te întorci acasă peste o săptămână. Soţii Rose dau o petrecere. Ţi-am făcut rezervare la recepţie până în iulie. Voiam să-ţi arăt cum se fac programările. Ţi-am comandat o uniformă nouă.

Vorbea repede, fără să se oprească pentru a respira. — Am luat boabe de cafea bune şi am cumpărat o râşniţă de lux pe care încă nu ştiu să o folosesc. Aveam de gând să-ţi fac o surpriză în prima dimineaţa după întoarcerea ta. întotdeauna spui că fac cafeaua prea slabă.

Am auzit-o trăgând aer în piept. Când a început să vorbească din nou, îi tremura vocea.

— Aşteptam cu nerăbdare dimineţile noastre lângă lac. Credeam că o să fim doar noi două, scumpa mea.

Am închis ochii. Mi-am cerut scuze şi i-am spus că îi sunt recunoscătoare pentru tot ce a făcut pentru mine. I-am spus că nu vreau viaţa ei. Voiam o viaţă a mea, oricare ar fi fost aceea.

A tăcut câteva clipe, apoi a spus pe un ton plat:

— Bine, Fem. Du-te şi descoperă ce vrei să faci în viaţă, dar eu nu voi plăti pentru asta.

Am început să-i spun că nu am economii, dar

convorbirea se întrerupsese.

Am pus telefonul jos, tremurând. Uram să o rănesc pe mama. Dar eram şi plină de adrenalină. Reuşisem. Nu mai trebuia să plec acasă peste o săptămână. Nu mă mai duceam să lucrez la Brookbanks.

Abia dacă îmi venea să cred. A trebuit să-mi sun şeful şi să-l implor să-mi dea mai multe ture. Trebuia să

le dau vestea lui Jamie şi lui Whitney, dar persoana cu care voiam cel mai mult să vorbesc era Will. Numai că nu puteam.

Nu l-am contactat nici măcar o dată pe Will, deşi prima dată când am fumat un cui după ce a plecat, singură în garsoniera mea, am tastat „Will Baxter” în bara de căutare Google. Am găsit un articol în *Vancouver Sun* despre o expoziţie de artă studenţească în care apărea o fotografie de-a lui Will arătând exact aşa cum mi-l aminteam. I-am căutat pagina privată de Facebook – fotografia de profil era un autoportret caricatural – dar nu i-am cerut prietenia. Am căutat *Colegii de apartament,* sperând că banda lui desenată avea o urmă digitală, dar nu am găsit nimic.

Am petrecut 12 luni tânjind după compania lui, după zâmbetul lui larg, după râsul lui exploziv şi după siguranţa lui. îmi imaginam cum ne-am fi petrecut ziua dacă am fi fost amândoi singuri. îmi imaginam că noaptea ar fi decurs foarte diferit. îmi imaginam cum mi-aş fi pus buzele pe cicatricea lui.

Am petrecut 12 luni gândindu-mă la cum avea să fie când îl voi revedea. Aveam să-l scot la plimbare cu canoea. Aveam să vâslim pe lac până la o fâşie liniştită de ţărm nisipos şi să stăm cu degetele de la picioare în apă şi să vorbim. Aveam să vorbim ore întregi. Aveam atâtea lucruri pe care voiam să i le spun lui Will – cum am rămas în garsoniera mea din Toronto şi cum eram distrusă, dar mult mai fericită decât fusesem înainte să ne cunoaştem. Voiam să-i spun că lucram cu normă întreagă la Two Sugars şi că oamenii îi adorau pictura murală şi că zâmbeam ori de câte ori vedeam feriga mică de pe cârma avionului. Voiam să-i spun despre ideea de a-mi

deschide propria mea cafenea într-o zi. Voiam să-i spun că, în primăvară, mă dusesem în High Park să văd cireşii înfloriţi. Voiam să-i spun că sunt singură.

Decisesem să nu merg la Banff cu Jamie. M-am convins că făcusem asta pentru că nu-mi permiteam biletul de avion şi nu voiam să renunţ la garsoniera mea. Era într-o zi de marţi, la începutul lunii iulie când s-a despărţit de mine. Tocmai ajunsesem acasă după o tură de lucru dublă când a sunat la sonerie. De îndată ce l-am văzut, am ştiut de ce venise. Ne-am aşezat pe treptele din faţa blocului, iar Jamie mi-a spus că să mă iubească i se pare că este ca şi cum ar încerca să ţină apa în mână.

— Mă lupt prea mult să menţin relaţia asta, Femie, a spus el. Cred că amândoi trebuie să înfruntăm singuri următoarea aventură.

Ştiam că făcea ceea ce trebuia să fi făcut eu însămi deja, dar gândul mă chinuia de săptămâni întregi.

Whitney mi-a spus că înţelege de ce nu vreau să mă întorc acasă, dar apoi m-a întrebat de ce nu i-am spus nimic când venise în vizită, iar eu mi-am dat seama că o rănisem şi pe ea.

Ayla, cea mai apropiată prietenă a mea din Toronto, făcea un stagiu în Calgaiy până în septembrie, iar eu nu eram suficient de apropiată de gaşca celor de la Two Sugars pentru a face mai mult decât să ies cu ei la câte un pahar ocazional după serviciu. Mă simţeam singură.

De nenumărate ori, mă holbam la crăpătura din tavan întrebându-mă dacă nu cumva făcusem o greşeală imensă că nu mă dusesem acasă. Au fost chiar şi mai multe momente în care aproape că i-am trimis lui Will o cerere de prietenie pe Facebook. îmi doream atât de mult să vorbesc cu el. Aveam

sentimente pentru el, puteam să recunosc asta. Dar, mai presus de toate, aveam nevoie de prietenia lui.

14 iunie a fost una dintre acele după-amiezi superbe în care lacul şi cerul formează paranteze albastre în jurul coastei verzi de pe malul opus. Plaja staţiunii era plină de familii, iar apa era presărată cu canoe, caiace şi plăci de surf. Nu era la fel de cald ca în ziua pe care Will şi cu mine o petrecuserăm împreună, dar în aer se simţea acelaşi lucru – entuziasmul fremătător al unei veri abia începute.

Cei doi adolescenţi care lucrau în baraca cu echipamente în mod cert nu cunoscuseră încă mânia lui Margaret Brookbanks, pentru că pontoanele erau acoperite de ace de pin. Am intrat în baracă, am salutat scurt şi am luat o mătură ca să mă ţin ocupată.

Am fost surprinsă când Will a întârziat. Mi se păruse că avea o fire responsabilă, judecând după felul în care o verificase pe sora lui, după ideea lui de a face un plan pe un an, şi chiar şi insistenţa lui de a nu păstra legătura. Eram sigură că va veni. Am ridicat ochii spre cabană şi, când am văzut că nu vine, m-am aşezat la capătul pontonului. Mă îmbrăcasem ca să-l scot la plimbare cu canoea – cu o pereche de pantaloni scurţi din bumbac şi un costum de baie verde pe care îl cumpărasem pentru că avea o culoare care îmi amintea de brazii din tablourile lui Emily Carr. Pregătisem o geantă de paie cu provizii – câteva sendvişuri, două sticle de San Pellegrino cu lămâie pe care le adusesem cu mine din Toronto, un tub de loţiune de protecţie solară şi o pălărie de soare pentru Will.

Am aşteptat până când am început să mă îngrijorez că mi s-ar putea coji nasul de atâta stat în soare şi mi-am pus pălăria.

Am aşteptat până la apus. L-am aşteptat pe Will Baxter ore întregi.

Şi apoi, în cele din urmă, am avut senzaţia că sunt privită. M-am uitat peste umăr şi am văzut o pereche de ochi gri identici cu ai mei. Dezamăgirea m-a lovit brusc.

Mama s-a îndreptat spre ponton.

— Vrei să-mi povesteşti despre el? m-a întrebat în timp ce îşi dădea jos sandalele aurii.

S-a aşezat lângă mine şi i-am simţit parfumul gâdi- lându-mi nasul. Era îmbrăcată pentru seară cu o rochie turcoaz şi bijuterii din aur masiv.

Nu i-am răspuns.

Nu puteam nega că între noi se instalase un oarecare disconfort după ce îi spusesem că nu mă mai întorc acasă.

Ea şi Peter veniseră la festivitatea de absolvire şi mă scoseseră la cină după ceremonie, dar seara se terminase cu mama şi cu mine certându-ne. Nu o mai vizitasem în staţiune până la sfârşitul verii. Când mă trezisem târziu, în prima mea dimineaţă acasă, eram confuză. Mama nu mă trezise ca să mergem împreună la lac să ne bem cafeaua – plecase deja la cabană. Nu mă trezise nici a doua zi.

Crăciunul fusese un mic dezastru. Vorbea mult despre o mulţime de nimicuri, dar abia dacă mă privea în ochi. Uneori o surprindeam analizându-mă de parcă aş fi fost o străină, de parcă îşi reconfigura întreaga idee despre cine eram.

Era răutăcioasă cu Peter, iar în ziua de Crăciun, care fusese întotdeauna o zi liberă sfântă, ea lucrase. Peter şi cu mine gătiserăm împreună cina de Crăciun. Ascultam noul album al lui Haim la maximum, iar eu curăţăm cartofi cu furie, supărată că mama nu mă

întrebase nici măcar o dată despre cafenea. Peter îmi spusese că trebuie să am răbdare – că are nevoie de mai mult timp pentru a se obişnui cu decizia mea.

— Nu-i pasă decât de locul ăsta, mă plânsesem eu.

Aveam sentimentul că ipoteza mea de-o viaţă fusese demonstrată. Acum, că nu mai făceam parte din Brookbanks, mama nu mai avea timp pentru mine, cum de fapt nu avusese niciodată prea mult.

Peter îmi întinsese un alt cartof Yukon Gold.

— Când mama ta era de vârsta ta, visul ei era să preia staţiunea de la bunicii tăi. A investit tot ce avea pentru a o face să aibă succes şi a demonstra că poate reuşi singură, îmi spusese el. Dar în ultimii patru ani, Fem, tot ce şi-a dorit a fost să lucreze alături de tine.

Mă holbam la cartoful din mâna mea, uimită. îi promisesem lui Peter că voi avea răbdare cu ea, dar apoi, ea întârziase la masă, iar eu decisesem să-mi scurtez vizita şi nu mă mai întorsesem până acum.

Mama şi cu mine stăteam una lângă alta pe ponton, urmărind doi adolescenţi care încercau să cârmească o barcă cu vâsle. Mi-a luat pălăria de pe cap.

— Ai putea începe cu numele lui, mi-a spus ea.

M-am gândit să neg că mă întâlnesc cu un băiat, spunându-i mamei că numele prietenei mele este Beth sau Jane, dar o lacrimă mi-a curs pe obraz. Am îndepărtat-o cu podul palmei.

— Numele lui este Will.

Ea a stat o clipă să asimileze informaţia.

— Şi avea de gând să se întâlnească cu tine tocmai aici, acasă?

în vocea ei se simţea o umbră de scepticism.

— Aşa ar fi trebuit.

— E ceva serios între voi doi?

— Mă gândeam că ar putea fi. I-am făcut o compilaţie pe CD, am spus şi mi-am frecat din nou obrazul.

Petrecusem ore întregi pentru a-l desăvârşi. Voiam să fie de vară şi plin de semnificaţii, dar nu de genul „sunt îndrăgostită de tine”. Nu ştiam dacă încă era cu Fred sau poate cu altcineva sau dacă simţea la fel ca mine. Indusesem câteva dintre cântecele pe care le ascultaserăm la cafenea, unele care îmi

aminteau de ziua pe care o petrecuserăm împreună şi altele care îmi aminteau de el. Singura temă, de fapt, fusese Will însuşi.

Poate că muzica era limbajul pe care îl împărtăşeam eu şi Peter, dar mama ştia ce înseamnă ca eu să fac un CD pentru cineva. Mi-a pus o mână pe picior şi mi l-a împins uşor.

— Atunci e pierderea lui, Fem! a spus ea răspicat.

— Poate, am spus, ridicându-mi bărbia spre cer pentru a-mi stăvili un nou şuvoi de lacrimi.

Mama mi-a cuprins obrajii în palme, întorcându-mi faţa ca să mă poată privi în ochi.

— Nu, scumpa mea, a spus ea, fără să clipească. Este pierderea lui. Habar n-are ce pierde!

Am respirat sacadat.

— Aşa crezi?

M-a cuprins cu braţul şi m-a tras la pieptul ei, la fel cum făcea când eram mică.

— Oh, draga mea, a spus ea cu buzele lipite de capul meu. Sunt convinsă.

25

în prezent

Nu EXISTĂ NICIUN BILET. NICIUN SMS. Niciun mesaj vocal. Nu există nimic care să explice absenţa lui Will.

La început mă gândesc că poate a avut o întrevedere matinală şi nu a vrut să mă trezească, dar când îmi iau o pereche de pantaloni de trening şi mă îndrept spre Căsuţa 20 prin burniţă, observ că înăuntru nu este nicio lumină aprinsă. Nu vreau să bat la uşă, în caz că este în timpul vreunei teleconferinţe, aşa că mă furişez până la terasa din faţă pentru a trage cu ochiul în bucătărie, dar perdelele sunt trase.

în timp ce mă întorc spre casă, îmi spun că probabil a plecat să facă jogging sau să se plimbe pentru a lua puţin aer proaspăt. Fac un duş fierbinte, dar când termin, el nu este jos, aşa cum mă aşteptam. îmi fac o cafea, gândindu-mă că va intra pe uşă în orice moment. Dar după ce beau două ceşti, groaza începe să se infiltreze în membrele mele ca o ceaţă rece.

îi trimit un mesaj.

Unde ai dispărut?

Aştept să văd apărând cele trei puncte mici care prefigurează răspunsul său, dar ele nu apar. Mă îmbrac şi tot nimic.

Mă îndrept spre cabană. Vârtejuri de fum ies pe coşurile căsuţelor, iar mirosul pluteşte greu prin ceaţă. Căldura de la sfârşitul verii s-a transformat în umezeala răcoroasă a începutului de toamnă. Mintea îmi zvâcneşte, dar picioarele îmi sunt de plumb. Ceva trebuie să se fi întâmplat. Poate o situaţie de criză la serviciu. Will nu ar pleca pur şi simplu. Nu ar dispărea fără să spună nimic. Nu din nou!

Mă aşez pe scaunul meu din birou, fără să-mi amintesc că am trecut prin hol ca să ajung aici. îmi verific e-mailul, dar nu am primit nimic de la el. Mă holbez la calculator. O oră mai târziu, când Jamie descuie uşa, eu sunt tot acolo, cu privirea pierdută. Este furios din cauza a ceva legat de florărie şi de o întârziere a transportului, dar se opreşte la jumătatea propoziţiei.

Se apleacă în faţa mea şi îmi pune o mână pe frunte.

— Eşti bolnavă? Eşti transpirată, dar nu pari să ai febră.

Clipesc.

— Sunt mahmură.

— La naiba, Femie. Asta este o zi importantă. Vrei să-ţi aduc un Gatorade?

— O zi importantă?

— Banchetul, spune el. Cât ai băut aseară?

Banchetul.

— O să mă duc să caut sticla aia de Gatorade, îi spun, ridicându-mă de pe scaun şi ignorându-i oferta.

Apoi mă poţi pune la treabă.

Am nevoie de câteva minute de singurătate ca să mă adun.

Mă strecor afară pentru a lua puţin aer. Ochii îmi rătăcesc spre pontoane şi tremur.

Tu şi cu mine peste un an, Fern Brookbanks. Să nu mă dezamăgeşti.

Ziua trece încet, Will e de negăsit. Jamie nu mă lasă să intru în restaurant să ajut la pregătiri. îi las lui Will patru mesaje vocale şi alte câteva SMS-uri în care îl întreb unde este şi dacă totul este în regulă. în tot acest timp, tot nu reuşesc să mă încălzesc. Un fior s-a instalat în oasele mele. Spre sfârşitul după-amiezii, când merg spre casă să mă schimb, sunt atât de neliniştită şi de îngrijorată, încât vibrez. Ceva trebuie să fie în neregulă.

Fac un duş, îmi usuc părul şi mă machiez. Când îmi pun rochia roşie, mă uit în oglindă, sperând că el va fi acolo. îmi doresc ca el să fie bine. îmi doresc ca noi să fim bine. Vreau mai mult decât doar bine. îmi dau seama ce-mi doresc de la relaţia mea cu Will, iar asta mă izbeşte cu o asemenea forţă încât trebuie să mă aşez.

O AVALANŞĂ DE INVITAŢI se îndreaptă spre cabană, iar eu îi urmez, frecându-mi pielea zbârlită de pe braţe. Nu sunt atentă când intru în hol şi aproape că mă lovesc de spatele sclipitor al doamnei Rose. *

— Fem, dragă, ce s-a întâmplat? Ai aceeaşi încruntare pe care o aveai în adolescenţă.

îmi cer scuze şi îi spun cât de încântător arată, apoi îmi schimb expresia de pe chip astfel încât să par impresionată corespunzător când intru în restaurant.

Dar nu trebuie să mă prefac, pentru că transfor-

marea este atât de dramatică, încât tresar. Totul este roz. Feţe de masă şi şervete roz, dalii roz, baloane roz. Mesele au fost aranjate în jurul ringului de dans şi probabil că sunt o sută de şiruri de luminiţe strălucitoare atârnate de grinzi. în tot restaurantul pâlpâie lumânări aprinse în vase de sticlă. Formaţia este deja pe scenă şi cântă „Be My Baby”.

De obicei, dansul nu începe decât în jurul momentului desertului, dar de îndată ce doamna Rose îşi lasă poşeta jos, ea şi domnul Rose se îndreaptă spre ringul de dans.

— îţi place? spune Jamie, speriindu-mă.

Mă întorc şi văd că a găsit o cravată verde vânător cu imprimeu floral roz care să se asorteze cu costumul său cafeniu.

— Este incredibil, Jamie. Cred că ai întrecut-o pe mama.

— Nah, spune el, dar este mulţumit.

— Vorbesc serios. Mulţumesc frumos pentru tot...

Mă opresc. Trupa a schimbat cântecul şi acum cântă „Love Man”. îl privesc pe Jamie cu ochii mijiţi.

— Ce fel de trupă ai angajat, Jamie?

— Fac mai ales cover-uri din Motown, spune el. Nu sunt sigur, dar este posibil să le fi cerut o listă de melodii din *Dans Murdar...*

Clatin din cap.

— Eşti cel mai rău.

— Mă bucur că eşti aici... Baby, spune el şi îşi mişcă sprâncenele.

Râd, uitând de Will pentru o clipă scurtă şi minunată. Exista o vreme când tot ce era legat de această seară – banchetul, o formaţie angajată special pentru a mă tachina, o cameră plină de invitaţi – ar fi

fost cel mai mare coşmar al meu. îi zăresc pe Whitney şi Cam în timp ce sunt conduşi la masa lor şi un grup de copii care dansează boogie cu soţii Rose. într-un colţ, Peter se uită la chelneri cum duc coşuri cu chifle la mese. în acest moment, mă simt... ca acasă.

Trupa ia o pauză pentru secţiunea dedicată talentelor din această seară. Piesa „The Surrey with the Fringe on Top” a domnului şi doamnei Rose este ovaţionată în picioare. Este una dintre cele mai pline de viaţă petreceri de sfârşit de vară pe care le-am văzut. Trec de la o masă la alta, cu ochii mereu îndreptaţi spre uşă. Dar Will nu-şi face apariţia. în momentul în care se serveşte desertul şi trupa îşi începe al treilea recital, strălucirea pe care o simţeam mai devreme în această seară dispare complet, iar eu trebuie să-mi stăpânesc lacrimile. De ce nu intră Will pe uşa aceea?

Mi-aş dori ca mama să fie aici. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă ascund în braţele ei şi să-i inhalez dulceaţa parfumului şi sarea pielii, aşa cum făceam când eram mică.

îl caut pe Jamie ca să-i spun că plec. Vreau să mă întorc acasă şi să-l sun pe Will. Din nou.

— îmi acorzi un dans? îl aud pe Peter din spatele meu.

Este îmbrăcat într-un costum de culoarea antracitului, acelaşi pe care îl purta la înmormântare – probabil singurul pe care îl are.

— Tu nu dansezi.

— Nici tu nu dansezi, spune el, dar hai să facem o excepţie.

îmi întinde o mână mare, iar eu îl urmez pe ringul de dans.

Ne mişcăm încet printre celelalte cupluri şi, după un minut, Peter îşi drege glasul şi spune:

— Semeni mult cu ea, ştii?

Mă încrunt.

— Serios?

— Nu doar prin felul în care arăţi, deşi mi s-a părut că am văzut o fantomă mai devreme în această seară, cu tine îmbrăcată în rochia aceasta.

— Ai recunoscut-o?

Peter mârâie afirmativ.

— Ziua Canadei, cred. Probabil că era prin 1992.

îmi sprijin capul de pieptul lui Peter şi respir adânc, inspirând parfumul lui Old Spice şi, odată cu el, o viaţă întreagă de momente petrecute cu el şi cu mama mea: cinele de sărbători şi jocurile de cărţi şi brunch-urile de ziua ei gătite de Peter.

— Ai curajul ei. Să te întorci aici, să preiei rolul ei, nu este deloc uşor.

Mă gândesc la asta o clipă.

— întotdeauna am crezut că semăn mai mult cu tine.

— Maggie a spus odată că ai inima mea blândă şi hotărârea ei. Am crezut că încerca să mă facă să simt că fac parte din familie. Dar poate că ai puţin din amândoi, spune Peter. Oricum, ar fi foarte mândră de tine.

— Da, şoptesc eu, cu un nod în gât.

Ne legănăm într-un cerc mic, fără să vorbim. După un minut, mă dau puţin în spate ca să mă uit la el.

— Crezi că toate astea ar fi fost mai uşoare dacă aţi fi fost căsătoriţi, dacă ai fi obţinut ceea ce îţi doreai înainte ca ea să moară?

Este un lucru la care m-am tot gândit.

Peter se opreşte din dansat.

— Nu căsătoria era ceea ce îmi doream, Fern, ci pe Maggie. Nu a fost întotdeauna uşor, dar am fost mereu prieteni. Am fost mereu acolo unul pentru celălalt.

îl îmbrăţişez mai strâns pe Peter şi, pe măsură ce cuvintele lui îmi pătrund în minte, adevărul mă loveşte cu o claritate bruscă şi zdrobitoare.

— Trebuie să plec, spun, apoi mă grăbesc să ies în hol.

îl întreb pe recepţioner dacă pot să caut ceva în calculator şi, chiar dacă ştiu ce voi găsi, şocul de a-l vedea scris negru pe alb este ameţitor.

Mă grăbesc să ies din cabană, imaginându-mi toate cuvintele murdare pe care le voi folosi odată ce îl voi prinde în cele din urmă pe Will la telefon. Dar apoi o aud pe Whitney.

— Fem, aşteaptă!

Aleargă ca să ajungă la mine, cu pantofii cu tocuri într-o mână şi cu cealaltă mână lipită de piept.

— Slavă Domnului că port salopetă, spune ea. Este mult mai potrivită pentru urmărirea prietenelor care încearcă să fugă.

— Nu încerc să fug.

— Ai fugit literalmente de la dans de parcă ai fi încercat să fugi de la locul unei crime. Ce se întâmplă?

O pun la curent cu ceea ce se întâmplă, iar ochii ei de culoarea alunei se bulbucă atât de tare, încât mă tem că ar putea să i se spargă câteva vase de sânge.

— Will a predat cheia în această dimineaţă, închei eu.

în însemnarea din fişierul din calculator scria că va trimite să i se preia lucrurile. Trebuie să se fi grăbit foarte tare.

— Ce-a făcut? strigă ea. A dispărut pur şi simplu? Din nou? Oh, o să-l omor pe omul ăsta! Acolo te duci?

Privirea mi se opreşte asupra unei ramuri de

arţar cu frunze roşii care flutură în vânt – primul semn al toamnei. Deci asta este: vara s-a sfârşit, iar Will a plecat.

Clatin din cap.

— Mă duc acasă. Trebuie să vorbesc cu el. Tu întoarce-te la dans şi distrează-te!

Whitney priveşte peste umăr spre cabană. Cam o aşteaptă pe treptele din faţă.

— Eşti sigură? Cam mă poate lua mâine. Am o grămadă de lucruri urâte să-i spun lui Will. Pot să rămân la tine peste noapte.

— Nu. Serios, Whit. Vreau să fiu singură, bine?

— Bine, spune ea, evident reticentă. Dar dacă te răzgândeşti în legătură cu nevoia de companie, anunţă-mă!

îl sun pe Will de îndată ce intru în casă. Mă plimb cu paşi nervoşi prin bucătărie, cu telefonul la ureche, îmi intră căsuţa vocală pentru a 19-a oară. Dar nu-l voi lăsa să mă ignore. îl sun din nou. Furia mea creşte cu fiecare apel la care nu răspunde. Mama a primit un bilet de 18 cuvinte când a fost abandonată de Eric. Eu vreau mai mult.

în cele din urmă, Will răspunde la telefon.

— Fem.

îmi rosteşte numele cu un suspin frustrat şi este ca şi cum aş fi fost stropită cu apă rece.

— Ai plecat! este tot ce reuşesc să spun.

Se aude un sunet înfundat la celălalt capăt al firului şi îl aud pe Will cerându-şi scuze cuiva. Apoi, se aude vâjâitul vântului care bate în microfon.

— Nu este un moment potrivit, îmi spune el, cu vocea sterilă ca un bandaj nedesfăcut.

— Ce vrei să spui? strig eu.

— Chiar nu pot vorbi despre asta acum, spune

Will. Trebuie să mă întorc.

— Nu, spun eu. Am fost îngrijorată toată ziua, întrebându-mă unde ai plecat şi dacă eşti bine. Trebuie să-mi spui ce naiba se întâmplă. Ai predat cheia. Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

Will mai lasă să-i scape un oftat. Răspunsul lui sună ca o pedeapsă.

— Sunt la spital, Fem. Sofia este bolnavă!

Simt în stomac un amestec de teamă şi uşurare. Ştiam că ceva nu era în regulă. Trec imediat în modul de rezolvare a problemelor.

— La ce spital? Cum se simte? Vin acolo!

Mă gândesc că, dacă îmi fac bagajele acum, pot ajunge în oraş înainte de miezul nopţii. îl voi suna pe Jamie de pe drum. Oare trebuie să pun benzină?

— Pot să îţi aduc ceva? îl întreb, deschizând frigiderul.

Probabil că Will nu a apucat să mănânce. Aş putea să împachetez resturile de tartă quiche pe care a pregătit-o pentru cină acum două seri.

— Fern, nu. Nu veni aici!

Mă opresc pe loc.

— Ce? De ce? întreb, confuză. Te pot ajuta.

— Nu vreau ajutorul tău. îmi pare rău, dar tu şi cu mine... A fost o greşeală. Relaţia noastră a fost o greşeală. Este vina mea. Ar fi trebuit să ştiu asta de la început.

Pare absent. Parcă cel care îmi vorbeşte de la celălalt capăt al firului ar fi un străin, nu persoana care aseară mă ţinea în braţe, şoptindu-mi cuvinte liniştitoare la ureche.

— Nu te cred, îi spun, cu vocea frântă.

Mă gândesc la albumul lui Patti Smith şi la felicitarea pe care mi-a dat-o. „Mă cunoşti. Şi eu te cunosc pe tine.” Mă uit în spatele meu, la aragaz şi mi-l amintesc pregătind quiche-ul îmbrăcat cu şorţul mamei mele.

— Will, te iubesc.

La celălalt capăt al firului e doar tăcere.

Mă gândesc la faptul că am înotat împreună

într-o seară, săptămâna trecută. Era atât de cald, încât nu ne-am deranjat să ne ştergem cu prosopul după aceea. Ne-am aşezat pe marginea pontonului familiei, uzi leoarcă, şi am stat cu picioarele în apă. Will şi-a apăsat buzele pe umărul meu. „Nu cred că am fost vreodată mai fericit decât sunt acum”, mi-a spus atunci.

— Şi cred că şi tu mă iubeşti, îi spun, cu inima bătându-mi sălbatic în piept.

— Fem, nu pot, spune el şi, preţ de o clipă, vorbeşte din nou ca Will, dar apoi vocea îi redevine dură.

Este timpul să încetăm amândoi să mai trăim o fantezie şi să ne vedem fiecare de viaţa lui.

Vreau să îl contrazic, dar el a închis.

Ţin uşa frigiderului deschisă, uitându-mă la farfuria cu resturi de quiche, incapabilă să înţeleg ce tocmai s-a întâmplat. I-am spus lui Will că îl iubesc, iar el nu mi-a răspuns. I-am spus că-l iubesc, iar el a pus capăt relaţiei. Trântesc uşa de la frigider. Nu plâng.

Mâinile îmi tremură în timp ce umplu un pahar cu apă. Iau o înghiţitură, dar am gâtul atât de încordat, încât abia reuşesc să înghit lichidul. Stau în faţa chiuvetei, privind pe fereastră spre căsuţa lui Will. Furia îmi face sângele să clocotească. Mă gândesc la costumele făcute la comandă şi la cămăşile albe imaculate ale lui Will atârnate ordonat în dulap.

Iau chibriturile cu mine.

Te rog să fie descuiat, mă gândesc, în timp ce urc treptele spre Căsuţa 20. Port rochia roşie şi nu am pantofi, iar dacă mă va vedea cineva, va crede că sunt nebună.

Nu sunt nebună. Sunt furioasă.

Când rotesc mânerul uşii, acesta se deschide, iar eu mă năpustesc înăuntru şi mă îndrept direct

spre dormitor. Deschid dulapul, iar hainele lui Will se holbează la mine. Apuc cât de multe sacouri, cămăşi şi pantaloni pot, reprimându-mi dorinţa de a-mi îndesa nasul în ele pentru a simţi mirosul lui Will. Duc totul în sufragerie, iar în timp ce merg, piciorul îmi alunecă pe ceva. Când mă răsucesc să văd ce este, îngheţ.

Pe podea, zac nişte foi de hârtie, iar pe măsuţa de cafea se află un caiet mare cu schiţe, cu un creion înfipt în arcul cu care este legat. Nu-mi dau seama când las hainele să îmi cadă din braţe, ci doar că iau una dintre foile de pe podea şi mă uit la un desen cu mine făcând pluta în apă, cu braţele întinse şi ochii închişi. Am o pată pe nas, de parcă ar fi fost şters cel puţin o dată. Mai sunt alte trei desene pe podea, variante nefinisate ale aceleiaşi imagini.

Iau caietul de schiţe de pe masă şi îl deschid. Will a menţionat că a început să deseneze din nou, dar nu ştiam că a făcut atât de multe. Mi se pare greşit că fac asta, ca şi cum i-aş citi jurnalul pe ascuns. Dar eram pe punctul de a da foc unor costume care valorează mii de dolari. Ce mai contează încă o faptă rea?

Răsfoiesc câteva schiţe cu copaci răzleţi pe ţărmuri stâncoase, cu o canoe trasă pe o plajă, cu soţii Rose jucând cărţi. Apoi unele cu mine. într-una dintre ilustraţii, părul meu este scurt, aşa cum era când ne-am cunoscut. Mă sprijin de un perete acoperit de grafiiti, cu faţa ridicată spre cer.

îmi duc mâna la piept să scap de durerea ascuţită. Când întorc pagina, un fior îmi străbate tot corpul.

Nu, nu, nu, mă gândesc în timp ce studiez desenul.

Este o imagine cu mine pe ponton, cu pălăria pe cap şi cu geanta aşezată lângă mine.

— Nu, spun cu voce tare, ca şi cum aş putea să o fac să fie adevărată.

Dar cu cât mă uit mai mult la schiţă, cu atât mai mult ştiu.

Mă las pe grămada de haine, cu caietul în mână, iar când lacrimile încep să-mi şiroiască pe obraz, nu le mai reţin. Rămân acolo până când o briză intră prin uşa din spate, purtând cu ea sunetul îndepărtat al formaţiei care cântă „Time of My Life”.

în prezent

GARSONIERA MEA ESTE APROAPE GOALA. în ultimele câteva zile, am împachetat totul în folie cu bule şi ziare şi am retrăit perioada petrecută în Toronto. Anii de facultate, prima tură lucrată la Two Sugars şi toate plimbările lungi, întâlnirile nereuşite şi nopţile petrecute aiurea prin oraş. Acum am rămas doar eu, cei de la mutări, o tavă cu friptură închisă la culoare şi vreo 12 cutii. Este ciudat să-mi văd mica locuinţă aşa, despuiată de toate lucrurile care o făceau a mea.

Am locuit aici timp de cinci ani, mai mult decât oriunde altundeva în afară de staţiune. îmi amintesc cât de entuziasmată eram când am găsit-o, cât de spaţioasă părea configuraţia cu o singură cameră şi cât de matură mă făceau să mă simt aparatele de bucătărie din oţel inoxidabil.

Garsoniera este la parterul unui duplex micuţ, iar când mă uit la ea acum, mi se pare înghesuită, în ciuda faptului că lipseşte mobilierul. Priveliştea de la fereastra bucătăriei este reprezentată de un zid masiv de cărămidă. Nu există niciun spaţiu exterior. Chiar dacă puteam să simt mirosul de mâncare de la vecinul meu şi să-i aud activităţile nocturne şi ghearele câinelui lui pe podeaua garsonierei de deasupra mea, locul acesta mi se părea al meu. Mi se

părea că mă reprezintă.

Telefonul meu vibrează la primirea unui mesaj. Arunc cârpa pe care o folosesc pentru a şterge frigiderul şi îmi scot mănuşile de cauciuc. Pentru o fracţiune de secundă, în timp ce scot telefonul din buzunarul de la spate al blugilor, mă gândesc că ar putea fi Will şi îmi ţin respiraţia până când văd că este un e-mail către contul de rezervare a evenimentelor de la Brookbanks.

A trecut o săptămână de la banchet şi nu am primit niciun semn de la el. Ştiu că nici astăzi nu voi primi. După ce m-am ridicat singură de pe podeaua căsuţei sale, m-am întors acasă, luând cu mine desenul făcut de el. Mi-am compus în minte mesaje text furioase. Am scris câteva, dar nu mi s-a părut corect să i le trimit. Mi-a oferit atât de puţin în cele din urmă. M-a minţit toată vara. în ciuda tuturor întrebărilor pe care le am, am decis că Will nu merită niciuna dintre emoţiile mele, nici măcar pe cele sălbatice şi furioase. I-am scris un mesaj scurt în care îi spuneam că sper că Sofia este bine şi să ia legătura cu Jamie pentru restul activităţii de consultanţă. L-am rugat să nu mă mai contacteze niciodată.

Dar de fiecare dată când îmi sună telefonul, o parte trădătoare a creierului meu speră că este el şi îşi doreşte să nu fi închis uşa dintre noi atât de definitiv. Nu că aş avea în minte vreun scenariu pentru ceea ce aş spune dacă am vorbi unul cu celălalt. Temelia de durere şi confuzie nu se clatină niciodată. în pântece mi s-a instalat o durere sfâşietoare. Credeam că ştiu ce înseamnă să-mi fie dor de Will Baxter, dar golul pe care l-am simţit cu ani în urmă era doar o fisură în comparaţie cu

canionul acesta.

Mesajul este o solicitare generală cu privire la organizarea unei petreceri de vacanţă a unei companii, aşa că îl trec în favorite pentru a răspunde după ce fac curăţenie aici, predau cheile şi mă întorc în staţiune cu Cadillacul ruginit. Toată săptămâna am visat la burgerul Webers pe care îl voi mânca în drum spre casă.

l-am promis lui Jamie că voi ţine pasul cu rezervările cât timp voi fi plecată şi am justificat momentul mai puţin ideal al călătoriei mele prin întâlnirea cu câţiva potenţiali somelieri din oraş. Cred că ştia că aveam nevoie de spaţiu pentru a-mi limpezi mintea. După ce vom avea personal suficient, îmi voi lua câteva zile libere ca să cumpăr o maşină, să pun în cutii câteva dintre lucrurile mamei şi să redecorez casa astfel încât să mă simt ca acasă.

— Pe acesta aţi uitat să-l împachetaţi, nu-i aşa? strigă unul dintre bărbaţii care se ocupă de mutare.

îi urmăresc vocea până în dormitor, unde portretul meu de acum zece ani, făcut de Will, atârnă în spaţiul de altfel gol. Planul meu pe un an este ascuns în spatele desenului. Când am pierdut insigna cu tramvaiul roşu, cu ani în urmă, mi-am răscolit toată garsoniera, mi-am golit toate poşetele, mi-am răsturnat sertarele de la dulap pe pat, dar nu am mai găsit-o niciodată. în ziua aceea am ascuns planul în spatele tabloului, în ramă.

— Cred că am o cutie de tablouri goală pe undeva. Doriţi să îl împachetez? spune tânărul roşcat, cu ochii obosiţi.

Miroase a iarbă. Trebuie să fi fumat un cui înainte de a începe. Cred că îl cheamă Landon sau poate Landry.

— Nu, e în regulă. Nu ştiu dacă îl iau sau nu, îi

spun.

Poate că îl voi lua cu mine. Sau poate că îl voi arunca în coşul de gunoi când voi ieşi pe uşă. Şansele sunt 50-50.

Landon, sau poate Landry, ridică din umeri.

Iau tabloul din cârlig şi îl las deocamdată pe blatul din bucătărie.

Cei de la mutări lucrează cu o viteză incredibilă pentru doi tineri de 20 şi ceva de ani ameţiţi de iarbă. Am angajat o echipă din Huntsville şi nu sunt obişnuiţi cu străzile înguste din centrul oraşului Toronto. Au tras camionul pe jumătate pe trotuar, dar tot blochează o parte din drum şi, printre claxoanele furioase ale şoferilor, soneriile pasiv-agresive ale bicicliştilor şi rictusurile pietonilor care încearcă să ocolească camionul uriaş, par agitaţi şi nerăbdători să plece naibii de aici. Peter îi aşteaptă acasă, deoarece vor avea un avans faţă de mine. îi ghidez să iasă din locul lor de parcare improvizat şi apoi mă apuc de aragaz.

Trec la curăţarea cuptorului când sună soneria de la uşă. Mă uit înjur. Nu văd să fi uitat ceva cei de la firma de mutări. Scot capul pe fereastra din faţă, dar camionul de la Landon, Landry & Co. nu este în faţă. în schimb, văd o femeie într-o rochie albă largă, cu părul şaten închis căzându-i drept pe umeri. Bărbatul care locuieşte în garsoniera de deasupra mea este un doctor în lingvistică foarte sexy, care predă şi franceza în paralel. Presupun că femeia a sunat din greşeală la alt apartament.

— Pot să vă ajut cu ceva? îi strig, iar ea tresare înainte de a se întoarce spre mine.

Este superbă. Geanta supradimensionată din piele de un roşu burgund pe care o poartă în mână costă probabil cât chiria pe o lună a garsonierei mele.

De unde stau eu, de la aproximativ 1,5 metri distanţă, pot să-i văd cu precizie codiţele de la ochi făcute cu tuş negru.

Mă studiază şi mă întreabă, nu tocmai amabil:

— Tu eşti Fem?

— Eu sunt, spun precaută.

în acest oraş, străinii nu apar pur şi simplu la uşa ta.

Ea se uită peste umăr ca şi cum nu ar trebui să fie aici şi apoi se întoarce spre mine.

— Eu sunt Annabel. Pot să vorbesc cu tine un minut?

ANNABEL ŞI CU MINE STĂM una în faţa celeilalte lângă insula din bucătărie. Este ca şi cum toate extremele lui Will s-ar fi îndulcit în sora lui mai mică. Părul şi ochii ei sunt un pic mai deschişi, de culoarea bănuţilor mai degrabă decât de Coca-Cola. Faţa ei este mai rotundă, iar nasul mai puţin pronunţat. Nu are postura lui Will Baxter, dar este la fel de îngrijită.

— Nu prea pari a fi genul lui, spune ea, complet indiferentă faţă de garsoniera goală.

Mă uit în jos la tricoul meu murdar, la blugii rupţi şi la pantofii de alergare. Părul meu este prins la spate cu o bentiţă. Nu sunt machiată, sunt transpirată, iar respiraţia îmi miroase a cafea. Nu sunt genul nimănui în acest moment.

— Ei bine, cred că nu eram.

— Nu am vrut să spun asta ca pe o insultă. Sunt doar surprinsă, asta-i tot.

Privirea îi coboară spre ilustraţia făcută de Will de pe blat.

Asta nu sună mult mai bine.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar de ce eşti aici? Cum m-ai găsit?

își ridică cureaua poșetei mai sus pe umăr.

— Te-am căutat pe Google. Am aflat unde ai lucrat și i-am spus fostului tău șef că sunt o prietenă din facultate.

Nenorocitul de Philippe.

— Și ai făcut asta pentru că? o întreb. Sofia este bine?

— Este pe cale să se vindece. Cât de mult ți-a spus fratele meu?

— Doar că era în spital.

Ea dă din cap, ca și cum nu ar fi surprinsă.

— A făcut meningită. Au ținut-o acolo până când a fost în afara oricărui pericol. L-am sunat pe Will sâmbătă dimineața devreme, speriată. Sofia tremura și vomita. Nu reușeam să dau de medicul nostru de familie. Will mi-a spus să mă duc imediat la Urgențe și așa am făcut, slavă Domnului. A fost îngrozitor.

Annabel face ochii mari și își flutură o mână prin față de parcă ar încerca să alunge o amintire îngrozitoare.

— Nu voi intra în detalii, dar, pe scurt, Sofia va fi bine. Nu vreau să-mi imaginez cât de repede trebuie să fi condus Will ca să se întoarcă atât de repede în oraș, dar a venit la spitalul de copii și a rămas cu noi. Prietena ta a sunat ieri.

— Prietena mea?

— Cea furioasă. Nu i-am reținut numele. Am auzit-o cum îl certa pe Will prin telefon. Ea nu se mai oprea, iar el stătea acolo și spunea „Știu” la nesfârșit. Nu cred că și-a dat seama că îi luasem telefonul până când nu am început să țip la ea.

— Whitney.

Nu mi-a spus că l-a sunat pe Will, deşi nu sunt surprinsă.

— Despre ea e vorba, spune Annabel. Cere-i scuze din partea mea. Poate că i-am spus nişte lucruri nu prea drăguţe înainte ca ea să-mi explice că fratele meu plecase şi o lăsase baltă pe iubita lui şi că eşti în oraş dacă doreşte să îndrepte lucrurile.

— Nu am fost iubita lui, spun eu.

Mi se pare important să fac această precizare.

— Nu? Lucrurile păreau destul de serioase din ceea ce mi-a spus Whitney şi din puţinul pe care mi l-a spus Will.

Vreau să ştiu exact ce a spus Will, cuvânt cu cuvânt. Vreau să ştiu care era tonul vocii lui, cu ce era îmbrăcat şi unde au purtat conversaţia. în schimb, îi spun:

— încă nu mi-ai explicat de ce eşti aici.

— Fratele meu nu prea o dă în bară... Şi, nu-i spune că ţi-am spus asta, dar, după spusele lui Whitney şi din ceea ce am reuşit să aflu de la el, a dat-o în bară rău de tot cu tine. Sunt aici pentru a-i apăra onoarea sau orice altceva.

Annabel îşi îndreaptă spatele într-o poziţie asemănătoare cu cea a lui Will.

— Will ştie că eşti aici? o întreb, şi urăsc să par atât de plină de speranţă.

— Nu! Ar fi furios. Mi-a spus că nu vrei să fii contactată şi că trebuie să „respect asta”, spune ea şi mimează ghilimele cu degetele. Dar te rog să mă asculţi. Nu aş fi venit până în vestul oraşului dacă nu era important.

Am lăsat să-mi scape un oftat greu.

— în regulă.

— Am avut o săptămână lungă şi de rahat, iar Will nu a fost atât de folositor pe cât crede el – este doar un mare dezastru mohorât. Oricum, lăsând la o parte gafa lui recentă, fratele meu este extrem de loial faţă de oamenii pe care îi iubeşte. Cred că atunci când s-a oferit să lucreze cu mama ta, a fost...

îi fac semn cu mâna pentru a-i tăia vorba, presupunând că s-a exprimat greşit.

— Poftim?

Annabel îşi înclină capul.

— La începutul acestui an, după ce a stat în staţiune pentru nunta aceea? S-a oferit să lucreze cu mama ta!?

Probabil că îmi citeşte surpriza pe chip, căci face o pauză.

— Nu ţi-a spus asta!?

— A spus că fusese ideea mamei.

îmi sprijin o mână pe blatul de la bucătărie, simţindu-mă ameţită.

— Ei bine, o să îl las pe el să explice treaba asta. Dar cred că a fost modul lui de a îndrepta lucrurile faţă de tine, cel puţin la început. Mi-a luat ceva timp să pun totul cap la cap... Că tu eşti fata, cea din ziua aceea de acum zece ani. Will nu se mai oprea din a vorbi despre tine în dimineaţa de după ce te-a cunoscut – cum ţi-a arătat oraşul, cum erai diferită de toate celelalte. Nu-l mai auzisem niciodată vorbind aşa despre cineva.

Am dat din cap. Mi-a luat o secundă ca memoria mea să se activeze.

— Se întâlnea cu tine în dimineaţa aceea la micul dejun, înainte să se întoarcă la Vancouver.

Annabel strânge din buze.

— Nu voi uita niciodată, spune ea. Mâneam

clătite şi am vomitat la jumătatea micului dejun. Atunci i-am spus lui Will că sunt însărcinată.

— Nu mi-a spus asta, şoptesc eu.

Sunt o mulţime de lucruri pe care nu mi le-a spus.

— Tatăl nostru găsise testul de sarcină în gunoi cu câteva zile înainte. Presupunea că nu voi păstra copilul şi, sincer, aşa credeam şi eu. Dar apoi a început să-mi spună că nu pot să am grijă nici de mine, darămite de un copil, iar eu am izbucnit. Când i-am spus lui Will, s-a oferit să rămână în oraş şi să vină cu mine la clinică, dar eu deja mă hotărâsem să îi demonstrez tatălui meu că se înşela. Aveam de gând să nasc copilul şi să devin cea mai bună mamă din toate timpurile. Apropo, încăpăţânarea şi mândria sunt trăsături specifice familiei Baxter, spune Annabel şi clatină din cap, privind desenul de pe blat. Will a renunţat la multe pentru mine. La momentul respectiv, nu am înţeles la cât de mult renunţa; niciunul dintre noi nu îşi dădea seama. Dar am învăţat multe lucruri de când aveam 19 ani.

Privirea lui Annabel se îndreaptă spre locul unde degetele mele sunt încleştate pe marginea hiatului şi apoi se uită împrejur.

— Există vreun loc în care să ne aşezăm? Mai am multe să-ţi spun.

Eu şi Annabel ieşim pe treptele din faţă. Este umezeală în oraş, iar soarele este estompat de nori grei. O pisică albă cu pete stă întinsă pe alee. Colonelul Mustard aparţine vecinului de alături.

Annabel îşi aşază geanta între picioarele încălţate cu sandale şi tot învârte între degete cureaua de umăr.

— Vorbeşte mult despre mama noastră? întreabă ea.

Eu clatin din cap. Ştiu doar că ea locuieşte încă în Italia şi că Will nu a mai vizitat-o de câţiva ani. în afară de ceea ce mi-a zis acum zece ani, nu a mai spus prea multe.

— Nu sunt surprinsă, spune Annabel. Nu-i place să vorbească despre ea. Este o artistă foarte talentată. Şi superbă şi deşteaptă şi peste măsură de fermecătoare când vrea să fie. Dar a fost un părinte cam absent. Chiar şi înainte de a pleca, nu era niciodată total prezentă. Nu a fost doar vina ei. Acum ştiu asta. Depresia ei putea fi devastatoare. în timpul perioadelor grele, stătea în pat zile întregi. Iar când se simţea bine, era hiperconcentrată asupra muncii ei, de parcă trebuia să folosească fiecare picătură de creativitate înainte să se termine.

Annabel îmi aruncă o privire pentru a se asigura că o urmăresc, iar ceva din fermitatea privirii ei îmi aminteşte atât de mult de Will, încât mi se strânge stomacul. Dar apoi îl observă pe colonelul Mustard.

— Scuze, dar pisica aia are cumva mustaţă?

- Da.

Pocnesc din limbă, iar Colonelul îşi întoarce capul, lăsând să i se vadă pata neagră de sub nas.

Annabel îl cheamă, iar motanul, observând semnul, se întinde, apoi se apropie cu mers legănat, încolăcin- du-se printre gleznele ei.

— Nu am avut niciodată animale de companie, spune ea, mângâindu-i blana. Will este alergic la aproape orice cu patru picioare. îl mănâncă ochii, are astm, tot tacâmul.

Simt o înţepătură ascuţită, ca de pietricică în pantof. Nu ştiam că Will are astm. Lista lucrurilor pe care nu le ştiam despre Will creşte cu aproape fiecare

propoziţie care iese de pe buzele lui Annabel.

— Oricum, spune ea în timp ce Colonelul se aşază lângă picioarele ei, când mama noastră lucra, putea să se izoleze complet. Atelierul ei era deasupra garajului şi îmi amintesc că urcam scările ca un elefant. Stăteam chiar în faţa ei şi trebuia să încerc de patru sau cinci ori să îi atrag atenţia înainte să observe că sunt acolo. După ce am devenit părinte, m-am întrebat dacă nu cumva s-a mutat atât de departe pentru că se simţea vinovată că nu a petrecut suficient timp cu noi. Ca şi cum, dacă ar fi pus un ocean între noi şi ea, nu ar mai fi trebuit să încerce să găsească un oarecare echilibru. Nu putea da greş.

îmi aminteşte de ceva ce mi-a spus Peter despre mama – cum că unul dintre motivele pentru care a muncit atât de mult a fost acela că munca era singurul domeniu din viaţa ei în care simţea că reuşeşte.

— Will o idolatriza când eram mici, continuă Annabel. Toată lumea remarca mereu cât de mult semănau. Era atât de mândru de asta. Cei doi artişti. El chiar şi arată ca mama. Şi părea să o înţeleagă. Când ea suferea, Will stătea lângă ea în pat şi desena. Pe mine mă speria când era aşa, dar Will stătea cu ea în linişte.

Mi-l pot imagina clar: un tânăr Will încercând să o consoleze pe mama lui cu nimic altceva decât cu prezenţa lui puternică. Mă gândesc cum s-a purtat cu mine când ne-am întâlnit prima dată – felul în care m-a lăsat să vorbesc când m-am simţit pregătită, cum stătea întins în faţa mea în întuneric, asigurându-mă că totul va fi bine.

— Eşti bine? mă întreabă Annabel, uitându-se la braţul meu.

Iarăşi m-am scărpinat.

— Da, o mint şi îmi pun mâinile în jurul tibiilor pentru a mă abţine să o mai fac.

Cu cât Annabel îmi povesteşte mai multe despre Will, cu atât canionul din mine se adânceşte şi mai mult. Este ca un râu, care năvăleşte şi erodează, iar malurile mele sunt de nisip, nu de granit.

Annabel scoate un mormăit dubios, dar continuă.

— Când a plecat mama, Will a suferit cel mai mult. Am locuit cu bunica mea în vara aceea, şi îmi amintesc că, într-o zi, el desena în curtea din spate. Voiam să mă ajute să-mi montez un coş pe bicicletă şi a trebuit să-l strig de mai multe ori pe nume ca să mă audă. I-am spus că face exact ca mama şi s-a enervat foarte tare. Mi-a răspuns că nu va fi niciodată ca ea şi câteodată cred că şi-a asumat o misiune pe viaţă ca să demonstreze asta.

Rămân tăcută, urmărindu-i profilul lui Annabel.

— Chestia e că Will *seamănă* foarte mult cu mama noastră. Nu în aspectele care contează, căci este cea mai puţin egoistă persoană pe care o cunosc, iar inima lui este prea mare pentru pieptul său. Dar este creativ şi pătimaş, iar atunci când decide că vrea să facă ceva, angajamentul său este de nezdruncinat. Când s-a născut Sofia, i-a fost greu. A fost diferit de cum era mama când avea depresie şi nu e treaba mea să îţi spun prin ce a trecut, dar cred că asta nu a făcut decât să îi întărească convingerea că, în adâncul sufletului, este la fel ca ea.

A încetat complet să mai deseneze. Şi-a luat o diplomă de masterat în administrarea afacerilor în timp ce lucra •cu normă întreagă. Pentru el, a fi un adult responsabil însemna să fie ca tatăl nostru – să aibă o slujbă stabilă, un salariu mare, să deţină o casă – şi asta a făcut. Dar a renunţat la această parte

importantă din el însuşi şi nu cred că este cu adevărat fericit. Aici intervii tu! îmi spune ea şi mă priveşte de parcă ar avea aşteptări din partea mea.

— Nu văd cum, murmur eu.

Annabel îmi aruncă o privire plină de milă.

— Nu? A spus că eşti deşteaptă.

Clipesc surprinsă, iar ea zâmbeşte. Se întoarce cu faţa spre mine.

— Doamne, amândoi sunteţi atât de serioşi. Nu l-am auzit pe fratele meu niciodată să pară mai plin de viaţă decât în vara asta. Când mi-a spus că face din nou schiţe, am fost atât de uşurată. Credeam că, în sfârşit, începe din nou să-şi trăiască viaţa.

Mă gândesc la desenul pe care l-am găsit la cabana lui şi mă întreb dacă Annabel ştie ceea ce ştiu eu.

— Era atât de supărat pe el însuşi că nu fusese acasă când s-a îmbolnăvit Sofia, şi sunt sigură că vede asta ca pe o dovadă că nu are dreptul să se bucure de toate lucrurile... şi că eu nu sunt pregătită să trăiesc singură cu Sofia. Dar se înşală în ambele privinţe. La fel cum s-a înşelat când a decis să se despartă de tine.

Annabel se uită la nori, apoi se uită din nou la mine, străpungându-mă cu ochii ei de culoarea cuprului.

— Deşi poate că nu ar fi trebuit să te descarci pe el când nepoata lui era în spital, adaugă ea.

Rămân cu gura căscată, dar Annabel continuă.

— Şi să ştii că nu va veni la tine şi nu-şi va cere scuze, dacă asta speri. L-ai rugat să nu te contacteze

şi nu o va face.

îşi bagă mâna în buzunarul rochiei, scoate o bucată de hârtie şi mi-o întinde. Pe ea este scrisă o adresă.

— Aici locuim noi. Sofia se simte destul de bine ca să stea la tatăl ei în seara asta, iar eu ies în oraş cu prietenele mele, aşa că el va fi singur acasă.

Nici nu am început să procesez tot ce mi-a spus Annabel şi deja mă simt epuizată.

— Nu ştiu, îi răspund, clătinând din cap. Nu cred că pot face asta.

Annabel îmi aruncă o privire dură.

— M-am aventurat să discut cu tine. Nu am nici cea mai vagă idee dacă eşti suficient de bună pentru fratele meu, dar niciodată nu a părut mai fericit decât atunci când era cu tine. îl cunosc mai bine decât oricine – mai bine decât îl cunoşti tu. Ştiu că a făcut o greşeală, şi el ştie asta. A fost o epavă în ultima vreme. Aşa că sper că eşti suficient de bună. Sper să vii.

Mă cercetează o clipă, înainte de a se ridica şi de a-şi pune geanta pe umăr.

— Chiar şi numai pentru a încheia lucrurile aşa cum trebuie.

27

în prezent

STAU ÎN CADILLAC ŞI MĂ UIT LA CASA din Summerhill a lui Will. Clădirea nr. 11 este un duplex mare din cărămidă portocalie, cu trei etaje, cu ornamente negre elegante şi hortensii albe bogate care mărginesc veranda. E trecut bine de ora 20.00, suficient de târziu încât să fiu sigură că Annabel a ieşit deja în oraş.

După ce a plecat de la mine în această dimineaţă, mi-am spus că nu voi veni aici. Am propriile mele rahaturi de rezolvat; nu mă pot ocupa şi de cele ale lui Will. Trebuia să-mi reiau pauza de la bărbaţi. Am băgat bucata de hârtie cu adresa lor adânc într-un sac de gunoi, plănuind să mă întorc cu maşina în staţiune de îndată ce aveam să termin curăţenia. Cincisprezece minute mai târziu, am scos-o de acolo.

Când m-am urcat în maşină, în loc să mă îndrept spre autostradă, m-am cazat la un hotel, am făcut un duş, apoi m-am aşezat la birou pentru a scrie o listă de motive pentru care ar trebui să-l şterg pe Will Baxter din contactele mele şi din viaţa mea.

Dar, în timp ce mă uitam la pagina albă, nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Will la vârsta de 14 ani, furios şi plin de resentimente, fiindu-i dor mama

lui, iar apoi la Will la 22 de ani, simţindu-se vinovat că trăieşte în Vancouver, făcându-şi griji pentru sora lui. în urmă cu zece ani, Will m-a ajutat să mă văd pe mine însămi în mod limpede, iar eu am decis să-mi asum viitorul. Când a ieşit din garsoniera mea în acea dimineaţă, ştiam că viaţa mea era pe cale să se schimbe, dar nu aveam nicio idee că şi a lui avea să se schimbe.

Mi-era teamă că eram diferit de cum îţi aminteai.

Acesta a fost motivul pe care mi l-a dat Will pentru că nu a venit la întâlnirea cu mine de acum nouă ani. Când am găsit desenul în cabina lui, am crezut că mă minţise. Dar, pe măsură ce am reflectat la ceea ce mi-a spus Annabel, am început să mă întreb dacă nu cumva nu mă minţise, dacă nu cumva pur şi simplu nu putuse să-mi spună tot adevărul.

Will s-a ciocnit de lumea mea ca un meteorit de două ori şi, în ambele cazuri, am rămas cu sufletul pustiu. Ca un crater. Dar nu m-am gândit niciodată la modul în care coliziunea este posibil să-l fi scos de pe orbita lui.

Stăteam la biroul din camera mea de hotel şi mă gândeam la Will cel de 32 de ani, plin de succes, prudent şi răbdător, găsindu-şi încet-încet drumul înapoi spre artă, încercând să intre într-o relaţie cu prudenţă, cum încerci apa cu degetele de la picioare, revendicându-şi o felie de fericire pentru el însuşi. îi puteam auzi vocea străbătând întunericul în noaptea în care bătusem la uşa căsuţei lui, îmbrăcată în pijama.

Ce vrei, Fem?

M-am uitat la carneţelul acela timp de o oră şi, în loc să scriu toate motivele pentru care ar trebui să renunţ la Will, am făcut o listă complet diferită.

Iar acum, sunt aici, în faţa casei lui Will Baxter. Sunt speriată, îndrăgostită şi gata să lupt pentru ceea ce-mi doresc. Pentru ceea ce cred că vrea şi Will.

Aş vrea doar să nu-mi vină să vomit.

Iau desenul de pe scaunul din dreapta. îmi tremură degetele când apăs pe sonerie şi respir adânc. Dar când Will deschide uşa, discursul pe care l-am pregătit mi se stinge în gât.

Nu mai arată deloc cum îl ştiam. în primul rând, barba neîngrijită îi acoperă faţa şi gâtul. Pare să fi fost lăsată să crească de săptămâni. Cearcănele îi atârnă sub ochi, iar părul îi este nepieptănat. Poartă o pereche de pantaloni de trening largi şi un tricou pătat. De îndată ce mă vede stând în faţa lui, se îndreaptă brusc de spate, ca şi cum ar fi electrocutat.

Deschid gura, iar ceea ce îmi iese este:

— Arăţi groaznic!

— Fem!?

îmi rosteşte numele ca nimeni altcineva, de parcă ar însemna mult mai mult decât un nume. Dar apoi clipeşte, părând să-şi amintească. Când vorbeşte din nou, vocea lui este mai rece cu câteva grade.

— Ce cauţi aici?

Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le spun, dar încep cu cel mai greu şi mai simplu dintre ele.

— Mi-a fost dor de tine.

Pielea care se înroşeşte uşor sub gulerul tricoului este singurul semn că e afectat.

îmi îndrept umerii, încercând să nu las compor- ta- mentul lui să mă tulbure. Am mai văzut reacţiile acestea înainte – privirea goală, vocea lipsită de emoţie – şi ştiu că se poate detaşa de orice emoţie pentru a se proteja. Will este în stare să se închidă complet în el.

— Şi am venit să te aud cerându-ţi iertare.

Clatină din cap, dar înainte de a putea vorbi, îi întind desenul.

— Şi să-mi dai nişte explicaţii.

L-am studiat în fiecare zi de când l-am găsit în căsuţa lui, căutând un indiciu care să-mi arate o altă poveste decât cea despre care ştiu că este adevărată.

îmi ia hârtia dintre degete şi studiază schiţa ca şi cum nu ar mai fi văzut-o niciodată până acum. îşi trece mâna peste obraz. Desenul mă reprezintă pe mine, stând la capătul pontonului, în costum de baie şi pantaloni scurţi. Privesc spre apă, cu un aer plictisit sau poate trist, purtând pălăria pe care o împachetasem pentru Will. Lângă mine se află geanta în care pusesem loţiunea de protecţie solară şi sendvişuri şi sucuri de lămâie. Este şi un CD înăuntru. Pe carcasă, are o etichetă albă pe care scrie cu cariocă verde MELODII PENTRU WILL.

Când îşi îndreaptă din nou privirea spre mine, ochii lui sunt ca două fântâni negre pline de remuşcări.

— Fem, spune el din nou.

— Ai fost acolo, reuşesc să bâigui.

El dă din cap.

— Da. Am fost acolo.

îmi înghit nodul din gât.

— Acesta este momentul în care mă inviţi înăuntru, îi spun.

Pare că este pe punctul de a refuza, dar dă din nou din cap şi îmi ţine uşa deschisă.

Casa lui Will este spectaculoasă. Parterul are un spaţiu deschis şi, de la intrare, pot vedea dincolo de sufragerie şi de bucătărie, până la ferestrele enorme din spate. Podelele sunt dintr-un lemn de culoare caldă, ca a mierii, mobilierul pare confortabil, iar pereţii albi sunt acoperiţi de lucrări de artă, deşi îmi

dau seama că niciunul dintre ele nu este creaţia lui Will.

El aşază desenul pe blatul de piatră şi ia două sticle de apă minerală din frigider. Mă conduce spre canapeaua de culoarea macului din partea din spate a casei. Este în mod evident zona de recreere. Pe perete, sunt fotografii de familie înrămate şi un ecran plat uriaş. Ar fi confortabilă, doar că tavanul este înalt, ca într-o catedrală, şi are lucarne.

Mă aşez la un capăt al canapelei, iar Will trece pe lângă mine pentru a lua loc la celălalt capăt.

— Annabel a venit să mă vadă, îi spun, iar el scoate un geamăt scăzut din fundul gâtului. Mi-a spus că Sofia o să fie bine.

— Da, spune el, răsucindu-şi inelul de pe degetul mic.

— Mi-a mai spus şi că eşti, citez, „un mare dezastru mohorât", ceea ce observ că a fost o descriere exactă.

Will îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Nu mă aşteptam să am musafiri.

Vocea lui sună ca şmirghelul pe metal.

Răsuflu precipitat. Nu cred că am fost vreodată atât de agitată în viaţa mea.

— Vrei să-mi spui de ce arăţi ca o epavă?

— A fost o săptămână grea.

— Ştiu că a fost.

— Nu am dormit prea mult.

— Evident. Ţi-ai făcut griji pentru nepoata ta? îi spun după o scurtă pauză.

— Da, aşa este.

-Şi?

Will se lasă pe spate pe canapea, cu capul

înclinat spre mine, dar nu vorbeşte.

— Părea că ar putea exista un „şi”. Există?

Tremurul vocii mele mă trădează.

— Cred că ştii deja că există, spune el, iar asta dărâmă zidul de teamă pe care îl escaladez pentru a mă afla aici.

— Şi eu cred la fel, dar vreau să fiu sigură.

Will se uită în sus la lucarne. Deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc şi îşi încleştează fălcile.

— Pentru că ai plecat fără să spui un cuvânt, apoi nu mi-ai răspuns la niciun mesaj şi apoi ai spus că trebuie să încetăm să mai trăim o fantezie!

Clatină uşor din cap, iar apoi privirea i se opreşte asupra mea.

— Nu..., spune el.

Inima mea se sparge într-un milion de bucăţi. Mă silesc să rămân aşezată acolo, deşi îmi vine să fug pe uşă. Aştept, cu mâinile strânse între coapse, până când vorbeşte din nou.

— Nu ar fi trebuit să fac acele lucruri şi îmi pare rău, Fern. Chiar îmi pare rău, spune el încet. Eram stresat şi nu gândeam limpede. Dar nu din cauza asta nu pot să dorm, să mănânc sau să-mi scot din cap imaginea ta de acum nouă ani stând singură pe ponton.

— Atunci de ce? îi şoptesc.

— Fem, trebuie să ştii...

Pieptul i se ridică şi coboară cu o expiraţie lungă.

Mă holbez la el, cu ochii mari.

Vocea lui este liniştită.

— Nu mi-am dorit niciodată nimic pentru mine aşa cum te doresc pe tine. Sunt complet îndrăgostit

de tine.

O respiraţie puternică îmi scapă din gât, iar uşurarea mea este instantanee.

— Dar nu ştiu dacă pot să fac asta, spune el în timp ce mă mişc mai aproape de el. Eu nu...

îi acopăr gura cu degetele.

— Poţi face orice.

Privirea lui Will se îmblânzeşte.

— Am să-ţi dau un sfat pe care mi l-a dat cineva odată. Era un absolvent îngâmfat al Şcolii de Artă, dar ştia despre ce vorbeşte, spun eu, şi văd un zâmbet slab care înfloreşte sub degetele mele. Ştiu cât de mult înseamnă familia ta pentru tine şi nu aş pune niciodată la îndoială acest lucru. Dar este viaţa *ta,* Will!

El tace.

— Deci cred că ceea ce trebuie să ştiu este dacă vrei să fac parte din ea.

Will îmi ia mâna de la gură şi mă cuprinde în braţe. Rămânem aşa, respirând şi ţinându-ne unul pe celălalt în braţe timp de un minut.

— Este un da? îl întreb, cu faţa lipită de pieptul lui. Pentru că sunt o mulţime de lucruri despre care trebuie să vorbim, dar altminteri nimic din toate acestea nu contează.

Simt un râs liniştit răsunând în pieptul lui, apoi se lasă pe spate, cu degetele în părul meu şi cu privirea aţintită asupra mea.

— îmi pare rău, spune el.

încerc să mă retrag, dar el nu mă lasă să plec.

— Aşteaptă. Ţi-am mai spus că nu mă pricep să prioritizez relaţiile alături de toate celelalte. Credeam că de data asta voi putea găsi o cale.

îşi mângâie obrazul cu degetul mare.

— în vara aceasta am fost pe punctul de a-ţi

spune adevărul despre faptul că fusesem acolo acum nouă ani, dar cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât îmi venea mai greu. îmi pare rău că nu am făcut-o.

— Şi care este adevărul? reuşesc să rostesc cu greutate.

— în fiecare zi, timp de un an, mă gândisem la faptul că urma să te văd. Ajunsesem la jumătatea dealului, până la lac şi apoi, în cele din urmă, te-am văzut. Erai atât de frumoasă. Nu-mi doream nimic mai mult decât să mă aşez lângă tine pe acel ponton.

— De ce nu ai facut-o? am şoptit.

— Nu a fost din cauza ta, te rog să înţelegi asta. Sofia avea patru sau cinci luni şi era o perioadă tulbure pentru mine. Eram o epavă.

Se lasă pe spate şi îşi trece mâinile peste faţă. Apoi, după o scurtă pauză, continuă:

— Şi cred că mă simţeam jenat. După tot ce pusesem pe lista aceea, iată-mă lucrând de la 09.00 la 17.00 într-un birou, făcând exact ceea ce, cu un an înainte, spusesem că nu voi face. Pe atunci, îmi uram slujba. Ştiam că vei vedea asta imediat. Ţi-ai fi dat seama că mă schimbasem, că eram nefericit. Mi-ai fi spus asta.

— Poate. Sau poate că aş fi fost impresionată de ceea ce îţi asumaseşi. Ai fi putut măcar să mă saluţi.

— Asta este chestia. Nu puteam doar să te salut. Stăteai acolo, în costumul acela de baie verde şi mi-am amintit exact ce fusese între noi. Am fi stat de vorbă, ţi-aş fi spus că am renunţat la arta mea, iar tu ai fi fost surprinsă. N-aş fi putut să mă prefac că totul este în regulă. Nu voiam să mă văd prin ochii tăi. Mă gândeam că, dacă te-aş fi salutat, n-aş mai fi vrut să-mi iau rămas-bun. Poate că n-aş mai fi vrut să mă întorc la sora şi nepoata mea. Sau la slujba mea. Mă

gândeam că poate aş fi fost egoist. Nu puteam să-mi asum acel risc.

îi cuprind obrajii în palme.

— Aş fi vrut să o faci. Mi-aş fi dorit să mă fi lăsat să intru în viaţa ta *atunci.* Eşti unul dintre cei mai puţin egoişti oameni pe care îi cunosc, dar să vrei ceva pentru tine nu este egoism. Este uman!

Will lasă să-i scape un oftat adânc.

— Să fiu cu tine, să fiu pe malul lacului, departe de toate astea, m-a făcut să-mi amintesc cine eram şi ce-mi doream. Nu ştiu dacă mai vreau acele lucruri. Nu mai ştiu cu adevărat cine sunt, Fem.

Face o pauză, iar eu nu mă mişc, nu clipesc şi nu respir până când vorbeşte din nou.

— Dar ştiu că te vreau în viaţa mea.

îi mângâi obrazul cu degetele, urmărindu-i cicatricea. îi întâlnesc privirea. Pare atât de obosit. Mai mult decât atât, pare epuizat. îmi amintesc ce mi-a spus Annabel în această dimineaţă despre faptul că mi-am descărcat sentimentele pe Will într-un moment nepotrivit.

— Am închiriat o cameră la hotel, îi spun. Ce-ar fi să ne oprim aici şi să mă întorc mâine? Chiar arăţi groaznic.

Will se încruntă puţin.

— Nu vreau să pleci.

Nu vreau să-i spun restul lucrurilor pe care le am de spus când el abia îşi poate ţine ochii deschişi. îmi muşc interiorul obrazului.

— Ce-ai zice să lenevim puţin împreună?

Pot să mă prefac că este o seară ca oricare alta.

Will este de acord şi ne aşezăm pe canapea. Pe ecran rulează o reluare a serialului *Frasier.* în cele din urmă, îl conving să se întindă cu capul în poala mea, iar când adoarme, închid televizorul şi stau

acolo, în ultima rază de lumină nocturnă, studiind fotografiile care atârnă deasupra canapelei. Sunt trei: una cu Annabel ţinând-o în braţe pe Sofia când era mică, într-o grădină, cu nasurile lipite unul de celălalt; una cu Sofia în ceea ce pare a fi prima ei zi de şcoală, cu ghiozdanul în spate şi zâmbetul caraghios specific vârstei şi o a treia, care îmi face inima să-mi crească: Will tânăr, cu părul negru şi zburlit, privind fix un bebeluş roz pe care îl ţine în braţe.

Când Annabel descuie uşa de la intrare, Will încă doarme.

— Iisuse, ce naiba!? strigă ea, surprinsă să ne găsească pe canapea în întuneric.

— îmi pare rău, şoptesc eu. N-am vrut să-l mişc.

Ea se apropie uşor.

— în sfârşit, doarme!

îi dau părul lui Will de pe frunte.

— Mă bucur că m-ai căutat, îi spun.

Ea zâmbeşte.

— Cred că şi eu mă bucur.

Când fesa mea stângă amorţeşte, îl mişc pe Will. El se uită la mine, surprins, şi începe să vorbească. îl împing uşor de la spate.

— Hai să te ducem în pat.

Urcăm două etaje până în camera lui, iar Will se prăbuşeşte pe saltea.

— Rămâi! spune el, întinzând mâna spre mine.

— Bine, îi spun eu, trăgând cearşaful în sus. Nu plec nicăieri.

MĂ TREZESC ÎNAINTEA LUI WILL. Casa este cufundată în linişte. Ori Annabel nu s-a trezit încă, ori a plecat deja.

Camera lui Will ocupă tot etajul superior al

casei. Are tavane înclinate, o baie enormă şi strălucitoare şi o uşă glisantă din sticlă care dă spre o terasă. Aici nu există opere de artă. Este o atmosferă plăcută. Totul este zugrăvit în alb şi o nuanţă de albastru pal – te simţi ca şi cum ai fi în nori.

Mă schimb de tricoul pe care l-am luat aseară din sertarul lui Will şi mă îmbrac în linişte, ca să nu-l deranjez, apoi cobor mult prea multe trepte până în bucătărie, ca să îmi dau seama cum funcţionează aparatul lui de cafea sofisticat şi să îi aduc ceva de mâncare. Găsesc o caserolă cu zmeură în frigiderul lui cu două uşi, dar apoi văd laptele şi ouăle. Caut nişte făină, nişte praf de copt şi unt. Ştiu reţeta mamei pe de rost.

Când mă întorc, Will stă în şezut pe pat, cu cearşafurile date la o parte, spre picioare. încă poartă tricoul murdar, dar cearcănele violet de sub ochi s-au estompat. Vreau să-l trag la duş şi să-i redau mirosul minunat de Will.

— Eşti aici, spune el, cu vocea răguşită.

îi pun cafeaua pe noptieră şi îi întind farfuria cu clătite.

— Sunt aici. Ţi-am promis că o să-ţi gătesc într-o zi. Le-am acoperit cu o cantitate inimaginabilă de sirop de arţar.

Zâmbeşte, iar în jurul ochilor i se formează câteva riduri. *lată-lpe Will,* îmi zic.

— Sunt atât de bune! spune el după prima îmbucătură.

— Mănâncă. O să ai nevoie de energie.

Sprâncenele i se ridică.

— Nu pentru asta, îi spun eu, scotocind în geantă după bucata de hârtie de la hotel, împăturită.

Mă aşez lângă Will, sprijinindu-mă de căpătâiul îmbrăcat în material alb al patului, în timp ce el

mănâncă. După ce termină, îi înmânez hârtia.

— Ce este asta? spune el, deschizând-o.

Rămân tăcută în timp ce el citeşte. Amuzamentul face să i se mişte colţurile buzelor când ajunge la sfârşit.

— Este ceea ce vreau, îi spun, apoi fac o pauză, răzgândindu-mă. De fapt, este mai mult decât atât. Este ceea ce am nevoie!

Rânjetul lui Will dispare şi citeşte din nou. Nu sunt multe cuvinte pe pagină, dar nu se grăbeşte.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

— Vrei să-mi dai şi alte detalii?

— Este modul în care mă recâştigi – un plan în cinci paşi.

Mă aplec peste umărul lui şi amândoi ne uităm la listă.

Cere-ţi scuze temeinic.
Fii sincer — fără alte secrete.
Lasă-mă să te ajut.
Poartă un şorţ. întotdeauna. Vorbesc serios.
Fă-mi un portret.

— Primul este destul de evident, spun eu.

Will se sprijină de căpătâiul patului şi se întinde spre mâna mea, împletindu-şi degetul mic cu al meu. Mă priveşte, cu o expresie serioasă.

— Nu cred că există scuze suficient de puternice pentru cât de rău îmi pare, Fern. Am regretat ani la rând că te-am lăsat singură pe pontonul acela şi urăsc modul în care te-am tratat săptămâna trecută – lucrurile pe care ţi le-am spus la telefon. îmi pare rău că am plecat aşa de repede şi că te-am făcut să te îngrijorezi. Nu-mi vine să cred că eşti aici după toate

astea. îmi pare rău, dar sunt şi foarte recunoscător că ieri ai apărut la uşa mea.

Expir.

— Au fost nişte scuze bune. Următorul pas este şi mai important.

— „Fii sincer – fără alte secrete”, citeşte Will.

Eu dau din cap.

— Cum ar fi faptul că te-ai oferit să o ajuţi pe mama mea cu staţiunea.

Will face o grimasă.

— Annabel ţi-a spus?

— Mi-a spus. Apropo, îmi place de ea.

— Asta nu mă surprinde, spune el şi se gândeşte preţ de o clipă. Mi-am dat seama că nu aveai încredere în mine de când am sosit în staţiune prima dată şi voiam atât de mult ca tu să accepţi să lucrăm împreună. Mi-era teamă că, dacă ai fi ştiut că fusese ideea mea, ai fi fost şi mai suspicioasă. Am băut o cafea cu mama ta şi, când mi-a explicat cât de prost mergea afacerea, m-am trezit că mă ofer voluntar să o ajut. Probabil a crezut că sunt politicos, dar ne-am trimis e-mailuri de câteva ori şi m-am oferit din nou. Şi nu, nu aş fi făcut asta dacă nu ar fi fost mama ta sau dacă nu ar fi fost vorba despre staţiunea ta. Şi da, în scenariul meu de vis, în timp ce eu eram acolo vara aceasta, tu aveai să apari, foarte dornică să facem mult sex în canoe.

Am râs.

— Nu poţi face sex într-o canoe.

Jamie şi cu mine nici măcar nu am încercat asta pe vremuri.

— Imaginaţia eului meu de 20 şi ceva de ani se roagă să nu fie aşa, spune Will cu un zâmbet, iar eu râd din nou.

— Mai este ceva ce vrei să îmi mărturiseşti?

Will îşi trece mâna prin păr.

— Cred că este un moment la fel de bun ca oricare altul să-ţi spun că iau medicamente pentru anxietate.

— Bine, spun încet. Nu asta am vrut să spun, dar mă bucur că mi-ai zis.

El înghite în sec.

— Cred că ar trebui să ştii că poate fi destul de rău. Prima dată când am intrat în colaps a fost după ce a plecat mama. Mintea mea era extrem de agitată, dar nu înţelegeam ce se întâmpla la momentul respectiv. Şi apoi, când s-a născut Sofia...

Will clătină din cap.

— A fost îngrozitor! îmi treceau lucruri cu adevărat sumbre prin cap. Gânduri îngrozitoare, imagini oribile. Nu ştiam ce se întâmpla şi nu puteam să scap de ele...

Se întrerupe. Mă gândesc la cele două cuvinte tatuate sub clavicula lui – „doar gânduri” – şi îi strâng degetul mic.

— Poţi să-mi spui când te vei simţi pregătit. Nu te voi judeca şi nu trebuie să te grăbeşti.

El dă din cap.

— Mi-era teamă să rămân singur cu copilul, iar Annabel şi-a dat seama că ceva era în neregulă. Am căutat ajutor. Am început să iau medicamente. Am mers chiar şi la terapie de grup.

îmi schimb poziţia astfel încât să stau cu picioarele încrucişate, cu faţa spre el.

— îmi pare rău că ai trecut prin asta.

— S-ar putea întâmpla din nou, dacă voi avea copii, spune el. Şi încă îmi fac griji. Sunt un om

anxios.

îmi dau seama că este un avertisment.

— Bine, îi spun şi fac o pauză. Nimic din toate astea nu este nici pe departe o problemă pentru mine, dacă la asta te gândeşti. Dar am nevoie să-mi spui ce se întâmplă în viaţa ta. Când ceva te nelinişteşte sau te supără, vreau să ştiu. Dacă facem asta...

Undeva în casă, se închide o uşă şi de la un etaj inferior se aude vocea unei fete. Preţ de câteva clipe, le auzim pe Annabel şi pe Sofia cum se mişcă de colo-colo.

— Când ai plecat aşa, am avut senzaţia că toate temerile pe care le aveam despre noi au fost confirmate.

— Ce temeri?

— Nu ştiu, credeam că te-ai jucat cu mine, că te-ai prefăcut. Nu vreau să fiu cu cineva care îmi ascunde părţi din viaţa lui. Nu vreau să fiu o cale de evadare. Vreau să fiu realitatea.

Will se apleacă spre mine până când nasul lui îl atinge pe al meu.

— Fem, spune el. Tu nu eşti o cale de evadare. Tu eşti totul!

— Serios? şoptesc, retrăgându-mă uşor. Pentru că nu ai vrut să-mi spui despre convorbirile telefonice până când nu te-am forţat eu să faci asta. N-ai vrut să mă laşi în viaţa ta.

El dă din cap.

— Ştiu. Dar oricât de mult ar crede cineva că lucrurile sunt în regulă cu sora şi nepoata mea şi cu faptul că eu le iau şi le duc cu maşina şi pregătesc cina aproape în fiecare seară, asta a devenit o problemă de mai multe ori. Dar până acum, pur şi

simplu nu mi-a păsat niciodată. Nu am vrut să te implic în toată drama familiei noastre. Am vrut să fiu egoist. Te-am vrut doar pentru mine.

— Pot să înţeleg asta, dar nu mă poţi ţine departe de cele mai importante două persoane din viaţa ta. Gata cu convorbirile telefonice secrete.

Arăt spre al treilea punct de pe listă – „lasă-mă să te ajut” – când strigătul înăbuşit al lui Annabel ajunge până la noi.

— Vreau să fac parte din dramă. Vreau să iau parte la toate.

Will zâmbeşte.

— Oh, e multă dramă, crede-mă!

Face o pauză şi redevine serios.

— Annabel mă ameninţa de ceva vreme că se va muta, dar nu credeam că vorbeşte serios. După ce am ajuns în staţiune, mi-a spus că are un agent imobiliar, aşa că, uneori, despre asta erau convorbirile noastre, în unele dintre ele mă hărţuia să îţi spun ce simt. Unele erau doar întrebări legate de folosirea aragazului. Dar ne-am tot certat în ultima vreme.

— Pentru că vrei ca ele să rămână aici cu tine!?

— Da. Ştiu că, în anumite privinţe, ar fi bine pentru mine dacă ar închiria o locuinţă doar pentru ele. Ştiu că Annabel crede asta. îi pare rău că stau amândouă aici de atâta timp, dar eu sunt obişnuit să le am prin preajmă, îmi *place* să le am prin preajmă!

îmi aruncă o privire plină de scuze.

— Ştiu că faptul că vreau să locuiesc cu sora şi nepoata mea nu este ceea ce vor să audă majoritatea femeilor.

— Eu nu sunt ca majoritatea femeilor, îi spun şi îl îmbrâncesc uşor. Iar tu nu eşti ca majoritatea bărbaţilor!

Scoate un mic mârâit sceptic.

— Să ştii că vin la pachet cu mult mai multe probleme!

Urăsc să-l aud pe Will vorbind despre el însuşi în acest fel. Mă simt protectoare faţă de Will cel pe care l-am cunoscut acum zece ani, dar vreau, de asemenea, să-i iau apărarea omului pe care îl cunosc acum. Mă aşez în poala lui şi îi iau faţa în mâini.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva despre mine: sunt extrem de pretenţioasă în privinţa oamenilor. Pe cei mai mulţi dintre ei nu-i plac în mod deosebit. Am standarde foarte înalte pentru cei pe care îi las să intre în viaţa mea în aceste zile. Iar tu, Will Baxter, eşti preferatul meu dintre toţi.

Mă priveşte surprins.

— Sunt?

— Eşti. Te iubesc cel mai mult dintre toţi!

Ochii lui Will se deschid larg şi apoi îşi lipeşte buzele de ale mele, apăsat şi flămând, ca şi cum ar fi ultima dată când facem asta. îmi pun braţele pe după gâtul lui şi o iau mai încet, topindu-mă în sărut. Are gust de cafea şi sirop de arţar şi de întoarcere acasă după o zi lungă. Iar sărutul meu îi spune că nu voi pleca nicăieri.

— Mă iubeşti, spune Will cu glas scăzut, trecându-şi degetul mare peste buza mea de jos.

— Te iubesc, îi spun eu. Mai ales părţile tale complicate. Eşti prea perfect în rest, Will. E enervant, serios.

El zâmbeşte, apoi îmi sărută mandibula. Mă sărută pe obraz şi îmi şopteşte la ureche:

— Fem. Şi eu te iubesc. Atât de mult.

îşi apasă buzele pe nasul meu.

— Bine, îi spun, pentru că asta va face ca paşii patru şi cinci să fie mai uşori.

— îţi place şorţul de bucătărie?

îmi lipesc fruntea de a lui.

— Ador şorţul.

El râde.

— Şi vreau să continui să desenezi.

Will murmură.

— Sau să faci ceşti de ceai folosind adeziv decoupage şi fotografii de chihuahua – nu mai renunţa niciodată la artă. Lista pe care am făcut-o acum zece ani era greşită – poate fi un hobby. Nu trebuie decât să faci un prim desen!

îi dau un sărut.

El lasă să-i iasă un suspin lung.

— Bine, spune el. Din moment ce este pe listă, o voi face pentru tine.

— Şi pentru tine. Poţi avea ceva care să fie doar al tău.

Will mă trage lângă el, iar eu îmi sprijin capul pe pieptul lui, ascultându-i sunetul inimii şi simţind vibraţia vocii lui pe obraz când îmi spune din nou „Te iubesc!”.

Dar apoi se aud paşi pe scări.

Vocea unei fete strigă de la uşă:

— Unchiule Will, îmi dai şi mie una din clătitele acelea? *Annabel* a spus că trebuie să întreb.

— încearcă din nou, Sof, îi răspunde Will.

— Bine! *Mama* a spus că trebuie să întreb.

— Acum este mai bine, spune Will. Şi da, serveş-te-te! Voi coborî în câteva minute. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

Mă retrag, iar el ridică din sprâncene.

— Bine, spune Sofia şi i se aud paşii coborând scările în timp ce strigă: *Annabel,* ţi-am spus că e în regulă!

— E ceea ce s-ar putea numi un copil precoce,

spune Will.

— Oh, da?

— Şi este un demon al haosului total, te avertizez de pe acum.

— Perfect! îmi place haosul.

îmi duce o şuviţă de păr după ureche.

— Eşti sigură că vrei toate astea?

— Sunt sigură, îi spun. Vreau totul!

În prezent

PETREC APROAPE O SĂPTĂMÂNĂ ÎNTREAGĂ CU Will şi cu fetele în oraş. Dimineaţa, îi fac clătite Sofiei şi o duc cu maşina în tabăra de vară pentru ca Will să mai recupereze din zilele nedormite, iar Annabel să poată merge la muncă devreme. După-amiaza, Will şi cu mine facem plimbări în lung şi-n lat prin Toronto. Ne plimbăm şi vorbim, şi punem la punct un plan pentru a încerca să facem lucrurile să funcţioneze la distanţă. Will mă va vizita în weekenduri cât mai des posibil, vom vorbi seăra după cină şi promite să-mi trimită o fotografie ori de câte ori va purta un şorţ.

îi dau lui Peter ultimul jurnal al mamei mele de îndată ce mă întorc în staţiune. îi spun că nu cred că mama s-ar supăra dacă el ar şti la ce se gândea ea cu atâţia ani în urmă şi că ar putea fi o surpriză plăcută. Pentru mine, să citesc jurnalul mamei nu a fost ca şi cum aş fi auzit-o din nou – Margaret Brookbanks pe care o cunoşteam era diferită de tânăra femeie care scrisese acele pagini. Dar cred că pentru Peter, ar putea fi aşa. El o cunoştea pe acea tânără femeie – vorbăreaţă, optimistă şi nerăbdătoare. A iubit-o pe acea Maggie aşa cum a iubit şi acea versiune a mamei pe care o ştiam eu. Sunt ocupată. Mă alătur

lui Whitney şi Cam la seara lunară de jocuri şi îmi petrec timpul cu Jamie, care stă adesea aplecat peste masa din bucătărie, examinând planurile casei visurilor sale. îl vizitez pe Peter în bucătărie aproape în fiecare dimineaţă, iar într-o zi însorită de la sfârşitul lui octombrie, înainte de a intra, aud muzică. Peter o ascultă pe Anne Murray. Mă împrietenesc cu proprietarii magazinului de discuri din oraş. îmi cumpăr o chitară şi iau lecţii de pe YouTube. îmi imaginez că am devenit suficient de curajoasă şi de pricepută pentru a ţine o reprezentaţie surpriză la banchetul din august de anul viitor. Şi muncesc pe brânci.

Dar în toiul nopţii, când sunt singură în casă, simt din nou în stomac o durere familiară. Mă târăsc până la fereastră şi mă uit spre Căsuţa 20, însă nu văd niciodată lumina aprinsă. Will nu este niciodată acolo.

Pe măsură ce lunile trec şi ninge, iar luna aruncă o strălucire palidă peste tufişurile îngheţate, odată ce devin conştientă de singurătatea mea, durerea e tot mai ascuţită. Nu mai vreau să-mi fie dor de Will.

în ajunul Anului Nou, ne legănăm împreună pe ringul de dans. DJ-ul cântă melodia pe care am cerut-o eu. Este un cântec de-al lui Elvis, demodat, dar este, de asemenea, perfect pentru momentul în care îl întreb pe Will dacă se gândeşte să locuiască aici într-o bună zi. Camera este plină de lumânări şi luminiţe de Crăciun şi străluceşte datorită globului disco supradimensionat pe care Jamie m-a convins să îl agăţ de tavan, dar nimic nu este la fel de strălucitor ca zâmbetul de pe faţa lui Will.

I-a luat ceva timp să îşi reorganizeze munca pentru a face posibil acest lucru, dar în mai, la un an

de la moartea mamei, Will se mută cu mine. Terasa acoperită este biroul lui acum, iar casa mea este şi a lui. Când cobor dimineaţa, cafeaua este tare, muzica e dată la maximum, iar Will este în bucătărie.

Spre uşurarea lui, Annabel acceptă să rămână la el acasă, în Toronto. El încă îşi face griji, iar ea ne sună sau ne trimite mesaje amândurora aproape zilnic cu întrebări legate de gătit, dar Will face naveta în oraş la serviciu cel puţin o zi pe săptămână, aşa că le vede pe fete în mod regulat. Zugrăvesc dormitorul de oaspeţi în mov închis pentru Sofia – ea va petrece câteva săptămâni cu noi mai târziu în această vară. Dulapul este încă plin cu rochiile de gală ale mamei. Sofia spune că e prea mare pentru a se costuma, dar am văzut cum s-a uitat la bolero-ul roz cu paiete. Pun pariu că o pot convinge să ia cel puţin un ceai cu Peter şi cu mine.

Angajez un nou bucătar-şef şi redenumesc restaurantul „La Maggie”. Dintre toate schimbările pe care le fac în staţiune, aceasta este cea pe care o iubesc cel mai mult. Uneori, când vreau să mă simt aproape de mama, mă duc în sala de mese. Dar atunci când îmi este cel mai dor de ea, mă plimb până la pontonul familiei. Mă aşez pe scaunul din stânga, privesc spre lac şi o pun la curent cu tot ce se întâmplă. Uneori, aproape că o aud spunând: „Suntem atât de norocoase!”.

Chiar dacă staţiunea este pregătită pentru un an bun, unele zile sunt prea lungi şi prea grele şi pur şi simplu sunt naşpa. Dar acum, când mă întorc acasă, Will este acolo. în timp ce găteşte cina, îmi aminteşte de toate lucrurile pe care le-am realizat şi cât de mult îmi place ceea ce fac, iar eu îl privesc purtându-şi şorţul cu imprimeu cu mere al mamei şi

uneori nu sunt foarte sigură că cineva atât de minunat poate fi real.

Dorm mai bine decât am dormit în ultima vreme, dar sunt momente în care mă trezesc imediat după ora 02.00 şi în care nu-l văd pe Will lângă mine. Cobor scările în vârful picioarelor, îi smulg creionul din mână şi îl aduc înapoi în pat. Când nu poate dormi, desenează.

Fiecare zi pare specială, dar ziua de 14 iunie este un dar.

Will şi cu mine vâslim până la fâşia de ţărm pe care am stat împreună acum aproape un an. Spre deosebire de atunci, soarele străluceşte pe lac – nici măcar un nor nu-i frânge razele. Avem nevoie de ochelari de soare. Will a împachetat un coş de picnic şi o sticlă de şampanie şi ridicăm paharele de plastic în cinstea zilei în care ne-am cunoscut.

Ne relaxăm cu picioarele în apă şi cu degetele afundate în nisip, amintindu-ne de ziua aceea de 14 iunie. Când briza se înteţeşte, îi suflă lui Will părul pe frunte, iar eu oftez. L-am convins să şi-l lase puţin să crească, iar el arată exact ca la 22 de ani: relaxat, ciufulit şi superb. Pentru a mia oară în ultimul an, mă gândesc că s-ar putea să am halucinaţii. Mi-e greu să cred că suntem în sfârşit aici, împreună, pentru totdeauna.

Am riscat atunci când am apărut la uşa lui Will, în august anul trecut. îmi spusesem că, dacă există o persoană pentru care merită să lupt, acela este Will, iar dacă există o relaţie care merită efortul, aceea este cea pe care începuserăm să o construim. Pentru că, deşi nu îi pusesem o etichetă, Will şi cu mine construiam ceva. Mi-am spus că o putem face mai puternică.

Când soarele începe să ardă, Will îşi scoate

cămaşa, iar eu mă holbez la muşchii de pe abdomenul său şi la canelurile şoldurilor sale şi la negrul cernelii tatuajelor lui până când îmi aruncă tricoul în faţă.

— Ce? îi spun râzând.

— îţi atârnă limba din gură.

— Pfff. Pur şi simplu admiram arta.

Will mă trage în picioare, iar eu îi iau mâna şi îmi apăs buzele pe cel mai nou tatuaj al lui – o frunză mică de ferigă pe interiorul încheieturii mâinii –, dar apoi Will începe să-mi descheie pantalonii scurţi.

— Hai să înotăm, spune el, dându-mi un pupic pe nas.

înotăm până acolo unde lacul este adânc şi răcoros şi facem pluta pe spate, închizând ochii la soare. în cele din urmă, Will mă trage spre el şi ne sărutăm în timp ce apa dansează în jurul taliilor noastre, iar el îşi strecoară degetul pe sub marginea costumului meu de baie şi face chestia aia cu degetul mare.

După ce ne uscăm şi terminăm de mâncat sendvi- şurile şi prăjiturile cu lămâie despre care Peter ştie că îi plac cel mai mult lui Will, încep să strâng lucrurile şi le pun în canoe. Am aşezat coşul în mijlocul bărcii şi, când mă întorc, Will este îngenuncheat în nisip, cu o cutiuţă de catifea verde în mână. Dar înainte să spună ceva, îmi arunc braţele în jurul gâtului lui şi îl trântesc la pământ, îl sărut printre lacrimi şi el murmură ceva despre faptul că nu a spus nimic, dar sunt prea copleşită ca să-mi pese, pentru că Will Baxter este persoana mea preferată şi am de gând să-l păstrez pentru totdeauna.

— Nu vrei să vezi inelul? spune Will, râzând.

îi spun că nu dau doi bani pe inel. Tot ce vreau este să aud râsetul acela fericit izbucnind din gura lui

în fiecare zi din viaţa mea.

— Are o oarecare semnificaţie pentru mine, spune el.

Mă ridic puţin, clipind la Will, care se află sub mine şi simt un nod în gât. El îmi ţine faţa în mâini.

— Ridică-te puţin în picioare, bine? Am nişte lucruri pe care vreau să ţi le spun.

Mă ridic în picioare şi Will îngenunchează în faţa mea, ţinând în mână cutiuţa plină de nisip. înăuntru, se află un inel simplu de aur. Nu-mi vine să cred că nu am observat că nu îl purta.

— Am pus să fie micşorat, spune el, scoţând inelul bunicului său. Este cel mai important lucru pe care îl deţin şi m-am gândit că nu ai vrea ceva prea sclipitor.

Will îmi spune cât de norocos este că şi-a întâlnit sufletul pereche în urmă cu 11 ani şi că este chiar şi mai norocos că m-a regăsit. îmi spune că sunt cea mai bună prietenă a lui. îmi spune că nu a crezut niciodată că este posibil să fie atât de fericit cum este acum, cu mine, îmi spune că sunt cea mai curajoasă persoană pe care o cunoaşte. îmi spune că îmi iubeşte loialitatea, listele de melodii şi nasul. îmi spune că mă iubeşte cel mai mult dintre toţi. Ne sărutăm şi plângem şi ne îmbrăţişăm, şi ne rostogolim pe nisip până când un grup de adolescenţi dintr-o barcă începe să fluiere şi să claxoneze.

Un grup de oameni ne aşteaptă pe ponton. Mijesc ochii în timp ce vâslim mai aproape, încercând să le disting siluetele. Sofia iese în evidenţă. Deja de departe, îi pot vedea cămaşa mov, cea pe care ea şi Will au colorat-o. Suntem departe de ţărm, dar ea deja ţopăie şi face cu mâna.

— Nu puteam să ţin atâtea lucruri secrete. Ştii

cum este Annabel, spune Will când mă întorc spre el de pe locul meu din faţă.

Ştiu cum este Annabel. Din momentul în care am anunţat-o că Will se mută aici, ea m-a tot asaltat cu reviste pentru mirese şi link-uri către designeri florali şi planşe de inspiraţie de pe Pinterest. îi plac evenimentele aproape la fel de mult ca şi lui Jamie şi, odată ce îi vine cheful, este imposibil de oprit. Este mai încăpăţânată decât Will şi, deşi nu ar recunoaşte asta niciodată, este la fel de protectoare cu el cum este şi el cu ea. I-am spus că planificarea unei nunţi este ultimul lucru la care mă gândesc şi, mai important de atât, că nu vreau să fac chestiile specifice de mireasă... niciodată. Nu mă opun căsătoriei, dar nunţile sunt cu totul altceva. Am crezut că o să-i explodeze o venă pe frunte.

Mă întorc cu faţa spre staţiune. Ne-a dus puţin curentul în lateral şi acum, o pot zări pe Annabel, precum şi corpul voluminos al lui Peter. Jamie este şi el acolo, alături de Whitney şi Cam.

Vin spre noi înainte să apucăm să legăm canoea. Sofia îşi încolăceşte braţele în jurul taliei lui Will, de îndată ce acesta iese din barcă, iar Annabel îl îmbrăţişează cu o singură mână, trăgându-mă şi pe mine cu cealaltă.

Altcineva mă cuprinde din spate şi îmi dau seama după mirosul şamponului ei că este Whitney.

— Vino aici, spune ea, şi simt cum şi mai multe braţe se încolăcesc în jurul nostru într-o îmbrăţişare de grup haotică.

— îţi organizez o petrecere de logodnă! spune Annabel. încearcă să mă opreşti!

Fetele vor să iasă cu canoea şi, în timp ce grupul se dispersează, Peter şi cu mine îl privim pe Will cum le ajută să se urce în ea.

— Cred că am nimerit unul bun, îi spun lui Peter.

Ştiu că este de acord. De când s-a mutat Will aici, nu trece o săptămână fără ca Peter să nu ne livreze un desert oarecare cu lămâie.

— Amândoi aţi nimerit bine, spune el. Trebuie să mă întorc la bucătărie. Felicitări, scumpa mea.

Mă sărută pe frunte şi pleacă.

în timp ce fetele încep să vâslească, Will şi cu mine ne aşezăm la marginea pontonului, acolo unde trebuia să ne întâlnim acum zece ani. Annabel şi Sofia se învârt cu canoea în cerc – niciuna dintre ele nu a prins gustul canotajului.

— Habar n-au ce fac! spune Will.

— Nu, chiar nu au! sunt de acord, rânjind când Sofia se apleacă peste margine pentru a-şi uda mâna.

Annabel ţipă şi o trage la marginea băncii. Barca se clatină.

— S-ar putea să se răstoarne, spune Will, iar eu îl mângâi pe genunchi.

— N-or să se răstoarne. Şi dacă se răstoarnă, suntem aici!

Apoi, cu un zâmbet răutăcios, Annabel ridică vâsla şi o împinge prin apă, stropindu-şi fiica. Sofia chiţăie de încântare. Will râde şi mă cuprinde cu braţul, strângân- du-mă la piept.

Stăm acolo, împreună, până când fetele se plictisesc de canoe şi decid să meargă la plimbare pe plajă.

Stăm acolo, eu cu capul pe umărul lui Will, până când soarele coboară pe cer, colorând lacul în nuanţe de violet şi auriu. Stăm acolo ore întregi, Will Baxter şi cu mine, făcând planuri pentru viitor şi vorbind despre visurile pe care le vom împărtăşi.

Mă uit la picioarele noastre care atârnă în apă,

apoi la Will.

— Uneori nu-mi vine să cred că suntem aici, îi spun.

— Cunosc acest sentiment, spune el. Dar iată-ne aici, Fem Brookbanks. Exact unde ar trebui să fim.

EPILOG

Nu şnu CUM SĂ ÎNCEP. Nu am mai ţinut niciodată un jurnal.

Will spune că ar trebui să mă gândesc la el mai puţin ca la un jurnal şi mai mult ca la o scrisoare. Spune că nu se poate să nu-l găseşti într-o zi şi să nu-l citeşti.

Cred că, în acest caz, n-ar trebui să-i spun „Will”. Ar trebui să-i spun „tatăl tău”.

Nu-mi pot vedea picioarele din cauza burţii mari, dar tot îmi este greu să-mi imaginez că într-o zi, destul de curând, vei fi aici. Fiica noastră!

Tatăl tău s-a gândit că ar fi util să vorbească cu tine, îşi pune nasul pe burta mea şi cântă cântece de leagăn sau îmi dă lecţii de istoria artei, dar mă simt caraghioasă când şopteşte cu buzele lipite de vergeturile mele. Aşa că voi face asta în loc. Voi scrie despre toţi oamenii pe care îi vei întâlni când vei ajunge aici. Peter şi Whitney şi Jamie. Annabel şi Sofia. Domnul şi doamna Rose. Omul incredibil pe care eu îl numesc „Will” şi pe care tu îl vei numi „tata”. Şi voi scrie despre oamenii pe care nu-i vei cunoaşte. îţi voi spune totul despre această mică lume în care vei trăi.

Şi apoi, într-o zi, îţi voi da acest jurnal. Voi face cafea – te rog să-mi spui că o vei bea – şi ne vom plimba pe aleea care duce până la perechea de scaune vechi de metal de lângă apă. Eu mă voi aşeza

pe locul mamei, iar tu vei sta pe al meu. Vom privi valurile izbindu-se de stânci, iar eu îţi voi povesti totul. Va fi locul nostru – al meu şi al tău, lângă lac.

MULŢUMIRI

/

Stau aici, pe canapeaua mea, în Toronto, încercând să mă hotărăsc cât de mult să vă povestesc despre provocările pe care le-a presupus scrierea cărţii *Ne vedem pe malul lacului.* Este o zi mohorâtă de octombrie – apogeul culorilor de toamnă –, iar norii sunt gri ca ardezia. Din când în când iese soarele, făcând ca vârfurile copacilor să strălucească în portocaliu, roşu şi auriu. Mâine, voi merge spre nord cu soţul meu şi cei doi băieţi ai noştri la Barry's Bay pentru a sărbători Ziua Recunoştinţei. Mi se pare momentul ideal pentru a-mi scrie mulţumirile şi sunt atât de multe lucruri pentru care sunt recunoscătoare.

în capul listei se află cititorii mei. Nu am cuvinte de mulţumire suficient de expresive pentru reacţia incredibilă pe care aţi avut-o la romanul meu de debut, *Vara iubirii noastre,* şi pentru nenumăratele mesaje de încurajare pe care le-am primit în perioada premergătoare cărţii *Ne vedem pe malul lacului.* Felul în care aţi devorat *Vara iubirii noastre* şi apoi le-aţi spus prietenilor şi familiilor voastre să facă acelaşi lucru a fost cu adevărat înălţător şi complet suprarealist. Ştiu că mulţi dintre voi vor mai mult de la Percy şi Sam. Primesc zilnic îndemnuri să continui povestea lui Charlie. Ador faptul că iubiţi aceste personaje atât de mult şi sper că Fem şi Will au câştigat un loc similar în inimile voastre.

Mi-a fost uşor să vă povestesc despre scrierea cărţii *Vara iubirii noastre,* căci acea experienţă a fost una caracterizată de bucurie pură. Lucram cu normă întreagă ca jurnalistă, aveam un copil mic acasă şi eram însărcinată cu al doilea, dar, cu toate astea, mi-a luat doar patru luni să scriu prima versiune. La 30 şi ceva de ani, simţeam că mi-am găsit chemarea.

Să discutăm despre crearea cărţii *Ne vedem pe malul lacului* este mai dificil, dar voi mi-aţi oferit atât de multe, aşa că voi fi sinceră. Am dedicat cel puţin de cinci ori mai multe ore scrierii acestei cărţi decât romanului meu de debut. Am editat-o şi am corectat-o în mai multe rânduri. în timpul scrierii celei de-a doua versiuni, am rescris aproape jumătate din carte (şi m-am distrat de minune făcând asta). Cu fiecare nouă versiune, *Ne vedem pe malul lacului* devenea tot mai mult povestea care trebuia să devină. Dar prima versiune m-a dat peste cap.

înainte de a începe, îmi amintesc că mă uitam din nou la jurnalul pe care îl ţinusem în timp ce scriam *Vara iubirii noastre* pentru a încerca să-mi dau seama cum de reuşisem să scriu un roman. Părea un lucru imposibil de făcut din nou. *Vara iubirii noastre* trebuie să fi fost o întâmplare norocoasă. Trebuie să fi fost ceva magic.

La prima versiune, în fiecare zi în care mă aşezam să scriu, duceam o luptă cu vocile din capul meu care îmi spuneau că habar nu am ce fac, că scriu îngrozitor, că a doua mea carte nu are cum să fie la fel de reuşită ca prima.

Era dureros. Am continuat să scriu şi, în cele din urmă, am avut un rezultat. Nu a fost grozav, iar Ne *vedem pe malul lacului,* pe care tocmai ai citit-o, este o carte mult mai bună. Dar sunt la fel de mândră

de produsul final ca şi de acea primă versiune, nereuşită. Poate că a existat puţină magie în scrierea romanului meu *Vara iubirii noastre,* dar pentru a scrie *Ne vedem pe malul lacului* a fost nevoie de curaj.

După cum fără îndoială ai ghicit deja, această carte a avut nevoie de o îndrumare şi un sprijin editorial extraordinar. Amanda Bergeron, te rog să ştii că în moment acesta îmi dau lacrimile încercând să găsesc cuvintele potrivite pentru a exprima fie şi numai puţin recunoştinţa mea faţă de tine. Mi se pare ireal faptul că încă nu ne-am întâlnit în persoană, dar încep să cred că este un lucru bun, pentru că, atunci când o vom face, probabil că te voi îmbrăţişa prea strâns şi prea mult şi apoi voi începe să plâng, şi va fi ciudat. Eşti genială.

Sunt răsfăţată să o am alături de mine pe talentata Deborah Sun de la Cruz. Deborah, sunt încântată că locuieşti în Toronto şi, prin urmare, te pot îmbrăţişa la intervale semi-regulare, de cele mai multe ori fără să-mi pierd calmul. îţi mulţumesc enorm că m-ai ajutat să o aduc pe Maggie în centrul atenţiei şi să dau un sens mai profund titlului cărţii.

Taylor Haggerty, dacă aceste mulţumiri ar fi o listă de melodii, melodia ta ar fi „Wind Beneath My Wings” a lui Bette Midler. Eşti eroul meu. Şi datorită ţie, acum îmi pot începe propoziţiile cu cuvintele .Agentul meu spune...”. Te rog să citeşti mesajul către Amanda referitor la îmbrăţişările pline de lacrimi dacă ne-am întâlni personal. (S-ar putea să mă şi înclin în faţa ta.) Jasmine Brown, tu urmezi. îţi mulţumesc pentru tot ceea ce faci.

Mulţumiri profunde şi puţin mai profesionale geniilor de la Berkley — Sareer Khader, Bridget OToole, Chelsea Pascoe, Erin Galloway, Kristin

Cipolla, Craig Burke, Ivan Held, Christine Ball, Claire Zion, Jean- ne-Marie Hudson, Vi-An Nguyen, Anthony Ramondo, Christine Legon, Megha Jain, Joan Matthews, LeeAnn Pemberton şi Lindsey Tulloch. Sunt atât de fericită să numesc Berkley casa mea.

I-am avertizat pe oamenii cumsecade de la Penguin Canada că, întrucât acum scriu cu normă întreagă şi nu mai am un birou plin de colegi, sunt cu toţii în pericol. Kristin Cochrane, Nicole Winstanley, Bonnie Maitland, Beth Cockeram, Daniel French, este un adevărat dar să lucrez cu voi toţi. Emma Ingram, te ador şi pe tine şi rochiile tale.

De fiecare dată când îmi fac griji în legătură cu diverse aspecte legate de cărţi, mă gândesc la oamenii extraordinari pe care îi am în preajmă. Holly Root, te-am auzit cândva descriind agenţii literari ca purtând pulovere cu nasturi şi trimiţând e-mailuri. Nu-mi amintesc contextul, dar, uneori, când sunt neliniştită, mi-i imaginez pe toţi tipii aceia care fac pe deştepţii de la Root Literary îmbrăcaţi cu pulovere drăguţe cu nasturi şi mă liniştesc imediat.

Heather Baror-Shapiro, îţi mulţumesc că ai dus cărţile mele publicului internaţional – ce vis extraordinar. Apropo de vise, Carolina Beltran, este o plăcere deplină să lucrăm împreună. îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc!

Elizabeth Lennie, ale cărei picturi au apărut acum atât pe coperta cărţii *Vara iubirii noastre,* cât şi a cărţii *Ne vedem pe malul lacului,* îţi mulţumesc că ai dat viaţă lacului.

Vă mulţumesc, domnule doctor Jonathan S. Abramowitz, pentru că aţi discutat cu mine despre tulburarea obsesiv-compulsivă postpartum la bărbaţi şi la persoanele care nu sunt părinţi naturali. Munca şi experienţa dumneavoastră sunt foarte apreciate.

Unul dintre cele mai frumoase lucruri în a fi autor publicat este că poţi pretinde că îi cunoşti pe alţi autori, mult mai buni decât tine, deoarece uneori sunt destul de amabili să te menţioneze pe reţelele sociale, să facă publicitate cărţii tale, să participe la un eveniment împreună cu tine sau să îţi răspundă la mesaje. Le mulţumesc lui Ashley Audrain, Karma Brown, Iman Hariri-Kia, Emily Henry, Amy Lea, Annabel Monaghan, Hannah Orenstein, Jodi Picoult, Ashley Poston, Jill Santopolo şi Marissa Stapley pentru că m-au făcut să simt că fac parte din club. Şi, de asemenea, îi mulţumesc lui Colleen Hoover, care a menţionat *Vara iubirii noastre* pe Instagram de două ori, iar acum oamenii cred că pot să le fac cunoştinţă cu ea. (S-a terminat cu şmecheria: nu îi sunt chiar atât de apropiată!)

Celor de la Bookstagrammers, BookTokers, corectori, jurnalişti, autori de podcasturi, bibliotecari şi librari, vă mulţumesc pentru pasiunea, dedicarea şi creativitatea voastră. Sunt impresionată de munca pe care o depuneţi pentru a construi comunităţi de cititori. Lumea cărţilor este mai bună datorită vouă. O mulţumire specială celor care au promovat prima dată *Vara iubirii noastre.* Aţi strigat tare şi, uau, oamenii chiar v-au ascultat. (Da, Lianna, tu ai fost cea mai zgomotoasă, fără discuţie).

Sadiya Ansari, Meredith Marino, Courtney Shea şi Maggie Wrobel, vă mulţumesc că aţi citit această carte în forma ei cea mai timpurie şi mai rudimentară şi pentru tot sprijinul şi încurajările pe care mi le-aţi oferit pe parcursul acestei călătorii în montagnes russes.

Lianne George, îţi mulţumesc pentru îndrumare, prietenie şi, mai ales, pentru întâlnirile la cafea. Dansatoarele de cancan pentru tine dansează!

Robert Nida, voi preţui mereu timpul petrecut împreună la cabană. Ai recunoştinţa mea eternă.

Le mulţumesc familiilor Ursi şi Palumbo pentru entuziasm, adrenalină şi carbohidraţi. Grace, îţi mulţumesc pentru încrederea ta şi pentru nenumăratele ore în care ai grijă de băieţi. (Pot să doarmă la tine diseară?).

Familiei Fortune: Cântecul nostru este, evident, „The Best” al Tinei Tumer. Cred că Liga de Rugby din New South Wales va trebui să îl împartă cu noi. Vă mulţumesc că mi-aţi insuflat valoarea muncii asidue şi că mi-aţi demonstrat că acasă nu înseamnă doar pereţii între care trăim, ci şi oamenii din interiorul lor. Mamă, sunt atât de norocoasă!

Marco, ştiu că mi-ai sugerat ca, prin mulţumirile mele, să le spun tuturor cât eşti de minunat (şi chiar eşti minunat!), dar ţie ţi-am dedicat cartea şi, în plus, fac friptură la cină, aşa că sper să fie suficient. îţi mulţumesc că nu m-ai lăsat să-mi dau demisia. îţi mulţumesc că ţi-ai luat un an liber de la locul tău de muncă pentru ca eu să pot scrie această carte. Ai stat acasă cu copiii ca un adevărat erou. îţi mulţumesc că eşti la fel de pregătit să sărbătoreşti alături de mine cum eşti pregătit să mă ridici atunci când mă prăbuşesc. Nu avem un cântec al nostru, dar cred că asta se datorează faptului că le avem pe toate.

Max şi Finn, vă iubesc peste măsură. Fie ca într-o zi să deveniţi bărbaţi şi că citiţi cărţile mamei voastre, dar să nu vă atingeţi niciodată de jurnalele ei.

IN SPATELE CÂRTII /
Ghidul cititorului

O notă către cititor: îţi mulţumesc foarte mult că ai citit Ne vedem pe malul lacului. *Sper că te-ai simţit purtat în Staţiunea Brookbanks şi în Toronto-ulpe care îl iubesc atât de mult. Mai presus de toate, sper că povestea lui Fem şi a lui Will îţi va umple inima. Unele părţi ale acestei cărţi sunt profund personale pentru mine – ele constituie subiectul acestui eseu, intitulat Jn spatele cărţii". Vreau să ştii că voi vorbi despre lucruri delicate. Dacă nu te afli într-un loc în care să vrei să citeşti despre drepturile de reproducere, anxietate şi gânduri intruzive tulburătoare, atunci te încurajez să o laşi pentru altă dată.*

Primele idei ale cărţii *Ne vedem pe malul lacului* mi-au venit la fel ca prea multe dintre ideile mele: în miez de noapte. Trecuseră câteva săptămâni de la naşterea celui de-al doilea copil al meu şi nu puteam să dorm. Dormitul nu a fost niciodată una dintre abilităţile mele, dar în timpul sarcinii, am dobândit o insomnie cronică şi ea a continuat şi după ce s-a născut Finn. în timp ce stăteam trează, mă surprindeam întrebându-mă ce aveam de gând să fac

în legătură cu următoarea mea carte. Scrierea în 2020 a romanului meu de debut, *Vara iubirii noastre,* a fost o experienţă exaltantă, iar eu debordam de idei pentru poveşti viitoare. Dar în primăvara anului 2021, eram complet lipsită de inspiraţie. Eram, de asemenea, în mijlocul celei de-a doua crize de anxietate postnatală.

Consider că scrisul este similar lecturii, în sensul că pot călători acolo unde se află personajele mele. în acea seară, mă întrebam unde aş vrea să mă aflu. Am închis ochii şi am văzut o staţiune de modă veche pe malul unui lac din Muskoka, cu o cabană în vârful unui deal şi căsuţe cu vedere la apă. Şi am văzut-o pe Fem, care conducea cu reticenţă complexul în urma morţii mamei sale. M-am gândit şi la jurnalul lui Maggie – cum şi-ar fi povestit propria poveste de dragoste, dar, în cele din urmă, ar fi pus mai presus dragostea pentru fiica ei. Am scris *Vara iubirii noastre* parţial ca să evadez din viaţa din 2020, dar am creat Staţiunea Brookbanks pentru a-mi oferi o lume în care să evadez. (Apropo, Lacul Smoke există, dar se află puţin la est de Muskoka şi în interiorul celebrului parc Algonquin din Ontario. Nu există staţiuni pe malurile sale).

Sunt bucăţi din mine împrăştiate prin *Ne vedem pe malul lacului.* Când eram mică, părinţii mei deţineau un restaurant şi un han. I-am dat lui Fem insomniile mele, dar şi iubirea mea pentru oraş şi pentru lac. Maggie a primit dedicarea mea faţă de carieră şi grijile mele legate de faptul că nu sunt prea bună la nimic în afara muncii mele. Iar lui Will Baxter i-am transmis teroarea tăcută şi invizibilă a anxietăţii postnatale pe care am simţit-o eu însămi.

Ne vedem pe malul lacului a evoluat pe

parcursul scrierii, dar, încă de la primele conversaţii cu editorul meu, a rămas o poveste despre cum viaţa nu decurge întotdeauna aşa cum ne aşteptăm. însă nu mi-am propus să explorez modurile în care asta ne modelează condiţia de părinţi – poate că asta se întâmplă când începi să scrii o carte despre o mamă şi o fiică la câteva luni după ce ai născut al doilea copil.

în timpul ultimelor etape ale editării cărţii *Ne vedem pe malul lacului,* Curtea Supremă a Statelor Unite a anulat sentinţa dată în cazul Roe vs. Wade şi am început să mă tem că cele două sarcini neplanificate din carte (şi faptul că atât Maggie, cât şi Annabel decid să devină mame) vor fi
percepute ca o susţinere din partea mea a acestei hotărâri. Nu aceasta a fost intenţia mea. Cred cu tărie că alegerile de a duce mai departe o sarcină şi de a deveni părinte sunt alegeri pe care fiecare persoană care are un uter ar trebui să le poată face. Drepturile de reproducere, inclusiv accesul la contraceptive şi la avorturi sigure, sunt fundamentale pentru bunăstarea individuală şi pentru societate în general. întotdeauna m-am considerat în favoarea dreptului de a alege, iar faptul că am devenit părinte nu a făcut decât să-mi consolideze poziţia.

A existat un moment, când eram în travaliu cu primul meu fiu, în care camera mea de spital s-a umplut brusc de doctori şi de asistente, cu feţele încordate şi în care am crezut că voi muri. S-a dovedit că nu viaţa mea era în pericol, ci a copilului. Pe scurt, trebuia să iasă din corpul meu cât mai repede posibil şi s-a născut printr-o naştere brutală cu forcepsul. Au fost necesare 15 minute de travaliu activ pentru ca Max să vină pe lume şi o oră şi jumătate pentru ca medicii să mă coasă la loc.

începând din ziua aceea şi până în primele săptămâni şi luni de viaţă ale copilului, am simţit că mă lupt pentru supravieţuire – a mea şi a copilului. Au existat multe provocări puternice în acele prime zile, iar confruntarea cu ele a fost şi mai dificilă deoarece mintea mea devenise un loc foarte înfricoşător. Ca jurnalistă, am scris despre unele dintre luptele cu care m-am confruntat ca proaspăt părinte, dar nu am vorbit niciodată în public despre tulburarea obsesiv-compulsivă cu care m-am confruntat după naştere.

Sunt şanse mari să fi auzit de depresia maternală şi de depresia postpartum, dar nu şi de tulburarea obsesiv-compulsivă postpartum – eu una ştiu sigur că nu am auzit. (în timpul ambelor mele sarcini, niciun medic nu mi-a menţionat-o.) Este o tulburare de anxietate gravă, dar tratabilă, cu simptome atât de îngrozitoare, încât puţini dintre noi se simt confortabil să vorbească despre ea. Este adesea diagnosticată greşit şi nu este raportată. în ciuda numelui său, poate afecta nu numai părinţii biologici, ci şi pe părinţii adoptivi şi pe oricine joacă un rol de părinte – persoane precum Will.

Nu am avut compulsii, dar, la fel ca Will, eram asaltată de gânduri şi imagini intruzive recurente. Am luat o decizie conştientă de a nu descrie gândurile lui Will – nu credeam că ar fi pregătit să i le împărtăşească lui Fem şi, ca să fiu sinceră, mi-era teamă că l-aţi putea judeca. Mie mi-a luat luni de zile să îi spun soţului meu ce se întâmpla în capul meu şi ani de zile ca să-i spun mamei mele. Gândul de a le expune întregii lumi mă face să simt o greutate în piept. Nu vreau să împovărez cititorii cu ceea ce m-a chinuit, cu motivul pentru care îmi era teamă să fiu singură cu copilul în fiecare zi, cu ceea ce mă făcea

să fiu sigură că voi fi internată dacă aş spune cuiva. Dar motivul pentru care scriu despre asta (şi cât se poate de vag) este acela că unii dintre voi s-ar putea să vă afiaţi într-o situaţie similară. Dacă eşti terorizat de gândurile de a-i face rău copilului tău, dacă aceleaşi imagini oribile îţi vin mereu în minte, dacă cuţitele de bucătărie sau scările sau şinele de metrou te umplu de groază, nu eşti singurul. Gândurile sunt doar gânduri, chiar dacă te temi de posibilitatea de a pierde controlul. Nu o vei face. De fapt, mi s-a spus că oamenii care au astfel de gânduri au tendinţa de a fi foarte arţăgoşi. Vei fi bine – şi copilul tău va fi bine – dar trebuie să spui cuiva. De fapt, a spune cuiva este primul pas spre a fi bine. Trecem singuri prin cele mai întunecate momente ale noastre, dar ieşim din ele cu ajutorul altora.

Anxietatea mea de după naştere a fost diferită a doua oară. Am avut câteva episoade cu gânduri şi imagini intruzive, dar eram mai bine pregătită să le recunosc, să le văd ca pe o problemă şi să le îndepărtez. Cu toate acestea, anxietatea mea era aproape devastatoare. Mai avusesem gânduri anxioase şi înainte, dar nimic nu se putea compara cu cele din primăvara anului 2021. Era ca şi cum toate problemele cu care m-aş fi putut confrunta toată viaţa trebuiau rezolvate. Să mă dau jos din pat în fiecare dimineaţă necesita un efort imens.

Conversaţiile pline de lacrimi cu mama mea (despre cât de nepricepută eram ca mamă) şi cu soţul meu (despre cât de îngrozită eram de viitor) m-au ajutat. Mersul pe jos m-a ajutat. Terapia m-a ajutat. Will şi Fem m-au ajutat.

în epilogul cărţii Ne *vedem pe malul lacului,* aflăm că Fem este însărcinată cu o fetiţă. Nu cred că sunt o persoană mai împlinită pentru că sunt mamă.

Când cineva îmi spune că nu-şi doreşte copii, înţeleg asta. Uneori invidiez asta. Dar, pentru această poveste, am vrut să-i dau lui Fem ocazia de a-şi croi propriul drum ca mamă – să decidă ce elemente din relaţia cu mama ei ar dori să păstreze şi ce ar face diferit. Poate cel mai mult, am vrut să arăt că anxi-etatea lui Will nu i-a împiedicat să aibă copii şi că problemele de sănătate mintală nu te împiedică să fii un părinte minunat. îmi place să cred că, atunci când Fem şi Will au discutat despre faptul că vor avea copii, au făcut ceea ce am făcut şi eu şi soţul meu înainte de a avea al doilea copil: au vorbit despre posibilitatea ca gândurile intruzive ale lui Will să reapară şi au conceput un plan pentru a se asigura că va avea parte de sprijin.

Ceea ce admir la Will şi Fem este faptul că se iubesc profund. Nu este uşor pentru niciunul dintre ei să îşi deschidă inima – să rişte să fie respins, judecat, să eşueze – şi se poticnesc pe parcurs. Aproape de sfârşitul cărţii, Fem îi oferă lui Will o şansă de a-şi explica acţiunile. Ea decide să îi întindă mâna. Cred că acesta este unul dintre cele mai curajoase şi mai provocatoare lucruri pe care trebuie să le faci în primele etape ale oricărei relaţii. Este, de asemenea, ceea ce face relaţiile mai puternice. Cu toţii facem greşeli. Toţi trecem prin traume şi pierderi şi avem zile proaste. Cu toţii ne prăbuşim, cu faţa la pământ, pe pietrişul unei alei sau pe asfaltul unei străzi. Dar, cu puţin noroc, cineva este lângă noi şi ne întinde mâna.

CARLEY FORTUNE este autoarea bestsellerului *Vara iubirii noastre* şi a fost desemnată de *New York Times* unul dintre cei mai de succes romancieri. Este, de asemenea, o jurnalistă canadiană premiată, care a lucrat ca editor pentru *Refineryss, The Globe and Mail, Chate- laine* şi *Toronto Life.* Locuieşte în Toronto împreună cu soţul ei şi cei doi fii ai lor.